

Josip Pečarić
PRIZNAJTE HRVATSKU PRAVOSLAVNU CRKVU!

JOSIP PEČARIĆ

**PRIZNAJTE HRVATSKU
PRAVOSLAVNU CRKVU!**

ZAGREB, 2023.

© Josip Pečarić, 2023.

„Zapravo, priznanje Hrvatske pravoslavne crkve
od RH važnije je za samu državu nego za Vašu
Crkvu.“

Akademik Pečarić arhiepiskopu Aleksandru
na Dan sjećanja na žrtve totalitarnih režima
2015.

KAZALO

UVODNI TEKSTOVI	11
ALEKSANDAR RADOEV IVANOV: HPC KAO NACIONALNA U HRVATSKOJ MOLI ZA HRVATSKI NAROD	11
USKRSNA POSLANICA	26
SINTAGMA 1855.	28
 PRIZNAJTE HRVATSKU PRAVOSLAVNU CRKVU!	30
PISMO PREDSEDNICIMA, 24.: PRIZNAJTE HPC!	32
HRVATSKI RADIO PROGRAM 3 ZZZ FM -19 RUJAN 2021 GOD.	53
HRVATSKA PRAVOSLAVNA CRKVA POZIVA NA TISKOVNU KONFERENCIJU	63
BOROVČAK: HINA S PODVALAMA O HPC - ZAGADILA MEDIJSKI PROSTOR	79
ZAŠTO SE U HRVATSKOM POPISU STANOVNIŠTVA NITKO NE MOŽE IZJASNITI KAO HRVAT PRAVOSLAVAC?	96
POPIS STANOVNIŠTVA 2021. JE NEREGULARAN, TREBA GA PONIŠTITI I PONOVI TI	101
“NE VJERUJ SRBINU”	107

PRILOZI: DR DARKO RICHTER, HRVATSKI SU PRAVOSLAVCI HRVATI, A NE SRBI, ALI SU, NA ŽALOST, U SVOJOJ DRŽAVI GRAĐANI DRUGOG REDA	110
DR. RICHTER O PRITISCIMA MOŽEMO: DA JE '45. LIJEVI EKSTREMISTI SIGURNO BI ME STRIJELJALI!	123
PUPOVČEVE 'NOVOSTI' PRIZNALE DA SU LAŽNO PRENIJELE DR. RICHTERA	128
KNJIGA JOSIPA PEČARIĆA: „MARIO FILIPI“	132
PRAVNIK - KLEPETALO	133
ŠKABRNJA 2021.	136
SVEČANOST POVODOM OSNIVANJA UDRUGE HRVATSKIH BRANITELJA PRAVOSLAVNE VJERE .	149
AKTUALNA PITANJA PREDSEDNIKU VLADE	155
NJIMA NE ČESTITAJU!	171
SPC I OSMO BOŽJA ZAPOVIJED	185
ARHIEPISKOP ALEKSANDAR O DOBRICI ČOSIĆU ..	189
PRILOG: PRAVA PITANJA PORFIRIJU, I. DIO	193
JESTE LI PRIZNALI HRVATSKU PRAVOSLAVNU CRKVVU?	200
DAMIR PEŠORDA, UKRAJINCI USKORO ZABRANJUJU RUSKU PRAVOSLAVNU CRKVVU	204
HPC i UPC	207
ZA SVE BISKUPE HBK-A	210
PISMO GENERALU PRKAČINU: „PIŠEM PISMA, ODGOVORA NEMA“	219

ARHIEPISKOP ALEKSANDAR U PEČARIĆEVIM KNJIGAMA	223
DVA PISMA KOJA SU SKINULA MASKE / NA HRVATSKU ŠUTNJU NISMO SPREMNI!, ZAGREB, 2015.	223
PISMO PREDSEDNICI RH I PREDSEDNIKU HDZ-A	223
PISMO PREDSEDNICI RH	228
PRILOG: GLAZBOM I RJEČJU ZA DOM KROZ POVIJEST	230
PISMO HAZU	243

ODGOVOR HRVATSKOM ARHIEPISKOPU ALEKSANDRU	256
PRILOG: VISOK STUPANJ TOLERANCIJE PATRIJARHA IRINEJA	263
MOJIH STO KNJIGA, ZAGREB, 2020.	270
PRALJAK I ČIŽEK	270
MARKO FRANOVIĆ, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM	275
AUSTRALSKI HRVAT IZNENAĐEN	275
MARKO FRANOVIĆ: SRPSKA PRAVOSLAVNA CRKVA JE NAJVEĆI NEPRIJATELJ SRBIMA I HRVATIMA	277
IZ KNJIGE O MARKU FRANOVIĆU: MARKO JE ČOVJEK OD VELIKOG ZNAČAJA KOJI VOLI KORAČATI DALEKO OD SVJETLA POZORNICE	279
PROSLAVA VELIKOG OSOBNOG JUBILEJA	291
DAMIR BOROVIČAK, ZAGREB, 2022.	299
PREDSTAVLJENA KNJIGA „NIŠTA SE JOŠ PROMIJENILO NIJE“	305
HPC U NDH U PEČARIĆEVIM KNJIGAMA	309
BRANILI SMO STEPINCA, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM	309
VRIJEME JE ZA ISTINU O LOGORU JASENOVAC	309
PRAVEDNICA MEĐU NARODIMA - LJUBICA ŠTEFAN, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM	325
“O POVIJESNOJ KRIVNJI KATOLIČKE CRKVE”	325
PREDSTAVLJANJE KNJIGE MARIJA FILIPIJA NIKOLA TESLA ISPOD PAUČINE U ZAGREBU	350
VELIKI RAZGOVOR MLADENA PAVKOVIĆA SA POGLAVAROM HPC ARHIEPISKOPOM ALEKSANDROM	358
HPC: UZLET I RENESANSA PRAVOSLAVNIH HRVATA – BROJ IM SE UDVOSTRUČIO!	368

ZAVRŠNI TEKSTOVI: PRIZNAJTE	
HRVATSKU PRAVOSLAVNU CRKVU!	370
VIDEO – BUJICA: PORFIRIJE NAPAO	
PRAVOSLAVNU CRKVU UKRAJINE, IGOR VUKIĆ	
POZVAO JOVANA ČULIBRKA NA SUČELJAVANJE	
O JASENOVCU!	374
PRKAČIN: PLENKOVIĆ PODUPIRE OKUPATORSKU	
SRPSKU PRAVOSLAVNU CRKVU	379
MINISTARSTVO OPET ODBILO STATUS VJERSKE	
ZAJEDNICE HRVATSKOJ PRAVOSLAVNOJ CRKVI,	
IAKO SU PRIZNALI SCIJENTOLOGE, BUDISTE	381
ZBORNIK RADOVA – SIMPOZIJ HRVATSKE	
PRAVOSLAVNE CRKVE	385
 NOVI STARI NAPADI NA HPC	 392
NAOKO NEPOVEZANE STVARI	406
BUGARSKI HRVAT – VELIKA OPASNOST ZA	
'SRPSKI SVET'	410
LILI BENČIK, HRVATSKA JE POD JURISDIKCIJOM	
SRPSKE PRAVOSLAVNE CRKVE, A DA VLADA RH,	
USTAVNI SUD I VRHOVNI SUD UOPĆE NE	
REAGIRAJU	414
 AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS	 424

UVODNI TEKSTOVI

Intervju s Arhiepiskopom Hrvatske pravoslavne crkve povodom pravoslavnog Uskrsa

29. travnja 2016.

ALEKSANDAR RADOEV IVANOV: HPC KAO NACIONALNA U HRVATSKOJ MOLI ZA HRVATSKI NAROD

Povodom pravoslavnog Uskrsa, koji se ove godine slavi 1. svibnja, želimo razjasniti neke skrivene činjenice o pravoslavlju u Hrvatskoj. Tim smo povodom zamolili Arhiepiskopa Aleksandra Radoev Ivanova, svećenika pravoslavne crkve rođenog i rukopoloženog u Bugarskoj. Magistrirao je teologiju na Teološkom fakultetu Sofijskog sveučilišta Sv. Kl. Ohridski. Kroz više od trideset godina službe u crkvi, bio je Mitropolitski đakon, župnik, protojerej, protoprezviter i egzarh. Arhiepiskop Aleksandar je Hrvatsku pravoslavnu crkvu obnovio 3. listopada 2013, a Tomos tj. ukaz o dodjeljivanju autokefalnosti Hrvatske pravoslavne crkve je 1. prosinca 2013. godine dobio od patrijarha Europske pravoslavne

crkve Nicolasa. Tako HPC postaje autokefalna i priznaje vrhovništvo patrijarha Nicolasa. To vrhovništvo je međutim samo simbolično i sastoji se u tome da arhiepiskop HPC-a treba patrijarha spominjati na liturgijskim molitvama. Godinu dana kasnije 13. prosinca 2014. Hrvatska pravoslavna crkva bila je registrirana i kod institucija Europske unije pod nazivom Europska pravoslavna crkva u Hrvatskoj – Hrvatska pravoslavna crkva s identifikacijskim brojem 461157715249-43 HPC u registru EU.





Poštovani Arhiepiskope Aleksandre, Vaše Visokopreosveštenstvo, molimo objasnite postanak Hrvatske pravoslavne crkve? Od kada, kako i zašto povijesna utemeljenost pravoslavlja u Hrvatskoj?

Hrvatska pravoslavna crkva u nekom je obliku uvijek postojala (kroz eparhije i mitropolije na teritoriju Trojedne kraljevine, podređene izravno carigradskom patrijarhu), samo to nekako ljudi ne znaju, ne percipiraju pa čak i odbijaju prihvatiti. Ali, stvari se ipak mijenjaju. Njezina prošlost je lukavo i smišljeno sakrivena. Crkva stvorena u 1920. (1922.) u stvari ima naziv: Autokefalna ujedinjena srpska pravoslavna crkva Kraljevine Srba, HRVATA i Slovenaca. Ova crkva koliko je srpska, toliko je i hrvatska i slovenska.



Zašto je po Vama Hrvatskoj potrebna HPC kao nacionalna crkva?



Jednostavno je. Svaka država koja ima državljane pravoslavce treba imati i nacionalnu pravoslavnu crkvu. Teško bi zvučalo kad bih rekao „državnu crkvu“, jer u hrvatskoj još zapravo nije bilo takve prakse, kakve ima u nekim pravoslavnim državama i protestantskim monarhijama. To bi možda bilo dobro, kad za to sazrije vrijeme. Hoće li crkvu država sama osnovati ili dopustiti nekoj drugoj crkvi da ju osnuje, svejedno je.

Bitno je da na svom teritoriju nadležnosti, pravoslavna crkva ima vlastiti statut/ustav i nezavisnu hijerarhiju. Znači, da ne bude ničiji „izdvojeni pogon“. Crkva je nezavisna, autokefalna, isto koliko je nezavisna i njena država. Teoretski, nestankom država nestaju i crkve, a osnivanjem država, osnivaju se i crkve. Koliko bi trebalo biti minimalno vjernika za osnivanje crkve, nije određeno. Primjerice 17 tisuća u Hrvatskoj je sasvim ozbiljan broj. Citiram: "Zapravo, od priznanja Hrvatske pravoslavne crkve od strane RH važnije je za samu hrvatsku državu nego za Vašu Crkvu." (akad. Josip Pečarić).

Jesu li pravoslavne crkve vezane uz naslov države ili nacije. Možete li objasniti povijesna utemeljenja...

Smatram da je najjednostavnije rješenje za hrvatsku državu, državljanstvo = nacija. Kod složenih država, može biti i ima drugačijih rješenja, kao npr. Velika Britanija. U Republici Hrvatskoj svi su Hrvati (po državljanstvu), kao što je napomenula Predsjednica RH gđa Kolinda Grabar-Kitarović na početku svog mandata. Trebamo znati da pravoslavne crkve ne smiju biti etničke nego teritorijalne, odnosno trebaju obuhvaćati sve pravoslavne vjernike jedne države, neovisno o njihovom etničkom podrijetlu. U suprotnom, ulaze u etnofiletičku herezu. Etničke, jezične i kulturne posebnosti vjerničkog puka mogu uvažavati.

U stara vremena korišteni su nazivi crkvi po glavnom gradu gdje je sjedište crkvenog poglavara - Preslavska patrijaršija, Trnovska patrijaršija, Kijevska mitropolija... Da su se ranije koristili nacionalni nazivi, sve GRČKO-ISTOČNE crkve u Austro-Ugarskoj bile bi nazvane Austro-Ugarske PC, odnosno HRVATSKE pravoslavne crkve.

Na početku 18 st. [Engel "Geschichte von Bulgarien" (Halle 1797, c. 470)] na Balkanu osim Carigradske patrijaršije postojale su kao samostalne crkve bugarska Ohridska arhiepiskopija (Arhiepiskopija Prve Justinijane i cijele Bugarske - Αρχιεπίσκοπος της πρώτης 'Ιουστινιανης και πάσης Βουλγαρίας - Archiepiscopus prime Iustinianae, Achridum et totius Bulgariae "(do 1767.) i Ipekska (pećka) arhiepiskopija (obnovljena 1557. - postojala do 1766.), ali po nazivu države u kojoj se nalaze ove crkve, svaka od njih morala bi nositi naziv TURSKA pravoslavna crkva.

Godine 1879. autokefalnost dobiva Beogradska arhiepiskopija. U tom razdoblju dok ne postoje bugarska i srpska crkva neprekidno su postojale tri pravoslavne crkve u Austro-Ugarskoj. Ona sa sjedištem i teritorijem u Trojednoj kraljevini (Karlovačka arhiepiskopija), po svojoj suštini je HRVATSKA pravoslavna crkva.

Molim Vas predstavite ukratko sadašnju Hrvatsku pravoslavnu crkvu, uređenje, broj članova i pravni status!

Moramo ponoviti nekoliko zanimljivih činjenica. Na popisu stanovništva 2011. bilo je 16.647 Hrvata pravoslavaca i to u doba kad HPC još uvijek nije obnovljena. Sve vjerske zajednice (bez islamske), upisane u evidenciju vjerskih zajednica imaju sveukupno

oko 16.000 vjernika, to jest manje nego što se izjasnilo Hrvata pravoslavaca. Na popisu stanovništva nema Hrvata budista, ali u Evidenciji je upisana budistička vjerska zajednica. Znači, čak ni njen osnivač nije budist. Samo 700 židova imaju upisane tri židovske vjerske zajednice. Napominjemo da u istom popisu samo je 50 tisuća pravoslavaca izjavilo da im je majčinski jezik srpski. Na ovaj način možemo zaključiti da su svih preostalih 125.000 pravoslavaca u stvari pravoslavni Hrvati. Nadamo se da će neki stručnjak istražiti kakvo je trenutno stanje, možda smo danas čak druga (nakon Katoličke crkve) vjerska zajednica u RH.



Sjednica dijela episkopa Europske pravoslavne crkve održana je 30. i 31. siječnja 2016. u Briselu, uoči pripreme svjetskog sastanka Svetog sinoda EPC u srpnju 2016. Pod predsjedateljstvom Njegove svetosti patrijarha Nikolasa, održana je u rezidenciji Arhiepiskopa Beneluksa, Jean de Marie. Na Sinodu surađivali su još: Mitropolit Daniel (Italija-Torino), Mitropolit Sergej (Rusija-Moskva), Mitropolit Damian (Rusija-Arzamas), Mitropolit Antim (Rumunjska), Arhiepiskop Atanasios (Francuzka-Sans),

*Arhiepiskop Klaude-Philippe de Tanna (Francuzka-Nica),
Arhiepiskop Aleksandar (Hrvatska-Zagreb), Episkop Teodoro
(Italija-Luka), Episkop Natanail (Austrija-Wien), Episkop Jean-
Baptiste (Francuzka-Nica), Episkop Francois (Francuzka-Pariz),
Episkop Spiridon (Rumunjska), svećenici: Paolo (Italija-Torino),
Patrick (Francuzka-Dordone), Jean de la Crois (Francuzka-
Strasburg) i Jeremie (Francuzka-Pariz).*

Rekli ste da je HPC autokefalna. Što to znači? Tko ovlašćuje za autokefalnost?

Europska pravoslavna crkva sa sjedištem u Parizu (Eglise orthodoxe d'Europe) je 2. listopada 2013. osnovala podružnicu u Hrvatskoj i nazvala ju Hrvatska pravoslavna crkva, jer je osnovana zbog HRVATA pravoslavaca. Usvojen je i stupio je na snagu statut (ustav) Hrvatske pravoslavne crkve, koji vrijedi jedino i samo na teritoriju RH. Aleksandar (Ivanov) rukopoložen je HRVATSKIM episkopom. Europska pravoslavna crkva u Hrvatskoj - Hrvatska pravoslavna crkva, upisana je u registar transparentnosti Europske unije.

Patriarh Nikolas I., znajući da je Republika Hrvatska na temelju svog Ustava nezavisna i da ispunjava uvjete za pridruživanje Europskoj uniji - skupini demokratskih država, koje poštuju ljudska prava, odlučio je 1. prosinca 2013. potpisati Tomos za dodjeljivanje autokefalnosti obnovljenoj Hrvatskoj pravoslavnoj crkvi, kako bi se time ispunili uvjeti Apostolskog pravila br. 34.: "Episkopi svakoga naroda trebaju priznati prvoga među sobom i njega smatrati glavom".

Autokefalna crkva donosi samostalne odluke u okviru kanona. Spominje se ime Patrijarha u liturgiji i ništa više u smislu podločnosti. Na ovaj način hrvatski narod dobio je obnovljenu Hrvatsku pravoslavnu crkvu, koja je oduvijek postojala i bila dio kršćanstva u Hrvata.

Poštovani Arhiepiskope Aleksandre, Vaše Visokopreosveštenstvo, molimo objasnite događaje s HPC u nekadašnjoj NDH? Posebice kako gledate na događanja ukinuća HPC krajem Drugog svjetskog rata, u svibnju 1945.?



Arhiepiskop Aleksandar drži panihidu na grobu Patrijarha Germogena i pobijenih svećenika HPC na Miroševcu

U RH još uvijek postoji ogromna jugoslavensko-komunistička krivotvorba povijesti. Ljudi ne znaju da je HPC već postojala u hrvatskoj povijesti. Tek o zadnjem razdoblju njezinog postojanja u doba NDH, o Germogenovoj HPC nešto više se zna, ali ona je još uvijek izgleda "zlokobno udruženje" (episkop Fotije, 2010.). To je pozicija jugo-komunističkog mislećeg obrazca. Najviše se zna o njezinom uništenju. Vojni sud komande grada Zagreba s predsjednikom, partizanskim kapetanom Vladom Ranogajcem, dana 29. lipnja 1945. osudio je Patrijarha Germogena "...jer je primio položaj ime i naslov (...) patrijarha tzv. Hrvatske pravoslavne crkve (...) da bi se razbilo jedinstvo srpskog naroda u Hrvatskoj (...)". Samo nekoliko sati kasnije, Germogen je strijeljan, pored njega i sve svećenstvo HPC i mnogo vjernika, također i evangelički biskup, grkokatolički biskup te veliki broj katoličkih svećenika... Glavni muftija u Zagrebu je isto osuđen, ali još prije presude odrezanog jezika obješen je na zagrebačkoj džamiji, koja se nalazi na trgu, koji nosi naziv Trg žrtava fašizma. Možemo reći da su komunisti pobili sve vjersko-hrvatsko „o istom trošku i u jednom postupku“. U tom

protuvjerskom ubilačkom paketu nastradala je znači kompletna Germogenova HPC. Svega 10 dana nakon tog događaja, u zagrebačku pravoslavnu crkvu stigao je svećenik SPC-a i njega "začudo" nitko nije dirao.

I dalje su svi svećenici HPC-a i ostali nabrojeni svećenici drugih vjeroispovijedi ostali u javnoj percepciji ratni zločinci, bez obzira na to što nikoga nisu ubili, niti pozivali bilo koga na ubijanja, nego su radili upravo suprotno, pozivali su na mir! Prisjetimo se slavne Tertulijanove uzrečice: „Krv mučenika sjeme je novih kršćana“.

Vrijedi posebno istaknuti, Sveti Sinod Europske pravoslavne crkve 3. svibnja 2014. na naš prijedlog proglasio je patrijarha Germogena svetcem.

Kad smo precizni povodom naziva HPC moramo napomenuti da prvi dokument, koji sadrži naziv Srpska pravoslavna crkva, je Ustav SPC od 1. kolovoza 1947. Oni, koji smatraju HPC ustaškom crkvom, morali bi tada SPC nazivati komunističkom crkvom.

Kakva je razlika između HPC i ostalih pravoslavnih crkvi u Hrvatskoj?

U kanonskom smislu nema razlika. Mi smo autokefalni i jedini imamo statut, koji vrijedi samo u RH. Na ovaj način mi smo nacionalna pravoslavna crkva u RH. Bugarska, Makedonska i Crnogorska PC imaju ovdje samo dijasporne parohije. SPC ima u RH 5 eparhija, ali ne postoji bilo kakav odvojen organski dio SPC u Hrvatskoj, niti odvojen statut. SPC nije upisana u Evidenciji vjerskih zajednica.

Poznato je da SPC moli za srpski narod, bez obzira na to što su im vjernici hrvatski državljani kojima je većinom materinji jezik hrvatski, što su svećenici hrvatski državljani, što dobivaju plaću iz hrvatskog državnog proračuna. Vidjeli smo to i na komemoraciji u Jasenovcu. A za koga moli HPC?

HPC kao nacionalna u Hrvatskoj jedina je PC koja moli za hrvatski narod. Na najvećem pravoslavnom dušnom danu 7. studenoga 2015. molili smo za duše zaslužnih pravoslavnih Hrvata - prvi puta u novijoj povijesti.



HPC je javno priopćila svoju potporu kanonizaciji bl. Alojzija Stepinca, u slučaju da je Katoličkoj crkvi potrebno mišljenje bilo koje pravoslavne crkve. HPC je nacionalna PC u Hrvatskoj, a i sam Stepinac je podupirao obnavljanje HPC. Crkveni poglavari moraju u ime Božje uvijek raditi na dobrobit hrvatskog naroda tražeći uvijek ono što bi narod ujedinilo, a ne ono što bi narod razdvojilo.

HPC nije dakle još registrirana, pa vjerojatno nemate ni mjesto za održavanje liturgije? Kako to rješavate i gdje održavate liturgiju?

Glede liturgijskog prostora, istina je da bi bilo puno lakše da je Ministarstvo uprave uredno obavilo svoj posao, kako što su ga obavile neke druge institucije. Kao arhiepiskop HPC zatražili smo i dobili pisane dozvole za dušobrižničku skrb za Hrvate pravoslavce, najprije u Zadarskoj općoj bolnici, a zatim u sveukupno 10 bolnica u Zagrebu. Crkva Isusa Krista svetaca posljednjih dana nama je uskočila u pomoć kao dobri samaritanac te nam je 25. prosinca 2015. dozvolila služenje Božićne liturgije u njihovoj crkvi, ne tražeći ništa

za uzvrat. Svetu liturgiju povodom blagdana Blagovijesti održali smo u konferencijskoj dvorani Grahorova 4.

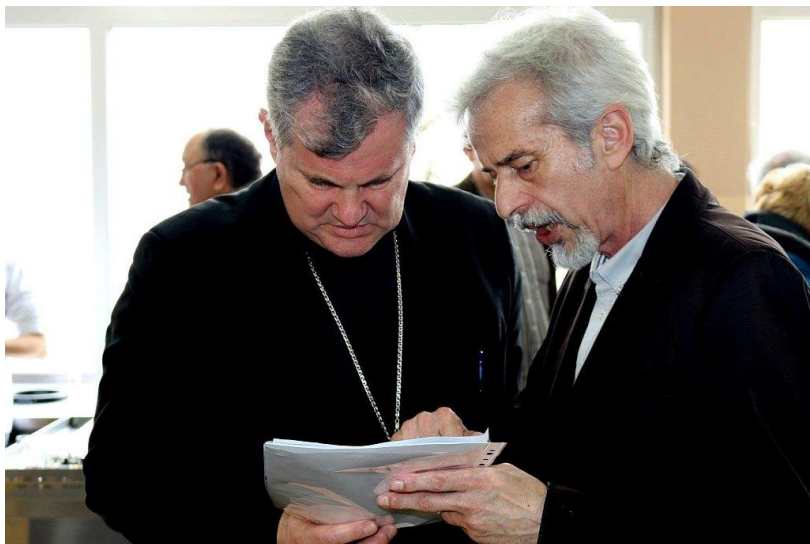


Po Vašem mišljenju zašto hrvatska država toliko dugo odugovlači s registracijom HPC! U čemu je problem?

Prema Zakonu o pravnom položaju vjerskih zajednica, da bi neka zajednica vjernika (udruga) mogla biti upisana u Evidenciju vjerskih zajednica, prije toga mora pet godina postojati u statusu udruge, mora imati 500 članova i statut (čl. 21. st.1.). Postojeće vjerske zajednice (crkve) sa sjedištem u inozemstvu, uz zahtjev moraju priložiti suglasnost svog središnjeg tijela (čl. 21, st. 2.). Na ovaj način je u Evidenciju upisana Crnogorska PC. Mi smo formalno zatražili upis na isti način, ali smo odbijeni, jer ne ispunjavamo uvjete iz čl. 21. st. 1.!? Na ovaj način Ministarstvo uprave traži od postojeće crkve (vjerska zajednica) da postane Udruga (zajednica vjernika). To od nikoga nisu tražili pa stoga nije niti po zakonu, već je izvan zakona. Očekujemo da će nova vlada, odnosno ministrica uprave pogledati na zakonit način naš zahtjev za upis u Evidenciju vjerskih zajednica.

Potpuna registracija potrebna je svakoj crkvi radi lakše komunikacije s institucijama, lakše dostupnosti liturgijskog prostora, zapošljavanja svećenstva, osoblja i sl. Dio registracijskog procesa neke su institucije i ministarstva (Financije i MUP) obavile, a dio još mora obaviti Ministarstvo uprave. Taj dio je najbitniji, pa su tu i otpori najveći. Nakon upisa u Evidenciju, vjerska zajednica može sklopiti s državom ugovor o financiranju. Bez tog minimalnog sigurnog financiranja mi sad postojimo samo uz pomoć dragog Boga i domoljubnih hrvatskih kršćana. Ima i drugačijih načina rješavanja tog pitanja. Postoje već neki presedani - na primjer kod dokazivanja dovoljnog broja vjernika, može se uzeti u obzir popis stanovništva. Crkva također ne mora biti uopće upisana u Evidenciju, nego je moguće bez upisa sklopiti ugovor s Vladom RH. Ta dva presedana mogla bi se primijeniti i za slučaj HPC, jer smatramo da bi HPC trebala biti priznata kao tradicionalna vjerska zajednica u RH (Odluke Hrvatskog sabora – 1884 i 1887 o Grčko-istočnoj crkvi). Ipak je naša crkva upisana i u registru transparentnosti EU.

Poštovani Arhiepiskope Aleksandre kakvi su Vaši odnosi sa katoličkim poglavarima. Jeli bilo susreta, razgovora i pojašnjenja statusa HPC u Hrvatskoj?



U Zagrebu postoji više mogućnosti da se teolozi i svećenici druže. Poznajemo skoro sve, koji su pri vrhu katoličke crkve. Sa svim pripadnicima klera katoličke crkve imamo odličan odnos. No, vjerujemo da će komunikacija biti jednostavnija po obavljenom upisu u registar.

I za kraj poštovani Arhiepiskope Aleksandre, Vaše Visokopreosveštenstvo, molimo Vašu poruku hrvatskim vjernicima pravoslavne vjeroispovijedi za ovaj pravoslavni Uskrs!

Očekujemo da će u budućnosti većina pravoslavnih vjernika u RH biti upravo vjernici HPC. Kao prava crkva rado primamo sve kršćane koji se žele pridružiti našim molitvama, jer rečeno je "Gdje ste vi dvoje ili troje u mom imenu i Ja sam uz vas". Tko želi moliti za svoju obitelj, hrvatski narod i samog sebe, slobodno neka nam se pridruži.

Tako mi molimo o Hrvatskom narodu: "Blagodanstveno i mirno življenje, zdravlje i spasenje, i u svemu dobar uspjeh, podaj Gospode, pobožnom hrvatskom narodu i udjeli njemu u mnoga ljeta!"

Sretan Uskrs želim cijelom hrvatskom narodu, a ovom prigodom posebno hrvatskim pravoslavnim vjernicima!



Poštovani Arhiepiskope Aleksandre, zahvaljujemo za intervju i na Uskrsnoj poruci, uz napomenu da je cijeli intervju autoriziran i može se bez daljnjih upita koristiti u hrvatskim javnim medijima uz naznaku i poštivanje izvornog originala i HKV portala gdje je objavljen.

Damir Borovčak
Fotografije: Damir Borovčak i arhiva HPC

USKRSNA POSLANICA

*"Hrabro, ja sam pobijedio svijet.

(Iv. 16:33)

Hristos je uskrsnuo!

Draga djeco u Gospodinu naše svete Crkve,

s ogromnom radošću u srcima i divljenja prema veličini Božjoj providnosti opet danas možemo slaviti Hristovo uskrsnuće! Sa svojim slavnim uskrsnućem u riječima Apostola: "Pobjeda iskapi smrt" (1 Kor 15:54.), a svima nama koji vjerujemo u Njega i priznajemo Njegovo ime, daruje "život vječni" (Iv. 3,16).

U ovom svijetu, zbog ponosa i neposlušnosti čovjeka stoljećima dominira grijeh i smrt. Potreban je bio čvrsti zahvat samoga Boga i da je došao "kad se ispunilo vrijeme" (Gal. 4: 4) u osobi Njegovog jedinog Sina, Gospodina našega i Spasitelja Isusa Hrista. On sam se suočio sa zlom i smrću, proglasi o pobjedu života i obnovio slabe ljudske snage za odlučujuću promjenu potonulih u grijeh i beznade svijeta. A velika sila koju je Hristos dao ljudima je moć vjere, jer u riječima nadahnutog propovjednika: "ovo je pobjeda koja pobjedi svjet: vjera naša" (1 Iv 5: 4.).

Hristovo uskrsnuće je pobjeda vječnog života nad smrću. Hristovo uskrsnuće je događaj koji jedini daje smisao povijesti svijeta i čovjeka. Hristos je preuzeo smrt i uskrsnuo "za život svijeta" (Iv. 6:51). U njemu je grijeh poražen, a umro bi za svakog od nas da se podigne na život, oslobođen od snage smrti. U znak njegove želje da spasi sve nas, on jasno i nedvosmisleno kaže: "Evo, stojim na vratima i kucam: ako tko posluša moj glas i otvori vrata, ući ću k njemu i večerati s njime i on sa mnom. Svakoga tko pobjedi posjest ću na svoje prijestolje kao što sam i ja, kad sam pobijedio, sjeo na Očevo prijestolje". (Otkr. 3: 20-21).

Milost uskrsnulog od mrtvih Gospodina našeg Isusa Hrista neka je sa svima vama!

Hristos je uskrsnuo!

†Aleksandar

Po milosti Božjoj Arhiepiskop cijele Hrvatske pravoslavne crkve

<https://www.hkv.hr/razgovori/23706-intervju-s-arhiepiskopom-hrvatske-pravoslavne-crkve-povodom-pravoslavnog-uskrsa.html>

SINTAGMA 1855.

26 siječnja, 2022

Godine 1855. po narudžbi Carigradskog patrijarha tiskana je u Ateni knjiga pod naslovom Sintagma, koja sadrži relevantni popis autokefalnih pravoslavnih crkava.¹

Na tom popisu (s. 544) redni broj 7. ima „Autokefalna crkva Austrijske monarhije” čiji je poglavar „Blaženi i sveti arhiepiskop Karlovački (patrijarh) gospodin Josif Rajačić”. Ispod toga i dalje na sljedećoj stranici, slijedi popis eparhija (biskupija) koje sastavljaju tu crkvu. Ovaj je dokument jako bitan jer sljedeće 1856. rođen je Nikola Tesla, kojeg neki smatraju Srbinom jer mu je otac Milutin bio pravoslavni svećenik, a navodno je pripadao nekoj srpskoj crkvi ali u Sintagmi postoji jedino Autokefalna crkva Austrijske monarhije, koje je Hrvatsko kraljevstvo sastavni dio, a još nema nikakve srpske crkve.

Srpska povijest tvrdi da dok Srbije nema, postoje neke „Srpske narodne crkve”, što je notorna glupost na koju nasjedaju samo povjestničari u „regiji”. Crkva je teritorijska (državna) organizacija, a ne plemenska (etnička), što Sintagma potvrđuje: redni broj 6. ima Autokefalna crkva Cipra (ne Ciprana), redni broj 8. Autokefalna arhiepiskopija Sinaja (ne Sinajaca), redni broj 9. Autokefalna crkva Crne gore (ne Crnogoraca). I Karlovačka arhiepiskopija je crkva Austrijske monarhije, a ne Austrijanaca.

Sve je ovo u skladu s crkvenim kanonom koji kaže da granice Crkve prate granice države (Pravilo 38., VI. Ekumenski sabor iz 681.)

Sve to pišemo u nadi da će hrvatski povjestničari pogledati dokument u prilogu i razumjeti njegov sadržaj. Mi znamo da su se oni naviknuli pozivati se na srbijanske izvore unatoč tomu što znaju da Srbi tradicionalno lažu.² Kad na ispitu ponoviš srpsku laž koju tvoj profesor ponavlja, dobit ćeš izvrstnu ocijenu.

¹ G. A. Rali i M. Potli, “Sintagma”, knjiga br. V. s Katalogom autokefalnih crkava, Atena, 1855.

² Dobrica Ćosić (srbijanski pisac, akademik i Otac srpske nacije) u romanu naslova Diobe (Deobe)

428 ΔΙΟΚΡΗΣΕΙΣ, ΕΚΙΣΤΟΑΙ ΑΥΤΟΙΣ
 Ζ.
 Αὐτοκράτορας Ἑλλάδος τῆς Κύπρου.
 —
 Ὁ μακροβύτατος καὶ ἐγγύτατος Ἀρχιεπίσκοπος Νίκης
 Ἰουστινιανῆς καὶ πάσης Κύπρου, Κ. Μανδύρος.
 —
 ἔχει ἐπισκόπους τρεῖς·
 α. τὸν Πάπρον, Κ. Χαρίωνα.
 β. τὸν Κιτίου, Κ. Μεδίτορον.
 γ. τὸν Κυπρίαν, Κ. Μεδίτορον.

Ὁ μακαριώτατος καὶ ἅγιος Ἀρχιεπίσκοπος Καρλοῦ
τῆς (νῦν Πατριάρχης), Κ. Ἰωσήφ Ραϊντλιντ.

Α'. Ὁ Ἀράδου, Μεγάλου Βασιλείου, Ἰονοπίου, καὶ Χαλμα-
τοίου, Κ. Γερσάμου.
Β'. Ὁ Μπάτσου, Ναυροῦ (Νοβοσάδου), καὶ Ζερζάβινου.
Γ'. Ὁ ἅγιος ἄνθρωπος, Πέτρος, Σπολνο — Βελυγρὰδου, Μα-
χαρίτου, καὶ Σιγέδης, Κ. Πλάτωρ.
Δ'. Ὁ Βουκοβίνης, Κ. Εὐφρύσιος.
Ε'. Ὁ Βιστάτσης, Ἀννυφίτης, Καρὰν Σιμπέσης, Ὁράδης, καὶ
Μεγαδίου, Κ. Στέφανος.

(1) Αἱ ἱερουργαὶ αὐτὰς, ἡμῶμεν τῆς βουβείνης, τῆς τραυβαίνης, καὶ τῆς ἀλμυρῆς καὶ Κατάρου, ὁσάντοι ἄλλοι τῶ τέτοι αὐτοκράτει ἀρτοποσίῳ ὁσάντοι· ὁ δὲ τραυβαίνης, τέτοι πατριολαίῳ, καὶ ὁ ἁλμυρῆς ὁσάντοι, ὁσάντοι τῶ αἰσχροπῶς ὁσάντοι, ἔχον τὴν ἀνακράσιν αὐτοῦ πρὸς τὴν πατριολαίῳ Ὀυρτοβείνης, ὁσάντοι πατριολαίῳ καὶ ἡμῶμεν ὁσάντοι. ἔχον τῶν ὁσάντοι. ἀσὶ. ἔ. καὶ ἀσὶ.

Ζ' δ' Δαλματίας καὶ Καππάρου, Κ. Γερρόθεος.
 Η' δ' Καρλοσταθίου, Κοστάκης, Κορμάδης, Τερζόπου,
 Φίλιπ, καὶ Ζήνης, Κ. Εγγέριος.
 Θ' δ' Πακρηνίου, Σλαβόνος, Ποσειάκης, καὶ πνιτὸς τοῦ
 Στρατηγεῖου Βαρσβένου, Κ. Στέφανος.
 Ι' δ' Τεμεσβερίας, Αἰωβίας, Μεγάλου Βατζερῆκι, καὶ Παν-
 τζόβος, Κ. Παντελεῖμον.
 Κ' δ' Τρηνουβικίας, Κ. Βασίλειος Ἀνδρέας Σαπούντας.

Αὐτοκέφαλος Ἀρχιεπισκοπὴ τοῦ Συναίου Ὄρους(1).

Ὁ μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Σπθ. Κ. Κωνσταντίνος;
(πρώην πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως).

Αὐτοκέφαλος Μητρόπολις Μαυροβουνίου (2).

Ὁ Μητροπολίτης Σκανδαρίας καὶ Παραθαλασσίας, Ἄρ-
χιεπίσκοπος Τσετινίας, Ἐξάρχος τοῦ ἱεροῦ θρόνου Παχίου,
Διοσκώτης (Βλαδίκας) Μαυροβουνίου καὶ Βέρρης, Κ. Πέτρος
Παρεσβίτης.

(8) Τὸν ταῖς ταύταις κατέχει ὁ Συναὶς κατὰ τὸ θωρακὸν Συνταγματικόν·
 ἡ δὲ τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας, πρόσκειται μετὰ τὴν μητροπολιτικὴν τοῦ
 πατριάρχου ὁρὸν τῆς ἱεροσολύμων. — καὶ δὲ τὸν ἡμῶν τοῦ Χρυσόδωμου,
 ὁ Συναὶς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον ἀπὸ τὴν πατριάρχου τῆς ἱεροσολύμων. Ὅρα ἐπὶ τὴν
 σελ. 221 καὶ 503, σελ. (8).

(2) Τὴν τάξιν αὐτὴν κατέχει κατὰ τὸ θεοδικαὶν Συνταγμάτων ἐν δὲ τῇ αὐτῇ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ οὐ μεταρρυθνίσκει. Τὸ πάλαι ὀνόμαζον τῇ ἀρχιεπισκοπῇ Ἰσίδωρ

<https://hrvatskapravoslavnacrkva.wordpress.com/>
<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/29363-sintagma-1855>

PRIZNAJTE HRVATSKU PRAVOSLAVNU CRKVU!

Subject: Re: PISMO PREDSJEDNICIMA, 24.

Date: Fri, 17 Sep 2021 08:35:09 +0200

From: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

To: predsjednik@predsjednik.hr
<predsjednik@predsjednik.hr>, predsjednik@sabor.hr
<predsjednik@sabor.hr>, predsjednik@vlada.hr
<predsjednik@vlada.hr>, Kabinet Predsjednika
<kabpred@hazu.hr>

CC: vjuricic@ffzg.hr, Stjepan Tuđman
<st.tugjman@gmail.com>, mjurkovi@ffzg.hr,
anic@sumfak.hr, sbabic@hazu.hr, zbaletic@eizg.hr,
jaksa.barbic@zg.t-com.hr, ferdo.basic1@gmail.com,
vberman@public.carnet.hr, bratulic@gmail.com,
leo.budin@fer.hr, nenad.cambj@st.t-com.hr,
zdadic@hazu.hr, stjepan.damjanovic@zg.ht.hr,
dekaris@hazu.hr, vida.demarin@gmail.com,
gdruzic@hazu.hr, andrej.dujella@math.hr,
goran.durn@rgn.hr, dunja.falisevac@zg.t-com.hr,
nadafis@gmail.com, sgamulin@mef.hr, gusic@hazu.hr,
mhraste@pierre.fkit.hr, ilakovac@phy.hr,
Milko.Jaksic@irb.hr, stjepan.jecic@fsb.hr,
sibila@hazu.hr, vjekoslav.jerolimov@gmail.com,

jezic.mislav@gmail.com, mjuracic@geol.pmf.hr,
kastelan@hazu.hr, branko.kincl@zg.t-com.hr,
ikostov@hiim.hr, fkrsinic@izor.hr, ignac.lovrek@fer.hr,
josip.madic@vef.hr, vladimir.markovic.hazu@gmail.com,
ured@ipu.hr, rmatasov@ffzg.hr, slavko.matic@zg.t-
com.hr, music@irb.hr, andrija.mutnjakovic@zg.t-com.hr,
neidhardt@hazu.hr, knemec@ffzg.hr, dnovakov@ffzg.hr,
scitaroci@gmail.com, dtolic@ffzg.hr, morlic@gfz.hr,
vpaar@phy.hr, fparac@gmail.com,
pavao.pavlicic@ffzg.hr, marko.pecina@zg.t-com.hr,
ivanka.petrovic@stin.hr, pichler@ifs.hr,
Vlasta.Pilizota@ptfos.hr, zreiner@kbc-zagreb.hr,
davorin.rudolf@yahoo.com,
daniel.rukavina@medri.uniri.hr, boris.senker@ffzg.hr,
ivo.senjanovic@fsb.hr, vlatko.silobrcic@h-1.hr,
niksa.stancic@zg.t-com.hr, rizavod@hazu.hr,
marko@imi.hr, slaus@irb.hr, vsunjic@hazu.hr,
tadic@math.hr, rtomic@ipu.hr, ftomic@agr.hr,
trina@irb.hr, stanislavtuxar@gmail.com,
udovicic.bozo@gmail.com, juzarevi@ffzg.hr,
igor.vlahovic@rgn.hr, vretenar@phy.hr, vukicev@mef.hr,
mirkozelic@hazu.hr, mzicfuch@ffzg.hr,
Mladen.Zinic@irb.hr, gmuic@math.hr, basic@pravst.hr,
cvitas@chem.pmf.hr, drmaticic@vef.hr,
roncevic.i@gmail.com, mirna.situm@kbcsn.hr,
zeljko.tomicic@iarh.hr, davormilicic01@gmail.com,
zeljko.kastelan@gmail.com, aakrap@efzg.hr,
d_stambuk@yahoo.com, kuzma.kovacic@gmail.com,
ministar <ministar@mzos.hr>, Ivan Tolj
<ivantolj0154@gmail.com>, Vlado Košić
<vlado.kosic@sk.t-com.hr>, Gordan Grlić-Radman
<Gordan.Grlic-Radman@mvep.hr>

PISMO PREDSEDNICIMA, 24.: PRIZNAJTE HPC!

Poštovani Predsjedniče RH,
Poštovani Predsjedniče Hrvatskog sabora,
Poštovani Predsjedniče Hrvatske vlade,
Poštovani Predsjedniče HAZU,

U Prilozima vam dajem homiliju biskupa Košića u Petrinji na danima sjećanja 16. 9. 2021.



Uvjeren sam da znate da su danas mnogi Hrvati uvjereni kako nema većeg branitelja hrvatskih nacionalnih interesa od biskupa Košića.

U toj homiliji, u nazočnosti arhiepiskopa Hrvatske pravoslavne crkve Aleksandra, biskup pita: *Zašto naša vlast ne želi priznati Hrvatsku pravoslavnu Crkvu?*



U prostorijama Hrvatske kulturne zaklade-Hrvatskog slova još se 17. lipnja razgovaralo o Hrvatskoj pravoslavnoj crkvi te nastojalo odgovoriti na pitanje: *Što je hrvatska pravoslavna crkva u Hrvatskoj danas.*

Govor jednog od 48 osnivača (zapravo najmladi) HDZ-a književnika i novinara Mate Kovačevića *Trebalo je davno prije ustrojiti Hrvatsku pravoslavnu crkvu* možete s portala narod.hr (Mate Kovačević sigurno jedan od najvećih poznavatelja hrvatske povijesti u nas) također vam dajem u Prilozima.

Raduje me, nadam se i vas, što se danas pokreće jedno od najvažnijih pitanja u RH. Da sam tako mislio od samih početaka djelovanja HPC možete vidjeti iz intervjua arhiepiskopa Aleksandra od 2 ožujka, 2017. On je naveo moje riječi njemu:

“Zapravo, priznanje Hrvatske pravoslavne crkve od strane RH važnije je za samu hrvatsku državu nego za Vašu Crkvu.” (akad. Josip Pečarić).

<https://hrvatskapravoslavnacrkva.wordpress.com/category/razgovori/page/2/>

Pretpostavljam da danas razumijete po I ruku iz tih mojih riječi iz 2015. (pogledajte moje pismo arhiepiskopu u Prilozima) i zašto ih je spomenuo arhiepiskop Aleksandar dvije godine kasnije.

Poslije događaja u Cetinju kada je politika 'Srpskog sveta' i Patrijarha Porfirija, na koju smo upozoravali još kada smo tražili smjene na HRT (tj. Porfirijevoj televiziji) koji takvu politiku podržavaju, sve više i više ljudi razumiju ulogu SPC u RH i činjenicu da je upravo SPC najvažniji čimbenik u velikosrpskoj politici. Danas poslije istupa generala Prkačina u Hrvatskom saboru postalo je jasno da je djelovanje SPC u RH nelegalno i da su svi akti o toj crkvi u RH nelegalni, još je očitiije da se eliminiranjem SPC u RH i oduzimanjem od nje nelegalnih posjeda koje imaju može zadati najveći udar velikosrpskoj politici čiji su oni eksponenti. A uloga arhiepiskopa Aleksandra se u svemu tome može usporediti s ovom generala Prkačina.

Pogledajte i:

<https://kamenjar.com/ante-prkacin-o-spc-nikad-nitko-nam-toliko-zla-nije-nanio/>

<https://direktno.hr/direkt/prkacin-tvrdim-da-su-jedan-porfirije-i-jovan-iz-pakraca-bolje-placeni-od-brace-sinkovic-244568/>

<https://narod.hr/hrvatska/prkacin-intencija-zakona-o-popisu-stanovnistva-je-da-se-hrvatski-pravoslavci-deklariraju-kao-srbi-i-pripadnici-spc-a>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/27777-ako-sad-ne-stanemo-na-kraj-vucicu-i-srpskom-svetu-na-redu-su-i-bih-i-makedonija-pa-i-mi>

<https://kamenjar.com/slavko-kulic-srbija-trazi-novi-rat-kako-bi-kompenzirala-gubitke-pretrpljene-raspadom-jugoslavije/>

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/d-dijanovi/37884-srpski-svet-pruza-sape-ne-samo-prema-crnoj-gori-nego-i-prema-hrvatskoj.html>

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/37868-h-hitrec-dok-se-s-istoka-valja-poznata-neman-hrvatska-uziva-u-stabilnosti.html>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/27758-nedavna-dogadjanja-na-cetinju-samo-su-uvertira-u-pokusaj-utapanja-crne-gore-u-srpski-svet>

Za razliku od vas gospodo predsjednici arhiepiskop Aleksandar se suprotstavljao svim lažima po kojima se prepoznaju u RH oni koji laž služe onim svjetskim moćnicima koji su podržavali i/ili inicirali naci-fašističku srpsku agresiju na Hrvatsku. Dakle suprotstavljao se *Napadima lažima na blž. Stepinca*
Održavanju lažnog mita o Jasenovcu
Napadima lažima na ZA DOM SPREMNI.

Spomenut ću samo da je potpisnik Peticije ZDS iz 2015. kojom smo branili legendarnu pjesmu iz Domovinskog rata „Bojnu Čavoglave“ i hrvatskog branitelja Marka Perkovića Thompsona koga proganja hrvatska vlast jer se kao u Domovinskom ratu onima koji su tada bježali kao zečevi (po Slobodanu Miloševiću) i danas ledi krv u žilama kad čuju ovu pjesmu. Dapače, u svom tadašnjem odgovoru Predsjednici (tada je vlast krila činjenicu da je Peticija pisana u obranu “Bojne” I Thompsona, pa su lažno pripisivali prijedlog Mladog Jastreba nama) iskoristi sam i riječi arhiepiskopa Aleksandra:

S obzirom da sam Vam ja uputio pismo koje je do sada potpisalo preko 3500 ljudi, nisam očekivao da ću za Vaš odgovor doznati preko medija. Tvrdnja iz Vašeg ureda kako je inicijativa da se pozdrav “Za dom spremni” vrati kao službeni pozdrav Oružanih snaga “neozbiljna, neprihvatljiva i na razini provokacije”.

Takva formulacija govori više o ljudima u Vašem Uredu, i čini mi se da ih je izvrsno opisao Hrvatski arhiepiskop Aleksandar. U svom e-mailu od 24. 08. 2015. arhiepiskop mi kaže:

„Meni bi bilo zadovoljstvo s Vama surađivati u tome da Hrvati znaju hrvatsku povijest, ali ne čitajući preko srpskih očiju.“

*Dojam je da ljudi koji su ovako odgovorili na pismo koje Vam je uputila, kako kažu u dnevno.hr **skupina iznimno cijenjenih hrvatskih znanstvenika, akademika, doktora znanosti** čitaju hrvatsku povijest preko srpskih očiju, zar ne?*

Kako su oni u uredu HRVATSKE PREDSJEDNICE sigurno ne smiju čitati hrvatsku povijest preko srpskih očiju, pa Vam šaljem tekst Eve KIRCHMAYER-BILIĆ. Nadam se da će pošto ga pročitaju Vaši savjetnici naučiti čitati hrvatsku povijest preko hrvatskih očiju.

Iste godine Hrvatski arhiepiskop Aleksandar je potpisao, kao što možete vidjeti u Prilozima i Pismo HAZU u povodu laži o Jasenovcu u kojima sudjeluje i hrvatska vlast. A kako se suprotstavljao lažima o Stepincu pogledajte tekst iz 2016.: *Arhiepiskop Aleksandar: Mi slavimo kardinala Stepinca a ne laži komunista i Srpske pravoslavne crkve*

<https://www.maxportal.hr/naslovna/arhiepiskop-aleksandar-mi-slavimo-kardinala-stepinca-a-ne-lazi-komunista-i-srpske-pravoslavne-crkve/>

On je potpisnik i niz drugih domoljubnih otvorenih pisama. A za razliku od vas, on nije etnički Hrvat!

S poštovanjem,
Akademik Josip Pečarić

PRILOZI

HOMILJA NA DANIMA SJEĆANJA U PETRINJI, 16.9.2021

ČETVRTAK, 16 RUJAN 2021 12:11

Mons. Vlado Košić, biskup sisački
Homilja na Danima sjećanja u Petrinji, 30. godina od stradanja
Petrinja, crkva sv. Lovre, 16. rujna 2021.

Dragi hrvatski branitelji, dragi roditelji, supruge, djeco i članovi obitelji poginulih i nestalih hrvatskih branitelja, dragi predstavnici Grada, Županije, udruga nastalih iz Domovinskog rata, draga braćo i sestre!

Na današnji dan točno prije 30 godina Petrinja je doživjela svoje najteže i najcrnje dane. Bila je napadnuta i poginulo je mnogo branitelja. Samo kod vile Gavrilović poginulo je 17 branitelja;

tadašnji petrinjski župnik bio je teško ranjen u glavu; branitelji su se s crte na Petrinjčici povukli do Kupe... ljudi su svuda bezglavo hodali, bili su to apokaliptični dani za Petrinji i njenu okolicu. Još je uslijedio napad 21.rujna i Petrinja je bila do kraja okupirana. Naši ljudi i branitelji i civili povukli su se tada preko Kupe. Kad se zna čime su naši branitelji branili Petrinju, čudo je da su i toliko izdržali nasuprot neprijateljskim tenkovima, avionima, raketnim bacačima... 16. rujna poslije oslobođenja 1995.proglašen je Danom branitelja Petrinje jer su taj dan mnogi poginuli i nestali. Na spomeniku Gromova, na ulazu u Petrinju od Slatine iz smjera Siska navedena su imena poginulih. U prvom petrinjskom žrtvoslovu bilo je popisanih 400, da bi u drugom žrtvoslovu taj broj došao do 600 žrtava. To je bila cijena naše slobode, ali i mnogo ranjenih na tijelu, a još više na duši. Te rane ni danas ne zacjeljuju.

Pitamo se zašto se to dogodilo i koja je pouka iz tih događaja nama danas?

Neki kažu da je to bio građanski rat, da su sve strane jednako odgovorne i krive. Kad bi bilo tako, zašto smo mi morali bježati iz svojih gradova i sela, iz vlastitih domova, napuštajući kuće, škole, crkve koje su oni koji su nas oružjem potjerali iz zavičaja rušili i palili? Kako to da su ti „drugi“, a koji bi danas po nekima trebali biti isti kao i mi, toliko mrzili sve hrvatsko i katoličko da su to sve uništavali i htjeli zbrisati s lica zemlje? A mi smo „njima“ nudili suživot, zajedništvo, mir u demokratskom sustavu, no njih to nije zanimalo jer su bili navikli vladati desetljećima i ničim drugim nisu bili zadovoljni. Svoju su nakanu odlučili provesti silom i na ovom petrinjskom prostoru uspostaviti svoju državu u kojoj neće biti Hrvata. Oni su sve radili da do toga dođe i prije rata, samo mi to nismo shvaćali da je sve bilo činjeno u svrhu tog krajnjeg cilja.

Jednom me na promociji moje knjige koja govori o tom vremenu upitala jedna novinarka, kako smo se mi branili od mržnje, kako sam ja obuzdavao naše ljude da se ne osvećuju i ne mrze. Sjećam se da sam tada počeo vikati na nju, da ona ništa ne razumije, da mi nismo bili nošeni mržnjom nego oni, da smo mi nastojali preživjeti pod pritiskom i unatoč toj mržnji. Ja stvarno nisam ni kod koga od mojih vjernika vidio tih dana mržnju, samo strah u očima. Bili smo žrtve agresije i to treba biti jasno jednom za uvijek svima i svakome:

Hrvatska je bila napadnuta, Srbija je bila agresor na nas! To bi mislim i zakonom trebalo definirati, naime uvesti kažnjavanje negiranja te elementarne istine o Domovinskom ratu.

Ideja o velikoj Srbiji nije ni danas umrla, ona je prijetnja svim okolnim državama i narodima. Sad se ta ideja naziva „srpski svet“, ali to je u biti isto. Kako kaže Zvonimir Hodak, onamo koga Srbi kane napasti najprije dolaze njihovi popovi a onda topovi. Vidjeli smo to nedavno u Cetinju u Crnoj Gori. Ne miri se taj svijet s granicama vlastite države, oni žele širiti svoj utjecaj tako da ne dopuštaju nikakve ni vjerske ni kulturne, gospodarske ni političke neovisnosti pojedinih okolnih naroda. Sad su na Cetinju demonstrirali silu, a sve pod izlikom velike kršćanske ljubavi, da bi nastavili s tim u Makedoniji, a onda u Hrvatskoj, itd. Neće biti sreće za okolne narode dok oni ne ustanove samostalne ne samom političke nego i vjerske institucije, neovisno od SPC koja se samoproglasila nadležnom za cijelo područje bivše SFRJ. Za njih dakle ta nesretna državna tvorevina, koja je i formalno umrla 1992., još i danas postoji. I oni žele u njoj vladati, svima biti nadređeni.

Kako je započinjala ta agresija? Najprije su se „oni“ kao narod proglasili ugroženi – premda su bili u svim tadašnjim republikama svima nadređeni, nositelji velike većine istaknutijih položaja i vlasti. U toj hajci – koja je nalikovala onoj uzrečici „držite lopova!“ – oni su sve činili da pokore ostale narode. Možemo reći da je na ovom sisačkom području prva žrtva, koja je najavljivala krvavi rat i agresiju, bio sisački svećenik Antun Grahovar, koji je ubijen 9. studenog 1990., već nakon tzv. balvan-revolucije koja je oko Knina nastupila u kolovozu te godine. Zatim je došlo do otvorenog sukoba, u Glini odmah poslije proglašenja hrvatske neovisnosti, tj. 26. lipnja 1991., kada je poginuo prvi redarstvenik Tomislav Rom. Prva žrtva na petrinjskom području bila je šesnaestogodišnja Josipa Kožić, koju su srpski pobunjenici ubili na roditeljskom pragu u Gornjoj Budičini 5. srpnja 1991.

U obrani Hrvatske te u oslobađanju Petrinje sudjelovali su prvenstveno domaći sinovi i kćeri, od kojih je puno njih poginulo – kao Predrag Matanović, Božo Martan, Riki Mažar, ali i branitelji iz čitave Domovine, čija su nam imena sveta i koje poštujemo i kojima

iskazujemo trajnu zahvalnost za veliku žrtvu koju su prinijeli za slobodu Lijepe naše.

Braćo i sestre, ovo sve govorim i da se podsjetimo na te teške i slavne dane prije 30 godina, da ne zaboravimo naše heroje i velikane kojima dugujemo svoju opstojnost, ali i da predvidimo buduće događaje i da spriječimo ono što bi moglo ponoviti tragičnu nedavnu povijest. Naime, „druga strana“ i dalje planski i sustavno radi na tome da se njeni neostvareni ciljevi ostvare, možda na drugi način, ali ako bude potrebno – budući da ne odustaju od tih planova – i na nasilni način. Zar nije signifikativno da su ti naši „susjedi“ - a u biti agresori – prije par godina opet počeli iznositi neistine o svojoj ugroženosti tumačeći tako i početak Domovinskog rata, ali i sadašnju svoju poziciju – za koju nema usporedbe ni u kojoj državi EU. Tako je izvjescni Stanimirović rekao da su prije bitke za Vukovar nestajali srpski civili, da je to bio uzrok otpora hrvatskim vlastima. Znamo da to nije istina, da su prve žrtve na tom području bili hrvatski redarstvenici svirepo ubijeni u Borovu Selu. Zatim je sličnu tezu izbacio pokojni sisački pop Pero, kada je ustvrdio da je samo u Sisku ubijeno 600 srpskih civila. Ja sam mu otvoreno postavio pitanje: „Hoćete li nas ponovno napasti? Zašto širite laži o ugroženosti Srba kad znate da to nije istina?!“

No, ako bi srpstvo bilo istisnuto – kao vladajući, politički i duhovni model - iz Makedonije, Crne Gore i Hrvatske /BIH, tada bi ono moralo naći neki novi objekt svoje agresije ali oni to neće dopustiti, mi se baš njima sviđamo, oni baš nas žele. E pa treba im reći jednom zauvijek: Mi vas ne želimo! Ne trebate nam. Ne trebaju nam vaše laži o našim svetinjama, o našem blaženom Alojziju Stepincu, o našim tobožnjim zločinima u Jasenovcu, o našoj neprestanoj krivnji genocidnog naroda, jer to nismo i nećemo nikada biti. Bavite se sobom, imate što raditi!

Međutim da bismo se oslobodili tog pritiska potrebna je vlast koja neće koalirati s četničko-srpskim elementom koji neprestano sve radi da upropasti Hrvatsku. Zašto naša vlast ne želi priznati Hrvatsku pravoslavnu Crkvu, koja doduše nije brojna ali je činjenica-fakat u Hrvatskoj? Naime, postoje hrvatski branitelji pravoslavne vjere, njih preko 10 tisuća koji su branili Hrvatsku. I zašto se njih ne poštuje i s

njima ne surađuje, a ne s onima koji su ovu zemlju rušili i palili i naše ljude ubijali?

Neka nam ova obljetnica bude ispit savjesti.

Što smo učinili da bude bolje u našoj Domovini, a što smo propustili te se ne mičemo s mjesta?

Neki nam savjetuju: oprostite i okrenite se budućnosti. Dobro, mi rado opraštamo, ali za oprost nas još nitko nije pitao. Dakako, važno je ne željeti osvetu niti bilo kakvo zlo drugome, ali za oprost i pomirenje mora postojati obostrana želja da se prizna istina i da se provede pravednost.

Potres koji smo doživjeli samo je na vidjelo iznio probleme koji su zataškavani i koje naše društvo i država ne vidi i ne rješava. Ovo je područje kroz ovih 30 godina bilo zapostavljeno, bez ulaganja i prave obnove. Hoće li se to sada promijeniti?

I što je najvažnije, pitali bi nas naši poginuli danas, 30 godina poslije: jesmo li se mi za ovakvu Hrvatsku borili? U kojoj caruje gospodarska i politička korupcija, u kojoj se više poštuju okupatorske želje i zahtjevi nego zahtjevi branitelja, u kojoj vlada kolektivna depresija i iz koje bježe mladi sposobni ljudi tražeći bolji život u zemljama izvan Hrvatske!

Za ovakvo stanje svi smo odgovorni.

Molimo se danas našim svetim zaštitnicima: BD Mariji, Majci naših stradanja, našem bl. Alojziju Stepincu, svetom Lovri i svetom Bartolu, svetom Antunu, svetom Jurju, sv. Ivanu Pavlu II., da nas prosvijetle i pomognu nam da iz mraka pronađemo svjetlo.

Neka nas sve blagoslovi Gospodin i neka nas čuva!

Neka udijeli mir i vječno blaženstvo svima koji su poginuli za Dom!

Neka prosvijetli naše vodstvo da progleda i vidi istinu i zastupa dobro a ne zlo!

Neka sve ispuni blagoslov i dobro.

Amen

<https://www.biskupija-sisak.hr/index.php/biskup/homilije/6430-homilja-na-danima-sjeanja-u-petirnji-1692021>

<https://narod.hr/kultura/mons-kosic-u-petrinji-na-dane-sjecanja-na-1991-velikosrpska-ideja-i-danas-je-ziva>

MATE KOVAČEVIĆ: TREBALO JE DAVNO PRIJE USTROJITI HRVATSKU PRAVOSLAVNU CRKVVU

15. rujna 2021.

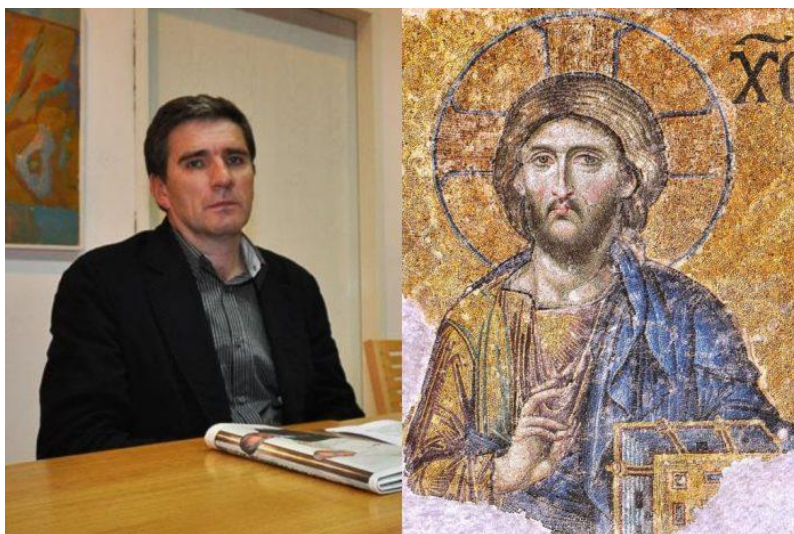


Foto: HKV, commons.wikimedia.org

U prostorijama Hrvatske kulturne zaklade-Hrvatskog slova 17. lipnja razgovaralo se o Hrvatskoj pravoslavnoj crkvi te nastojalo odgovoriti na pitanje: *Što je hrvatska pravoslavna crkva u Hrvatskoj danas*. Komentar Mate Kovačevića, hrvatskog novinara i političkog analitičara, objavljen krajem kolovoza u Hrvatskom slovu, prenosimo u cijelosti.

> Popis stanovništva: Što i tko stoji iza plakata s potpisom Udruga hrvatskih pravoslavnih branitelja?

> Prof. Vulić: Komu smeta HPC, kad su brojni istaknuti Hrvati bili pravoslavne vjere?

> Marko Milesunić: Poslanica onim pravoslavnim Hrvatima koji kažu da su Srbi, iz 1895. godine

Danas je teško uopće govoriti o Hrvatima pravoslavne vjere, a pogotovo je nezamisliv bilo kakav rad na institucionalizaciji crkve kojoj pripadaju. Oni su, a ima ih preko 16 tisuća u Hrvatskoj, prisiljeni sakramentalno, obredno, jezično, a onda i nacionalno se uklopiti u Srpsku pravoslavnu crkvu, koja, usput rečeno, nezakonito djeluje na hrvatskom državnom području.

Uz to, Srpska pravoslavna crkva je bila idejni začetnik, organizator i jedan od glavnih oslonaca velikosrpske agresije na Hrvatsku pa bi se guranje više od 16 tisuća pravoslavnih Hrvata, koji su svoje domoljublje i privrženost hrvatskoj državnosti pokazali kao dragovoljci Domovinskoga rata, moglo zakonski kvalificirati ne samo narušavanjem prava na slobodni izbor, vjerske slobode i ljudska prava općenito, nego i izdajom vlastitoga naroda i domovine. Možemo samo zamisliti kako bi svećenici SPC-a vodili pokopne obrede hrvatskih branitelja protiv kojih su do jučer vodili oružanu agresiju i otkidali komade teritorija hrvatske države, koje su branili upravo ti dragovoljci.

Vlasništvo nad nekretninama je drugo važno pitanje, a odnosi se na crkvena dobra koja nikad nisu bila u vlasništvu srpske crkve nego u vlasništvu hrvatskih pravoslavnih episkopija.

U pozadini tih imovinsko-pravnih odnošaja nije samo znatan novac što ga SPC danomice povlači iz Hrvatske, nego temeljna filozofija srpske crkve po kojoj se srpski teritorij vodoravno proteže sve dokle sežu granice njezinih metropolija, a krivotvorenjem, izmišljanjem i mitološkim predodžbama o povijesnoj ukorijenjenosti tako stvara osnovu i za povijesno pravo na osvajanje teritorija, što najbolje svjedoče aktualni događaji u Crnoj Gori, čiju je nedavno crnogorsku vlast uz pomoć SPC-a zamijenila prosrpska koalicija.

Premda nas manje-više, osim njezine dimenzije kao zločinačke organizacije, ne bi trebala zanimati povijest srbijanske crkve ipak je zbog javnoga znanja u Hrvatskoj potrebno istaknuti dokumentirano razbijanje mita o toj crkvi, koje je jasno, pregledno i sažeto obradio pravoslavni hrvatski episkop Aleksandar Ivanov.

On navodi Pismo Carigradskog patrijarha Jeremije I. Ohridskom arhiepiskopu Prohoru (Снегаров, Иван. История на българската Охридска архиепископия, София, 1932.), iz kojeg se vidi da t. zv. srpska Ipekska (Pećka) arhiepiskopija nije bila nikad priznata, jer

cijela Ipekska (pećka) dijačez (την ἐνορίαν) kao i Srbija pripadaju Ohridskoj arhiepiskopiji, a riječ je o Arhiepiskopiji Prve Justinijane i cijele Bugarske, što će SPC-u nakon Drugoga svjetskog rata poslužiti za osporavanje autokefalnosti Makedonske pravoslavne crkve.

Samoproglashenu pak pećku patrijašiju je prokleo carigradski patrijarh i izbacio iz zajednice pravoslavnih crkava, a dolaskom Turaka i ona je dokinuta. Nakratko su je, radi učvršćenja svoje vlasti, obnovili Turci pa opet ukinuli i sve stavili pod carigradsku jurisdikciju.

Oslobođenjem balkanskih naroda od Turske, nove države su uspostavile svoje autokefalne crkve. Srpska crkva nastaje 1830., a priznata je tek 1879.

U Habsburškoj Monarhiji i kasnije u Austro-Ugarskoj djelovale su četiri područne pravoslavne crkve, dok za četiri egzarkhata u BiH Vlada nije predložila samostalnost, pa su nakon okupacije BiH (1878.), ostale pod jurisdikcijom carigradskog patrijarha.

Na prijelazu u 20. stoljeće Ruskoj crkvi se pridružila i Gruzijaska. Na hrvatskom državnom području u sklopu Austro-Ugarske djeluju crkve u Karlovcima i Dalmaciji.

Nakon Prvog svjetskog rata nova država Kraljevina SHS je rješila status pravoslavnih crkava tako da je kralj Aleksandar 1922. sve pravoslavne crkve priključio srpskoj crkvi.

Ta agresivna politička organizacija nije samo vodila politiku razbijanja Katoličke Crkve, spriječila potpisivanje Konkordata između Svete Stolice i države, nego je poticala i masovne prijelaze na pravoslavlje, a u svom okruženju organizirala i militantne četničke skupine. Hrvatska povijesna znanost još ni danas, nažalost, nije otvorila to pitanje, premda su neki od prevjerenih postali i nakon uspostave komunističke Jugoslavije najvatreniji zagovornici progona pa čak i uništenja hrvatskoga naroda.

Raspadom Jugoslavije 1941. g. crkva u Makedoniji pripojena je Bugarskoj pravoslavnoj crkvi, a crnogorska je opet postala samostalnom pa je i novouspostavljena hrvatska država po kanonskom pravu pravoslavnih crkava imala pravo na pokretanje postupka za samostalnost pravoslavne crkve, što je i učinila na svome području.

Slomom hrvatske države 1945. uništena je i Hrvatska pravoslavna crkva, a najveći dio njezina klera na čelu s poglavarom Germogenom je smaknut.

Kad se početkom 90-ih godina raspala komunistička Jugoslavija i hrvatska stekla državnu nezavisnost stvorene su prilike za obnovu Hrvatske pravoslavne crkve. Premda su postojale inicijative do toga nije došlo, a vlast bivšega komunista Ivice Račana 2000. godine sklopila je ugovor sa Srpskom pravoslavnom crkvom i tako ustanovi ne samo jedne strane i neprijateljske države, nego države-agresora omogućila nesmetano djelovanje, čiji se rezultati mogu vidjeti u aktualnoj politici "srpskoga sveta", koja je već sad stvorila atmosferu s početka agresije na Hrvatsku devedesetih godina.

Slično kao što su potkraj tridesetih u okrilju srpske crkve po Hrvatskoj formirane terorističke četničke skupine, koje su javno i politički pokrivali hrvatski otpadnici tako se i danas u okrilju te svetosavske organizacije novače skupine zadojene mržnjom prema svemu što je hrvatsko i katoličko.

Institucionalno ustrojavanje Hrvatske pravoslavne crkve ne bi samo omogućilo hrvatskim pravoslavcima da prakticiraju svoju vjeru, nego bi smanjilo i intenzitet neprijateljskoga svetosavskoga djelovanja na hrvatskom državnom području, a znatnim dijelom spriječilo i krađu nacionalne kulture.

Ne dovodim u pitanje to što se jedan dio hrvatskih pravoslavaca nacionalno osjeća Srbima, oni to, premda su etnički različita podrijetla, danas doista i jesu, nu isto tako pravo je i onih pravoslavaca koji se osjećaju Hrvatima da slobodno očituju svoju pripadnost – i nacionalnu i vjersku te da u okviru svoje crkve koju su imali prije uspostave bilo kakvih Jugoslavija prakticiraju vlastitu vjeru!

Nu unatoč tom za Hrvatski strateški važnom pitanju, uspostavi HPC-a se protive sve političke struje koje svoj kontinuitet, na ovaj ili onaj način, vuku iz bivših Jugoslavija, svi protivnici hrvatske državne neovisnosti, a iz neznanja i mnogi dobronamjerni javni i politički čimbenici.

Kako, naime drukčije objasniti da u javnosti ugledni ljudi čak i kad polemiziraju sa svetosavskom politikom sve hrvatske zaslužnike iz

povijesti, kulture pa čak i ratništva – Hrvate pravoslavne vjere, svrstavaju među Srbe, miješajući tako vjeru i naciju?

Nasuprot tomu, još uvijek nitko nije ponudio suvisao odgovor na aktualni problem posrbljavanja bunjevačkih Hrvata ili izdvajanja određene skupine i službenoga priznavanja bunjevačkoga jezika, što je samo prijelazni put u konačno posrbljavanje.

Na kraju, valja upozoriti kako i unutar Katoličke Crkve, što zbog ekumenskih, a što poradi političkih razloga postoje stanoviti otpori ustrojavanju Hrvatske pravoslavne crkve.

Uostalom, utjecaj SPC-a na beatifikaciju kardinala Alojzija Stepinca možda to najbolje svjedoči.

Na kraju, valja mi biti iskren, politička odluka o ustrojavanju HPC-a, teško će biti donesena sve dok je na vlasti ili u suvlasti Milorad Pupovac i njegova bradata družina.

Nu unatoč tomu, na izgradnji države i nacije treba svakodnevno raditi!

<https://narod.hr/hrvatska/mate-kovacevic-trebalo-je-davno-prije-ustrojiti-hrvatsku-pravoslavnu-crkvu>

ODGOVOR HRVATSKOM ARHIEPISKOPU ALEKSANDRU

Velepoštovani g. Hrvatski arhiepiskopu Aleksandre,

Bila mi je izuzetna čast i zadovoljstvo staviti i Vas kao potpisnika pisma Predsjedniku HAZU s prijedlogom da Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti donese Deklaraciju o slobodi znanstvenoga istraživanja u odnosu na događaje u Hrvatskoj u vrijeme II. Svjetskoga rata i poslije njega te ju zatim trajno provodi.

Tim više što sam i sam upozoravao na stradanja jedinog hrvatskog pravoslavnog Patrijarha, Sv. Germogena i fizičkog uništenja sveg hrvatskopravoslavnog klera.

Ne dvojim da će u okviru Provođenja Deklaracije HAZU posebno voditi računa i o tim stradanjima.

Nepravda koja se Vašoj Crkvi i Vašim vjernicima čini i danas tim je veća što sam uvjeren da nitko od njih nije digao ruku na zajedničku nam državu i svi oni je vole Hrvatsku jednako kao i svi mi.

Zapravo, priznanje Hrvatske pravoslavne crkve od RH važnije je za samu državu nego za Vašu Crkvu. Usudio bih se reći da bi to bilo korisnije i za mnoge pravoslavce koji se izjašnjavaju kao Srbi. Kako se neki od njih ponašaju i kako se na njih gleda u Hrvatskoj najbolje je vidjeti u članku velikog hrvatskog kolumniste Tihomira Dujmovića, *Vrijeme apsurga - Pupovčeva Hrvatska*:

<http://www.slobodnadalmacija.hr/Novosti/Hrvatska/tabid/66/articleType/ArticleView/articleId/296795/Tihomir-Dujmovi-Pupoveva-Hrvatska.aspx>

U tekstu Dujmović upozorava kako su najveće zločine nad Hrvatima činili upravo hrvatski Srbi. Potom kaže:

I zato je njima Tuđman drugo ime za zločin. I zato je njima svaka hrvatska država ustaška. I zato se oni izruguju s hrvatskom zastavom. I zato su njima sva prava koja im date premalena, jer oni zapravo traže stare pozicije. I zato su bijesni kad im Predsjednica kaže da imaju sva manjinska prava na najvišem europskom standardu. I zato su bijesni kad im Predsjednica kaže da su oni etnički Srbi, ali da u hrvatskoj državi mogu biti samo politički Hrvati! Danas njihova elita zaljubljeno sluša Beograd čak i kad odande stižu Šešeljove riječi da je Domovinski rat bio tek prvo poluvrijeme! Naime, načinom na koji s nama razgovara Beograd jasno pokazuje da im mir i normalni odnosi nisu na kraj pameti.

Naša je tragedija da se za ovih 25 godina nije afirmirala ona snaga kod hrvatskih Srba koja ne misli „beogradski“, tragično je da se šest posto hrvatskih Srba što su u Vukovaru ratovali na našoj strani i deset tisuća hrvatskih Srba što je ratovalo na hrvatskoj strani, nije afirmiralo kao protuteža današnjoj srpskoj eliti u Hrvatskoj.

Ne treba pri tome zaboraviti da su ih u svemu tome ohrabrivali i danas to rade i vlasti u Srbiji i Srpska pravoslavna crkva. Tako i danas uspoređuju ćirilicu u Vukovaru i latinicu u Beogradu, kao da su Hrvati potpuno razrušili Beograd, kao što su Srbi Vukovar. Zapravo time šalju poruku hrvatskim Srbima da je nekažnjivo ubijanje Hrvata i rušenje hrvatskih gradova. Mnogo više oko toga

možete vidjeti ako pogledati razgovor s Vladom Iljkićem iz Stožera i samog Stožera za obranu hrvatskog Vukovara i SOHV:

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/ozana-basic/21011-v-iljkić-ne-dirajte-mi-vukovar-na-njega-nemate-nikakvo-moralno-pravo-osim-sutnje-i-postovanja.html>

<http://kamenjar.com/sohv-novi-statut-grada-vukovara-je-tek-prva-u-nizu-pobjeda-zdravog-razuma-u-hrvatskoj/>

ili:

<http://www.dnevno.hr/domovina/pored-najmlade-zrtve-ovcare-16-pronaden-je-njegov-izrezbareni-dupin-odluku-da-igor-umre-donio-je-susjed-824647>

Također, u **manastiru Krka** u Kistanjama prigodom proslave 400 godina bogoslovije pred više stotina pravoslavnih vjernika liturgijsko slavlje predvodio je patrijarh Irinej koji je u svojoj propovijedi istaknuo kako je manastir na Krki podignut u 14. stoljeću i dodao da to znači da **Srbi** nisu došli s Turcima nego da je ovo područje srpska postojbina, kao i drugih koji tu žive.

Očito, Srbi i danas svojataju taj manastir i na neistinama tvrde kako su ga oni osnovali u 13. stoljeću. To tvrdi i patrijarh kojemu je ta neistina potrebna kako bi ustvrdio da su Srbi već u to doba tu bili domicilni narod.

Što je istina o manastiru možete vidjeti na:

<http://www.portaloko.hr/clanak/zvonimir-despot-poducio-patrijarha-irineja-da-su-manastir-krka-osnovali-katolicki-svecenici-/0/77148/>

Posebno zgražanje u Hrvatskoj izazvale su njegove riječi:

Nаш narod je puno puta bježao, ali se i vraćao ovamo. To se dogodilo i u naše vrijeme i zla koja su se dogodila su veća jer se to dogodilo u kršćanskom narodu koji je mnogo godina imao iste crkve, i dogodilo se da su se braća podijelila i toliko zla nanijela jedni drugima. Zlo su činili nama susjedi i mi njima, ali mi u mnogo manjoj mjeri. Moramo oprostiti za zlo koje su nama činili, ali i moliti da nama oproste za ono koje su poneki od nas činili – rekao je patrijarh Irinej, a na novinarski upit da objasni što je mislio pod izjavom da su Srbi činili zlo u manjoj mjeri odgovorio je da to pokazuje ono što se dogodilo jer da je, kako je dodao, srpski narod pod velikim

pritiskom morao napustiti ove krajeve i da je tragično ono što mu se događalo, kako je rekao, na putu bježanja od smrti.

Na Sudu u Haagu utvrđeno je da je mnogo manje Srba stradalo u „Oluji“ nego što su oni pobili Hrvata dok su držali taj prostor pod svojom okupacijom. A poznato je da im je Hrvatska omogućila koridore za povlačenje. Slobodan Milošević o toj srpskoj „bežaniji“ kaže na sjednici Vrhovnog savjeta obrane Jugoslavije 14. kolovoza 1995.:

“Molim vas, 6 hiljada Hrvata je branilo Vukovar pola godine; napadala je cela Prva armija, vazduhoplovstvo, čudo, sva sila koju je imala JNA, a oni nisu odbranili Knin, kojem se može prići samo iz tri pravca; nisu ga mogli braniti ni 12 sati!? Oni ga nisu branili, jer po svim izveštajima koje smo dobili od policajaca, građana i ostalih, čim je prestala artiljerijska priprema u sedam uveče, oni su naredili - bežaniju! Prema tome, tu nije bilo nikakvog otpora niti je bilo borbenog dodira sa hrvatskim snagama. (...) - Tamo je palo naređenje da svi izađu iz Krajine istog dana, čak bez stvorenog kontakta sa hrvatskom vojskom na najvećem delu fronta. (...) Pitanje je ko je, zaista, doneo odluku da krajiško rukovodstvo napusti Krajinu? Takva odluka, kada su imali sve uslove da se brane, izazvala je egzodus. Sada to treba da bude razlog da Jugoslavija jurne tamo da brani te teritorije, sa kojih su oni utekli kao zečevi?!” Zanimljivo je vidjeti kako je njegov prethodnik patrijarh Pavle mijenjao svoje stavove suočen s tom „bežanijom“ i srpskim porazom.

S ponovnim proglašavanjem nezavisnosti Hrvatske i izričitim priznanjem njenog predstavnika Franje Tuđmana da je tzv. NDH njena preteča u tom navodno neprekinutom hiljadugodišnjem kontinuitetu hrvatske državnosti, započelo je novo, a po mogućim posledicama možda i pogubnije stradanje Srba u Hrvatskoj. Ti naši sunarodnici, iste vere i krvi, suočeni su sa sledećim kobnim izborom: ili će se oružjem u ruci izboriti za opstanak u istoj državi sa maticom srpskog naroda, ili će biti prisiljeni da se iz te nove Nezavisne Države Hrvatske pre ili posle isele.

Trećeg nema. Za to ih srpska država i srpski narod moraju zaštititi svim legitimnim sredstvima, uključujući i oružanu samoodbranu srpskih života i svih srpskih krajina“, pisao je prvi čovjek Srpske

pravoslavne crkve patrijarh Pavle predsjedniku međunarodne mirovne konferencije o Jugoslaviji lordu Peteru Carringtonu koncem 1991. godine. Srpski balvani već su bili razasuti diljem Hrvatske, u Borovu Selu dogodio se pokolj hrvatskih policajaca, u velebitske jame kod Lovinca bačeni su zarobljeni Hrvati, a Vukovar je, pod brutalnim napadima JNA, odbrojavao svoje zadnje dane.

Patrijarhovo pismo, koje je 1. studenog osvanulo i na naslovnoj stranici službenog glasila SPC-a "Pravoslavlje", predstavljalo je službeni stav najutjecajnije vjerske zajednice u srpskom narodu. A ona je jasno poručivala da svi Srbi trebaju živjeti u istoj državi, a ne u samostalnoj Hrvatskoj, jer "niko posle Drugog svjetskog rata nije Jevreje prisiljavao da žive u zajedničkoj državi sa Nemcima". Pritom je SPC zdušno podržavao ideju velike Srbije koju je propagirao SANU, a na terenu u djelo provodio Slobodan Milošević...

No, kako je projekt velike Srbije doživljavao poraz za porazom, tako je i u redovima SPC-a splašnjavalo oduševljenje za okupljanje Srba u jednoj državi. U ožujku 1999., samo tjedan dana prije napada NATO-a na Srbiju, patrijarh Pavle bio je u službenom posjetu Zagrebu i, nakon sastanka sa tadašnjim hrvatskim predsjednikom Tuđmanom, pravoslavno-srpskom narodu u Republici Hrvatskoj poručio da "dileme nema oko opredeljenja za poštovanje hrvatskog ustava i zakona, odnosa prema domovini, te jedne civilizovane integracije u hrvatsko društvo, kao i doprinosa da Hrvatska zauzme svoje mesto u evropskim i svetskim integracijama." ...

Pred svoju smrt patrijarh Pavle je, tada već kao devedesetogodišnjak, definitivno okrenuo leđa ideji koja je bivšu Jugoslaviju, a ponajviše srpski narod, zavila u crno. "A ja kažem: ako bi trebalo da se održi velika Srbija zločinom, ja na to pristao ne bih nikada; neka nestane velike Srbije, ali zločinom da se održava – ne. Ako bi bilo potrebno i nužno jedino da se održi mala Srbija zločinom, ja i na to ne bih pristao. Neka nestane i male Srbije, ali zločinom da se održi – ne. I kad bi trebalo da se održi poslednji Srbin, ja da sam taj poslednji Srbin, a da se održi zločinom – ne pristajem, neka nas nestane ali da nestanemo kao ljudi, jer nećemo onda nestati, živi ćemo otići u ruke Boga Živoga", izjavio je patrijarh Pavle 2007. godine.

<http://www.slobodnadalmacija.hr/Novosti/Hrvatska/tabid/66/articleType/ArticleView/articleId/296704/Default.aspx>

Na žalost ponašanje patrijarha Irineja pokazuje da Srbi ništa nisu naučili iz Domovinskog rata. Pri tome ne smijemo zaboraviti ni krivnju mnogih hrvatskih političara koji danas, neki i otvoreno, sudjeluju u provođenju velikosrpskog Memoranduma SANU 2.

Uvjeran sam da bi priznanjem Hrvatske pravoslavne crkve sve to umnogome promijenilo.

S velikim poštovanjem,

Akademik Josip Pečarić

U Zagrebu na Dan sjećanja na žrtve totalitarnih režima

P.S. U prilogu Vam šaljem jedan moj tekst koji se odnosi na slična ponašanja patrijarha Irineja.

Naslov:Fwd: Pečarić

Datum:Thu, 20 Aug 2015 16:04:09 +0200

Šalje:HRVATSKA PRAVOSLAVNA CRKVA
<pravoslavlje.hr@gmail.com>

Prima:pecaric@element.hr

Poštovani gosp. Pečariću,

nedavno sam upoznat s Vašim nastojanjem oko toga da Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti donese Deklaraciju o slobodi znanstvenoga istraživanja u odnosu na događaje u Hrvatskoj u vrijeme II. Svjetskoga rata i poslije njega te ju zatim trajno provodi.

Osim opće poznatih, bilo je u ta vremena i događaja manje znanih, vezanih uz pravoslavnu crkvu hrvatskog jezika, države i naroda, koje bi hitno trebalo znanstveno istražiti, ponovno ocijeniti i pravnim radnjama ispraviti. Ova godina je 70-a godina od pogubljenja jedinog hrvatskog pravoslavnog Patrijarha, Sv. Germogena i fizičkog uništenja sveg hrvatskopravoslavnog klera (40 svećenika) od jugoslavenskih komunista i oduzeća hrvatskim pravoslavcima

svih bogomolja. Tad je to učinjeno drugi put. Prvi put to je učinjeno 1923. osnutkom SPC i ukidanjem hrvatskih pravoslavnih metropolija na teritoriju RH naredbom srbskog kralja, a treći put 2002., ništetnim ugovorom Ivice Račana sa SPC u RH.

Možda niste upoznati, ali danas u RH živi gotovo 17 000 Hrvata pravoslavaca, a nemaju niti jednu bogomolju niti im crkvu priznaje njihova država. Više je Hrvata pravoslavaca nego zajedno pravoslavnih Bugara, Crnogoraca i Makedonaca koji su Hrvati po državljanstvu, čak i kad im pribrojimo sve protestante i razne sekte. Svi oni su priznati od države, mnogi imaju i ugovore o financiranju, iako nitko od njih ne ispunjava minimum uvjeta po Zakonu o vjerskim zajednicama.

Priznanje SPC u RH provedeno 2002. ništetnim ugovorom posebna je priča, s kojom ću Vas rado upoznati, ako Vas zanima, a mislim da bi Vas moglo i trebalo zanimati, jer tu je iza svetosavnog plašta skrivena jezgra najvećih hrvatskih problema zadnjih stoljeće i pol, iza bizantskog grba carske obitelji Paleolog kroji se i krije dugoročni imperijalni program koji oblikuje kolektivnu svijest Srbskog naroda, a iza tog ništetnog ugovora krije se financiranje svega navedenog.

Zainteresiran sam za napredak svoje nove Domovine Hrvatske i Hrvatskog naroda koji me je primio kao svog rođenog te stoga, molim Vas primite moju potporu Vašoj peticiji o donošenju deklaracije o slobodi znanstvenoga istraživanja.

Blagodat Gospoda našeg Isusa Hrista i ljubav Boga Otca i zajednica Svetoga Duha neka je s Vama,

Hrvatski arhiepiskop †Aleksandar

<https://hrvatskapravoslavnacrkva.wordpress.com/>

*PRILOG: APOLITIČNI, ISTINOLJUBIVI
PATRIJARH - VISOK STUPANJ TOLERANCIJE
PATRIJARHA IRINEJA*

Autor: Josip Pečarić, Dnevno.hr, 14. Siječanj 2014.
(...)

Subject: Petar GELO: Razgovor s akademikom Jisipom Pečarićem

Date: Sun, 19 Sep 2021 20:23:48 +0200

From: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

HRVATSKI RADIO PROGRAM 3 ZZZ FM -19 RUJAN 2021 GOD.

RAZGOVOR S HRVATSKIM VELIKANOM SVJETSKOG GLASA AKADEMIKOM JOSIPOM PEČARIĆEM

Ili kako oni slično kao u slučaju skidanja ploče HOS-ovcima koji su dali svoj život za ovu državu sprovode ono Titovo o tome kako se ne treba držati zakona kao pijan plota, što je sada još jače I od samog Tita jer se radi o državi koja je stvorena protiv volje svjetskih moćnika koji stoje iza naci-fašističke agresije na Hrvatsku koja I danas traje

Poštovano Hrvatsko slušateljstvo, svi smo zabrinuti što se to događa oko nas i diljem svijeta, a posebice u našoj domovini Hrvatskoj, tako i u našoj BiH tisućljetnoj kolijevci Hrvatskog Naroda.

Što je to Dijalektički materijalizam zločinca Lenjina kojeg su studirali u zarobljenom otetom domu Kumrovečkoga bravara Josipa Broza, koji je izgubio dva srednja prsta kad je naučavao bravarski zanat u Sisku od 1907-1910, a ovaj zločinac Walter Tito nije niti znao pričati Hrvatski ,a svirao je opere na glasoviru ... i službeno proglašen nedavno od Francuskih povjesničara da je 10. po redu najveći zločinac u svijetu ... 20. stoljeća ... o toj listi kasnije u programu..

Taj njihov dijalektički materijalizam je zavadi pa vladaj. Postaviti svoje špijune i razbijače u svake pore društva...je li se primjenjuje i danas odlučite sami ... neki ljevičari, pa desničari sve možeš biti samo Hrvat ne možeš, jer lažima nas kolju i danas..

Domoljubno i normalno je samo možeš biti Hrvatski domoljub, bez razlike na vjero isповijest ... to je pokazalo u oslobodilačkom domovinskom ratu. u zajedništvu koje smo iste pobijedili od 1918. god.

Pokazalo se i potvrdilo zavadi pa vladaj ... 1945. i od 2000. godine malo razmislite je li ima ikakve razlike ...

Dokle tkz. Hrvatska vlado ... Eto neki Englez u Borovu selu zapalio Hrvatsku zastavu ... Englez ... ma vidi molim vas ... što je on tamo radio - je su li njegovi koji uživaju u svim dobrotama zaista Englezi ... zamislite da je netko zapalio zločinačku okupatorsku zastavu ... koja je ovih dana bila službeno izvješena i u Hrvatskoj ... ajme meni majko moja..

To bi cijeli svijet znao ... a ovako baš briga ovih – najveće najbolje koalicijske vlade koja sve, samo Hrvatska nije ... neće niti odgovore na pisma koja su im upućena službeno već 24 puta ... od velikih Hrvatskih domoljuba ... ma to su za njih bezvezna pisma ... ma ništa se tu nije dogodilo..

Što znači da treba zabraniti sve manjinske sabornike ... mogu samo djelovati kroz Hrvatske političke stranke, koje moraju imati predznak Hrvatska isto kao i ovdje u Australiji ... Službeno je dokazano da Aboriđini žive u svojoj domovini Australiji preko 65 tisuća godine, ... pitam vas Je li oni imaju svoje političke stranke na svim razinama ... u Australiji..

Promislite i potražite sami odgovor..

Srpska Pravoslavna Crkva ... pa zar je moguće da takav luksuz imaju okupirati povijesni Crnogorski grad Cetinje ... s Helikopterima dolaze pjevaju svoje domoljubne pjesme ... Svaka im čast...

Ma to nije ništa to se samo obnavlja „najprije učili su nas Makedonija južna Srbija, pa tu je Crna gora, pripada Srbiji...Pa cijela bivša zločinačka država je bila Velika Srbija ... tko je u njoj vladao ... i na kojim mjestima su bili, a nas su proganjali sa svih mjesta..

Zašto se boje istraživanja radnog logora Jasenovac tamo su zločini izvršeni nad nevinim Hrvatskim i drugim narodom od 1945- 1952. Istina pobjeđuje ... pogledajte našeg Igora Vukića i mnoge druge, i sad popis pučanstva ... Vidi zla tamo se nitko ne može upisati Hrvat pravoslavne vjere...niti priznaju Hrvatsku pravoslavnu Crkvu.. a kod nas u Australiji također je bio popis pučanstva ... gdje su postavljena pitanja..

Koje si narodnosti podrijetlom i korijenovi porijekla, koje sam pripadnik vjere, kojim još jezikom pričamo, osim službenog Engleskog..

I na koncu Markelica dolazi u Srbiju Kurtz dolazi u Srbiju u Beograd sretno im bilo..

I dođe mi na pamet ono što mi je naš pokojni Branko Starčević iz Donjeg Pazarišta pričao ... Kad je počeo drugi svjetski rat ... nas mladića oko 60 poslani smo u Njemačku da idemo na podučavanje časnika ... Nikad neću zaboraviti i s tim ću umrijeti Hitlerovi zapovjednici nama Hrvatskim mladićima svaki dan su nam držali predavanje ponavljajući. "Vi ste Hrvati robovska stoka, vi nama ne trebate, mi imamo Beč, Budimpeštu i Beograd ... Ja ga pitam je li to moguće Branko ... E moj Petre ... ima toga još što se neće nikad osvijetliti istina. ... Hitler je surađivao sa Srbijanskom Vladom sve do 1944, a zločinac Walter Tito je do 1943 ... Tko je surađivao sa Musolinijem a tko je ujedinio sve zločince u Jugokomunističku zločinačku Jugoslaviju..

I na koncu postavljam pitanje je li Nacizam – Fašizam i Komunistizam potekao iz iste kuhinje ... Jednako su osuđeni..

Analizirajte sami..

I prije što najavim našeg dragog gosta Hrvatskog domoljuba Svjetskog velikana Akademika Josipa Pečarića pročitat ću jednu malu pjesmu koju je napisala –Marija Dubravac.

Čuvaj Bože mudrog Pečarića,
Daj mu vladat mjesto Plenkovića,
Za tri dana evo pravog čuda,
U Saboru neće biti Juda,
Već odreda domoljubi pravi-
ZDS Crven bijeli plavi,
nek uz njega bude Karolina
I cvjetat će naša domovina

Pri brzoglasu nas strpljivo čeka naš dragi gost Hrvatski Domoljub Akademik svjetskog glasa i priznanja naš Josip Pečarić.

Dobro jutro poštovani Akademike Joško, i dobro došli na naš i vaš Hrvatski domoljubni program radio postaje 3 zzz fm..

1. Odmah da krenemo sa poslanim službenim pismima 24 puta, o kakvim se pismima radi i je ste li dobili i jedan odgovor ?

Lijep pozdrav i vama u Studiju i Vašim slušateljima.

Radi se o mojim pismima predsjednicima Države, Hrvatskog sabora, Vlade i HAZU. Zapravo počeo sam im pisati kada se u Jeruzalem Postu pojavio tekst australskog pisca i novinara Davida Goldmana. Ovo sramotno ismijavanje Holokausta treba odmah prestati. Siguran sam da Vaši slušatelji znaju da je u tom tekstu pokazano kako Srpske laži i laži niza povjesničara iz Hrvatske doprinose da mnogi danas ne vjeruju u holokaust. On izrijeком spominje DROBILICU, zapravo se narugao tako glupoj izmišljotini, a takvih ima još. Najgore je što to vlast u Hrvatskoj odobrava, a očito je da se radi o velikosrpskom interesu. Zapravo podsjetit ću vas da ste prije 20 godina vi Hrvati diljem Australije organizirali tiskanje mojih knjiga o SRPSKOM MITU O JASENOVCU na engleskom jeziku što ste nazvali AKCIJOM STOLJEĆA jer je na vašim radio programima emitirano moje sučeljavanje iz 1998. sa srpskim ‘genocidologom’ dr. Milanom Bulajićem što je izazvalo sjajna reagiranja. Međutim, kako je 2000. došlo do promjene vlasti tako da je to zataškano u hrvatskoj javnosti, a tom promjenom vlasti 2000. glavni udar na Hrvatsku bilo je sramotnim napadima iz svijeta na Domovinski rat i hrvatske generale pa sam niz knjiga posvetio ZLOČINAČKOM SUDU U HAAGU. Recimo samo njih ČETIRI je o mom prijatelju GENERALU PRALJKU. Trebalo je braniti i Thompsona pa sam pisao knjige i o njemu. Ali nisam prestao komentirati laži o Radnom logoru Jasenovac.

Međutim pojavili su se i drugi istraživači i pisci o Jasenovcu. Sjetite se Pisma HAZU iz 2015. kada su i ti istraživači objavili knjigu o Jasenovcu pa su bili napadnuti. Iza njih i slobode istraživanja stao je ogroman broj hrvatskih intelektualaca, nadbiskupa, biskupa, akademika, sveučilišnih profesora, književnika itd. I sami ste spomenuli Igora Vukića koji je bio jedan od napadnutih autora te 2015.. Moja knjiga s dr. Stjepanom Razumom prevedena je i na engleski. I u njoj smo branili Vukića koji je napadnut zbog knjige “Radni logor u Jasenovcu”, a i Karolinu Vidović Krišto jer su je pokušali po drugi put otjerati s HTV-a jer ga je pozvala u emisiju HTV-a. Razum i Vukić su osnovali i Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac u koje su ušli oni koji su djelovali za razotkrivanje Jasenovačke laži. Vukić je danas sigurno najveći poznavatelj problematike logora Jasenovac i vjerujem da ste gledali

njegovo sučeljavanje s Vojislavom Šešeljem na jednoj beogradskoj televiziji kada je ismijao sve njihove laži, pa su na kraju voditelji optužili Šešelja da ne nastupa u srpskom interesu.

Naravno, hrvatskim vlastima takav Igor Vukić nije podoban pa ne biraju njega za ravnatelja JU SP Jasenovca već podobnog dosadašnjeg ravnatelja koji zajedno s Srbima napadaju Jeruzalem post.

I to pokazuje koliko sam bio u pravu kada sam tvrdio kako je veliki uspjeh velikosrpske politike to što njihov Memorandum SANU 2. sprovode vlasti u Hrvatskoj. Vidite da i danas mnogi misle da je najvažnija osoba u Hrvatskoj Milorad Pupovac tj. da preko njega Hrvatskom upravlja Vučić. Zapravo, vjerojatno se mnogi u Melbourneu sjećaju mojih tvrdnji iz devedesetih godina kada sam nešto slično najavljivao već tada, a iz mog prvog kontakta s gospodom Verkićem i braćom Bošnjak ostala je priča o “malom crvenom u glavama nas iz Hrvatske”. To je bilo 1992. A vidite kako to izgleda danas.

Ali tvrdio sam i tada kako se radi o politici svjetskih moćnika. Oni su pomagali i sve učinili da pobjede Srbi u ratu. Tuđman je uspio pobijediti tu njihovu naci-fašističku agresiju na Hrvatsku i zato su morali preći na ovaj neoružani nastavak te agresije koji traje i danas.

2. Ovih dana izvršena je okupacija naše Crne Gore kako vi doživljavate tu okupaciju jer vi ste sa tih nedalekih prostora Boke kotorske ... gdje ste rođeni svaki kamen govori Hrvatski ... Što znači to za slobodnu i demokratsku Crnu Goru..?

I sami ste potpisnik našega Zahtjeva za smjenama na HTV-u kada su na blagdan zaštitnika Hrvatske i hrvatskog Naroda sv. Josipa objavili intervju s patrijarhom SPC Porfirijem, Tada smo upozorili na politiku “Srpskog sveta” pa smo HRT i nazvali Porfirijevom televizijom. Peticiju koju su inicirali generali Tolj, Kapunar i Hebrang, admiral Domazet Lošo, književnici Prosperov Novak i Gavran i akademici Aralica i ja potpisalo je preko 3000 naših ljudi. Poslije agresije SPC na Cetinje tj. zračnog desanta u pratnji srpskih specijalaca u Hrvatskoj se sve više i više prepoznaje SPC kao militantna a ne crkvena organizacija. Za razliku od hrvatskih vlasti koje samo izvršavaju želje svjetskih moćnika koji su na strani naci-

fašističkog srpskog ekspanzionizma tome se suprotstavio Milo Đukanović iako je u mnogo nepovoljnijoj situaciji od ove u Hrvatskoj. On je učinio ono što se mnogo lakše moglo učiniti kod nas jer je general Prkačin kao saborski zastupnik uspio da mnogi Hrvati danas znaju da je u SPC u Hrvatskoj nelegalna organizacija koja dobiva ogromna sredstva od hrvatskih vlasti na osnovu ugovora koje je Račan potpisao s nepostojećim tijelima te 'crkve'. Sve to je poslužilo Srpskim vlastima da ponovo nastave Miloševićevu politiku, a poznata je ona njegova o Srbiji i Crnoj Gori kao dva oka u istoj glavi, a po uzoru na Hitlerovu tvrdnju o Njemačkoj i Austriji kao dva oka u istoj glavi.

Naravno u cilju sprovođenja politike Srpskog sveta u Hrvatskoj vlast ne želi, ili ako hoćete, ne smiju registrirati Hrvatsku Pravoslavnu Crkvu. Jedno moje pismo poslano predsjednicima je i takav zahtjev. A da sam tako mislio od samih početaka djelovanja HPC može se vidjeti iz intervjua arhiepiskopa Aleksandra od 2. ožujka, 2017. u kome je on naveo moje riječi njemu:

"Zapravo, priznanje Hrvatske pravoslavne crkve od strane RH važnije je za samu hrvatsku državu nego za Vašu Crkvu." (akad. Josip Pečarić).

<https://hrvatskapravoslavnacrkva.wordpress.com/category/razgovori/page/2/>

Pretpostavljam da danas razumijete poruku iz tih mojih riječi iz 2015. (pogledajte moje pismo arhiepiskopu u Priložima) i zašto ih je spomenuo arhiepiskop Aleksandar dvije godine kasnije, napisao sam im u tom pismu.

Zapravo tu se radi o mnogo gorim stvarima jer Srbi negiraju Crnogorce kao narod i to su poslije Prvog svjetskog rata radili na izuzetno brutalan način. Crnogorci su u drugoj Jugoslaviji uspjeli dobiti priznanje narodnosti i republiku, ali udarna snaga velikosrpskog naci-fašizma SPC je ostala. Đukanović je imao hrabrosti to pokušati promijeniti, ali politika Srpskog sveta, kada je već osigurala da se u Hrvatskoj nesmetano od vlasti sprovodi, mnogo je lakše uspjela u Crnoj Gori.

Problem je što su njihovi apetiti mnogo veći pa će opet polomiti zube, jer i u Hrvatskoj sve više ljudi razumije o čemu se tu zapravo radi.

3. Zar je moguće na obilježavanja 30 obljetnice pozivaju se svi Srbi ma bilo gdje pribivaju po Hrvatskoj i šire u susjedstvu da izvisе svoje zastave koje su vršili zločine ... a pale se Hrvatske u Hrvatskoj „... Službeno nitko to ne osuđuje taj zločin? Gosp. akademiče Joško kako vi gledate na to?

Da vas podsjetim kako smo nedavno biskup dr. Vlado Košić, general Ivan Tolj, akademik Ivan Aralica i ja uputili i zahtjev da se prestane sa slavljenjem pokolja Hrvata povodom navodnog ustanka u Srbu, a zapravo radi se o stravičnim pokoljima. Slave uz veliku potporu vlasti u RH. A takvih primjera imamo puno. Poslije svetosavskog desanta na Cetinje i vlast u Hrvatskoj mora pokazivati kao nekakvo neslaganje s tim, ali ne dvojim da će se politika Srpskog sveta nastaviti i kod nas.

I o tome sam pisao u tim pismima pa sam im poslao i moju knjigu “Branili smo Stepinca” koja je bila u tom momentu objavljena na portalu dragovoljac.com:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/stepinac3.pdf>

Tada sam im pisao o tri pitanja koja očito odaju slugansku politiku hrvatskih vlasti:

1. Napadi lažima na blž. Stepinca
2. Održavanje lažnog mita o Jasenovcu
3. Napadi lažima na ZA DOM SPREMNI.

4. Da, spominjete Radni logor Jasenovac ... laži nad lažima koje se otkrivaju ... boje se istine gdje je dokazano da tamo nije bio zločinački logor već radni, gdje se izučavali zanati, igrale su se utakmice, i mnoge druge kao što su priredbe kulturni koncerti ... a da bi to osobno potvrdio kad sam išao u osnovnu školu u Čelebić kod Livna. Nas djecu učili su tim lažima, tada moj pokojni otac i ja smo radili na livadi ... njegov bliski prijatelj naš Hrvatski pravoslavac je čuo što sam rekao tad mi je rekao ovo: Zapamti mali da nije bilo radnog logora Jasenovca gdje sam učio zanat, ja danas s tobom i tvojim čaćom ne bi razgovarao jer mi je on spasio život, kao i mnogim drugima ... Mali to što vas uče u školi to je laž.. samo ne smijem javno govoriti ... noć bi me progutala ... Akademiče Joško dokle će sve te tkz. Hrvatske vlade dalje bježati od istine ... a sve više svijetlo iz tunela sjaji..?

Da, Jasenovac je jedna od te tri točke koje pokazuju svjetskim moćnicima koji stoje iza naci-fašističke agresije Srbije da su ovi na vlasti u RH poslušni i da su spremni lagati i raditi sve što se od njih traži da bi ostali u njihovoj milosti.

Iako sam vam već puno toga o Jasenovcu rekao ostavio sam nešto najbizarnije, nešto što tako očito prokazuje takvu dodvoričku politiku u RH.

Nedavno je objavljen znanstveni rad dr. sc. Nikole Banića i prof. dr. sc. Nevena Elezovića u uglednom Q1 časopisu (to su najbolji svjetski časopisi u svojim oblastima) u kome su dali znanstvenu metodu kojom su pokazali da je današnji službeni popis žrtava JU SP Jasenovac lažiran. O tom radu smo prof. emeritus dr. sc. Matko Marušić i ja objavili veliki članak koji je objavljen na nizu portala, a osobno smo ga slali i hrvatskim vlastima.

Nisu nam uopće odgovorili, a u medijima se prešućuje taj rad jer ne odgovara politici Srpskog sveta.

5. I na koncu našeg razgovora vaša poruka našem Hrvatskom slušateljstvu..

Zapravo samo da ću ovih dana poslati i 25. pismo:

POLTIČARI – MATEMATIČARI

(POSLJEDNJE 25. PISMO PREDSJEDNICIMA I KNJIGA „HOS“ NA DAR)

To je zapravo pismo-rugalice gdje npr. kažem:

Na kraju moram priznati da vam kao matematičar zavidim i zbog vaših matematičkih ostvarenja, a to - nadam se - i nije malo kada dolazi od nekoga za čijih je 1300 znanstvenih radova prof. Elezović tvrdio da je nešto nevjerojatno, ili što ga kolege iz svijeta, kao npr. bivši predsjednik Švedskog matematičkog društva Lars Erik Persson, nazivaju “kraljem nejednakosti” do onog nedavnog kada je urednik jednog matematičkog časopisa iz Londona mislio da je Zagreb u Rusiji zato što mene danas – na vaše zadovoljstvo – smatraju ruskim znanstvenikom.

Već sam vam o tome pisao pa vjerojatno znate otkud taj moj jal.

Vi ste uvjerali sve u Hrvatskoj i šire da je ČETIRI MANJE OD JEDAN i tako veliko dostignuće u matematici teško tko može nadmašiti. Kao što znate svi vjeruju da je ZA DOM SPREMNI

ustaški pozdrav iz NDH jer su ga ustaše koristile JEDNU godinu, a svi ostali ČETIRI. Dakle matematički:

$$4 < 1.$$

Povod je izjava ministra Beroša: „Matematika je egzaktna, ne morate vjerovati meni, vjerujte matematici”. A kriju izuzetan znanstveni rad s matematičkim dokazom i njihovim lažima u Jasenovcu.

Osim laži o Jasenovcu ukazujem na slične laži npr. o pozdravu Za dom spremni.

Naime na tom pozdravu se jasno vidi metoda njihovog izuzetnog ‘znanstvenog’ dokaza:

Zakonom se odredi što je točno, a što nije!

Ili kako oni slično kao u slučaju skidanja ploče HOS-ovcima koji su dali svoj život za ovu državu sprovode ono Titovo o tome kako se ne treba držati zakona kao pijan plota, što je sada još jače i od samog Tita jer se radi o državi koja je stvorena protiv volje svjetskih moćnika koji stoje iza naci-fašističke agresije na Hrvatsku koja i danas traje.

Vjerovali ili ne u tekstu je i dio kojim komentirate u svom uvodnom dijelu ovog razgovora poziciju Tita među svjetskim masovnim ubojicama:

Vidimo da se i do sada primjenjivala ista metoda u dokazivanju samo to nije bilo meni tako očito kao sa ZDS.

Meni je npr. bio čudan odnos hrvatskih političara prema listi najvećih zločinaca:

Na desetom mjestu je Josip Broz Tito – u Hrvatskoj je mnogim političarima, i ne samo njima, najdraži političar.

Na tridesetom mjestu je Slobodan Milošević – u Hrvatskoj mnogi vole njegove suradnike i obožavatelje pa su takvi i u vlastima.

Ante Pavelić nije na tim listama – u Hrvatskoj je zato iskorišten spomenuti dokaz i po njemu je njima on najgori.

A zapravo najgori im je Franjo Tuđman, ali on je stvorio RH pa to pokazuju na svaki mogući način, ali spomenuti dokaz ne smiju (još) javno iskoristiti. Kao jedan mali primjer za to je to što Tuđmana smatraju najvećim revizionistom među Hrvatim, a to podržava stranka koju je stvorio, i vlast u državi koju je on stvorio.

S druge strane iako mi matematičari volimo jednostavne dokaze u matematici pa im često dajemo imena poput elegantan i sl. nisam

odmah shvatio ni tu primjenu Titove izjave da se neki sudci drže zakona kao pijani plota. I doista i ja sam mislio da je ČETIRI VIŠE OD JEDAN, pa nisam prepoznao odmah koliko je predsjednik Vlade svojim izjavama da se postupa po onome što znaju, a zakon će kasnije donijeti. Vjerojatno zbog takvih kao što sam ja koji ne razumiju takvo izuzetno matematičko dostignuće. I ja sam samo Hrvat pa jal čini svoje, zar ne?

Na kraju veliki pozdrav iz Zagreba i vama u studiji i svima koji nas slušaju.

Poštovani Akademike Joško, velika vam hvala na lijepom razgovoru i na cijenjeno vaše vrijeme koje ste darivali nama. Želimo vam svako dobro. Lijep pozdrav.

Poštovano Hrvatsko slušateljstvo bio je to razgovor sa velikim Hrvatskim domoljubom svjetskim priznatim Akademikom, a koliko je priznat u Hrvatskoj to je veliko pitanje..

Idemo se malo odmoriti uz Pjesmu Sinovi Hercegovine—Probudi se Hrvatski narode.

Razgovarao: Petar GELO

<http://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/27844-petar-gelo-razgovor-s-akademikom-jisipom-pecaricem>

HRVATSKA PRAVOSLAVNA CRKVA POZIVA NA TISKOVNU KONFERENCIJU

Subject: Hrvatska Pravoslavna Crkva poziva na tiskovnu konferenciju

Date: Wed, 29 Sep 2021 09:24:05 +0200

From: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>



**HRVATSKA PRAVOSLAVNA CRKVA
POZIVA NA TISKOVNU KONFERENCIJU
SVE HRVATSKE MEDIJE I IZVJESTITELJE**

u petak 1. listopada 2021. s početkom u 10:00 sati

**EUROPSKI DOM
DVORANA BRUXELLES
Zagreb, Jurišićeva 2**

Tema konferencije:

- Nepravilnosti u obrascima aktualnog popisa stanovništva
- Prava pitanja Porfiriju
- Oskvrnuće hrvatske zastave na prostorijama HPC-a

Na tiskovnoj konferenciji govoriti će:

zastupnik u Hrvatskom saboru Ante Prkačin, Ruža Tomašić,
akademik Josip Pečarić, pukovnik HV-a Ratko Despot i dr.

**U interesu potpunog obavještanja hrvatske javnosti
pozivaju se na tiskovnoj konferenciji nazočiti
predstavnici svih medija u Hrvatskoj.**

Hrvatski Arhiepiskop †Aleksandar
pravoslavljie.hr@gmail.com

KOMU SMETA HRVATSKA ZASTAVA?

26 rujna, 2021

Svake nedjelje s početkom u 10,00 sati održavamo božansku sv. liturgiju u našoj crkvi na adresi Domjanićeva br. 5 u Zagrebu. Kad smo danas stigli, ispred ulaza bila je postavljena plastična kanta za smeće, koja je obično ispred ulaza Domjanićeve br. 7 i koju, kao što nam je posvjedočila susjeda, svako malo netko postavlja ispred ulaza crkve pa ju ona svako jutro vraća na mjesto. Danas nije bila ta situacija nego se je na tu kantu netko popeo i strgao hrvatsku državnu zastavu koja se vijori iznad ulaza crkve, na visini od oko 4 metra. Otrgnut je i nestao dio zastave od otprilike između 20 i 30 centimetara. Dvojica mladih i profesionalnih policajaca iz pete policijske postaje stigla su par minuta nakon našeg poziva i obavili svoj posao, kao i ekipa za očevid. Mi iz Hrvatske pravoslavne crkve naviknuli smo da nas se vrijeđa i prijeti preko društvenih mreža, da nas se sve mora pobiti, jer smo „ustaše”. Naviknuli smo se i da se o nama govori da nas nema, ali evo tu smo pa se na nama može svatko življavati. Kada je 2010. u Zadru, Ivo Matanović najavio osnivanje Udruge hrvatskih pravoslavnih vjernika, oglasio se tadašnji Predsjednik Ivo Josipović i rekao da „Hrvatska pravoslavna crkva nikad ne će biti registrirana.” Njemu se je tada pridružio i ministar kulture Biškupić. Kasnije nam je to, skoro isto napisala Pučka pravobraniteljica Lora Vidović, kad smo tražili sastanak na kojem bismo razgovarali o pravima hrvatskih pravoslavaca. Nama, Hrvatskom arhiepiskopu Aleksandru, je ravnatelj JUSP Jasenovac (nakon posjeta ministricke kulture Obuljen Koržinek), prije četiri godine zabranio dolazak u Jasenovac jer smo poglavar crkve, koja je nastala u NDH (notorna laž). Prije dvije godine umirovljenom pukovniku HV-a Ratku Despotu (Hrvatu pravoslavne vjere), prijetili su: „Likvidirat ćemo tebe i tvoju državu”. Prije par godina, na hrvatskog branitelja pravoslavca Đuru Plavljanica su pucali, ali ga srećom nisu pogodili ... Mi iz HPC-a, mi koji nismo „ugroženi”, naviknuli smo na provokacije na koje ne reagiraju ni državni vrh niti mediji, ali sada je u pitanju državna zastava RH, koja simbolizira državu. Je li trganje hrvatske zastave, postavljene iznad ulaza u

Hrvatsku pravoslavnu Crkvu napad na Republiku Hrvatsku ili samo na HPC?

PODSJETNIK:

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/27956-nova-knjiga-akademika-pecarica-akademik-nenad-trinajstic>

SRPSKI SVET I HPC

Iz intervjua arhiepiskopa Aleksandra od 2 ožujka, 2017.:

“Zapravo, priznanje Hrvatske pravoslavne crkve od strane RH važnije je za samu hrvatsku državu nego za Vašu Crkvu.” (akad. Josip Pečarić).

<https://hrvatskapravoslavnacrkva.wordpress.com/category/razgovori/page/2/>

PORFIRIJEV DESANT NA CETINJE:

<https://www.hkv.hr/vijesti/razgovori/37942-razgovor-s-p-popovicem-crna-gora-je-na-rubu-rata.html>

IMAMO PORFIRIJEVU TELEVIZIJU!

IMAMO PORFIRIJEV KRUŽOK!

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/27944-svjedocili-smo-jugonostalgicarskom-kokosinju-o-tragicnoj-epizodi-hrvatske-povijesti-seriju-snimaju-tvrdi-jugoslaveni>

<https://narod.hr/hrvatska/olujic-o-klasicevom-dokumentarcu-ustaskom-atentatoru-pripisuju-se-rijeci-koje-dolaze-iz-jugoslavenske-sluzbe>

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/37944-h-hitrec-30.html>

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/j-novak/37950-j-novak-uhodani-obrtnik-i-drugi-diletanti.html>

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/m-o-nekic-nevenka/37920-n-nekic-pitanja-za-emisiju-u-nastavcima-ndh-na-hrt-emitiran-prvi-nastavak-20-rujna-2021.html>

IMAMO I NAPAD NA HPC – U SREDIŠTU ZAGREBA OSKVRNUTA DRŽAVNA ZASTAVA!

<https://kamenjar.com/u-sredistu-zagreba-oskrnavljena-drzavna-zastava/>

ZNAMO I TKO VLADA HRVATSKOM:



<https://direktno.hr/domovina/video-iznenadio-gledatelje-vucica-imenovali-predsjednikom-republike-hrvatske-245667/>

KAKO TO IZGLEDA OPISUJE HRVOJE HITREC:

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/37944-h-hitrec-30.html>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/27951-banane-u-zagorju-hrvatska-u-banani>

Vidjeti i:

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/27933-hrvatska-je-prodala-svoju-povijest-i-zato-nema-buducnost>

A ZNAMO KAKO JE BILO I PRIJE PORFIRIJA:

PISMO BISKUPA HBK PATRIJARHU SPC IRINEJU

6. veljače 2019.

Zagreb, 18. studenoga 2018.

Vaša Svetosti!

U novije vrijeme, napose nakon prošlogodišnjega završetka rada Mješovite komisije Hrvatske biskupske konferencije i Srpske Pravoslavne Crkve, čija je zadaća bila zajednički razmotriti lik bl. Alojzija Stepinca prije, tijekom i nakon II. svjetskog rata, učestale su izjave i svojevrsni prijekori u javnim nastupima i medijima najviših predstavnika Srpske pravoslavne Crkve, upućeni Katoličkoj Crkvi i biskupima u Republici Hrvatskoj, među kojima posebnu težinu imaju Vaše riječi. Ovim pismom Hrvatska biskupska konferencija želi Vam o njima dobronamjerno i s poštovanjem iznijeti svoj stav.

1. Vaša Svetost je nekoliko puta javno ponovio kako biskupi u Hrvatskoj šute. Na hirotoniji dalmatinskoga episkopa, gospodina Nikodima Kosovića (1. listopada 2017.) u prisutnosti splitsko-

makarskoga nadbiskupa msgr. Marina Barišića i šibenskoga biskupa msgr. Tomislava Rogića, ustvrdili ste kako od braće katolika očekujete »pre svega od predstavnika Crkve da čujemo reč jevanđeljsku, reč mira, reč ljubavi, da čujemo reč da smo pre svega hrišćani i kao takvi da bar jedni prema drugima pokažemo ljubav i uvažavanje«. U svom intervjuu Televiziji Hram (3. siječnja 2018.) kazali ste kako Vas »iznenaduje ćutanje Rimokatoličke Crkve. Crkva u Hrvatskoj ćuti. I danas se dešava mnogo nemilih događaja. Crkva ćuti«. Istaknuli ste da »Crkva koja je u velikoj meri doprinela tim bivšim odnosima, (treba) da podigne svoj glas u interesu istine, pravde, u interesu zajedničke vere«.

Na 62. Međunarodnom beogradskom sajmu knjiga (24. listopada 2017.), govoreći o stradanju srpskoga naroda tijekom XX. stoljeća, izjavili ste da je najtragičnije to što su ona došla »jednim delom od muslimana, a mnogo više od naše braće rimokatolika«. Dodali ste: »Naša Crkva toliko godina očekuje da čuje reč kajanja i izvinjenja naše braće rimokatolika, nikada nismo tu reč čuli. Verovatno je nećemo ni čuti. I ono što nas posebno stavlja pred veliku jednu muku, a to je što mnoge ideje prošlosti i danas su prisutne u tim narodima. (...) Narod koji stvara istoriju na zločinu, na krvi drugoga naroda, taj narod nema budućnosti«.

U svojoj propovijedi (4. kolovoza 2018.) u Bačkoj Palanci, prigodom godišnjice vojno-redarstvene akcije Oluja među ostalim ste rekli: »Danas, posle dve decenije pitamo se što je taj narod (hrvatski) rukovodilo i motivisalo da dignu svoju ruku na braću svoju, na braću koji su delili podneblje i ovu blagoslovenu zemlju dugi niz godina? Kakva ih je sila na to motivisala i da li je imalo neke sile druge koja je mogla da to zadrži i onemogućí? Imala je. To je bila institucija Crkve koja je jedino mogla da zaustavi taj ponor, to zlo koje je iznenadilo ne samo naš narod, nego čitav narod sveta, pogotovo hrišćanske narode. I ako ima netko tko je zatajio, i netko tko je mogao da to zlo zaustavi, to je bila Crkva. (...) Crkva koja je pozvana da širi ljubav, narod koji čita jevanđelje, narod koji se moli Bogu i istome Spasitelju, zaboravio je kome pripada i stavio se u jednu sasvim drugu stranu koja ne može nikada i ničim biti opravdana. Strašna tragedija, ta mržnja koja je počela u prošlosti nastavila se i u vreme takozvane Oluje, i što je tragično, ona je prisutna i danas.«

Za Vašega pohoda Crnoj Gori u mjesecu srpnju ove godine, na pitanje novinara s kojom biste povijesnom epohom usporedili položaj Srba danas u Crnoj Gori, u intervjuu za podgorički dnevnik Dan (23. srpnja 2018.) odgovorili ste: »Usporedio bih ga sa položajem Srba u Hrvatskoj, u doba endehazije (NDH). Nažalost u Hrvatskoj ni danas nije bolji položaj Srbima.«

Neposredno po završetku rada Mješovite komisije za zajedničko razmatranje lika bl. Alojzija Stepinca, svi srpski članovi ove Komisije potpisali su 16. srpnja 2017. priopćenje za javnost, u kojem polemiziraju s beogradskim Večernjim novostima, te s uvredljivim konotacijama govore o zagrebačkom Kaptolu, prepoznajući u pisanju navedenih srpskih novina »kaptolsku dirigentsku palicu«, jer su prenijele hrvatski prijevod završnoga *Priopćenja Mješovite komisije*, pripisujući prevoditelju namjerne netočnosti. Glasnogovornik Srpske Pravoslavne Crkve, bački episkop Irinej u *Saopštenju* od 18. srpnja 2017. nastavio je polemiku sa spomenutim novinama, nazivajući njihovo pisanje »kaptolskim komentarima iz Zagreba« i iskazujući svoj stav ne baš blagim rječnikom: »Ne bih da se ovde i njima bavim iako su mi veoma dobro poznati pošto sam ih slušao i čitao stotinama puta, a sadržaj nekih znam gotovo naizust. Sve u svemu, navijačko, servilno – rekao bih: kaptololatrijsko i antipatrijaršijsko – sočinjenje...«

Ni u nekim drugim prigodama bački vladika Irinej nije birao riječi kad je govorio o Crkvi i biskupima u Hrvatskoj. Kao glasnogovornik Srpske pravoslavne Crkve osobito teške optužbe izrekao je u *Saopštenju* za javnost Svetog Arhijerejskog Sabora Srpske pravoslavne Crkve sa redovnog zasjedanja održanog u Pečkoj Patrijaršiji i Beogradu od 29. aprila do 10. maja 2018. godine. U *Saopštenju* je ustvrdio: »Konstatovano je takođe da su odnosi sa Rimokatoličkom Crkvom, Crkvama Reformacije i ekumenskim organizacijama korektni i konstruktivni, što nažalost, ne važi za odnose sa Hrvatskom biskupskom konferencijom, u kojoj, pored dobronamernih biskupa koji deluju u duhu Drugog vatikanskog sabora, postoji, nažalost, i dobar broj biskupa neprikrivene proustaške orijentacije i ustašoidne retorike. Sabor se nada da će oni prvi izvršiti veći uticaj na hrvatske rimokatoličke vernike nego ovi drugi.«

2. Vaša Svetosti! Pitamo se, kakav bi mogao biti cilj i smisao navedenih tvrdnji po kojima kod Katoličke Crkve u Hrvatskoj i njezinih pastira ne postoji gotovo nikakvo dobro, nego samo zlo. U ne tako davnim vremenima slušali smo slične ocjene i o Vatikanu i o papi. Međutim, danas čujemo pohvale papi Franji i Rimokatoličkoj Crkvi, a pokude biskupima i Crkvi u Hrvatskoj. U intervjuu objavljenom u Jutarnjem listu (7. siječnja 2017.) ponešto ironično kažete “da ispadne kako srpski pravoslavni episkopi više drže do autoriteta rimskog biskupa negoli pojedini hrvatski katolički biskupi”. Smatramo neobičnim da poglavar jedne pravoslavne mjesne Crkve javno suprotstavlja biskupe Katoličke Crkve u Hrvatskoj papi Franji, upućuje im prijekore i pripisuje zločine cijeloj toj Crkvi i cijelom hrvatskom narodu. Za zločine, kako u hrvatskom tako i u srpskom te u drugim narodima, krivi su pojedinci s imenom i prezimenom pa je na njima odgovornost za ono što su počinili.

Ne uspijevamo razumjeti namjere Saopštenja sa zadnjega zasjedanja Svetoga Arhijerejskog sabora Srpske Pravoslavne Crkve kad javno razvrstava hrvatske biskupe i tumači tko je od njih dobronamjeran i tko od njih djeluje prema II. vatikanskom saboru a tko ne, te većinu od njih označuje kao ljude »neprikrivene proustaške orijentacije i ustašoidne retorike« bez objašnjenja na temelju čega ih smatra takvima. Bački vladika Irinej u intervjuu Politici (20. lipnja 2018.) ponovio je tvrdnju o korektnim odnosima s Rimokatoličkom Crkvom u cjelini, ali ne i s biskupima Hrvatske biskupske konferencije, »uz časne i hvale vredne izuzetke«, te u znatnoj mjeri i Bosne i Hercegovine, koji »kao da i ne čitaju izjave i deklaracije koje objavljuje njihov sopstveni vrhovni poglavar zajedno sa pravoslavnim patrijarsima, a ni druge izjave i tekstove pape Franje«. Željeli bismo znati koji su razlozi zabrinutosti Vaše Svetosti i bačkoga vladike Irineja za odnos hrvatskih biskupa prema papi Franji? Naša povezanost s rimskim biskupom utemeljena je u vjeri Katoličke Crkve da je papa nasljednik sv. Petra, glava Biskupskoga kolegija, Pastir sveopće Crkve koji predsjedja zajedništvu u ljubavi, pa mu u tom duhu trajno iskazujemo puno povjerenje i duboko poštovanje te u vjerničkom posluhu prihvaćamo njegovu učiteljsku riječ. S obzirom na odnos između Srpske pravoslavne Crkve i Katoličke Crkve u Hrvatskoj smatramo da ga treba krasiti

evanđeosko načelo: »Pogriješi li tvoj brat, idi i pokaraj ga nasamo. Ako te posluša, stekao si brata« (Mt 18,15-16). U prosudbama o drugima polazište treba biti argument istine koji valja obrazložiti »blago i s poštovanjem, dobre savjesti« (1 Pt 3,16), a eventualnu uvredu oprostiti i »do sedamdeset puta sedam« (Mt 18,22).

Navedenim javnim negativističkim načinom komuniciranja nije moguće riješiti bilo kakav problem ili pitanje. Takav pristup u hrvatskome društvu izaziva otpore prema nastupima Vaše Svetosti, budi nepovjerenje prema Vašoj osobi i prema Srpskoj Pravoslavnoj Crkvi te prema samim srpskim građanima u Hrvatskoj, produbljuje ranjenosti iz ratnoga vremena koje još nisu ozdravljene, potiče mržnju. Nastupi koji ne očituju nikakva suosjećanja za žrtve i stradalnike uzrokovane od srpske strane, osobito teško pogađaju one hrvatske ljude koji su za vrijeme nedavnoga Domovinskoga rata bili istjerani iz svojih domova na području tzv. Republike srpske krajine, Bosne i Hercegovine, napose iz banjalučkoga kraja, gdje nije bilo rata, a ubijena su i trojica svećenika. Tijekom 1991. godine u Hrvatskoj je bilo 536.000 prognanika i izbjeglica, dok ih je 1992. bilo oko 800.000 iz Hrvatske, Bosne i Hercegovine, Socijalističke Republike Jugoslavije, odnosno Srbije, Vojvodine, Kosova i Crne Gore. Kuće su im najvećim dijelom bile razorene, brojna rodbina poubijana a mnogi otjerani u srpske logore. U to doba među prognanicima je bio i jedan sadašnji hrvatski biskup, koji je kao župnik s vrećicom u ruci zajedno s vjernicima izbjegao iz svoje župe pred nasiljem srpskih snaga. Određeni broj drugih svećenika, redovnika i redovnica završio je također u srpskim logorima, a jedan je svećenik ubijen. Tijekom Domovinskoga rata u Hrvatskoj po dosadašnjim saznanjima stradalo je 15.007 osoba, od kojih je 13.914 ubijeno, a 1093 nestalo. Više od 1300 objekata Katoličke Crkve i drugih svetinja uništeno je ili teško oštećeno. Navedene činjenice otvaraju pitanja na koja svi mi dugujemo odgovore istini i pravednosti. Temeljno je pitanje koje si moramo svi postaviti: Je li istinito i moralno ono što o drugima javno govorimo? Prešućujemo li dio istine? Jesmo li možda postali »suci što naopako sude« (Jak 2,4) i drugima oduzimamo dobar glas?

Posebnu težinu ima izjava Vaše Svetosti da je nedavni rat mogla spriječiti Katolička Crkva u Hrvatskoj. Nije ona imala nikakva

utjecaja na srpskoga predsjednika Slobodana Miloševića, na Jugoslavensku narodnu armiju, na paravojne postrojbe iz Srbije, niti na druge koji su pokrenuli i vodili rat na hrvatskome tlu. Naše zauzimanje za mirno rješavanje problema kod njih nije imalo nikakva odjeka. Rat je očitovao da nije utemeljena tvrdnja koju smo nekoliko puta čuli od Vas, kako hrvatski katolici slušaju svoju Crkvu za razliku od pravoslavnih vjernika. Poznato je, naime, da je većina srpskih političara, kao i Srpska Pravoslavna crkva u vrijeme demokratskih promjena 90-tih godina prošloga stoljeća, zastupala stav kako srpski narod ne može živjeti s hrvatskim narodom u samostalnoj hrvatskoj državi nego isključivo u okviru zajedničke države, a ako to nije moguće, Srbi nemaju drugoga izbora nego uzeti oružje u ruke. U pismu Lordu Peteru Carringtonu, predsjedatelju Mirovne konferencije o bivšoj Jugoslaviji, patrijarh Pavle je u studenom 1991. napisao: »Ti naši sunarodnici, iste vere i krvi, suočeni su sa sledećim kobnim izborom: ili će se oružjem u ruci izboriti za opstanak u istoj državi sa maticom srpskog naroda, ili će biti prisiljeni da se iz te nove Nezavisne Države Hrvatske pre ili posle isele. Trećeg nema. Za to ih srpska država i srpski narod moraju zaštititi svim legitimnim sredstvima, uključujući i oružanu samoodbranu srpskih života i svih srpskih krajina. Teritorije na kojima je srpski narod vekovima živeo i na kojima je aprila 1941. imao etničku većinu pre genocida izvršenog nad njim od strane hrvatskih kvinsliških vlasti, ne mogu ostati u sastavu bilo kakve nezavisne Hrvatske, već se moraju naći pod zajedničkim državnim krovom sa današnjom Srbijom i svim srpskim krajinama.« Premda je patrijarh Pavle 1999. godine prigodom svoga prvoga posjeta Zagrebu nakon Domovinskoga rata savjetovao Srbima da budu lojalni građani Hrvatske i potaknuo ih »Časno ispunjavajte svoje građanske dužnosti i postupajte savesno po državnim zakonima Republike Hrvatske«, posljedice navedene srpske politike osjećaju se i danas u srpsko hrvatskim odnosima, za koje se ne može optuživati Katoličku Crkvu. Izneseni stav o nemogućnosti Srba da žive s Hrvatima u hrvatskoj državi pokazao se osobito pogubnim tijekom vojno-redarstvene akcije Oluja, kad je vodstvo krajiških Srba naredilo njihovo iseljavanje iz mjesta stanovanja i odlazak iz Hrvatske, kako svjedoči pouzdana ratna dokumentacija.

Vaše mišljenje koje ste iznijeli na već spomenutom 62. Međunarodnom beogradskom sajmu knjiga (24. listopada 2017.): »Gde god žive Srbi, to je Srbija, bilo u Srbiji, bilo u Bosni, bilo u Vojvodini, bilo Crnoj Gori i u drugim mestima« ne pridonosi miru i razumijevanju, jer samo Srbima dajete određena prava, bez objašnjenja kakva bi prava imali drugi građani koji žive sa Srbima. Povjerenje među Srbima i Hrvatima ne izgrađuje ni Vaše prešućivanje hrvatske države. Naime, kad upućujete pisane poruke vjernicima Srpske Pravoslavne Crkve u Hrvatskoj, Vi gotovo redovito ne navodite državu u kojoj oni žive nego pokrajine Dalmaciju, Slavoniju, Liku. Neovisnost Republike Hrvatske priznale su gotovo sve svjetske države te joj Vaše ignoriranje ne može nauditi, ali ono nanosi štetu Vašemu ugledu u Hrvatskoj i ujedno građane srpske nacionalnosti stavlja u nova iskušenja. Kad u svojoj nedavnoj izjavi u Crnoj Gori tvrdite da Srbima ni danas nije bolje u Hrvatskoj nego li je bilo za vrijeme Nezavisne Države Hrvatske, uvjeravate svoje sunarodnjake i druge hrvatske građane u nešto što nije točno i što ulijeva strah. Status Srba u Hrvatskoj definiran je Ustavom i zakonima, oni imaju svoje predstavnike u Hrvatskome saboru i na svim razinama lokalne uprave te danas participiraju kao koalicijski partneri u Vladi Republike Hrvatske i imaju mogućnost legalnim putem zauzimati se za ostvarenje svojih prava. Osim toga, ubrzo nakon potpisivanja posljednjega Ugovora između Svete Stolicе i Republike Hrvatske o gospodarskim pitanjima, Hrvatska je Vlada sklopila sličan Ugovor sa Srpskom Pravoslavnom Crkvom po kojem joj iz državnoga proračuna dodjeljuje određena financijska sredstva te je ona otvorila i vlastitu Gimnaziju u Zagrebu. Nije malen broj nekretnina, oduzetih tijekom komunističke vladavine u Jugoslaviji, koje je Republika Hrvatska vratila Srpskoj Pravoslavnoj Crkvi.

3. Vaša Svetosti. Sve što su hrvatski biskupi u Jugoslavenskoj biskupskoj konferenciji a potom i u Hrvatskoj biskupskoj konferenciji na čelu s kardinalom Franjom Kuharićem govorili i činili tijekom rata od 1991. do 1995. i nakon njega do danas, dokumentirano je i svakome dostupno, među ostalim i u jednoj od najnovijih knjiga koju je napisala Julija Barunčić Pletikosić pod naslovom *Katolička Crkva u Hrvatskoj i Domovinski rat 1991 – 1995*. U različitim prigodama, na susretima s patrijarhom Pavlom, u

propovijedima, nastupima u javnim medijima biskupi su se zauzimali za pravo Hrvata na slobodnu državu, te pravo svih njezinih građana, napose Srba da u njoj žive svoj vlastiti nacionalni, kulturni i vjerski identitet. Dizali su glas protiv svakoga nasilja, tražili da se nastali problemi rješavaju mirnim putem, snažno se borili protiv mržnje i osвете Srbima. Za najtežih progona hrvatskoga stanovništva i rušenja njihovih kuća i svetinja, kardinal Kuharić je u svojoj propovijedi u Petrinji, na blagdan sv. Lovre 10. kolovoza 1991., pozvao: »Ako je moj protivnik spalio moju kuću, ja neću zapaliti njegovu! Ako je razorio moju crkvu, ja neću ni dirnuti njegovu, dapače, čuvat ću je. Ako je napustio svoj dom, ja neću ni igle uzeti iz njega! Ako je ubio moga oca, brata, sestru, ja neću vratiti istom mjerom nego ću poštovati život njegova oca, brata, sina, sestre!« Nažalost, ovakve riječi nismo čuli od predstavnika Srpske Pravoslavne Crkve. Od Kuharićeva evanđeoskoga stava posve se razlikuje izjava pakračkoga episkopa Lukijana Pantelića, koji je u to isto vrijeme uvjeravao svoje sunarodnjake da djeluju po načelu »Sada ćemo opet uzeti Stari zavet u kome piše 'Oko za oko, zub za zub, mladić za mladića', a posle Novi zavet, 'ko tebe kamenom ti njega hlebom'«.

Hrvatski su biskupi nakon legalne i međunarodno priznate vojno-redarstvene akcije Oluja upozoravali na nedopustivost ubojstava, pljački i paleža kuća srpskih izbjeglica te su se zauzimali za njihov povratak. Želimo napose spomenuti šibenskoga biskupa msgr. Srećka Badurinu, koji se izložio nemalim pogibeljima u takvom nastojanju. Među ostalim, biskupi su intervenirali kod hrvatskih vlasti da se episkopi Srpske Pravoslavne Crkve, koji su na početku rata otišli iz Hrvatske, vrate u svoja sjedišta, a svoju osjetljivost za stradanja srpskih svetinja iskazali su i na taj način što su u knjigu *Ranjena Crkva u Hrvatskoj – Uništavanje sakralnih objekata u Hrvatskoj (1991. – 1995.)*, u izdanju HBK 1996. godine, stavili i prikaz razorenih sakralnih objekata Srpske pravoslavne Crkve u Hrvatskoj.

4. Usred ratnih zbivanja, kad su neki smatrali da nije uputno javno nastupati sa stavovima koji bi mogli obeshrabrili hrvatske vojnike u obrani slobode vlastite domovine, hrvatski su biskupi, 1. svibnja 1995. godine, na dan početka vojno-redarstvene operacije Bljesak,

uputili javnosti Pismo Hrvatske biskupske konferencije o pedesetoj obljetnici završetka Drugoga svjetskog rata u kojem su iznijeli jasna stajališta s obzirom na stradanja tijekom II. svjetskog rata i neposredno nakon njega te na trenutačne ratne nevolje. Izrazili su žaljenje prema svakoj žrtvi u Jasenovcu i u drugim mjestima stradanja srpskih, židovskih, romskih, hrvatskih i drugih žrtava, te prema onim Srbima koji su izgubili živote u ratu 1991. – 1995., među kojima su po posljednjim statistikama stradale 7204 osobe, većinom pripadnika srpskih vojnih postrojbi, uračunavajući u taj broj i 873 osobe koje se vode kao nestale, te se zauzeli za pomirenje. Hrvatski su biskupi među ostalim u pismu kazali: »Pravo na život i dostojanstvo svake osobe pod Božjom je zaštitom. Stoga, svakoj nevinoj žrtvi dugujemo jednako poštovanje. Tu ne može biti razlike ni rasne, ni nacionalne, ni konfesionalne, ni stranačke. Temeljna jednakost u dostojanstvu svih ljudi proizlazi iz same naravi čovjeka, stvorena na sliku i priliku Božju. Pojedinačne i osobito masovne likvidacije bez ikakva suda i dokaza krivnje, uvijek su i posvuda teški zločini pred Bogom i pred ljudima. Stoga ćemo se kod svetoga oltara spomenuti žrtava hrvatskog naroda i Katoličke Crkve. Spomenut ćemo se žrtava srpske nacionalnosti i Srpske Pravoslavne Crkve u Hrvatskoj. Spomenut ćemo se žrtava Židova, Roma i svih kod nas ubijenih u Drugome svjetskom ratu samo zato što su druge nacije, druge konfesionalne pripadnosti ili drugoga političkog uvjerenja.«

U spomenutom Pismu biskupi su postavili pitanja koja su aktualna i danas: »Nije glavna težina pitanja u tome kako žaliti žrtve vlastite zajednice i kako prepoznati krivnju druge zajednice. Hrvati i Srbi, katolici i pravoslavni, muslimani i drugi pred težim su moralnim pitanjem: Kako žaliti žrtve druge zajednice, kako priznati krivnju u vlastitoj zajednici? A zatim: Kako okajati krivnju, kako zadobiti oprostjenje Božje i ljudsko, mir savjesti i pomirenje među ljudima i narodima? Kako započeti novo doba osnovano na pravednosti i istini?«

Ključ odgovora hrvatski biskupi našli su u molitvi Gospodnjoj: »Otpusti nam duge naše kako i mi otpuštamo dužnicima našim.« Podsjetili su na poticaj pape Ivana Pavla II. u homiliji na misi u Zagrebu, 11. rujna 1994. godine: »Tražiti oprost i sam oprostiti, tako bi mogla biti sažeta zadaća koja je pred svima, ako se žele postaviti

čvrste pretpostavke za postizanje istinskog i trajnog mira«. Ustrajni u toj zadaći, hrvatski biskupi na različite načine nastoje promicati navedenu evanđeosku svijest. Među ostalim, čine to svake godine na Dan žrtve Vukovara, uključujući u molitvu – uz nedužne žrtve ubijenih na Ovčari – i sve druge ratne stradalnike te potiču na praštanje i pomirenje. Jednako tako svake godine u jasenovačkoj katoličkoj župnoj crkvi slave s brojnim vjernicima Dan obnove čišćenja pamćenja i spomena mučenika, kada se u svojoj molitvi, kajanju i praštanju spominju nedužnih žrtava bilo koje nacionalne i vjerske pripadnosti, ubijenih pod bilo kojom zastavom, od žrtava jasenovačkoga logora i bleiburškoga križnoga puta do žrtava Domovinskoga rata, kako na hrvatskoj, tako i na srpskoj strani. Tomu činu molitve i pokore posljednjih godina pribiva i slavonski episkop Jovan koji je svjedok da biskupi i Crkva u Hrvatskoj ne šute. Žalimo što Vaša Svetost nije upoznata s našim nastojanjima oko praštanja i pomirenja te u spomenutoj propovijedi u Bačkoj Palanci (4. kolovoza 2018.), pozivajući na praštanje tvrdite: »Mnogo puta smo to kazali, ali nažalost ne vidimo da i druga strana nešto slično čini.«

5. Vaša Svetosti. Svjesni da nas je Bog »pomirio po Kristu i povjerio nam službu pomirenja« (2 Kor 5,18), ponavljamo i danas ono što smo istaknuli u Pismu 1995. godine: »Željeli bismo posebno da katolici i pravoslavni u Hrvatskoj zauzmu zajednički kršćanski stav i prema žrtvama i prema krivnji za žrtve, prema grijehu i prema pomirenju. Ako se u prošlosti manipuliralo s povijesnim činjenicama, požurimo čas kad ćemo u slobodi i odgovornosti pred Bogom i pred ljudima javno očitovati istovjetan kršćanski odnos i prema žrtvama i prema krivcima. Molimo da to vrijeme što prije sine!« Navedeno Pismo dostavili smo Vašoj Svetosti posljednji puta prije nekoliko godina po msgr. Orlandu Antoniniju, apostolskom nunciju u Beogradu, ali na naše prijedloge nismo do danas dobili nikakva odgovora.

Kao pastiri Crkve želimo u našem društvu svjedočiti vjernost Isusovoj riječi: »Budite milosrdni kao što je Otac vaš milosrdan. Ne sudite i nećete biti suđeni. Ne osuđujte i nećete biti osuđeni. Praštajte i oprostit će vam se. (...) Jer mjerom kojom mjerite vama će se zauzvrat mjeriti« (Lk 6, 36-38). U tom opredjeljenju ohrabruje nas i

Vaša tvrdnja izrečena u intervjuu Jutarnjem listu, 7. siječnja 2017.: »Reči koje optužuju, upiranje prsta prema susedu, ne donosi nikome ništa dobro. Treba ih se čuvati. Ne dao Bog da reči verskih lidera budu izgovor za nova nasilja i nove nesreće!« Smatramo svojom evanđeoskom zadaćom zauzimati se i dalje za međusobne susrete i razgovore, za nastojanje oko razumijevanja, za gradnju mostova u izravnoj bratskoj komunikaciji, čemu pridonose i povremeni susreti između pojedinih episkopa Srpske Pravoslavne Crkve i biskupa Katoličke Crkve u Hrvatskoj. Predlagali smo više puta na pisani i usmeni način da nađemo mogućnost redovitih susreta Komisije Hrvatske biskupske konferencije za odnos sa Srpskom Pravoslavnom Crkvom i Komisije Srpske Pravoslavne Crkve za odnos s Katoličkom Crkvom u Hrvatskoj o pitanjima koja se odnose na dvije Crkve i na njihovo djelovanje, ali ni na njih nismo dobili odgovora, te se Komisije nakon smrti patrijarha Pavla nisu više sastale. Rad u Komisiji o bl. Alojziju Stepincu pokazao je koliko je važno razgovarati na dostojanstven način kao braća i o najtežim povijesnim prijemcima oko kojih se ne uspijevamo složiti, izbjegavajući polemiku putem javnih medija koja ne priliči kršćanima i pokazuje da zastupajući evanđelje nismo drugačiji od sinova ovoga svijeta. Valja nam zajednički posvjedočiti da su praštanje i pomirenje jedini put oslobođenja od zarobljenosti prošlosti i dnevno-političkih interesa, da nas moć evanđelja izdiže iznad naših ukopanosti u nemoć zla, i očituje da je Crkva u našim narodima prvenstveno posvećena čovjeku, služeći mu evanđeoskim putem.

Uz izraze posebnoga poštovanja i zajedništva u Isusu Kristu, našem jedinom Gospodinu, srdačno Vas pozdravljamo.

Msgr. Želimir Puljić, nadbiskup zadarski, predsjednik HBK, v.r.

Kardinal Josip Bozanić, nadbiskup zagrebački i metropolit,
potpredsjednik HBK, v.r.

Msgr. Marin Barišić, nadbiskup splitsko-makarski i metropolit, v.r.

Msgr. Ivan Devčić, nadbiskup riječki i metropolit, v.r.

Msgr. Đuro Hranić, nadbiskup đakovačko-osječki i metropolit v.r.

Msgr. Antun Škvorčević, biskup požeški, v.r.

Msgr. Josip Mrzljak, biskup varaždinski, v.r.

Msgr. Nikola Kekić, vladika križevački, v.r.
Msgr. Vlado Košić, biskup sisački, v.r.
Msgr. Vjekoslav Huzjak, biskup bjelovarsko-križevački, v.r.
Msgr. Mate Uzinić, biskup dubrovački, v.r.
Msgr. Dražen Kutleša, biskup porečki i pulski, v.r.
Msgr. Ivica Petanjak, biskup krčki, v.r.
Msgr. Jure Bogdan, vojni ordinarij u RH, v.r.
Msgr. Zdenko Križić, biskup gospićko-senjski, v.r.
Msgr. Tomislav Rogić, biskup šibenski, v.r.
Msgr. Petar Palić, biskup hvarski i generalni tajnik HBK, v.r.
Msgr. Mijo Gorski, pomoćni biskup zagrebački, v.r.
Msgr. Ivan Šaško, pomoćni biskup zagrebački, v.r.

Subject: HINA podvalama zagadila medijski prostor

Date: Sun, 3 Oct 2021 19:15:43 +0200

From: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

BOROVČAK: HINA S PODVALAMA O HPC - ZAGADILA MEDIJSKI PROSTOR

'Opasni' znanstvenici u Domu specijalne policije

04. veljače 2017.



TISKOVNA KONFERENCIJA HRVATSKE PRAVOSLAVNE CRKVE

U petak 1. listopada održana je tiskovna konferencija Hrvatske pravoslavne crkve u Europskom domu u Zagrebu. Pozvani su bili svi hrvatski mediji, tv-kuće, elektronički i tiskovni, uz naravno obavezan poziv HINA-i, kao hrvatskoj izvještajnoj novinskoj agenciji.

Hrvatski arhiepiskop †Aleksandar

**PRAVA PITANJA
PORFIRIJU**



HRVATSKA PRAVOSLAVNA CRKVA
Zagreb, rujan 2021.

Više od stoljeća prešućuju se činjenice, krivotvore se dokumenti, izmišljaju se cijeli dijelovi povijesti s ciljem stvaranja izmišljenog kontinuiteta SPC na prostorima Hrvatske te ponižavanja hrvatske povijesti i slobode mišljenja. Krivotvoritelji su nastojali razbiti jedinstvo hrvatskog naroda i zato su nametnuli obrazac po kojemu su svi pravoslavci Sibi. To jednostavno nije točno.

POPIS STANOVNIŠTVA 2021

- ☒ HRVAT
- ☒ PRAVOSLAVAC
- ☒ HRVATSKA PRAVOSLAVNA CRKVA

HRVATSKA PRAVOSLAVNA CRKVA
BRANITELJ

Ova knjižica ukazuje na činjenice i povijesnu istinu te doprinosi boljem razumijevanju povijesnog tijeka obnove Hrvatske pravoslavne crkve.

Ova knjižica postavlja povijesna i prava pitanja Porfiriju Pečiću i njegovoj družini zašto se nastavlja s lažnim predstavljanjem SPC u Republici Hrvatskoj.

ISBN 978-953-59546-6-8



Besplatni primjerak

Na tiskovnoj su konferenciji govorili zastupnici u Hrvatskom saboru Ante Prkačin i Hrvoje Zekanović (umjesto najavljene Ruže Tomašić), akademik Josip Pečarić, hrvatski branitelj pravoslavne vjeroispovijedi pukovnik HV Ratko Despot, te novinar 100% HRVI Mario Filipi i naposljetku Hrvatski Arhiepiskop †Aleksandar. Na tiskovnoj konferenciji nisu se pojavili novinari i kamere HRT-a, TvNova-e i RTL-a, iako su bili višekratno obaviješteni. Došla je Z1-tv koja je snimila cijeli tijek konferencije te njihov materijal može poslužiti kao vjerodostojan i za sve dalje navedeno u ovom tekstu. Bila je u dvorani i još jedna kamera, te novinar Hrvatskog radija koji se kasnije predstavio. Ostali novinari, ako su bili kao publika u dvorani, ostali su nepoznati.



Na samom početku voditelj i moderator konferencije, ujedno i autor ovog teksta, naznačio je da se posebno očekivao dolazak izvijestitelja

i kamere HRT-a zbog teme koja je naznačena kao „Prava pitanja Porfiriju“ a što je vidljivo iz tiskane knjižice istog naslova, uz ostale dvije vrlo aktualne teme „Nepravilnosti u obrascima aktualnog popisa stanovništva“ i „Oskvrnuće hrvatske zastave na prostorijama HPC-a“.



Najavljeni govornici su vrlo konkretno i jasno govorili. Prvi se obratio zastupnik Ante Prkačin s povijesnim činjenicama o Hrvatskoj pravoslavnoj crkvi koja je postojala 200 godina prije NDH, precizno iznoseći povijesne podatke, navodeći godine i crkvene kanone. Učinio je to upravo zbog okolnosti srpsko-komunističkih podvala o HPC, kao „tvorevini koja je nastala u NDH (sic!) i Pavelićevom režimu“, a čija se srbo-komunistička laž širi od 1945. sve do danas. Tome je među inim služila i za tu prigodu tiskana knjižica „Prava pitanja Porfiriju“ koja je besplatno podijeljena svim nazočnima na konferenciji i na čiji je sadržaj upozorio voditelj konferencije, kako bi medijski izvijestitelji i njihovi urednici mogli biti pravilno informirani, u interesu prenošenja istinitih vijesti prema hrvatskoj javnosti.



Pa ipak, prve vijesti koje su se posredstvom Hine počele širiti u medijskom prostoru te večeri, nisu bile dobronamjerne, nažalost ni istinite, jer upravo suprotno o povijesno izrečenom na konferenciji, u tu se vijest ubacuje proizvoljan i lažan dio. Citirano sporni dio iz Hinine vijesti koja glasi: „Hrvatska pravoslavna crkva osnovana je 1942. na inicijativu vođe ustaškog pokreta Ante Pavelića za vrijeme Nezavisne Države Hrvatske, kvislinške tvorevine koju su Nijemci i Talijani formirali na prostoru Hrvatske i BiH. Nestala je zajedno s padom ustaškog režima.“ Tako je HINA po komunističkom obrascu krivotvorila vijest sa svojim proizvoljnim umetkom, kako bi ponovila laž o osnivanju HPC u ustaškom režimu NDH (sic!). A to je upravo zastupnik Ante Prkačin, koji je prvi govorio o povijesti HPC, nekoliko puta činjenično demantirao. Zbog prikriivanja tog uvodnog početka konferencije, HINA spominje Prkačina tek na samom kraju svoje vijesti. Dakle, i pogrešnim redoslijedom govornika, montira se vijest koja postaje krivotvorina. Pitamo se s





kojim je pravom novinar ili urednik u vijest s tiskovne konferencije HPC-a umeće nešto što nije bilo izrečeno, a ispušta upravo ono što je bilo rečeno? Nešto što je na samom početku demantirano, povijesno i činjenično, to se ne navodi i to nije vijest? Gdje je učio takvo podmetačko i nepošteno novinarstvo?

HINA predstavlja sama sebe kao „javni medij i jedina nacionalna novinska agencija u Hrvatskoj čiji su korisnici gotovo svi važniji elektronički i tiskani mediji u zemlji. U Uredništvu Hine radi 95 novinara i fotoreportera koji prate sve važnije događaje u Hrvatskoj i svijetu. Osim hrvatskih medija, vijesti Hine preuzimaju brojne novinske agencije s kojima Hina surađuje, kao i brojni portali u regiji“. Dakle kad krene Hinina vijest, kao zlonamjerna podvala, zagadi sav medijski prostor u Hrvatskoj, ali i šire u susjednim prostorima i služi kao okidač za širenje „fake news“, hrvatski rečeno – lažnih vijesti. A to je ono što bi se najmanje očekivalo od nacionalne hrvatske novinske agencije čiji bi zadatak trebao biti prenošenje istinitih vijesti, bez zlonamjernog moderiranja i

podvaljivanja, bez režiranih i netočnih prokomunističkih montiranja i ubacivanja.





Na temelju Hinine vijesti, istu vijest odmah potom prenosi i portal televizije N1, koji se predstavlja kao prva regionalna i lokalna 24-satna platforma za emitiranje vijesti i aktualnosti za više od 20 milijuna ljudi na Balkanu. S produkcijskim centrima u Beogradu, Sarajevu i Zagrebu, N1 je ekskluzivni informativni partner CNN-a. Njihova vijest na bazi HINE je vidljiva ovdje:

<https://hr.n1info.com/vijesti/nepriznata-hrvatska-pravoslavna-crkva-tvrdi-da-je-popis-nepravilan/>

a Portal N1 predstavlja se kao tv-kuća koja zapošljava preko 150 profesionalnih televizijskih i web novinara, koji proizvode vijesti, informativni, sportski, zabavni i obrazovni sadržaj. Predstavljaju se kao urednički kolegij koji je odgovoran za to da se „u procesu proizvodnje programa N1 kontinuirano pridržava striktnih smjernica za integritet, točnost i nepristrano izvještavanje, koji predstavljaju principe primijenjene na cijelu N1 platformu“.



Tako je Hina s lažnim podacima o HPC-e, koji su upravo povijesnim slijedom i činjenicama demantirane na tiskovnoj konferenciji, „zapišala“ medijski prostor Hrvatske, te krivotvorinu podmetnula i podvalila ostalim medijima. Štetu koju su učinili, bezobrazna je i zahtjeva čvrst i odlučan demanti, ako ne i sudski postupak.



Naravno uz takvu uvertiru vijesti, sporedne postaju činjenice koje su se iznosile na samoj tiskovnoj konferenciji, a vrlo su bitne u ovom trenutku za hrvatsku javnost. A to je da postoje razlike između elektroničkog i papirnatoг upitnika za popis stanovništva. Na tom

popisu nema HPC-a, ali postoji SPC u Hrvatskoj, iako ni ona nije registrirana. I zastupnik Hrvoje Zekanović i arhiepiskop +Aleksandar, govorili su o nedopustivosti da se popisom stanovnika nameću obrasci po pitanju nacionalne, vjerske i crkvene opredijeljenosti. Arhiepiskop +Aleksandar je detaljno rastumačio kako su tijela državne uprave, koja su o tome trebala voditi brigu i uskladiti nepravilnosti, a naročito se ne služiti elektroničkim obrascem za sprječavanje slobodnog iznošenja podataka kod popisivanja stanovništva, u potpunoj diskoordinaciji i disfunkciji. Dio pučanstvo, koji nije podoban vlasti, a to su prvenstveno Hrvati pravoslavne vjeroispovijedi, ne mogu se izjasniti o pripadnosti vjerskoj zajednici, nego mogu „birati“ ono što nisu po ponuđenom izborniku. Očito ponuđeni izbornik je osmišljen kako se ni bi olakšalo popisivanima, nego da bi se upravljalo popisnim rezultatom, što očito zadovoljava nečiji kronični politički interes. I to je ono što jest vijest i to dakako alarmantna! No ta je vijest minirana etiketom o nastanku HPC u Pavelićevom režimu.

Akademik Josip Pečarić se uključio s netočnostima i nepravilnostima medijskih izvješćivanja, koji već godinama funkcioniraju i prevladavaju u hrvatskom medijskom prostoru, posebice na HTV kao nacionalnoj televiziji. Primjerice na slučaju logora Jasenovac i prešućivanju najnovijih znanstvenih spoznaja i podataka o popisu ubijenih, pa tako i o prešućivanju, nepoznavanju povijesnih činjenica i podmetanju lažnih podataka o HPC. Na to se svakako nadovezuje i snishodljivi intervju HRT-a u Beogradu s Porfirijem, koji nije ni pokušao utvrditi kanonsku i pravnu utemeljenost SPC-a u Republici Hrvatskoj.

Hinina vijest je ujedno u potpunosti prešutjela činjenice iznesene na tiskovnoj konferenciji o kojima je govorio pukovnik HV-a Ratko Despot. On se predstavio kao Hrvat pravoslavne vjeroispovijedi i ustvrdio kako on nije jedini te da su takvi poput njega, čak njih 12 tisuća, branili Hrvatsku u velikosrpskoj agresiji. U ime njih Despot je zatražio svoje pravo da ima svoju Hrvatsku pravoslavnu crkvu i da se kod popisa stanovništva upisuje kao Hrvat pravoslavne vjeroispovijedi.







Naposljetku govorio je i novinar, 100% HRVI, Mario Filipi te opisao incident koji se nedavno dogodio na jednoj od liturgija u prostorima HPC-e s ubačenim provokatorom. Po Filipiju najnoviji incident sa oskrvrnućem hrvatske zastave na prostoru HPC-e nije uperen toliko protiv hrvatske zastave, niti protiv Hrvatske pravoslavne crkve, pa čak niti protiv Aleksandra kao svećenika, nego protiv Aleksandra kao povjesničara, jer nam on otkriva dijelove hrvatske povijesti koja je do sada bila nepoznata. „Zapravo je sva ta aktivnost uperena protiv istine. Otkrivanje istine donosi Hrvatima samosvijest i ponos, a samosvjesni i ponosni Hrvati ruše svaku pomisao o bilo kakvoj velikoj Srbiji na tlu Hrvatske”, zaključio je novinar i hrvatski branitelj Mario Filipi.



U tom smislu možemo promatrati i HINA vijest, koja i nije vijest, već podmetanje u svrhu nesnalaženja i širenja starih-novih podvala, neutemeljenih na povijesnoj istini.

tekst i fotografije: **Damir Borovčak**

** Damir Borovčak hrvatski je publicist, povijesni istraživač, politički analitičar, idejni začetnik, poticatelj i jedan od osnivača Udruge 'Macelj 1945.' Godinama je živio u Kanadi, a u Hrvatsku se vratio početkom 1991., u obranu Domovine. Bio je ratni tajnik za iseljeništvo HDZ-a, a potom pomoćnik ministra u Ministarstvu iseljeništva RH. Za svoj društveni rad dobio je mnoge zahvalnice i priznanja, među ostalim i tri odlikovanja, koje mu je uručio prvi hrvatski predsjednik dr. Franjo Tuđman. Gotovo 15 godina uređivao je emisiju „Vjera u sjeni politike“ na Radio Mariji. Autor je više knjiga i urednik više književnih i publicističkih djela drugih autora. Poticatelj je obnove štovanja Svetog Josipa kao zaštitnika Kraljevstva odlukom Hrvatskog sabora 1687. Zaslužan je za ideju i poticaj postavljanja reljefa sv. Josipa (sv. Obitelji) na ulazu u Hrvatski sabor 2008. Idejni je začetnik I. spomen pohoda u Gvozdansko, povijesno mjesto hrvatskog velejunaštva.*

<https://narod.hr/hrvatska/borovcak-hina-s-podvalama-o-hpc-u-zagadila-medijski-prostor>

<https://www.hkv.hr/reportae/d-borovak/38023-hina-s-podvalama-zagadila-medijski-prostor.html>

<https://hrvatskonebo.org/2021/10/04/hina-s-podvalama-zagadila-medijski-prostor/>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/28017-hina-podvalama-zagadila-medijski-prostor>

J. Pečarić, Damir Borovčak u mojim zapisima. Zagreb 2022., str. 210-219.

Subject: MOŽDA SE I OHRABRE I PRIZNAJU HPC, SPC
POŠALJU U SRBIJU. I TRAŽE RATNU OŠTETU?

Date: Tue, 5 Oct 2021 17:07:16 +0200

From: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

ZAŠTO SE U HRVATSKOM POPIŠU STANOVNIŠTVA NITKO NE MOŽE IZJASNITI KAO HRVAT PRAVOSLAVAC?

Što su povijesne činjenice o Hrvatskoj pravoslavnoj crkvi koja je postojala 200 godina prije NDH?

Kako je bizantskom lukavošću Hrvatima pravoslavcima onemogućeno izjašnjavanje u novom popisu stanovništva?

Kako je cijela ova situacija manipulacije popisom stanovništva bila zamišljena u Protokolima Memoranduma 2 još prije deset godina?

Što su povijesne činjenice o Hrvatskoj pravoslavnoj crkvi koja je postojala 200 godina prije NDH?

Je li izvještaj HINE s press konferencije HPC, koji su prenijeli hrvatski mediji zapravo tipičan primjer širenja “fake news”, hrvatski rečeno – lažnih vijesti?

S kojim ciljem udžbenici gramatike za osmi razred osnovnih škola u Srbiji uče da Hrvati govore srpskim jezikom koji nazivaju hrvatskim?

Gost u Podcastu Velebit je arhiepiskop Hrvatske pravoslavne crkve Aleksandar.

<https://kamenjar.com/zasto-se-u-hrvatskom-popisu-stanovnistva-nitko-ne-moze-izjasniti-kao-hrvat-pravoslavac/>

MARIO FILIPI: INCIDENT JE ZAPRAVO UPEREN PROTIV ISTINE

05 Listopad 2021



Incident s trganjem hrvatske državne zastave pred zgradom u kojemu Hrvatska pravoslavna crkva služi službu Božju nije bio sam sebi svrha i nije slučajna. On je u funkciji pomno isplaniranog napada na Hrvatsku i hrvatski narod koji bismo mogli nazvati – historioid, dakle uništenje hrvatske prošlosti.

Vjerojatno ta riječ još uopće ne postoji u političkom rječniku, jer još nikome nije palo na pamet nešto tako bezumno – pokušati uništiti povijest cijelog jednog naroda ne bi li taj narod “zaboravio prošlost”

i povjerovao u priču koju im nudi neprijatelj, naravno po njegovom ukusu.

Već do sada taj projekt je kroz 100 i više godina "izbrisao" cijela razdoblja hrvatske povijesti i to baš ona na koja bismo mogli biti ponosni. Sada je na red došlo samo postojanje hrvatske države u svim razdobljima osim u doba NDH. Nju se opet prikazuje u posve negativnom svjetlu zajedno sa svim ljudima koji su tada živjeli, što insinuira da Hrvati nikada nisu postigli ništa osim zločina.

Takva aktivnost vidljiva je iz ranijeg incidenta koji do sada nije izišao u javnost. Na jednu od liturgija (misa) Hrvatske pravoslavne crkve došao je nepoznat čovjek kojemu smo se u prvi mah obradovali jer se radujemo svakome tko dolazi k nama prvi put. Ali on je već za vrijeme liturgije nekim upadicama radio nered, a nakon završetka prišao je arhiepiskopu i uslijedio je ovaj dijalog:

Provokator: "Da li Vi ovdje obnavljate ustašku crkvu?"

Arhiepiskop: "Prije onoga što Vi zovete "ustaška crkva" postojala je hrvatska pravoslavna crkva.

Provokator: "Ali prije nije bilo Hrvatske. A znate li da je car Dušan jeo zlatnim žlicama, dok su svi drugi vladari jeli drvenim žlicama".

Arhiepiskop: "Onaj kojeg zovete "car Dušan" bio je vazal mađarsko-hrvatskoga kralja, a etnički je bio više Bugar nego Srbin".

Provokator: "To Vi kažete zato jer ste Bugar".

Filipi: "Hrvatska pravoslavna crkva postoji od 18. stoljeća".

Provokator: "Ali tada nije bilo Hrvatske".

Filipi: "Hrvatska postoji najmanje od sedmog stoljeća, a vjerojatno i duže".

Na to je čovjek furiozno otišao.

Da taj čovjek tamo nije bio slučajno i da je točno znao što radi potvrdio je nekoliko dana kasnije srbijanski političar Vulin koji je rekao da Nikola Tesla nikada nije nogom stupio na hrvatsko tlo. Dakle u doba njegovog rođenja nije bilo Hrvatske, nego je izumitelj rođen u Austriji. Nadalje nastavlja Vulin, da je Tesla 1941. došao u Hrvatsku, bio bi 62. Tesla ubijen u Smiljanu od ustaša. U stvarnosti u Smiljanu nikada nije bilo ljudi s prezimenom Tesla. Sam Milutin, izumiteljev otac, tamo je došao jer ga je crkva postavila da tamo bude paroh (župnik). Svi hrvatski Tesle potječu iz sela Raduč i zaseoka

Radučki Drenovac. Dakle da su ustaše i htjeli ubiti nekog Teslu, u Smiljanu ga ne bi mogli naći jer ga nije bilo.

Lika kao regija je od prvih dana dolaska Hrvata bila sastavni dio hrvatske države. Nikada ju nitko nije uspio odvojiti od Hrvatske. Samo su ju Turci uspjeli okupirati na oko 150 godina, a Napoleone je njome upravljao samo nekoliko godina.

U doba rođenja Nikole Tesle još je postojala Vojna granica (krajina), iako tada više nije ničemu služila. Njezino službeno ime bilo je Hrvatska vojna granica (u njemačkom originalu Kroatische Militärgrenze). Kada je Tesla imao 25 godina (1881) u vrijeme dok je radio u Budimpešti, Vojna granica je vraćena pod vlast Sabora i bana (hrvatskog državnog poglavara).

Bitno je još reći da Hrvatska u sklopu Austrijskog carstva nije bila „provincija“, dakle austrijski posjed, nego posebna država koja samo priznaje austrijskog cara za hrvatskoga kralja i ništa više. To proizlazi iz činjenice da su hrvatski plemići 1526. godine u Cetingradu svojom voljom izabrali za kralja Ferdinanda Habsburga nadajući se da će im on pomoći u obrani od Turaka. Tada su imali potpunu slobodu izabrati bilo koga, jer ni ranije Hrvatska nije bila ničiji vazal nego je zajedno s Mađarskom egzistirala po ravnopravno sklopljenom ugovoru.

Očito je dakle da ni ovaj najnoviji incident nije uperen toliko protiv hrvatske zastave, niti protiv Hrvatske pravoslavne crkve, pa čak niti protiv Aleksandra kao svećenika, nego protiv Aleksandra kao povjesničara, jer nam on otkriva dijelove hrvatske povijesti koja je do sada bila nepoznata.

Zapravo je sva ta aktivnost uperena protiv istine. Otkrivanje istine donosi Hrvatima samosvijest i ponos, a samosvjesni i ponosni Hrvati ruše svaku pomisao o bilo kakvoj velikoj Srbiji na tlu Hrvatske.

Mario Filipi

<https://www.dragovoljac.com/index.php/mario-filipi/28028-mario-filipi-incident-je-zapravo-uperen-protiv-istine>

POGLEDAJTE VIŠE FOTOGRAFIJA:

<https://narod.hr/hrvatska/borovcak-hina-s-podvalama-o-hpc-u-zagadila-medijski-prostor>

<https://www.hkv.hr/reportae/d-borovak/38023-hina-s-podvalama-zagadila-medijski-prostor.html>
<https://hrvatskonebo.org/2021/10/04/hina-s-podvalama-zagadila-medijski-prostor/>
<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/28017-hina-podvalama-zagadila-medijski-prostor>

MOŽDA SE I OHRABRE I PRIZNAJU HPC, SPC POŠALJU U SRBIJU. I TRAŽE RATNU OŠTETU?

<https://kamenjar.com/milanovic-rh-bi-mogla-reciprocno-odgovoriti-na-odnos-prema-hrvatskoj-manjini/>
<https://kamenjar.com/plenkovic-negiranje-hrvatskog-jezika-u-srpskom-udzbeniku-s/>

ILI IH JE STRAH* ILI SAMO SLUŠAJU SVOJE GAZDE?

<https://narod.hr/hrvatska/sola-sto-nas-ocekuje-od-tandema-vucic-porfirije>
<https://direktno.hr/kolumne/karolinu-vidovic-kristo-izbacuju-iz-sabora-jer-ne-nosi-masku-katarina-peovic-sa-zvijezdom-petokrakom-246191/>

Subject:POPIS STANOVNIŠTVA 2021. JE NEREGULARAN

Date: Tue, 12 Oct 2021 09:16:38 +0200

From: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

<https://hrvatskapravoroslavnacrkva.wordpress.com/2021/10/11/konferencija-u-svezi-popisnih-nepravilnosti-izlaganje-arhiepiskopa-hpc-%e2%80%a0aleksandra/>

Subject:POPIS STANOVNIŠTVA 2021. JE NEREGULARAN

Date: Mon, 11 Oct 2021

From: Damir Borovčak

Damir Borovčak

autor je nezavisni politički analitičar,
slobodoumni publicist i vjernik katolik

Povodom popisa stanovništva 2021.

POPIS STANOVNIŠTVA 2021. JE NEREGULARAN, TREBA GA PONIŠTITI I PONOVI

Znate li da se u popis stanovništva 2021. ne može unijeti podatak o starosti zgrada izgrađenih prije 1900. godine? No bez problema možete upisati zahod u stanu - bez ispiranja. Naime, u grupi Podaci o stanu, za pitanje br. 19 o dovršenosti zgrade, elektronički izbornik automatski ne dopušta upis zgrade starije od 1900 godine. Dakle zgrade izgrađene prije 1900. godine, u kojima žive stanovnici Hrvatske, uopće i ne postoje. No moguće je bez problema upisati da u stanu imate zahod bez ispiranja. Pa makar se i zabunili. Vrlo „logično“, zar ne? Naime, u Popisu stanovništva 2021. postoje pitanja koja su ograničena ponuđenim izbornikom, u kojem ne možete upisati što želite, već ste prisiljeni odabrati neki od ponuđenih podataka, pa makar on bio i pogrešan. Po toj logici, uopće ne postoje zgrade u Zagrebu na Gornjem gradu, ni njihovi stanovnici,

jer su sve zgrade iz 18. i 19. stoljeća, dakle starije od 1900 godine. Po toj logici, ne postoje cijeli dijelovi Donjeg grada u Zagrebu, ali ni mnogo drugih objekata diljem Hrvatske. Postoje samo objekti iz 20 stoljeća, ali ipak postoje u stanovima zahodi bez ispiranja. Snažna logika, zar ne?

Popis stanovništva zapravo ima puno ozbiljniju – namjerno smišljenu logiku podvale. Onu koja se odnosi na dio hrvatskog pučanstva, kome se priječi sloboda vjeroispovijedi i mogućnost slobodnog izjašnjavanja. Naime, postoje ozbiljne razlike između prikazanog slikovnog upitnika za popis stanovništva na stranicama Državnog zavoda za statistiku, obrazac à

<https://popis2021.hr/assets/PDF/Popisni%20upitnik%202021-hr.pdf> i onog elektroničkog. Na prvi pogled čini se sve skladno i u redu. Međutim, na elektroničkom popisu, kako onog za samopopisivanje tako i onog kod popisivača s laptopom, postoje nametnuti i zato sporni odgovori. U grupi Podaci o osobi, pitanje br. 20.Vjerska zajednica, nudi se padajući izbornik ograničenih odgovora i nije moguće ništa drugo upisati odnosno odabrati od onoga što je unaprijed određeno. Tako na tom popisu, pitanje br. 20.Vjerska zajednica, ne postoji Hrvatska pravoslavna crkva, ali postoji Srpska pravoslavna crkva. To se službeno obrazložilo da HPC nije registrirana – što joj državne institucije onemogućavaju već godinama, iako ni SPC nije registrirana – na što se žmiri već godinama. Tako se dio pučanstva, Hrvata pravoslavne vjeroispovijedi, ne može izjasniti o pripadnosti vjerskoj zajednici, nego mogu „birati“ ono što nisu i ne osjećaju po ponuđenom izborniku. Očito ponuđeni izbornik je osmišljen namjerno tako, kako bi se posve negiralo postojanje Hrvata pravoslavne vjeroispovijedi.



U organizaciji UDRUGE HRVATSKIH PRAVOSLAVNIH BRANITELJA i uz blagoslov HRVATSKE PRAVOSLAVNE CRKVE, postavljen je veliki broj veleplakata diljem cijele Republike Hrvatske kojima se **poziva sve pravoslavce da se slobodno izjasne etničkim Hrvatima** te da odbace svaki politički pritisak na drugačije izjašnjavanje. **Materinji jezik Hrvata pravoslavaca je hrvatski jezik**, isti onaj jezik koji je bio materinji i Nikoli Tesli kao i brojnim drugim pravoslavicima zaslužnim za hrvatsku kulturu i državnost. **Crkva svih hrvatskih pravoslavaca je Hrvatska pravoslavna crkva**, jedina istinska sljednica Karlovačke arhiepiskopije, koja je bila Crkva vaših predaka. Vrijeme je, budite slobodni, budite ljudi!

Naime, popisom stanovništva 1991. godine utvrdilo se oko 6.700 Hrvata pravoslavaca, godine 2001. kao Hrvati pravoslavne vjeroispovijedi izjasnilo se približno 12.500 stanovnika, a 2011. godine oko 16.600. Očito takvi podaci nisu po nečijem političkom ukusu, pa se na ovom popisu 2021. želi osmišljenom podvalom doskočiti rezultatima. Trebalo je stoga osmisliti nepostojanje Hrvata pravoslavne vjeroispovijedi, što bi očito zadovoljilo nečiji pokvareni politički interes. **Popis je stoga neregularan, treba ga poništiti i ponoviti! To je vijest, koja je alarmantna i u svakoj civiliziranoj zemlji zvonila bi zvona bi uzbunu!**

Popis stanovništva ili census je pravno uređeno prikupljanje statističkih podataka o svakom pojedinom pripadniku stanovništva određene države ili područja. Popis stanovništva je statističko sredstvo koje koristi država u razne svrhe poput poreza ili gospodarske politike, a građani konvencionalnom metodom brojanja po upitniku pružaju informacije o sebi i kućanstvu u kojem žive. Po prvi put popis je digitaliziran te je moguće popisati se putem Interneta korištenjem sustava e-Građani. No trebalo je doskočiti mogućnosti da se po pitanju nacionalnosti, vjere i pripadnosti vjerskoj zajednici stanovnici bez iznimke slobodno opredijele.

Podaci popisa se objavljuju u raznim formatima kako bi bili dostupni znanstvenim subjektima, svim razinama vlasti, medijima, dobrotvornim organizacijama i svim građanima koji su zainteresirani. Podaci se mogu vizualno prikazati ili analizirati po raznim statističkim modelima, pokazati razliku između pojedinih područja ili prikazati povezanost različitih osobnih karakteristika. Popisni podaci nude jedinstven uvid u mala područja i male demografske skupine. Tako se predstavlja popis stanovništva na državnim stranicama. Zašto se onda onemogućilo da se Hrvati pravoslavne vjeroispovijedi slobodno opredijele i iskažu svoju pripadnost vjerskoj zajednici koju oni žele i kojoj oni po svom uvjerenju žele pripadati?

Ustav Republike Hrvatske (pročišćeni tekst od 15. siječnja 2014.) u poglavlju III. Zaštita ljudskih prava i temeljnih sloboda i točki 2. Osobne i političke slobode i prava, u članku 40. kaže: „*Jamči se sloboda savjesti i vjeroispovijedi i slobodno javno očitovanje vjere ili drugog uvjerenja*“, a u članku 41. pojašnjava: „*Sve vjerske zajednice jednake su pred zakonom i odvojene od države. Vjerske zajednice slobodne su, u skladu sa zakonom, javno obavljati vjerske obrede, osnivati škole, učilišta, druge zavode, socijalne i dobrotvorne ustanove te upravljati njima, a u svojoj djelatnosti uživaju zaštitu i pomoć države.*“ Je li ovaj Popis 2021. u skladu sa Ustavom i onime što Ustav propisuje? Očito da nije.

399/26

P r e p i s i

Ministarstvo Unutrašnjih Dela
Kraljevine Srba, Hrvata i Slovenaca
Odeljenje za Državnu Zaštitu
Pov. D. Z. br. 5423
30. marta 1926. god.
u Beogradu.

Velikom Županu

S p l i t

Odeljenje za Državnu Zaštitu konstatovalo je u više mahova da se naročito u novo oslobođenim krajevima za: rpsku Pravoslavnu Crkvu upotrebljavaju ~~ove nepropisne nazive~~ jer ~~u buduću ne upotrebljavaju nazivi~~ grčkoistočna ili istočno pravoslavna. Ovi su nazivi bili uobičajeni pod propalim režimom Austro-Ugarske Monarhije.

Moli se Veliki Župan da u svojim područnim ~~XXXXXXX~~ organima izda naredjenje da u buduću ne upotrebljavaju ove nepravilne nazive jer je ozakonjenom Uredbom o Svetom Arhijerejskom Sinodu i Saboru čl. 1. označen zvaničan naziv za ovu versku organizaciju, koji glasi:

Srpska pravoslavna Crkva.

S molbom na postupak

Po naredbi

Ministra Unutrašnjih Dela

Načelnik
Todorović v.r.

Veliki Župan Splitske Oblasti

Br. Pov. 2150/26,

Splittg dne 7. travnja 1926.

Kr. Srpska Ispostava- Preko-

Br. Pov. 362

Općinskom Upraviteljstvu

anje i ravnanje.-

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX.

Preko, dne 16. aprila 1926.

Sre ki poglavar- upravitelj :

Mirginić

14. IV 1926

399

Zaključno, u cijelom upitniku Popisa stanovništva 2021. samo su 2 pitanja na koja se nude nametnuti odgovori automatskim izbornikom. To je pitanje o starosti zgrade u kojoj živite i to je pitanje pripadnosti vjerskoj zajednici kojoj netko pripada. Kako to da ih nema više? Nije bilo ni potrebno. Pitanje o starosti zgrada, služi kao krinka za drugo pitanje, iako daje krivotvorenu sliku o tome da Hrvati žive u suvremenim, novijim zgradama. Pitanje o pripadnosti vjerskim zajednicama, daje prividnu sliku slobode velikog izbora vjerskih konfesija. Međutim tu se krije i najveća podvala, ugnjetavanje slobode i potiranje postojeće veće skupine hrvatskih pravoslavaca. Onemogućavanje slobode odabira na ovom pitanju vjerskih zajednica, u potpunosti je u suprotnosti sa člankom 41. Ustava Republike Hrvatske. Stoga zaključujem kako je **Popis stanovništva 2021. neregularan, treba ga poništiti i ponoviti!** Također, potrebno je utvrditi one koji su osmislili i pustili u opticaj popisni elektronički obrazac, koji nametnutim izbornikom onemogućava slobodu i točnost odgovora, te ih treba primjereno kazniti zbog manipuliranja i krivotvorenja popisom stanovništva 2021. Jer Ustav RH je jasan: *“Vjerske zajednice slobodne su, (...) a u svojoj djelatnosti uživaju zaštitu i pomoć države.”*

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/a-b/borovak-damir/38164-d-borovcak-popis-stanovnistva-2021-je-neregularan-treba-ga-ponistiti-i-ponoviti.html>

Subject: "NE VJERUJ SRBINU"

Date: Tue, 19 Oct 2021 17:22:31 +0200

From: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

"NE VJERUJ SRBINU"

Zvonimir Hodak u svojoj jučerašnjoj kolumni spomenuo je i slučaj dr. Richtera:

*Za to vrijeme kod nas na "brdovitom Balkanu", zamislite, neki lik (inače poznati liječnik dr. **Richter**), koji je bio postavljen za ravnatelja Dječje bolnice na Srebrnjaku, sudjelovao je u "mračnom" Hodu za život. Pazite, riječ je o pedijatru koji treba raditi u dječjoj bolnici, u zemlji koja ima teške probleme s natalitetom. Ravnatelj dječje bolnice je protiv abortusa umjesto da ga promovira i potiče. Naravno, odmah mu je dato do znanja da odstupi. Sada se u Bujici doktor tuži kako su mu drugovi iz Možemo sugerirali da ne nastupa javno nego samo preko odgovornog druga, glasnogovornika Gradske uprave - **Jagića**. Iako to nije rekao, ali ne bih se začudio da su mu, onako usput, citirali **Lenjina** i **Milu Kekina** koji su navodno rekli: "Cijela politika je kadrovska politika".*

<https://direktno.hr/kolumne/nadam-se-da-ce-hrvatska-vlada-i-diplomacija-otvorenog-garda-uci-u-ring-s-novim-virusom-s-istoka-srpskim-svetom-247570/>

O lijevim ekstremistima govorio je i dr. Richter u toj 'Bujici': DR. RICHTER O PRITISCIMA MOŽEMO: DA JE '45. LIJEVI EKSTREMISTI SIGURNO BI ME STRIJELJALI! (vidjeti Prilog):

<https://narod.hr/hrvatska/dr-richter-o-pritiscima-mozemo-da-je-45-lijevi-ekstremisti-sigurno-bi-me-strijeljali>

Hodak u tekstu citira i Solženjicina:

Aleksandar Solženjicin je jednom o ljevičarima napisao čistu istinu: "Znamo da lažu, znaju da lažu, znaju da znamo da lažu, znamo da znaju da znamo da lažu, ali još uvijek lažu".

Međutim, iako u naslovu Hodakovog teksta imamo 'srpski svet', on spominje navodni problem u javnim nastupima dr. Richtera ipak nisam siguran da je u ovom slučaju LAŽ nešto što treba isključivo vezati za ljevičare u RH. Ne treba ponavljati Ćosićevo kako je LAŽ NAJVIŠE POMOGLA SRBIMA U NJIHOVOJ POVIJESTI jer je sam Richter u toj 'Bujici' pokazao koja je to laž koja je prvo (očekivano) objavljena u srpskim „Novostima“, a onda su je prihvatili i ti ljevičari:

Kako su Pupovčeve Novosti pokrenule hajku protiv uglednog liječnika

U emisiji je emitirana snimka sa simpozija Hrvatske pravoslavne crkve, iz svibnja 2019. godine, iz koje se jasno vidi da je izjava pripisana dr. Darku Richteru – “Ne vjeruj Srbinu” – izvučena iz konteksta i nije njegova: – Stavili su mi u usta da sam rekao da ne treba vjerovati Srbima, a to je uzrečica koju je izrekla moja prabaka, Milka Borojević, prije 120 godina! Ona je bila Hrvatica pravoslavne vjere, čiji spomenar čuvam kod kuće, a u kojem je, pored ostaloga, napisala: “Po pjevu se pozna ptica, po govoru Hrvatica”... Da se protiv mene nije digla takva vrsta hajke, sa iskrivljenim citatima, koje su se meni stavljali u usta, vjerojatno bih se i danas nalazio na mjestu ravnatelja Srebrnjaka.

Na pitanje tko je točno stiskao ekipu iz Možemo da ga eliminiraju iz Srebrnjaka, dr. Richter je odgovorio: – Postoje nekakvi dušebrižnici, to su inače oni koji ne vjeruju u besmrtnu dušu, ali vode brigu o pravovjerju u lijevo-ekstremnim krugovima!

Komentirao je i činjenicu da je njegov politički odstrel došao nakon pritiska Pupovčevih ‘Novosti’, a potom i Babićevog Indexa: – Lijevi ekstremisti su vrlo dobro umreženi preko nekoliko portala i novina. Poslali su packe Tomaševiću, koji to nije izdržao!

Sjajan primjer kako LAŽ Srbima najviše pomaže, zar ne?

Zapravo, Hodak nije 'zaboravio' Ćosića. Naši ljevičari (tu su još i najgori HDZovci jer se lažno predstavljaju kao nekakav desni centar, a zapravo rade isto što i ideološki ljevičari samo zbog vlastitih interesa) samo sudjeluju u sprovođenju Memoranduma SANU 2. ili politike 'Srpskog sveta', a to je politika koju im nameću svjetski moćnici koji su omogućili i sudjelovali u naci-fašističkoj srpskoj agresiji na Hrvatsku, poraženi su u njoj, pa danas drugim sredstvima ostvaruju isto.

Kod ovih naših podupiratelja 'Srpskog sveta' bilo u vlastima ili formalno u oporbi u poziciji srpskih slugu moraju u praksi i sprovoditi tu politiku, a LAŽ je toj politici najviše i pomogla Srbima u njihovoj povijesti, zar ne?

PRILOZI

DR DARKO RICHTER
Ugledni pedijatar i znanstvenik

**HRVATSKI SU PRAVOSLAVCI HRVATI, A
NE SRBI,
ALI SU, NA ŽALOST, U SVOJOJ DRŽAVI
GRAĐANI DRUGOG REDA**

Prije nekog vremena u Zagrebu i Splitu su održani simpoziji o Hrvatskoj pravoslavnoj crkvi, a na kojima je upozoreno da problem s etničkim identitetom pravoslavaca u Hrvatskoj? Što je bio cilj tih skupova?

Cilj tih simpozija bio jest da upozori hrvatsku javnost, politiku i diplomaciju na činjenicu da u Hrvatskoj, prema popisu stanovništva od 2011. g., živi pozamašan broj građana pravoslavne vjere koji se nacionalno izjašnjavaju Hrvatima (preko 16.000). Ne radi se ni o kakvim Srbima koji bi iz oportunizma prešli u hrvatski etnički korpus, već o skupini koja je zbog svojeg hrvatstva i pravoslavlja propatila užasne progone i pokušaje eksterminacije, počevši od države SHS i stare Jugoslavije, preko boljševičke revolucije i genocida nad hrvatskim narodom 1945. godine – kada je, u subotu 30. lipnja te godine strijeljana kompletna hijerarhija, na čelu s patrijarhom Germogenom, i zajedno s njom cjelokupni kler Hrvatske pravoslavne crkve – a što se, tako temeljito, nije dogodilo niti katoličkoj crkvi u Hrvatskoj u to vrijeme. **To je bio ekleziocid kakav nisu uspjeli počinuti niti boljševici nad Katoličkom crkvom bizantskog obreda (grkokatolička crkva) u zapadnoj Ukrajini.** Bio je to dio projekta lomljenja hrvatskog nacionalnog korpusa koji je započeo 1918. tako da se Hrvati pravoslavne (grkoistočne) vjere sistematski utjeruju u Srpsku pravoslavnu crkvu i dobivaju srpski nacionalni predznak, mada niti jedan nije u stanju reći odakle je točno iz Srbije on/ona došao/la, i kada. Zatim se, od 1945. hrvatski

nacionalni identitet svjesno ograničava na katoličanstvo, dok se hrvatski jugokomunisti promiču u avangardu radničke klase i internacionalizma – jugoslavenstava. Za Hrvate islamske vjeroispovijesti stvara se, usred najtvrdog ateističkog komunizma, nacija s vjerskim imenom – Muslimani – što nisu razumjeli niti Turci, koji su u Bosni bili prisutni 400 punih godina i dijelili dobar dio svoje povijesti s Hrvatima svih konfesija, s jedne i druge obale Save i Une. I danas je među mnogim od tih Muslimana prisutna morbidna i nerazumljiva nostalgija za jugokomunizmom. Ta očita proturječnost nije nikoga zasmetala. Alija Izetbegović je vodio upornu politiku izdvajanja muslimana iz hrvatskog etničkog korpusa, sve do optužbi za ratni zločin upravo onih, koji su muslimane spasili pred očitim srpskim genocidom. Ime nacije podmetnuo im je na kraju Franjo Tuđman počevši ih nazivati Bošnjacima, što je, inače, u Hrvatskoj bilo ime za katolika iz Bosne (praktički proskribirano nakon 1945. g.), dok su oni sami još dvojili bi li se trebali nazivati Muslimanima, Bosancima, Bošnjacima ili Bošnjanima. Tako su im nacionalna imena nadjenuli Tito i Tuđman, a oba su apsurdna i za bosanske muslimane povijesno netočna. Identitet je u imenu, a to Bošnjacima od samog početka izmiče. No, neposredni politički cilj je postignut dovršenjem sakaćenja hrvatskog nacionalnog korpusa, pod monitoringom svjetskih sila, čemu je sluganski svesrdno doprinijela dinastija Izetbegović, a u korist velikosrpstva i svetosavske ideologije, što ih u toj sluganskoj politici niti najmanje nije zasmetalo, i pri čemu je rezultat taj da je Bosna definitivno podijeljena, ne po etničkim, već po vjerskim razdjelnicama, i to u 21. stoljeću! To su najgorljivije zastupali M(m)uslimani, pa onda Srbi. Među Hrvatima, osobito komunistima i franjevcima, bilo je podosta naginjanja da se, unatoč toj nezaustavljivoj bujici etnoreligioznog primitivizma, pokuša uspostaviti da, barem načelno, vjera ne mora biti isto što i nacija, **ali to su zastupali samo na štetu Hrvata**, jer nisu imali ozbiljne političke poluge to isto zatražiti od Srba i M(m)uslimana. Često smo slušali prigovore stranih diplomata, koji, bez ikakve erudicije, bez znanja povijesti i bez znanja o čovjeku, trubljahu kako je Hrvatska nakon pobjede 1995. g., postala isuviše etnički i vjerski čista. Neka pogledaju Hrvatsku u njezinim povijesnim i logičnim geopolitičkim

granicama, pa će brzo shvatiti da bi **takva Hrvatska bila najnormalnija multikonfesionalna zemlja, baš po njihovom ukusu, osim što bi ih neobjašnjivo (?) smetala činjenica da bi to bila Hrvatska.** Njima je tako normalno da se na 100-godišnjem valu Versajskog ugovora i dalje radi na uništavanju geopolitičkog faktora koji se zove Hrvatska. Danas se, u tako etnički i vjerski „očišćenoj“ i teritorijalno osakaćenoj Hrvatskoj, a koja je takva zbog smišljenih procesa pod palicom versajske i velikosrpske politike, to prigovara Hrvatima! Ali, prigovori se usmjeravaju smišljeno samo na Hrvate katoličke vjere, i, osobito na rijetke Hrvate islamske vjeroispovijesti, jer se, među onim drugima, koji su Hrvati samo zato jer više nemaju što drugo biti, ali su lišeni tradicijskog kulturnog i vjerskog identiteta, počesto kontaminirani porodičnom pripadnosti jugoslavenskim i komunističkim strukturama ili kukavičkim oportunistom u potrazi za nekim osloncem izvan sebe i svojeg naroda, traže se suradnici za novu politiku komadanja hrvatskog nacionalnog bića. Direkcija je u inozemstvu, odakle stižu mrvice, ako i mrvice, za krupne ustupke na račun hrvatskog naroda. Ali, izdaja je žilava. To su oni napredni, internacionalni, tolerantni i obrazovani, koji nas tako samouvjereno vode u blistavu budućnost, bez djece, bez privrede, bez povijesti i bez mirovina.

Da li je danas moguće zamisliti da netko nekome u Francuskoj ili Njemačkoj kaže da je zaostao, ili da ne zna pročitati neki međunarodni dokument samo zato jer ga upravo zna pročitati u kontekstu vlastitog kulturnog identiteta? Je li to netko meni poručuje da taj identitet treba pogaziti? Ako je tako nešto danas moguće, sasvim je sigurno da se to treba izreći s puno više pristojnosti.

Potječete iz obitelji feldmaršala Svetozara Borojevića, hrvatskoga pravoslavca koji je bio na strani Austro-Ugarske. Poznate su i neke njegove izjave u kojima on jasno daje do znanja da je Hrvat. Što možete reći o tome? Je li on danas zaboravljen?

Dakle, moja prabaka po tatinoj liniji, bila je Milka Borojević (1858-1913), izvanja sinovica feldmaršala Borojevića (1856-1920). Njezin otac Mile, zanimanjem učitelj, i feldmaršal bili su bratći – njihovi očevi: Johan i Adam, bili su braća. Ona je po nacionalnom

opredjeljenju bila Hrvatica. U rukama držim njezin spomenar iz vremena srednje učiteljske škole (preparandije), u kojem je na prvoj stranici zapisala svoj moto: „**Po pjevu se pozna ptica, po govoru Hrvatica**“. Feldmaršal Svetožar Borojević rođen je na Banovini, u Umetiću 1856., a kršten je 13.12. iste godine u parohijskoj crkvi u Mečenčanima. Od malih nogu, tj. već od pučke škole, prebivao je na raznim mjestima u Monarhiji, školujući se za vojni poziv, u kojem su mu bili i otac i djed. Nikada nigdje nije spomenuo da ima bilo kakve veze sa srpstvom, niti je u onovremenskim izvorima spomenut kao Srbin, osim danas, kada je razina neznanja, nedostatka logike, plitkog bezobrazluka, i neobrazovanog prostakluka pod utjecajem 100 godina svetosavlja dosegla te razmjere da niti mnogim hrvatskim intelektualcima nije jasno kako **1856. g. u Hrvatskoj nije bilo nikakvih rođenih Srba**, a od stranog pravoslavnog življa postojali su samo doseljeni Cincari, trgovci u Zagrebu. Sav ostali pravoslavni živalj predstavljali su Hrvati grko-iztočne vjere pod patrijaršijom **u Srijemskim Karlovcima, u Hrvatskoj**. Rajačić, koji je ustoličio Jelačića, nije bio nikakav srpski patrijarh, već **patrijarh pravoslavnog stanovništva Habsburške Monarhije sa sjedištem u Hrvatskoj**. **Srpska pravoslavna crkva osnovana je tek 1920. godine, nasilnim ujedinjavanjem Crnogorske mitropolije, Karlovačke patrijaršije i Beogradske mitropolije**, pod sumnjivim okolnostima kupovanja (simonije) autokefalnosti kod Carigradskog patrijarha.

Evo nekih zabilježenih izjava feldmaršala Svetožara Borojevića na sočanskom frontu. U obraćanju svojim dalmatinskim jedinicama kaže: "Vi ste Hrvati, a i mene je rodila majka hrvatska." Ili, u obraćanju izaslanstvu Zagrebačkog sveučilišta koje mu je na front donijelo diplomu počasnog doktora (*doctor honoris causa*) 1916. g.: „Tradicija Hrvata, da održi vjeru do zadnjega daha i da se s lavljom srčanošću bori, i u ovom je ratu sjajno istaknuta na svim bojištima. Znade to svijet. Kao najstariji na vojni sin naše vruće ljubljene domovine ... „. Svetožar Borojević bio je jedini Hrvat i jedini Slaven u Austro-Ugarskoj Monarhiji koji je dosegnuo čin feldmaršala (vojskovođe). Bio je među devet takovih u najužem carskom i kraljevskom vojnom vijeću. Odlučno se odupro prijedlozima njemačkih članova da se, ulaskom Italije na strani Antante u svibnju

1916. g., linija obrane povuče sa Soče na Savu. To bi Talijanima otvorilo put da ostvare granice na crtama Napoleonovih Ilirskih provincija. Zbog njegove upornosti njemački su ga članovi vijeća, s dozom nepodnošljivosti, nazivali „hrvatskim glavonjom“. No, car i kralj Franjo Josip priklonio se Svetozarovom prijedlogu da se obrana postavi na Soči. Front se unatoč 11 talijanskih ofanziva od svibnja 1916. do listopada 1917. nije pomaknuo niti za pedalj. Vojska, u kojoj je bilo 44% Hrvata svih triju konfesija, Slovenaca, i Srba s područja Monarhije, voljela ga je jer je bio odlučan, ali ne i nepromišljen, čuvajući ljudstvo od nepotrebnih gubitaka. U listopadu 1917. Borojević je izveo protuofanzivu u kojoj je u svega 3 tjedna prešao 100 km i izbio na rijeku Piavu, nadomak samim Mletcima. To mu priskrbilo novi nadimak „lava sa Soče“ bez traga ranije sprdnje (izvorno na njemačkom: „der Löwe von Isonzo“). To je bilo odsudno za kasnije iscertavanje granica, jer, da su Talijani došli do desne obale Save, od njezinog izvora do utoka Drine, kako su im kanili prepustiti njemački generali, teško da bi taj teritorij pripao novoj državi SHS. Toga su Slovenci i danas potpuno svjesni, pa je, prigodom otkrivanja spomenika Borojeviću na Prevalu iznad Nove Gorice, 10. 12. 2016. g. Tadej Munih, predsjednik „Društva soška fronta 1915-1917.“ rekao i ovo: *„Ko je branil monarhijo, je branil tudi slovensko ozemlje in njeno ljudstvo pred apokalipso. To je edini motiv, zaradi katerega si general zasluži spomenik. Vse ostalo so ugibanja [spekulacije] in namigovanja [insinuacije], kar pa [koje] je najbolje prepustiti vojaškim analitikom in zgodovinarjem [povjesničarima].“*

O tome se, međutim, u nas više ne zna ništa, mada bi Borojeviću trebalo posvetiti ulice i trgove, ne samo u glavnom gradu, nego osobito u Dalmaciji, koja, je, s izuzetkom Zadra, ostala sačuvana od talijanske okupacije između dva rata. Umro je u bijedi i zaboravu 1920 g. u Klagenfurtu, a njegove posmrtno ostatke dao je o svom trošku prenijeti u nove arkade Bečkog središnjeg groblja izgnani car i kralj Karlo I. Možda bi njegove posmrtno ostatke trebalo, slušajući stihove Petra Preradovića: „U tvom polju daj mu groba, tvojim cvijećem grob mu kiti“, prenijeti u domovinu i dostojno sahraniti na Mirogoju. **Hoće li se Hrvatska sjetiti svojega sina, ili se boji njegovoga pravoslavlja?** Moj dida s mamine strane, Josip Vodopija, rodom iz Arbanasa kod Zadra, služio je u Borojevićevim

dalmatinskim jedinicama na sočanskoj fronti. U obitelji se uvijek s posebnim ponosom spominjala pobjednička 12. bitka na Soči i potiskivanje Talijana na desnu obalu Piave, jer su tu s osobitom srčanosti nastupali Hrvati iz Dalmacije, osjetivši da time suzbijaju tada već stalna talijanska presizanja prema Dalmaciji.

Jesu li hrvatski pravoslavci Hrvati ili Srbi? Ima li pravo Srpska pravoslavna crkva kad kaže da su svi pravoslavci Srbi?

Identifikacija vjere i nacije pogubna je izmišljotina Srpske pravoslavne crkve, njezine svetosavkse politike i velikosrpskog šovinizma. Toga nema nigdje u svijetu. Već sam rekao kako Turci nisu mogli razumjeti uspostavljanje Muslimanskog naroda, jer, i oni su muslimani, ali su kao različite nacije s jednako tako muslimanskim Perzijancima i Arapima u dugim povijesnim napetostima. Za njih je donedavno Bosna bila organski dio Hrvatske. Kao Hrvat odlično sam se osjećao među Trucima u Carigradu i gdje god bih ih susretao, jer je to narod koji nas cijeni, kao dostojne povijesne protivnike, ali i kao svoje saveznike. Za njih je Bosna uvijek bila hrvatska. Hrvatski aljamiado pjesnik iz okolice Tuzle (aljamiado = književnost na nearapskom jeziku pisana arabicom), Muhamed Hevaji Uskjufi, upućivao je u 17. stoljeću kršćanima na hrvatskom jeziku ovaj poziv uobičen u osmerac: „Ja kauri vama velju, hod'te nama vi na viru!“. Grozno je da je taj mentalitet, da je vjersko = nacionalo, impregnirao sve slojeve hrvatske inteligencije, kako znanstvenika, tako političara, novinara, umjetnika, prosvjetnih djelatnika pa i mnogih vjerskih službenika, pod utjecajem svetosavske i velikosrpske ideologije od 1918. do dana današnjega, mada su već preko 20 godina, barem u Hrvatskoj, poražene represivne poluge te politike. Nedavno je jedno visoko državno izaslanstvo posjetilo Rusiju, u nastojanju da malo popravi odnose koji su tako nepotrebno, nediplomatski i „pacerski“ pomućeni na pitanju Krima i Donbasa, a opet u službi tuđih interesa – njih 27 na broju. Kako to da se za tu misiju nisu podmetnuli npr. Bugarska ili Rumunjska, dvije pravoslavne zemlje s dužim stažem u EU od Hrvatske? Nego baš Hrvatska, koja ne priznaje vlastitu pravoslavnu crkvu!? Dogodio se i susret s moskovskim patrijarhom Kirilom, i, na pitanje, kako stoji pravoslavlje u Hrvatskoj, uslijedio je, navodno,

odgovor, bez osjećaja da se izgovara nesklapnost, kako Srbi imaju svoje saborske zastupnike, kako je potpisan ugovor države i Srpske pravoslavne crkve, itd. Na što se, navodno, Gospodin Kiril, barem reda radi, malo zapanjio, jer, pravoslavlje niti u kojem slučaju nije isto što i Srpska pravoslavna crkva. Pa sam ubijeni patrijarh Hrvatske pravoslavne crkve, Germogen, bio je rođeni Rus! A u Hrvatskoj ima i Makedonaca i Crnogoraca koji su pravoslavni. A ima i preko 16.000 Hrvata pravoslavaca koji još nemaju svoju registriranu crkvu – Hrvatsku pravoslavnu crkvu, a Arhiepiskop Hrvatske pravoslavne crkve, g. Aleksandar Ivanov, obavlja vjerske obrede na traženje vjernika i prigodice po stanovima, grobljima i otvorenim prostorima. A treća su po brojnosti vjeroispovijest u RH, daleko brojniji su od svih ostalih manjih vjerskih zajednica registriranih u RH zajedno (židovi, razne protestantske denominacije itd.). Moja je prabaka, Milka Borojević, baš kao i feldmaršal Borojević, bila rođena kao pravoslavna i umrla je kao pravoslavna i pokopna je po grkoistočnom (nikakvom srpskopravoslavnom!) obredu 1913. g. na Mirogoju, u neposrednoj blizini pravoslavne kapelice na grko-iztočnoj ili pravoslavnoj parceli (nikakva srpskopravoslavna!). Nikada se nije odrekla pravoslavlja, mada se suglasila da se njezino troje djece odgaja u rimokatoličkoj vjeri njezinog supruga, Nikole Marakovića, također Hrvata s Banovine. U našoj se porodici uvijek provlačilo duboko poštovanje prema pravoslavlju. Mada se Božić slavio 25. prosinca, božićni bor nikada se nije raskiđivao prije 7. siječnja, kada je tata znao odsvirati na gramofonskoj ploči po koju pravoslavnu božićnu pjesmu („singlica“ „Roždestvo Tvoje“, itd.). Zato ja ne mogu nikada osjećati nikakvog animoziteta prema pravoslavlju, ali svetosavlje ne podnosim. To je jedno zlo, to je politika koja je zajašila vjeru i lišila je ljubavi.

Zašto hrvatska država nema snage priznati Hrvatsku pravoslavnu crkvu kao što je slučaj s nekim drugim zemljama koje su to učinile?

Dio odgovora dao sam gore, a dio odgovora leži u dnevno-političkim potrebama, koje se trajanjem kroz niz izbornih ciklusa pretvaraju u strategiju, jer, očito jest da već dugo vremena svakoj hrvatskoj vladi trebaju ona 3 glasa srpske manjine u Saboru kako bi stabilizirala

većinu. A ti srpski predstavnici koje gledamo u medijima, provode svetosavski projekt, makar (ili baš zato što) su bili pravi crveni komunisti s članskim iskaznicama. Hrvatskoj treba mentalna i moralna lustracija. Valjda će uspjeti referendum koji toliko uznemiruju hrvatski politički establišment.

Što u Hrvatskoj generira velikosrpstvo ili četništvo? Kako u tom smislu ocjenjujete politiku Milorada Pupovca i njegove stranke? Ima li srpska nacionalna manjina u Hrvatskoj od njih više štete ili koristi?

Moj je dojam da Srbi u Hrvatskoj po malo nestaju, da se asimiliraju u većinsko stanovništvo. Pupovac i njegova pozicija jasno iritira svakog političkog Hrvata, bez obzira tko je i što je taj politički Hrvat po svojoj etničkoj pripadnosti. **I, ako ste etnički Srbin, vidite da je to opasnost: nalazite se u nametnutoj velikosrpskoj i svetosavskoj političkoj poziciji, za koju niste krivi, a koja okreće hrvatsko političko tijelo protiv vas. Zašto onda da se preko vaših leđa prelama nekakva antipatija koju generira šačica političkih profitera koji crpe od Zagreba i od Beograda, koji se grade vašim predstavnicima, a vi ih ne možete ni izabrati, i još gore, ne možete ih ne izabrati?** HDZ je za Srbe napravio više od svih srpskih političkih predstavnika zajedno. I stvar je svake hrvatske nacionalne politike da svim građanima omogući jednake uvjete, dobre uvjete, napredak i mir. Što mene briga je li netko Srbin, ili Talijan, ili bilo što drugo? Misli li netko da sam ja čisti Hrvat? Ako se prezivam Richter, sigurno nisam 100% „čisti“ Hrvat. Problem nastaje kada netko dođe i izravno ili neizravno vam maše pred nosom: ali, znate, ja sam Srbin, Talijan, ja sam *gender*, ja sam partner, ja sam borac protiv nasilja, ja štitim prava žena (a vi ne!), ukratko, ja sam nešto iznad vas običnih građana RH. A Pupovac i društvo, uz pomoć, ponovno, Beograda, rade upravo to, i još gore: preko dužnosnika iz svojih redova, u raznim ministarstvima, provode svetosavski projekt i blokiraju priznavanje Hrvatske pravoslavne crkve, na razinama državnih tajnika. Gdje su borci za osnovna ljudska prava, da ukažu kako se Hrvatima pravoslavicima odbija priznati njihova crkva u njihovoj državi?! Židovima, kojih je ukupno manje od 1000 u RH priznate su dvije vjerske zajednice. Sustavnim izbjegavanjem da se

založe za prava hrvatskih pravoslavaca, za prava hrvatskih branitelja, za prava vukovarskih udovica, za prava obitelji nestalih, za pravo da se sazna povijesna istina o Bleiburgu i genocidu nad hrvatskim narodom 1945. g., ti plaćeni nevladini pregaoci točno pokazuju tko ih drži na dalekim nitima. A dojam jest da to što rade ima sinergiju s Pupovcem. Neka se ne zavaravaju.

Jesu li znamenite povijesne ličnosti poput Preradovića ili feldmaršala Borojevića modeli po kojima bi se mogli ponašati Srbi u Hrvatskoj?

Svetozar Borojević, Preradović, Tesla i mnogi drugi hrvatski pravoslavci nisu bili Srbi.

Borojevići su u davnoj prošlosti bili Vlasi iz dijela Sandžaka koji danas pripada Crnoj Gori. Došavši najprije u Bihać u 18. stoljeću, pa ubrzo preseljenjem na Banovinu, oni su prirodno preuzeli hrvatski nacionalni osjećaj, mada su bili stanovnici Vojne Krajine, dakle, pod izravnom vojnom upravom Beča koja je trajala sve do 1881. Ali, i ta i takva Vojna Krajina, bila je Hrvatska! O tome nitko nije dvojio, niti stvarno, niti pravno. Da se tako izrazim, mogli su birati što god su htjeli, od njemačke, do mađarske, rusinske, slovačke, poljske ili bilo koje druge etničke pripadnosti – štogod su smatrali da im može donijeti većih prednosti u multinacionalnoj Monarhiji. Ali, niti su oni sebe smatrali drugim, niti su drugi smatrali njih ičim do Hrvatima. **Srpstvo nije postojalo, jer, jednostavno, nigdje nije bilo zgošnjog Srbina.** Srbe nisu uopće poznavali, niti u svojoj prvoj postojbini, niti u Bihaću, niti na Banovini. Povezanost sa Srbima bila je ista kao i povezanost s južnoameričkim Indijancima. Možda su nešto o njima čuli, ali, ovdje su bili netko i nešto u svojoj državi, a ne u administrativnoj jedinici - vilajetu, pašaluku ili sandžaku, vojvodstvu, pokrajini ili drugoj upravnoj jedinici. Govorili su istim jezikom kao i drugi stanovnici te države. Ta država imala je povijesni kontinuitet državnih atributa koje je uporno branila i sve do 1918. ih obranila. Hrvatska je imala i još uvijek ima nevjerojatan asimilacijski potencijal, a to se vidi iz tolikih stranih prezimena među hrvatskim državljanima koji su bez ostatka Hrvati. To se nije moglo postići idejama krvi i tla, ili bilo kakvim šovinizmom, već je to sinergija zajedničkog jezika, pisma, kulture, pripadnosti Europi,

multikonfesionalne tolerancije i **privlačne snage hrvatske samobitnosti, kao jedine državne činjenice kroz duga stoljeća na svim slavenskim prostorima pod monarhijskom i osmanlijskom vlašću**, u okružju Mletaka, Nijemaca, Ugra i Turaka. Niti Slovenci, niti Slovaci, niti Srbi, niti Bugari, niti Česi nisu imali takvu asimilacijsku moć. Bili su administrativne provincije tuđih carstava bez tragova vlastite državnosti. I doseljenici iz razvijenijih dijelova Monarhije brzo su se asimilirali, praktički već u istoj generaciji koja je doselila, a u sljedećoj je to redovito bio svršeni čin. Na ozemlju Hrvatske nikada Hrvati nisu vodili konfesionalni rat protiv Hrvata. Samo jednom, u drugoj polovici 16. stoljeća, možemo zabilježiti oštru reakciju na širenje luteranstva u Hrvatskoj. Tada je ban Toma Bakač Erdödi poručio onima koji su očijukali s luteranstvom (a među njima je bio i Juraj, sin Nikole Šubića Zrinskog branitelja Sigeta): „Još imamo dvije rijeke. Iz jedne od njih dat ćemo nevjernicima pit“. Mislio je na Dravu i Savu, a nevjernicima nije nazvao Turke, već luterane. Luteranstvo je u Hrvatsku donosilo prijedloge otpada od europskog i katoličkog internacionalizma, a nudilo nekakve narodnjačke alternative i vjerski redukcionizam sa radikalno šovinističkim nastupom prema tradiciji i hrvatskom europeizmu koje bi po opstanak države i naroda u okolnostima vrhunca 100-godišnjeg hrvatsko-turskog rata bile pogubne.

Petar Predadović bio je hrvatski pjesnik i carski i kraljevski general Austro-Ugarske Monarhije. Bio je Hrvat pravoslavne vjere rođen u Grabrovnici 1818. g. Tijekom vojnog školovanja u Bečkom Novom Mjestu prešao je na katoličku vjeru, što je tada bio uvjet za napredovanje u više činove (četrdesetak godina nakon toga, u vrijeme Svetozara Boroevića, taj uvjet više nije bio na snazi), zbog čega, ali, nije npr. postao Talijanom ili Nijemcem. Nitko ga nije tražio da promijeni naciju. Umro je 1872. tijekom liječenja u Fahrafeldu u Donjoj Austriji. Posmrtni ostatci prenijeti su u arkade zagrebačkog Mirogoja 1879. g. Posjedujem točni prijepis parte na njemačkom u kojem stoji da supruga Emma v. Preradović, rođ. Regner von Bleyleben (njegova treća supruga) u vlastito ime i u ime njihovo četvero maloljetne djece: Milice, Dušana, Milana i Zore, javlja bolnu vijest o smrti njihovog ljubljenog supruga i oca „PETER v. PRERADOVIĆ, k. u. k. Generalmajors und Truppenbrigadiers“ ...

dne 18. kolovoza u ½ 4 ujutro nakon duge i teške bolesti i nakon primanja svetih sakramenata umirućih, u 53. godini života To je dio prepiske koju su 1957. vodili moj praujak dr. Ljubomir Maraković (sin Milke Borojević) i Nikolaus v. Preradovich koji je umro 2004. g. u Hannoveru kao posljednji muški potomak obitelji Preradović(ch). Za vrijeme Drugog svjetskog rata bio je u domobranstvu i, navodno, u Hrvatskoj legiji.

Svijetli je primjer general Đuro vitez Gruić, pravoslavne vjere, rođen 1878. u Srijemskoj Mitrovici, posljednji načelnik stožera oružanih snaga NDH. Saveznici su ga izručili Jugoslaviji, te je s još 34-etrovicom hrvatskih generala i časnika suđen 14. 9. 1945. u Beogradu i osuđen na smrt. Na pitanje predsjednika suda pukovnika dr. Josipa Hrnjevića kako je kao pravoslavac mogao stupiti u hrvatsku vojsku, general Gruić mu je odgovorio: **„Ponosan sam što sam pripadnik te vojske, jer iako sam pravoslavne vjere, ipak sam bio i jesam Hrvat.“** Presuda je izvršena 24. 9. 1945. Zlikovstvo boljševičke ideje i pragme kojoj je svetosavlje služilo da učvrsti svoju vlast u Jugoslaviji, a tu je vlast od svih ugrožavala jedino ideja hrvatske samobitnosti, ogleda se i u tom iskvarenom pitanju predratnog boljševika i predsjednika vojnog suda, koji je rođen u Obrovnicu, blizu Pitomače, na svega 40 km od Grabrovnice, rodnog mjesta Petra Preradovića. Kao predratni komunist točno je znao za nacionalno pitanje, jer, time su se komunisti bavili ništa manje nego ustaše, ali na svoj način. Pitati nekoga kako je mogao biti Hrvat, a pravoslavac, isto je kao pitati nekoga kako može biti ateist - a Hrvat, budist - a Hrvat, protestant - a Hrvat, *gender* - a Hrvat, intelektualac - a Hrvat, musliman - a Hrvat, katolik - a **ne** Hrvat, budist - a **ne** Tibetanac. Čuveni **francuski filozof židovskih korijena, Alain Finkielkraut**, dobro je osjetio tu propagandnu i povijesnu nepravdu. Osuđujući među prvim srpsku agresiju i etničko čišćenje, napisao je 1992. g. u izdanju Gallimard-a knjigu pod znakovitim naslovom **„Comment peut-on être Croate“** („Kako se to može biti Hrvat?). Jer, točno je osjetio da se u opresivnom jugoboljševičkom sustavu Hrvatima nije smjelo biti niti kao seljak, niti kao intelektualac, niti kao radnik, niti kao musliman, niti kao pravoslavac, niti kao novinar, niti kao umjetnik, a eventualno se, nakon konkordata sa Svetom Stolicom od 1966., toleriralo da katolik bude i Hrvat, ali bez političkih

prava. Ta je Jugoslavija nastala u krvavoj kupki hrvatskog naroda kao zločinačka tvorevina. I to je bila do svojega, ponovno, krvavog kraja. To su dokazale nedavne presude Perkoviću i Mustaću – baš to, da su visoki i najviši funkcioneri tajnih službi Jugoslavije **naređivali, organizirali i činili krvna kaznena djela na teritoriju druge suverene zemlje u cilju obračuna s političkim neistomišljenicima.** Što se ima dalje o tome natezati? Ali ima, jer lustracija je vrlo nezgodna za one koje zahvati. Tako da ćemo još neko vrijeme slušati o divotama jugoslavenskog komunizma i o neljudima iz NDH, ali će se na kraju u Hrvatskoj ipak doći do točke na kojoj neće biti moguć nikakav društveni konsenzus dok se svatko i svaka pojedinačno ne odredi i prema genocidnom komunističkom zločinu.

Srbima bi model mogao biti Pribičević, koji im je, ali, izbrisan iz kolektivne memorije jer se na kraju priklonio HSS-u shvativši da politika Srba u Hrvatskoj ne smije biti instrument čaršijske velikosrpske politike. No, **u okviru svetosavskog projekta po kojemu su se oblikovali kao etnikum na tuđem teritoriju, a da postojbine od koje preuzimaju ime i nacionalni identitet nikada nisu vidjeli, njima jednostavno nije jasno koji im je *raison d'être* bez velikosrpstva i svetosavlja.** Tako da je i taj Pribičevićev pokušaj zapravo bilo jedna privremena promjena koraka.

Nije postojala nikakva Srpska pravoslavna crkva sve do 1920. g. Tek u drugoj polovici 19. stoljeća, garašaninovska i svetosavska ekspanzija počela je mutiti vode i od tada je nastala nesreća s identifikacijom vjere i nacije i formiranjem nacionalnog korpusa s preskakivanjem teritorija, tako da danas od Une do Timoka ne postoji kompaktni nacionalno-državni srpski teritorij, osim na području bivšeg Beogradskog pašaluka, a i taj je dobrano načet albanskim naseljima koja su s južne strane okružila Kraljevo. S naslova svetosavlja, Hrvatska je izgubila puno stanovništva koje se slijepo odalo velikosrpstvu i četništvu, s kojima nema baš nikakve organske veze. Kako moja prabaka Milka, niti njezin stric feldmaršal Borojević nisu bili Srbi, ja nemam porodičnog iskustva da izdam neki recept Srbima u Hrvatskoj. Neka budu ono čime se osjećaju. Ali, ako misle da žive tamo gdje se nadaju da će jednom možda ipak biti

„Velika Srbija“, onda oni ne žive stvarno danas i ovdje, već u nekoj zloćudnoj maštariji, koja u svakom času može dobiti svoje nesretne konzekvence. Treba li ponavljati lekcije iz povijesti?

Hrvatski tjednik, 12. 07. 2018.

DR. RICHTER O PRITISCIMA MOŽEMO: DA JE '45. LIJEVI EKSTREMISTI SIGURNO BI ME STRIJELJALI!

16. listopada 2021.



Foto: snimka zaslona

Udar na mene došao je iz ekstremističkog lijevog legla, spektra kojem pripada i 'Možemo' – izjavio je u Bujici, na Z1 televiziji, prim. dr. sc. Darko Richter, ugledni pedijatar, alergolog i klinički imunolog, koji je morao odustati od toga da bude ravnatelj zagrebačke Dječje bolnice Srebrnjak, nakon što je na njega izvršen političko-medijski pritisak:

Da je '45. mene bi strijeljali!

Dr. Richter je u emisiji razotkrio kako nova zagrebačka vlast “bira podobne, a ne sposobne i stručne”: – Naravno da sam znao tko su oni i naravno da su oni znali tko sam ja... Sad mogu ispričati što se točno događalo na jednom ručku s određenim brojem ljudi, koji su posve sigurno informirali one iz ‘Možemo’ o tome što sam govorio, smatrajući da bi bilo lijepo da se osobe s različitog ideološkog spektra nađu, vođeni kriterijem stručnosti, na nekom poslu koji nema veze sa ideologijom i da se našem narodu da neka nada u mogućnost

rješavanja svakodnevnih problema, bez upliva politike. Međutim, to se nije dogodilo jer je nekome, očito, važnija bila podobnost, a ne sposobnost.

‘Možemo’ je došao na vlast komunalnom retorikom i potrebom da se smijeni bivša korumpirana oligarhija u Gradu Zagrebu, međutim, ekstremističko leglo iz njihovog vlastitog političkog spektra medijski ih je pritislulo i oni su se uplašili – objasnio je ugledni liječnik: – Ustuknuli su bojeći sa daljnje, nove hajke umjesto da su stali iza mene sa obje noge!

Ovo je drugo političko skidanje glave dr. Richtera: Prvi puta ga je eliminirao SDP 2000.

Ovo je drugo političko skidanje glave dr. Darka Richtera – prvi puta se našao na udaru SDP-a 2000. godine: – Već sam rekao da bi me strijeljali da je, kojim slučajem sada ’45. godina, ali da je ’45. bila 2000., mene bi isto strijeljali!

“Bio sam pomoćnik ravnatelja KBC-a Zagreb od 1993. do 2000. godine. Do 01. svibnja 1993. godine, kada sam došao u upravu, gubici su bili isti kao 1988. ili 1968. godine i smatralo se da zdravstvo ne može raditi bez gubitaka... Tim kojem sam pripadao, na čelu s ravnateljem, sad pokojnim profesorom Brzovićem, izvukao je već iste godine KBC da ne bude u gubitku i imali smo tri milijuna tadašnjih njemačkih maraka plus,” prisjeća se dr. Richter: “Sve do prosinca 1999. godine imali smo tri do osam milijuna, katkad i više njemačkih maraka na računu... Onda je došla 2000. godina i partija je odmah napravila sječu svih, od Brzovića na dalje. Mene su progonili s posebnim zadovoljstvom, iako nisam bio u HDZ-u, ali, izgleda da mi je grijeh bio što sam se borio za Hrvatsku a ne njihove interese!”

Kako su Pupovčeve Novosti pokrenule hajku protiv uglednog liječnika

U emisiji je emitirana snimka sa simpozija Hrvatske pravoslavne crkve, iz svibnja 2019. godine, iz koje se jasno vidi da je izjava pripisana dr. Darku Richteru – “Ne vjeruj Srbinu” – izvučena iz konteksta i nije njegova: – Stavili su mi u usta da sam rekao da ne treba vjerovati Srbima, a to je uzrečica koju je izrekla moja prabaka,

Milka Borojević, prije 120 godina! Ona je bila Hrvatica pravoslavne vjere, čiji spomenar čuvam kod kuće, a u kojem je, pored ostaloga, napisala: "Po pjevu se pozna ptica, po govoru Hrvatica"... Da se protiv mene nije digla takva vrsta hajke, sa iskrivljenim citatima, koje su se meni stavljali u usta, vjerojatno bih se i danas nalazio na mjestu ravnatelja Srebrnjaka.

Na pitanje tko je točno stiskao ekipu iz Možemo da ga eliminiraju iz Srebrnjaka, dr. Richter je odgovorio: – Postoje nekakvi dušebrižnici, to su inače oni koji ne vjeruju u besmrtnu dušu, ali vode brigu o pravovjerju u lijevo-ekstremnim krugovima!

Komentirao je i činjenicu da je njegov politički odstrel došao nakon pritiska Pupovčevih 'Novosti', a potom i Babićevog Indexa: – Lijevi ekstremisti su vrlo dobro umreženi preko nekoliko portala i novina. Poslali su packe Tomaševiću, koji to nije izdržao!

O glasnogovorniku Možemo: Tko je taj Jagić?

Ugledni liječnik u emisiji je ispričao i kako je na njega rađen pritisak, u svezi javnog istupanja, a sugerirano mu je da sve koordinira s glasnogovornikom Možemo, Josipom Jagićem, iako on nema nikakve veze s gradskom upravom ili Dječjom bolnicom Srebrnjak: – Sugerirano mi je kako da se ponašam u nastaloj situaciji i da ubuduće, kada preuzmem mjesto ravnatelja, odgovore koordiniram s glasnogovornikom Grada, nekim Jagićem... Oni su spomenuli to prezime, na moj izravni upit. Nikad nisam čuo za Jagića niti za neku njegovu firmu, meni je rečeno to prezime...

Dr. Darko Richter – potomak slavnog feldmaršala Svetozara Borojevića...

Dr. Richer je potomak slavnog austrougarskog feldmaršala Svetozara Borojevića, a njegova prabaka je velikom carskom vojskovođi bila nećakinja u drugom koljenu: – Ona je bila kći Svetozarovog bratića, Mile. Nacionalno je bila opredijeljena hrvatski, a bila je pravoslavne vjere.

Detalje o povijesti svoje obitelji, Darko Richter je smio iznositi tek poslije 90-te godine: – Da su meni moji roditelji pričali sve te stvari, ja bih negdje zaglavio, završio bih k'o Budiša ili netko drugi, u vremenima te gadne diktature. Zločinačke diktature zločinca Josipa

Broza, koji je pobio deset posto Hrvatskog naroda na Bleiburgu i poslije...

Dr. Richter uzvratilo na optužbe dr. Nogala: “Savršeno je surađivao s Bandićem!”

Dr. Darko Richter je, kako kaže, mogao prkositi i inzistirati na tome da je legalno izabrani ravnatelj Srebrnjaka, međutim, dječju bolnicu, kako kaže, nije htio staviti u još teži položaj, pa je gospodski podnio ostavku: – U prethodnom razdoblju grad je svake godine ubacivao 30 do 40 milijuna kuna u Srebrnjak, pogotovo dok je dr. Nogalo bio ravnatelj... Onda je to smanjeno na deset milijuna, kad su ga smijenili... To je sve skupa jedna katastrofa i tu je sad trebao, ako ništa drugo, doći netko tko ne bi trošio k'o pijani milijunaš i vjerojatno bi već to bitno popravilo situaciju.

Dr. Richter je u Bujici prilično oštro uzvratilo na optužbe, koje je na njegov račun u nekoliko zadnjih javnih istupa iznio dr. Boro Nogalo: – Boro Nogalo je čovjek koji je 23 godine bio ravnatelj Srebrnjaka i on nije naučio ništa drugo raditi! Kako je radio Srebrnjak i kako je Nogalo menadžirao tu relativnu malu bolnicu, najbolje pokazuju financijska izvješća u zadnjih pet, šest godina... Godine 2016. bili su u dugovima od oko 10 milijuna kuna. Godine 2017. ti su dugovi bili 15 milijuna kuna, pa 2018. godine 21 milijun, a 2019. godine to raste na otprilike 25 milijuna... Smjena Nogala svakako je imala veze s tom vrstom poslovanja, gdje se očito računalo na neograničenu solidarnost Grada Zagreba, gdje će Bandić stalno upumpavati novce... K tome se ozbiljnim teretom pokazao i tzv. projekt dječje translacijske medicine koji je trebao biti financiran sredstvima iz EU, u visini deset poslovnih godina Srebrnjaka (oko 45 milijuna kuna, od čega je na plaće odlazilo blizu 90%!). Taj novac ne curi kada Nogalo odvrne pipu, već ima stroge uvjete vezane uz etapno ispunjavanje obveza iz projekta. Tu je, očito, došlo i do sukoba između Bandića i Nogala, koji su do tada godine savršeno surađivali. Nije ga nitko mogao maknuti niti misliti da bi ga mogao maknuti, unatoč svim spomenutim gubicima.

Možemo opstruira obnovu crkvi u Zagrebu?

“Mediji baš i nisu dali odgovarajuću pozornost propovijedi kardinala Bozanića u Mariji Bistrici, zadnju nedjelju rujna, u kojoj se obrušio

na sadašnju gradsku vlast u Zagrebu i spomenuo kako ih opstruiraju u obnovi crkava i vjerskih objekata stradalih u velikom potresu,” podsjetio je na kraju emisije dr. Richter: “Kardinal je govorio kako ih šalju od vrata do vrata, kao da ništa ne znaju... Vidjeli ste i kako uvode građanski odgoj, što su napravili majkama odgojiteljicama, ukinuli Ured za branitelje Grada Zagreba, advent... To su sve ideološki potezi o kojima nisu ništa pričali za vrijeme predizborne kampanje. Da su pričali, ne bi dobili ni pola glasova!”

<https://narod.hr/hrvatska/dr-richter-o-pritiscima-mozemo-da-je-45-lijevi-ekstremisti-sigurno-bi-me-strijeljali>

Subject: Boka, akademik Aralica, dr. Richter

Date: Thu, 11 Nov 2021 22:56:40 +0100

From: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

PUPOVČEVE ‘NOVOSTI’ PRIZNALE DA SU LAŽNO PRENIJELE DR. RICHTERA

11. studenoga 2021.

Foto: fah, snimka zaslona, montaža narod.hr

“Novosti” Milorada Pupovca objavile su demanti prim. dr. sc. Darko Richter, dr. med., koji je bio izabran za ravnatelja DB Srebrnjak, a kojim priznaju da su lažno prenijeli dr. Richtera.

> **Upravno vijeće DB Srebrnjak: ‘Odabrali smo najboljeg kandidata, bez uplitanja vrijednosnih ili ideoloških stavova’**
(<https://narod.hr/hrvatska/upravno-vijece-db-srebrnjak-o-dr-richter-u-zeljeni-smo-odabrati-najboljeg-kandidata>)

> **Richter: ‘Tomaševići su me tražili da ne sudjelujem na Hodu za život’**
(<https://narod.hr/hrvatska/richter-tomasevicevi-su-me-tražili-da-ne-sudjelujem-na-hodu-za-zivot>)

> **Ovo su Tomaševići članovi Upravnog vijeća DB Srebrnjak koji su podnijeli ostavke nakon ostavke dr. Richtera**
(<https://narod.hr/hrvatska/ovo-su-tomasevicevi-clanovi-upravnog-vijeca-db-srebrnjak-koji-su-podnijeli-ostavke-nakon-ostavke-dr-richtera>)

Donosimo demanti u cijelosti:

“U tekstu autora G. Borkovića, koji je objavljen 8. listopada 2021.g na Vašem portalu a pod naslovom “Dr. Darko Richter: Ne vjeruj Srbinu!” iznesene su nepotpune, netočne i neprovjerene informacije, koje Vas ovim putem pozivamo da ispravite.

Prije svega, autor teksta navodi da je dr. Darko Richter izabran i imenovan ravnateljem “Srebrenjaka”, što je pogriješna informacija. Javna ustanova u kojoj je dr. Darko Richter izabran i imenovan ravnateljem zove se Dječja bolnica Srebrenjak, a ne kako to novinar pogriješno piše “Srebrenjak”.

Autor nadalje piše da se dr. Richter „na simpoziju tzv. Hrvatske pravoslavne crkve pohvalio“ da je njegova prabaka rekla “Ne vjeruj Srbinu!”, te kasnije u tekstu navodi da je dr. Richter gostovao “na tribinama neregistrirane Hrvatske pravoslavne crkve”. Simpozij (a ne tribina, kako u tekstu navodite) Hrvatske pravoslavne crkve na kojemu je kao predavač sudjelovao dr. Darko Richter bio je znanstveni skup na kojemu su sudjelovali i drugi ugledni stručnjaci i osobe iz javnog života.

Autor u članku citira izjavu dr. Darka Richtera pa navodi “U našoj se obitelji prenosila uzrečica Milke Borojević: ‘Ne vjeruj Srbinu’“. Milka Borojević bila je Hrvatica i pravoslavka, te prabaka dr. Richtera.

Dakle, kako proizlazi iz navoda koji je iz teksta prenesen u citatu, Milka Borojević je izjavila “Ne vjeruj Srbinu!”, a dr. Richter je naveo da to nije njegova izjava već upravo Milke Borojević, njegove prabake.

Stoga je urednička objava teksta prema kojoj je u glavnom naslovu navedeno da je naša stranka izjavila tvrdnju koju ona nije izjavila, neistinita i pogrešna. Kao takva je nezakonita jer glavni urednik nije ovlašten uredničkom obradom promijeniti smisao objavljenih informacija, kako je propisano odredbama Zakona o medijima (NN 59/04, 84/11, 81/13).

Nadalje, autor članka naziva dr. Richtera “dr. House”, što je za dr. Richtera uvredljiva usporedba koju Vas ovim putem pozivamo ispraviti. U istoj se rečenici novinar poziva na neimenovane izvore koji dr. Richtera nazivaju “najluđim doktorom otkad je Hrvata”. Ovu tvrdnju novinar predstavlja kao citat, ali pritom ne navodi autora te navodne izjave, što je protivno odredbama Zakona o medijima. Dr. Darko Richter je ugledni liječnik s cjeloživotnim praktičnim i znanstvenim iskustvom te je cijenjeni stručnjak iznimne reputacije, a nije nikakav najluđi doktor.

Konačno, novinar piše da “dr. Richter smatra da je umjetna oplodnja silovanje u epruveti.”. To je nepotpuna informacija budući da je dr. Richter izjavio “to je neka vrsta silovanja u epruveti”, a ne da je “umjetna oplodnja silovanje u epruveti”, što nisu istoznačne tvrdnje. Tu je izjavu dr. Richter izjavio u listu Glas Koncila, što novinar ne

navodi u svojem tekstu, ali zato netočno prenosi sadržaj te dane izjave.

Slijedom svega navedenoga, dr. Richter podnosi ovaj zahtjev za objavom ispravka netočnih i nepotpunih informacija te Vas poziva objaviti ovaj ispravak zajedno s poveznicom na objavljeni članak u skladu s odredbom članka 41. stavka 4. Zakona o medijima.”

Podsjetimo, dr. Richtera izabralo je Upravno vijeće bolnice kao najboljeg kandidata, ali je nakon medijskih i političkih napada nakon samo tri dana dao ostavku.

No, prema informacijama koje ima Narod.hr o dnevnom redu 1. sjednice novog UV-a nema naznaka da će se raspisivati novi natječaj za ravnatelja, a što je Tomašević najavio 26.10. odmah po imenovanju novih članova.

Tomaševići ljudi tražili ga da ne sudjeluje na Hodu za život

Objavio je i što su Tomaševići ljudi tražili od njega.

“ŠTO SU OD MENE TRAŽILI DOK SU ME VAGALI ZA MJESTO RAVNATELJA SREBRNJAKA:

Da se ne istupam sam javno, nego da nastupe koordiniram s glasnogovornikom iz Gradske uprave, nekim Jagićem.

Da ne sudjelujem na Hodu za život. To mi je ponovljeno nekoliko puta.

Ponavljali su kao se dijametralno svjetnazorski razlikujemo, kao da se samo ja moram prilagoditi njihovim potrebama. NAJVAŽNIJI IM JE BIO IDEOLOŠKI OKVIR.

Sve im se na tome ruši.

Netko ih je krivo podučavao (mislim, Lenjin: ‘cijela politika je kadrovska politika, i ništa više’; tako je nekako govorio).

Cijeli Srebrnjak je rupa bez dna, a kada dođe politički komesar, ili neki katolik za kojeg će nam javiti s portala index-hr da je to pravi katolik kakvo treba tražiti, ta rupa će ih doći glave – financijski.

Prokušani kadrovi na Srebrnjaku će se pokušati ponovno ponuditi da saniraju rupu koju su oni otvorili. Ma bit će to zanimljivo”, zaključuje prim. dr. sc. Richter.

Tko je dr. Richter?

Prim. dr. sc. Darko Richter 1979. diplomirao je na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, 1986. postao je specijalist pedijatar, od 2000. godine primarijus, a 2007. je uslijedila uža specijalizacija iz pedijatrijske alergologije i kliničke imunologije. Od 2008. je i doktor znanosti.

Dr. Richter je dugi niz godina radio u Klinici za pedijatriju KBC Zagreb, na Šalati i Rebru, te kraće vrijeme u Dječjoj bolnici Srebrnjak u Zagrebu. Od 1993. do 2000. bio je pomoćnik ravnatelja KBC Zagreb za medicinska pitanja, a od 2009. pročelnik poliklinike Klinike za pedijatriju na Rebru.

Tijekom dosadašnjeg radnog iskustva bavio se pedijatrijskom alergologijom, vakcinologijom i primarnim imunodeficijencijama. Napisao je 117 radova u medicinskim časopisima, 26 poglavlja u 13 udžbenika i održao preko 150 pozvanih predavanja. Godine 2010. godine osnovao je Sekciju za alergologiju i kliničku imunologiju Hrvatskog pedijatrijskog društva koja redovito surađuje s nizom domaćih i inozemnih srodnih sekcija, društava i centara. Godine 2019. izabran je u Nadzorni odbor Hrvatskog katoličkog liječničkog društva.

Izvor: narod.hr

<https://narod.hr/hrvatska/pupovceve-novosti-priznale-da-su-lazno-prenijele-dr-richtera>

PODSJETNIK:

Dr. Richter je supotpisnik *Otvorenog pisma predsjednicima države, sabora i vlade RH* akademika Ivana Aralice, akademika Josipa Pečarića, sisačkog biskupa Vlade Košića i generala Ivana Tolja o zabrani veličanje zločina.

Subject:KNJIGA JOSIPA PEČARIĆA: „MARIO FILIPI“

Date: Sun, 14 Nov 2021 09:52:38 +0100

From: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

KNJIGA JOSIPA PEČARIĆA: „MARIO FILIPI“

Moja nova knjiga „Mario Filipi“ dana je na portalu dragovoljac.com:
<https://www.dragovoljac.com/index.php/pecaric/28535-mario-filipi>

UVOD

Veliko zadovoljstvo i čast predstavlja mi suradnja s g. Marijom Filipijem Stopostotnim invalidom Domovinskog rata i vukovarskim dragovoljcem iz Zagreba, Teško je stradao braneći Vukovar. U eksploziji tenkovske granate ostao je bez lijeve ruke i desne noge. Danas je kolumnist portala *dragovoljac.com* i publicist.

Ova knjiga govori o toj suradnji. Godinama sam branio Domovinski rat i hrvatske branitelje od napada onih koji napadaju hrvatske svetinje i prvenstveno naše branitelje i Domovinski rat. Od pojave velikosrpskog Memoranduma SANU 2. pokazalo se da je zadnja crta te obrane pozdrav ZA DOM SPREMNI koji je dio od hrvatskih vlasti legaliziranog pozdrava. I u toj borbi i ne samo toj veliku pomoć sam imao i od Marija Filipija. Pokazalo se u najnovijem napadu na ZDS i hrvatske branitelje od strane novoizabranog predsjednika Vrhovnog suda RH Radovana Dobronića da je presudnu ulogu u obrani tog 'konačnog' udara na ZDS i Domovinski rat odigrao Mario Filipi. Tome je i posvećen prvi dio ove knjige, U drugom dijelu dani su tekstovi iz mojih knjiga u kojima se spominje ili ih je pisao Filipi. Uz ovaj Uvod dajem i Predgovor koji sam napisao za njegovu knjigu o Nikoli Tesli. Završni tekst u knjizi je njegov najnoviji intervju iz „Hrvatskog tjednika“.

Akademik Josip Pečarić

PRAVNIK - KLEPETALO

Subject: PRAVNIK - KLEPETALO

Date: Wed, 17 Nov 2021 09:11:38 +0100

From: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

To: lili bencik <bencikl195@gmail.com>

CC: predsjednik@predsjednik.hr
<predsjednik@predsjednik.hr>, predsjednik@sabor.hr
<predsjednik@sabor.hr>, predsjednik@vlada.hr
<predsjednik@vlada.hr>, Kabinet Predsjednika
<kabpred@hazu.hr>, ---

Poštovana gđo Benčik,

Da, dobro je znati što neprijatelji misle o nama. Tada znamo i što Josipovići misle o nama:). U mojim knjigama možete naći kako sam o tome pisao još 1991. godine. Sestra mi je javila da su me napali u beogradskoj Politici Ekspres (ako se dobro sjećam imena novina) i da su svašta napisali o meni. Pitao sam je:

-Jesu li napisali da sam USTAŠA?

-Svašta su napisali ali to nisu, odgovorila je.

-Onda ću se morati prijaviti hrvatskim vlastima. Pa kakav sam ja to Hrvat kada Srbima nisam USTAŠA?

Poslije sam se mogao hvaliti kada smo Aralica, Jelčić i ja za srpske sluge u RH bili ustašoidni akademici.

Zato je meni najdraže bilo vidjeti da i Josipović zna da ja nisam srpski sluga.

Vjerojatno s ovim e-mailom zaključujemo ovu našu priču o PRAVNIKU - KLEPETALU.

Uostalom sutra će mnogi od nas biti ili u Vukovaru ili u Škabrnji.

Ove godine ja sam u Škabrnji. Tamo će biti i Predsjednik HAZUDD-a dr. sc. Josip Stjepandić koji zbog toga dolazi iz Njemačke. Pozvali su me hrvatski branitelji pravoslavne vjere. Bit će i arhiepiskop ALEKSANDAR. Radujem se i susretu sa zapovjednikom obrane Škabrnje dragim prijateljem Markom Miljanićem o kome je Mladen Pavković napisao knjigu koja će biti predstavljena u Zagrebu u utorak. Predstaviti će je i Mario Filipi.

Mislim da sam se malo ove godine odužio Vukovaru knjigom o Mariju Filipiju. Posebno me je obradovalo što su na portalu dragovoljac.com najavu knjige počeli rečenicom:

S velikim ponosom predstavljamo novu knjigu akademika Pečarića koju je posvetio Mariju Filipiju, našem dragom uredniku i kolumnisti, hrvatskom dragovoljcu i invalidu Domovinskog rata.

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/28537-nova-knjiga-akademika-pecarica-koja-govori-o-mariju-filipiju>

S druge strane mi je žao što neću biti u Vukovaru i u Vinkovcima i odazvati se pozivu branitelja iz Vinkovaca. U Vinkovcima bi se susreo ne samo s braniteljima već i s mnogim kolegama koji su i svojim pisanjem puno učinili za naše branitelje. Ipak posebno mi je žao zato što u Vinkovcima treba biti i Mihajlo Hrastov - čovjek koji je spasio Karlovac, a koji je zbog toga kažnjen sramotnom presudom Vrhovnog suda RH.

Draga gđo Benčik s obzirom da je naša prepiska dovela do rada na knjizi („Ivo Josipović i logika / Pravnik – klepetalo“³) mogu li prvi draft poslati Vama da je pogledati:

S poštovanjem,
Akademik Josip Pečarić

Slike iz Škabrnje možete naći na portalu HPC:

<https://hrvatskapravoroslavnacrkva.wordpress.com/>

³ Zapravo ta knjiga je dana kao dio ove knjige, neka vrste knjiga-dodatak.

Subject:Re: **PRAVNIK - KLEPETALO**

Date: Wed, 17 Nov 2021 16:57:50 +0100

Poštovani g. Pečarić u busu sam na putu za Vukovar, pa ću biti kratka
U Škabrnji sam bila krajem lipnja želja mi je baš da idem u Vukovar!
Idemo suprug i ja svake godine u rujnu u Slavoniju, i posjetimo
Vukovar, ali baš na dan 18.11 nisam bila.

Pozdravite u moje ime g. Stjepandića

Družimo se na Twitteru!

Sretan put!

Prisjetimo se sutra svih koji su svoje živote ugradili u temelje
Hrvatske!

Vječna im hvala i slava!

Počivali u miru Gospodnjem!

Lp Lili Benčik

<https://hrvatskepraviceblog.com/2021/11/17/vukovar-slike-mrznje-i-slave/>

Stoji grad....vječan k'o narod ponosno stoji - VUKOVAR

Subject:Re: PRAVNIK - KLEPETALO

Date: Fri, 19 Nov 2021 11:42:13 +0100

From: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

To: lili bencik <bencikl195@gmail.com>

CC: predsjednik@predsjednik.hr
<predsjednik@predsjednik.hr>, predsjednik@sabor.hr
<predsjednik@sabor.hr>, predsjednik@vlada.hr
<predsjednik@vlada.hr>, Kabinet Predsjednika
<kabpred@hazu.hr>, v

:

ŠKABRNJA 2021.

Poštovana gđo Benčik,

Nisam Vam odmah odgovorio iako sam dvojio oko toga.

Zašto?

U momentu kada sam dobio Vaš e-mail čitao sam novi broj 'Hrvatskog tjednika' i reagiranje g. Juraja Ciglera iz Čakovca:

Šerbedžija nije početnik, on je pokvareni četnik.

Čitam u Hrvatskom tjedniku broj 894 od 11. studenoga 2021. kako vaš suradnik Joško Čelan Šerbedžiju naziva početnikom. Ne slažem se s tom tvrdnjom!

Prema vlastitoj tvrdnji dotični glumac je Jugoslaven koji od početka radi protiv Hrvatske (i to dobro unovčuje), tako da se nikako ne može tretirati početnikom u svojoj raboti. Mislim da je mnogo precizniji naziv 'pokvareni četnik' suglasno klasifikaciji hrvatskog akademika Josipa Pečarića. Kao što ste vjerojatno već čuli, njegova definicija razlike između četnika i Jugoslavena glasi: 'Četnik je pošten četnik, a Jugoslaven je pokvareni četnik'. Šerbedžijino jugoslavenstvo, a i nekih drugih 'uglednih' ličnosti možete vidjeti u video-isječku koji je kružio internetom i gdje su u društvu Šerbedžije bili Danko Končar, odvjetnik Anto Nobile i ostali koji su pjevali Po šumama i gorama.

Dvojio sam da vam odmah odgovorim i ovo spomenem jer mi se učinilo da bi ovo bilo dobro da pročita Josipovićeve kćerka koja je ipak završila fakultet isti kao i ja, pa u njenu moć logičnog

rasuđivanja ne smijem sumnjati bez obzira koliko je važan odgoj u obitelji.

Rano u jutru sam krenuo iz Zagreba s arhiepiskopom HPC Aleksandrom i njegovom suprugom. U Karlovcu nam se pridružio podpredsjednik tek registrirane udruge hrvatskih pravoslavnih branitelja. U Škabrnji smo se u kući Marka Miljanića našli s predsjednikom te udruge pukovnikom Ratkom Despotom i Josipom Stjepandićem. Inače, Ratko Despot rođen je 1955. u mjestu Bulić pored Benkovca a prilikom pokušaja atentata na predsjednika Tuđmana u travnju 1990. u Benkovcu, on je javno grupi četnika u policijskim odorama izjavio: „Dobit ću svoju hrvatsku državu i svoju Hrvatsku pravoslavnu crkvu”. To njegovo čvrsto stajalište i hrabro ratovanje u obrani hrvatske domovine doveli su do toga da ga je RSK osudila na smrt (u odsutnosti) i objavila nagradu za njegovu glavu. A danas je osnovao udrugu, a vjerujem da će uskoro i hrvatska država imati vlast u rukama hrvatskih domoljuba pa će i registrirati HPC.

Vjerujem da znate da sam više puta naglasio da je ZDS ono što nam jasno pokazuje tko je od hrvatskih političara sluga onih svjetskih moćnika koji nisu željeli Hrvatsku i koji su na razne načine pomagali naci-fašističku srpsku agresiju na Hrvatsku.

To im je u sjajnoj propovjedi – zapravo – rekao zagrebački pomoćni biskup Ivan Šaško:

„Bilo bi nam drago da se i neprijatelji odlučuju za dobro, ali trideset nas je godina hrvatske slobode, ostvarene na vukovarskim i drugim žrtvama, naučilo da smo mi u Hrvatskoj mnogo veća prijetnja samima sebi, odnosno svojoj sreći”, poručio je Šaško.

Dovoljno je vidjeti koje su znakovlje nosili ljudi koji su Vukovar razarali, a koje je bilo na odorama branitelja Vukovara

Govoreći o simbolici Vukovara Šaško je rekao da je Vukovar postao simbolom koji nas nadilazi, da nigdje nema toliko života koliko ga ima u simbolu jer on okuplja, povezuje, komunicira, po njemu se prepoznajemo, u njemu otkrivamo smisao i vrednote, a njime izražavamo osjećaje, pripadnost i nade.

No, dodao je, simboli lako postaju i susretišta prijateljstva i poprišta sukoba.

U hrvatskome društvu se povremeno unese takozvani 'problem simbola', odnosno preispitivanje o tome koji su simboli prihvatljivi za suvremenu Hrvatsku, upozorio je.

Ako budete željeli čuti, Vukovar će vam reći, istaknuo je Šaško, dodavši da svaki narod vuče određena opterećenja iz prošlosti. Naglasio je da opravdanost korištenja simbola treba proći provjeru smisla, a rat protiv Hrvatske, posebice u Vukovaru, zorno pokazuje tu provjeru.

„Zbog toga nisu potrebna ni posebna vijeća ni povjerenstva, ni akademske rasprave ni duboke semiotičke i semantičke raščlambe. Dovoljno je vidjeti koje su i kakvo znakovlje nosili ljudi koji su Vukovar razarali, a koje je znakovlje bilo na odorama ljudi koji su Vukovar branili, štitili živote drugih pronoseći svoje živote”, rekao je Šaško.

Ocijenio je da je došlo vrijeme kada se, osobito mladima, mora odgovoriti na jednostavna pitanja, poput toga – “Kako je moguće da bude prihvatljivo znakovlje pod kojim je mrcvaren Vukovar? Koji su to ‘totalitarizam’ zastupali i promicali ljudi koji su ovdje branili svoj dom?”

“I dovoljno je potražiti simbole koji su ostali na stratištu Ovčare ili na minskim poljima, na kojima je ljudskost prožeta božanskom ljubavlju ostavljala dijelove tijela i živote, da bi ženama, starcima i djeci otvorila stazu do slobode”, dodao je.

Vukovarsko zajedništvo, tako potrebno i samom Vukovaru, sposobno odgovoriti na svaku podjelu

Vukovar i Hrvatska branjeni su snagom povjerenja. To je bio oslonac jednih drugima, bez kojega nije bilo moguće podnijeti takve napore. Povjerenje – ta dragocjena snaga međuljudskih odnosa, naglasio je Šaško, upitavši zar ovih mjeseci, u teškoćama koje nas pritišću, ne vidimo narušenost, čak i izostajanje povjerenja u našem narodu?

“Za povjerenje je ključna istina”, rekao je Šaško dodavši: “Kako možemo očekivati povjerenje naroda u jednome važnom pitanju, ako istina izostaje u drugim važnim pitanjima? Ako istina nije uzeta kao kriterij za pročišćavanje spomena naše nedavne prošlosti; ako se neistina promiče glede Drugoga svjetskog rata i poraća te tadašnjih

žrtava; ako se neistinom brani stečene povlastice nositelja i dionika komunističke ideologije i njihovih potomaka”.

<https://kamenjar.com/biskup-sasko-dovoljno-je-vidjeti-koje-su-znakovlje-nosili-ljudi-koji-su-vukovar-razarali-a-koje-je-bilo-na-odorama-branitelja-vukovara/>

Tekst cijele homilije dan je na portalu HKV-a:

<https://www.hkv.hr/domovini/domovinski-rat/38511-vukovar-i-skabrnja-homilije-mons-saska-i-mons-puljica.html>

Skejo i njegovi HOS-ovci su sigurno slušali biskupa

(<https://direktno.hr/domovina/vukovar-stigli-i-pripadnici-hos-predvodio-ih-skejo-250715/>)

koji zapravo govori koliko je on i njegovi vrjedniji od cijele hrvatske vlasti i većeg dijela oporbe. (Nedavno sam na dragovoljac.com objavio i knjigu o HOS-u,)

A meni je izgledalo kao da sam i ja u Vukovaru. Slično je bilo i kada je u Vukovaru propovijed održao željezanski biskup Egidio Živković. Tada su vlasti pokazale svoju 'ljubav' prema Hrvatskoj tako što su isključili Thompsonu mikrofona. Ja sam se u Kninu na predstavljanju moje knjige „Matematika pjesme i nogomet“ upitao je li zapravo biskup Živković u Vukovaru predstavljao tu moju knjigu:

„Pa jasno je iz naslova knjige da u njoj govorim o samome sebi (matematika), Thompsonu (pjesme) i o Modriću, Galiću i Vatrenima (nogomet).

A biskup Živković je duhovito govorio o odnosu hrvatskih vlasti tj. glavnih (prosrpskih) medija u Hrvatskoj prema Thompsonu i Modriću, Daliću i Vatrenima već na samom početku propovijedi. Uz veliki pljesak nazočnih (osim onih iz Vlade) rekao je:

„Iako imam 500 godina stare hrvatske gene s ovih prostora, odmah obećavam medijima da neću danas pjevati: geni, geni kameni, ali ću zato govoriti geni, geni hrvatski ... pa se nadam da mi neće nitko danas isključiti mikrofona.“

Iz biskupove propovijedi je i ovo:

Promatrajući zbivanja u Hrvatskoj moram vam kao neutralan promatrač iz Austrije reći sljedeće. Istina je i ovo, da su se naši mrtvi borili protiv dugogodišnjega zla koje ste imali i u svojim redovima. Neki žele nasilno progutati tu čistu dušu hrvatskome domoljuba. Žele iščupati hrvatsko srce braniteljima, koje kuca za svoju staru

Domovinu. Ja kao gradišćanski Hrvat ne dam nikome Hrvatsku – a ne dajte je ni vi!

Možda biskup nije mislio na Thompsona, ali kao da jest jer je Thompson stalna meta onima koji ne vole Hrvatsku zato što u Thompsonu prepoznaju onog koji brani domovinu.

A Biskupu je Thompson bio inspiracija i kada je govorio o odlascima iz Hrvatske:

Osjećam veliku bol i tugu kada čujem istinu, kako stotine tisuća mladih napušta ovu prelijepu zemlju za koju su mnogi ginuli. Gubite zdrave i mlade snage koje su mogle: obnoviti državu i podići palo gospodarstvo. Iseljavanjem, neki vode podmukli rat protiv Domovine. Ali znajte, vratit će se Ivan jednoga dana i on će pitati: čija je ovo livada, čija je ovo trava? Pitat će, čiji je ovo Vukovar, čija je ovo Slavonija i Dalmacija, čija je ovo Hrvatska? Moja i naša!

Zapravo posebna veza Thompsona i Knina je pjesma 'Anica – Kninska kraljica'.

Svojevremeno su u Njemačkoj preveli sve njegove pjesme. Nije im smetala „Bojna Čavoglave“ već „Anica“. U riječima te pjesme su prepoznali „Oluju“ i ono što je sedam dana poslije „Oluje“ rekao sam Slobodan Milošević rekavši kako su Srbi bježali kao zečevi! A njihov „vožd“ je tada s divljenjem govorio o braniteljima Vukovara. O tom strašnom hrvatskom genocidu kada su „genocidni“ Hrvati ovdje od ljudi pravili zečeve napisao sam knjigu: *Hrvatski genocid: Napravili zečeve od Srba*, Zagreb, 2014.“

A moja Ankica mi jutros komentira riječi biskupa Šaška: „Govorio je kao da Tebe čita.“ Podsjetio sam je na moj susret s biskupom kada je on umjesto nadbiskupa bio nazočan na jednoj proslavi dana Akademije i prišao mi je da me pozdravi. Odlazeći je dobacio: „Čitamo Vas!“

Naravno, jasno je da hrvatski domoljubi slično misle pa biskup ne mora mene čitati da bi govorio slično meni ili obratno. A to je spomenula i Ivana Haberle predsjednica udruge »Žene u Domovinskom ratu Zadar« kada smo se susreli jučer u Škabrnji komentirajući Stjepandićev komentar kako voli citirati jednu njenu izjavu.

Zapravo sreli smo se zahvaljujući činjenici da me je prepoznala Julienne Bušić supruga našeg velikana Zvonka Bušića. A sreli smo

se samo jedanput kada je došla u Zagreb i bila kod gđe Đurđe Šušak. Tada je gđa Đurđa pozvala Ankicu i mene na večeru na kojoj je bila i Julienne. (Đurđi sam posvetio knjigu o njenom suprugu velikom ratnom ministru Gojku Šušku, koja je također dana na portalu dragovoljac.com).

Bilo je puno dragih mi susreta u Škabrnji sa poznatim (npr. Peđa Mišić) i nepoznatim domoljubima.

Nevjerojatno je bilo vidjeti kolone i u Vukovaru (prvi su stali na groblje dok neki još nisu ni krenuli, a put je dugačak 5.5 km) i u Škabrnji.

Bilo je i onih drugih koji vladaju u RH, a djeluju tako da se na njih odnose moje riječi koje sam napisao još kada je Račan došao na vlast. Naime tvrdio sam da je meni ipak bolje nego njemu:

„On vlada državom čije ime ne voli, a ja živim u državi čije ime volim!“

Oni su u Vukovaru pokazali svoju 'ljubav' prema svom narodu. Oni svi redom cijepljeni su stajali ispred oltara na velikoj udaljenosti s maskama odvojeni od naroda koji se nije pridržavao njihove preporuke.

Vladajući su im time poručili kako znaju da njih, iako su cijepljeni, mogu zaraziti od cijepljeni, ali maltretiraju neposlušne u narodu pa im poručuju: Cijepljeni nas slušaju pa ne moraju dokazivati jesu li bolesni ili ne. Oni zato imaju pravo zaraziti druge, a neposlušni ne mogu ni raditi niti imaju pravo zaraziti druge. Uostalom, i zbog Domovinskog rata više proganjaju one koji su branili domovinu od onih koji su bili sudionici u naci-fašističkoj agresiji na Hrvatsku, zar ne?

Draga gđo Lili, siguran sam da ste Ti i Tvoj suprug imali nezaboravan posjet našem Vukovaru u kome imam puno prijatelja među braniteljima i o kojima sam napisao knjigu „Vukovar i njegov Stožer“, Zagreb, 2013.

Puno Te pozdravlja, Tvoj
Josip

Slike iz Škabrnje možete vidjeti na:

<https://hrvatskopravoslavnacrkva.wordpress.com/category/uncategorized/>

Evo nekih od njih:





Subject:Re: **PRAVNIK - KLEPETALO**

Date: Fri, 19 Nov 2021 18:41:35 +0100

From: lili bencik <bencik195@gmail.com>

To: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

CC: predsjednik@predsjednik.hr ...

Poštovani g. Pečarić,

izuzetno mi je drago da ste sa mnom podijelili svoje dojmove iz Škabrnje.

Mene su pozvali iz Hrvatskog žrtvoslovnog društva da idem sa njima organizirano busom u Vukovar iz Zagreba.

Oni su bili prije tri tjedna preko vikenda u posjetu Istri, Organiziraju obilaske grobišta i mjesta stradavanja ratnih i poratnih žrtava.

Kako u Istri ima još neobilježenih i neistraženih jama-fojbi, sada su uz pomoć lokalnih ljudi, svjedoka kojih još ima, obilježili jamu - fojbu Bršljanovica, blizu Lupoglava, a svetu misu zadužnicu služio je biskup u miru mons. Ivan Milovan.

Bila sam im domaćin u Puli i na moj prijedlog položili su vijenac i na spomenik žrtvama eksplozije na Vergaroli. O tom događaju napisala sam članak koji je objavljen u Hrvatskom Tjedniku br.888 od 30.9 2021.godine.

Pošla sam i vratila se linijskim busom, jer smo suprug i ja bili u Slavoniji u rujnu, a sada nije mogao ići zbog zdravstvenih razloga.

Usput sam posjetila u Zagrebu na Svetom Duhu, jednog izvanrednog mladog fratra fra Stjepana Brcinu, koji je bio moj duhovnik u Puli, a koji evangelizira i okuplja mlade, kada se na njegovim Duhovno duhovitim večerima rijeke mladih slijevaju prema crkvi na Svetom Duhu.

Glede Šerbedžije, napisala sam više tekstova, a jedan je objavljen u Hrvatskom tjedniku br.878 od 22.7 2021.godine.Toliko je licemjeran i beskrupulozan da je on sada za ljubav i mir a kada je Hrvatskoj trebala ljubav i mir pobjegao je u Beograd. i zastupao Miloševiću Srbiju u Beču, na međunarodnom Svjetskom kongresu PEN klubova.
“Morao sam napustiti Hrvatsku, jer je ona napala moju državu Jugoslaviju”

Hrvatska je krivac, Hrvatska je ta koja je napala, njegovu Jugoslaviju!?

Molim? Čime, kada je bila razoružana? Naime, Ivica Račan dogovorio je sa JNA da preuzmu svo oružje Teritorijalne obrane! Kako? Nije postojala hrvatska vojska, JNA je imala nadzor i nad oružjem i nad ljudstvom!

"Bitange su zavadile naš narod, od njih se nije mogla spasiti divna Jugoslavija"

I zamislite ta jugokomunistička kasta, te jugokomunističke "bitange" koje vladaju Hrvatskom, dale su mu na korištenje Brijune, za njegovo kazalište Ulysses gdje njegov klan provod cijelo ljetu, priređuje predstave, svadbe i gazduje. Naravno dobio je i brod HRM, 20 parkirnih mjesta u Fažani i to već punih 20 godina

I ne samo to, nego se klan Šerbedžija-Udovički udomaćio u Fažani i Barbarigi, pokupovali nekretnine, a sestra od njegove supruge ušla i u gradsko vijeće Fažane.

Čime je to zaslužio? Čime, dok hrvatski branitelji i mi običan puk plaćamo punu cijenu karte za posjet i razgledavanje Brijuna. a ne možemo ni sanjati o kupovini nekretnina.

I u svezi Thompsona i Šerbedžije, novinar Večernjeg lista Branimir Pofuk, u Obzoru od 3.lipnja 2017.godine napisao je kolumnu pod naslovom

"Narod kojemu je Thompson važniji od Šerbedžije, na najboljem je putu da umre od zaglupljenosti i nestane!"

Poznato mi je mišljenje Branimira Pofuka kroz njegove kolumne u VL, ali ovaj naslov me doista zabezeknuo. Ne može ugroziti opstojnost jednog naroda niti jedan umjetnik, niti jedan pjevač. Da mjerilo kulture i opstojnosti hrvatskog naroda ,ovisi o jednom Šerbedžiji je doista nebuloza. Može Branimir Pofuk obožavati Šerbedžiju i ne cijeniti Thompsona, to je njegova privatna stvar, ali ne može nikako postaviti Šerbedžiju kao mjerilo opstojnosti hrvatskog naroda .A usput rečeno Šerbedžija i nije pripadnik hrvatskog naroda ,a Pofuk ga natura čitateljima kao vertikalu po kojoj se mjeri kultura i opstojnost hrvatskog naroda Što je previše ,je previše i od Pofuka..Doslovno nebulozno! I kada se uzme u obzir sloboda govora previše je!Ovakvo ponižavanje hrvatskog naroda i uzdizanje na pijedestal jednog umjetnika ,kojemu ne osporavam

njegovo umjetničko postignuće, je neprimjereno.. Ne samo ponižavanje hrvatskog naroda ,nego i vrijeđanje zdrave pameti!

Ah da HAZU, ustvari JAZU, okitila je Radu Šerbedžiju Državnom nagradom Vladimir Nazor, za iznimno ostvarenje na području književnosti, glazbe, filma, likovnih i kazališnih umjetnosti, koju mu je svečano uručila ministrica kulture Nina Obuljen Koržinek i predsjednik HAZU-JAZU akademik Zvonko Kusić(ops)

E pa sada vi recite je li samo Šerbedžija "pokvareni četnik"!?

Neka se zapitaju i svi koji ovo čitaju.. u kojoj državi mi živimo, koji sustav vrijednosti nam nameću?!

Razdružili smo se od Jugoslavije i prekinuli sve društveno. političke sveze s njom kada smo 8.listopada 1991.godine proglasili samostalnu i neovisnu Republiku Hrvatsku, Jesmo li?

Nažalost nismo, jer nas jugokomunističke "bitange" stalno u njen vrijednosni sustav vraćaju, u njihovim glavama još živi, iako je više nema!

Ta tema se provlači kroz propovijed pomoćnog zagrebačkog biskupa Ivana Šaška na Memorijalnom groblju u Vukovaru 18.11.2021. godine.

Vukovar je simbol nametanja jugoslavenskih, velikosrpskih vrijednosti, hrvatskom narodu silom, ratom, razaranjem, uništavanjem i likvidiranjem Hrvata, koji su htjeli živjeti svoje hrvatske vrijednosti. Koji su se borili svojim znakovljem, protiv jugoslavenskog znakovlja, a ta borba u drugim oblicima traje do danas.

Meni je osobno veliko zadovoljstvo što sam sudjelovala u toj veličanstvenoj, dostojanstvenoj i ponosnoj koloni sjećanja, sa puno mladih ljudi, mladih obitelji sa djecom koja su zalog da žrtva Vukovara nije bila uzalud. A vladajućoj kasti bi preporučila da ubuduće ne sudjeluje taj dan u koloni sjećanja, jer im tamo nije mjesto., Ničim nisu zaslužili biti dio te kolone, niti dio tog naroda..

Nisu nam dorasli, nisu nas dostojni predstavljati i nisu zaslužili biti na čelu kolone! Nisu!

Lp Lili Benčik

Subject: Pozivnica

Date: Mon, 22 Nov 2021 08:36:14 +0100

From: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

To: lili bencik

CC: predsjednik@predsjednik.hr
<predsjednik@predsjednik.hr>, predsjednik@sabor.hr
<predsjednik@sabor.hr>, predsjednik@vlada.hr
<predsjednik@vlada.hr>, Kabinet Predsjednika
<kabpred@hazu.hr>, ...

Poštovana gđo Benčik,

Bilo mi je drago vidjeti da je Vaše pismo objavljeno na portalu
dragovoljac.com:

VUKOVAR SIMBOL SNAGE I ŽELJE ZA SLOBODOM! OVI
POLITIČARI NIČIM NISU ZASLUŽILI BITI DIO TE KOLONE,
NITI DIO TOG NARODA

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/28601-vukovar-simbol-snage-i-zelje-za-slobodom-ovi-politiciari-nicim-nisu-zasluzili-biti-dio-te-kolone-niti-dio-tog-naroda>

Nisam Vam odmah odgovorio jer sam se jučer cijeli dan družio sa članovima tek registrirane Udruge hrvatskih branitelja pravoslavne vjere.

Bili smo i na Bogoslužju u Hrvatskoj pravoslavnoj crkvi. Da, neobično u ovakvoj Hrvatskoj u kojoj se sve odvija kako naredi Pupovac, odeći na Bogoslužje u pravoslavnoj crkvi koje se završi pjesmom RAJSKA DJEVO KRALJICE HRVATA. Jasno je da vlasti ne smiju registrirati i HPC jer im Pupovac to nikada ne bi dozvolio, zar ne?

Bilo je puno drugih branitelja, a znate i da smo u Škabrnji bili gosti legendarnog pukovnika Marka Miljanića. Posebno me je obradovalo da sam se konačno susreo i s prof. dr. sc. Darkom Richterom koji je sa suprugom također bio gost hrvatskih branitelja pravoslavaca.

A mislio sam Vam poslati ono što sam propustio u prošlom e-mailu u svezi sa našim domaćinom u Škabrnji pukovnikom Markom Miljanićem:

UDRUGA HRVATSKIH BRANITELJA
DOMOVINSKOG RATA91. (UHBDR91.)
KNJIŽNICA I ČITAONICA
BOGDANA OGRIZOVIĆA

Imaju čast pozvati Vas i Vaše prijatelje na

projekciju dok. filma (22 min.)
**„KATA ŠOLJIĆ - JUNAKINJA
DOMOVINSKOG RATA“**
autora Mladena Pavkovića

i predstavljanje knjiga Mladena Pavkovića
„JUNAKINJE DOMOVINSKOG RATA“
(Kata Šoljić, Eva Šegarić i Marija Jović)
**„MARKO MILJANIĆ“- ZAPOVJEDNIK
OBRANE ŠKABRNJA**

**Knjižnica i čitaonica Bogdana Ogrizovića,
Preradovićeve 5, Zagreb**

Uz autora, govorit će:
KOSTADINKA VELKOVSKA,
dramska umjetnica
MARIO FILIPI,
hrvatski branitelj

**SRIJEDA,
24. studeni 2021.
u 18 sati**

Molimo za pridržavanje epidemioloških mjera.



Slike iz Škabrnje možete vidjeti na:

<https://hrvatskapravoroslavnacrkva.wordpress.com/category/uncategorized/>

SVEČANOST POVODOM OSNIVANJA UDRUGE HRVATSKIH BRANITELJA PRAVOSLAVNE VJERE

22 studenoga, 2021

U prostorijama HPC povodom blagdana Uvod u hram presvete Bogorodice, održana je božanska sv. liturgija i na ovaj način svečano je obilježeno osnivanje UDRUGE HRVATSKIH BRANITELJA PRAVOSLAVNE VJERE. Posvećena je i zastava Udruge. Kako bi pozdravili osnivanje udruge i zaželjeli uspjeh novoj udruzi bilo je prisutno više gostiju između kojih i članovi Udruge veterana Prvog Hrvatskog Gardijskog Zdruga i njezin predsjednik Milan Kurilj članovi Udruge Hrvatskih branitelja Dragovoljaca Domovinskog rata Primorsko Goranske Županije pod vodstvom predsjednika Nikice Maravića, članovi Udruge Hrvatskih branitelja Grada Zagreba i njen predsjednik Ivica Matošević, Damir Borovčak, dr.sc. Darko Richter, potomak Feldmaršala Boroevića, dr. Aleksandra Richter, akad. Josip Pečarić, dr.sc. Zlatko Lukež, predavač na Katoličkom sveučilištu... Predsjedniku UHBPV puk. Ratku Despotu Hrvatski je arhiepiskop Aleksandar poklonio ikonu svetog Jurja – nebeskog zaštitnika hrabrih poručivši članovima udruge: “Pripravite put Bogu, poravnajte stazu Bogu našem!”(Iz. 40:3). Po završetku svečanog djela predsjednik UHBPV Ratko Despot priredio je prikladan domjenak.

Blagodanstveno i mirno življenje i u svemu dobar uspjeh podaj Gospode članovima Udruzi hrvatskih branitelja pravoslavne vjere i blagovjernom hrvatskom narodu i učini im u mnoga ljeta. U mnoga ljeta!

Svjetloipse možete pogledati na FB preko poveznice:











<https://www.facebook.com/media/set/?set=a.6769571659727337&type=3>

Subject:HPC: AKTUALNA PITANJA PREDSJEDNIKU VLADE

Date:Thu, 2 Dec 2021 22:22:23 +0100

From:Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

AKTUALNA PITANJA PREDSJEDNIKU VLADE

2 prosinca, 2021



Quod initio vitiosum est, non potest tractu temporis convalescere.

— Paul. Digesta, 50. 17.29.

Što je u početku nevaljano, ne može tijekom vremena postati valjano.

(Katonovo pravilo)

Prije osam mjeseci u Hrvatskom saboru je general Ante Prkačin postavio aktualno pitanje Predsjedniku vlade vezano za ništetni Ugovor od zajedničkog interesa, koji je Ivica Račan 2002. potpisao s nepostojećom „SPC u Hrvatskoj“. Predsjednik vlade Plenković je rekao da s tim ugovorom nije upoznat i će sve to provjeriti. U samo pet minuta, koliko je imao na raspolaganju general Prkačin, nije mogao detaljno obrazložiti svoje pitanje pa je kasnije poslao pisano kratko aktualno pitanje na tri stranice jer više teksta ionako nitko ne bi pročitao.

O tom smo ništetnom ugovoru mi pisali još 2015. u članku pod naslovom „(Ne)zakonito djelovanje SPC u Hrvatskoj“, koji je kasnije objavljen i u našoj knjizi (Hrvatski arhiepiskop Aleksandar, Hrvatska pravoslavna crkva – bila je, jest i bit će“, Zagreb, 2017., str. 39, ISBN 078-953-59546-0-6).

U namjeri da gosp. Plenković (pa i šira javnost) bude bolje upoznat s tom materijom, morali smo pripremiti aktualna pitanja, koja slijede. Poštovani gosp. Plenkoviću,

Svi hrvatski povjesničari potvrđuju kako je Katolička crkva univerzalna pa tako u Hrvatskoj ne postoji Hrvatska katolička crkva nego Katolička crkva u Hrvatskoj, što je neupitno. Slažu se s činjenicom da su pravoslavne crkve nacionalne (državne) što je isto tako neupitno. Nikako da u javnosti netko objasni kako to da su pravoslavne crkve nacionalne (državne) a u Hrvatskoj je nacionalna (državna) crkva SPC sa sjedištem u Beogradu, tj. Pravoslavna crkva Srbije.

Hrvatska pravoslavna crkva (HPC) pravna je i povijesna sljednica autokefalne Karlovačke arhiepiskopije sa sjedištem u Srijemskim Karlovcima koji su od pamtivijeka dio Hrvatskog kraljevstva i koja je povijesna pravoslavna crkva Hrvatskog kraljevstva u razdoblju od 1707. do 1920. i čiji je poglavar nosio naslov Patrijarh Hrvatski. U zborniku Sintagma tiskanom u Ateni 1855. po narudžbi Carigradskog patrijarha, autokefalna hrvatska Karlovačka arhiepiskopija ima redni broj 7. Ona nikad nije donijela odluku o pridruživanju Autokefalnoj

ujedinjenoj srpskoj pravoslavnoj crkvi u Kraljevini Srba, Hrvata i Slovenaca, koju je 1920. izravno stvorila država suprotno crkvenim kanonima (kršenje 30 apostolsko pravilo).

Početak Drugog svjetskog rata HPC je obnovljena uz iskazanu suglasnost Carigradske patrijarhije i većine ostalih pravoslavnih crkava, čije su odluke još uvijek na snazi.

Odmah po završetku Drugog svjetskog rata, dok je Hrvatska okupirana od vojske III. Ukrajinskog fronta, jugoslavenski komunisti streljaju Hrvatskog patrijarha Germogena, cijeli crkveni kler i puno vjernika HPC, bez ikakve optužbe za neki ratni zločin i na temelju nepostojećeg zakonodavstva. Patrijarh Germogen jedini je poglavar neke autokefalne crkve ubijen u Drugom svjetskom ratu, a HPC jedina je crkva u svjetskoj povijesti uništena na ovaj način – ubijanjem cijelog klera.

Obnovljena Hrvatska pravoslavna crkva autokefalna je od 1. prosinca 2013. na temelju crkvenog kanona po kojem „redosljed crkvenih djela mora slijediti državnu raspodjelu” i radi na prikupljanju svih pravoslavaca u Republici Hrvatskoj bez razlike njihovog etničkog podrijetla.

ISPRAVAK HRVATSKE POVIJESTI

Bizantski car Konstantin VII. Porfirogenet piše „De administrando imperio” (O vođenju carstva) između 948. i 952. godine. Po njemu su Hrvati „oni, koji vladaju velikom zemljom” a Srbi – „sluge”. Daljnja povijest čak do naših dana dokazuje da su Srbi i ostali „sluge”. Samo u Hrvatskoj većina uglednih povjesničara piše kako je Srbija bila carstvo što Hrvatska nikad nije bila i kako su Srbi vladali Bugarskom, Hrvatskom, Mačvom... dok je činjenica da su Srbi oduvijek bili hrvatski vazali.

Godine 2008. u Zagrebu objavljena je knjiga SRBI MEĐU EUROPSKIM NARODIMA, gdje autor Sima M. Ćirković, Srbin rođen u Hrvatskoj piše sljedeće:

„Najkasnije 1202. počeo je rat u kojemu je Vukan Nemanjić pokušao revidirati red nasljeđa, uspostavljen u bitno drugačijim uvjetima. Saveznika je dobio u Ugarskoj, dok je Stefan Nemanjić potporu potražio od onih koji su se suprotstavljali ugarskome kralju...

Do 1202. godine Vukan je istisnuo s vlasti brata i zavladao čitavom državom. Postao je veliki župan, a ugarski je kralj tada uveo Srbiju

u ugarsku kraljevsku titulu. Između ostalog, postao je i rex Serviae, a poslije njega to će biti svi ugarski kraljevi do 1918. godine.”

Isto se je dogodilo 1878.-e za vrijeme Berlinskog kongresa kad su sami Srbi preko Jovana Ristića ponudili Austro-ugarskom carstvu (čiji je državotvorni dio Hrvatsko kraljevstvo) da mu budu vazali, a zauzvrat će se Austro-Ugarska zauzeti da Srbija (na papiru) bude nezavisna i da njen vladar bude kralj. Tu činjenicu potvrđuje članak 37. Berlinskog ugovora i tzv. Tajna konvencija koja je na snazi do 1903.

Po definiciji vazal duuguje odanost svom gospodaru. Kršenje ove dužnosti je zločin. Zato kad su Srbi počinili atentat u Sarajevu 1914. Austro-Ugarsko carstvo je smatralo to ne samo ubojstvom prijestolonasljednika, nego i zločinom koji krši srpsku vazalnu prisegu prema austrijskom caru koji je istodobno i Hrvatsko-mađarski kralj.

Srpsko-jugoslavenska povijest, koja je još uvijek na snazi u RH govori: Rastko Nemanjić (monah Sava) protukanonski odvaja Ipeksku (Pečku) episkopiju od Bugarske Ohridske arhiepiskopije 1219. bez dozvole nadređenog Ohridskog arhiepiskopa Dimitrija Homatiana i tako osniva SPC (ne postoji dokument koji bi sve to potvrdio).

Po prvi se puta u nekom crkvenom dokumentu SPC spominje u Ustavu SPC iz 1947. Dakle prije toga nije postojala crkva koja bi sebe nazivala Srpskom pravoslavnom crkvom.

Dalje ista povijest govori:

„...Car Teodor I. Laskaris i patrijarh Manuil odlučili su da Sava bude „rukopoložen” za prvog srpskog arhiepiskopa. Prema starim srpskim ljetopisima, to se dogodilo tijekom 1218. ili 1219. (6727)...., (Nije mogao Carigradski patrijarh Manuil donjeti odluku vezanu za Ohridsku arhiepiskopiju, koja kao autokefalna crkva nije nikome podređena pa niti njemu).

„...Ohridski arhiepiskop Dimitar Homatijan je u svibnju 1220. uputio protestno pismo Savi. U pismu prigovara Savi da je monah, to jest da je nekanonski uzdignut za arhiepiskopa jer prije toga nije bio rukopoloženi episkop...” (monah je član monaškog bratstva (fratar), koji nije dio crkvenog klera). Da bi mogao postati „arhiepiskop” mora najprije biti rukopoložen za đakona, zatim za

svećenika (jeromonah) i najzad za episkopa (biskup) koji nakon što je već rukopoložen, može dobiti administrativnu dužnost „arhiepiskop” (nadbiskup). Episkopa rukopolažu (posvećuju) najmanje dvojica episkopa (crkveni kanoni zabranjuju da episkope iz jedne crkve rukopolažu svećenici ili episkopi iz druge crkve).

Ruski povjesničar Pavlov pronašao je i godine 1878. objavio poslanicu četvoricu istočnih patrijarha iz 1531. upućenu bugarskom Ohridskom arhiepiskopu Prohoru u kojoj oni objavljuju da nikad nije postojala priznata srpska crkva. Svi svjetski povjesničari znaju za taj dokument, njega je prije 130 godina Ilarion Ruvarac objavio u Glasniku. Tekst tog dokumenta objavio je i Hrvatski arhiepiskop Aleksandar u svojoj knjizi „Hrvatska pravoslavna crkva – bila je, jest i bit će“, Zagreb, 2017., str. 46.

Godine 1741. po narudžbi Pečkog patrijarha Arsenija IV. u Beču je objavljena knjiga pod naslovom „Stematografija“ čiji je autor Bugarin Hristofor Žefarović (Христофоръ Жефаровичъ), koji navodi kakva je službena titula Arsenija IV. – „Arhiepiskop i patrijarh svih Srba, (dio) Bugara, Zapadnog Pomorija (dio Slavonije), Dalmacije, Bosne, obje strane Dunava i cijelog Ilirika.”. Dakle pored ostalih spominju se i Srbi ali ništa od SPC ili „Srpske” Pečke patrijarhije. Službeni dokumenti Osmanskog carstva tu crkvu nazivaju „Pečkom patrijarhijom Ugarskih zemalja”.

Pravilo br. 38 IV Ekumenskog koncila (678 g) govori da „crkvena granica slijedi državnu granicu”. To znači da je Crkva vezana za teritorij države. Etnofiletizam, koji Crkvu veže uz narod/pleme umjesto za teritorij, osuđen je od Carigradskog sabora 1872. kao hereza. Sada SPC koja je pravoslavna crkva Srbije proglašava se pravoslavnom crkvom Srba.

Po § 1, II. dijela previšnjeg reskripta od 10. VIII. 1868. (objavljenog u Sborniku zakona i naredaba valjanih za kraljevine Hrvatsku i Slavoniju god. 1868, kom. VI. br. 18) crkvene općine imale su se zakonito zvati “Grčko-iztočna mjestna crkvena općina”, a ona u Zagrebu nadjela si je samovoljno u mjesnome statutu naslov: „srbske pravoslavne mjestne općine u Zagrebu”. Sve to je kršenje crkvenih kanona, a slično tomu SPC ne priznaje samostalnost nekih svojih općina u Australiji i Novom Zelandu. Evo kako je sve to vrlo kvalitetno u svom članku obrazložio jedan svećenik SPC:

„Pravoslavna crkva ne prihvaća teorije zapadnih kanoničara da je imovina Crkve vlasništvo lokalne crkvene zajednice ili države... Iako su ovo besmislice, one imaju odjeka među prostima...”

U zborniku Sintagma iz 1855. tiskanom u Ateni po narudžbi Carigradskog patrijarha, koji daje popis autokefalnih crkava, hrvatska Karlovačka arhiepiskopija ima redni broj 7. Na tom popisu nema nikakve srpske crkve. Redni broj 6. ima Autokefalna crkva Cipra (ne Ciprana), redni broj 8. ima Autokefalna crkva Sinaja (ne Sinajaca), redni broj 9. ima Autokefalna crkva Crne Gore (ne Crnogoraca). Vrijedi napomenuti da je sljedeće godine (1856.) rođen Nikola Tesla, koji je navodni Srbin jer mu je otac Milutin kao pravoslavni svećenik bio u nekoj srpskoj crkvi koje tada nije bilo niti u Srbiji još manje u Hrvatskoj.

Stvaranjem Kraljevine Srba, Hrvata i Slovenaca prjestolonasljednik Aleksandar Karađorđević svojim ukazom suprotno crkvenim kanonima stvorio je novu crkvu – Autokefalnu ujedinjenu srpsku pravoslavnu crkvu u Kraljevini Srba, Hrvata i Slovenaca (nije SPC!), ujedinjenjem nekoliko od prije postojećih crkava. Takvo ujedinjenje je moguće samo na temelju odluka tih crkava.

Autokefalna Hrvatska Karlovačka arhiepiskopija nikad nije donijela takvu odluku a nije niti mogla jer u to vrijeme nije imala izabranog poglavara bez kojeg se ne može donijeti takva odluka. Nije imala izabranog poglavara jer je godine 1913. zadnji Karlovački arhiepiskop Lukijan nestao u Austriji. Širile su se glasine da je počinio samoubojstvo sve dok tjedan dana kasnije nije pronađen s odsječenom glavom – samoubojstvo sigurno nije (a za svega devet mjeseci nakon toga, Crna ruka mučki ubija prijestolonasljednika Ferdinanda).

Godine 1922. podmićivanjem Carigradskog patrijarha Miletija Metaksakisa, dobiven je Tomos kojim se dodjeljuje autokefalnost novoj crkvi u novoj državi. Sama činjenica da je nova crkva dobila Tomos potvrđuje činjenicu da prije 1922. nije postojala bilo kakva autokefalna crkva koja bi mogla sebe nazivati srpskom jer je Tomos dokument koji se daje jednom u povijesti.

Carigradska patrijarhija nije nadređena ostalim autokefalnim crkvama pa niti onima, koje su „ušle” u novuj crkvu, da bi izdala

Tomos. Činjenica da hrvatska Karlovačka arhiepiskopija nije donijela takvu odluku znači da ona de jure još uvijek postoji.

Zapravo Srpska pravoslavna crkva nije pravoslavna crkva Srba nego pravoslavna crkva SRBIJE i svojim mjerodavnim teritorijem slijedi granice Srbije. Od toga slijedi da kad nije bilo Srbije nije moglo biti niti srpske crkve. Pa tako nije bilo moguće da u Hrvatskom kraljevstvu postoji pravoslavna crkva države Srbije, države koje tad još ni nema. Sve tvrdnje da je u Hrvatskoj prije 600 godina postojala SPC ili općenito bilo kakva srpska crkva su srpsko-jugoslavenske izmišljotine.

Na popisu stanovništva iz 1802. u svih sedam hrvatskih područja u Austrijskom carstvu Srba nema. Od sveukupno 1 678 000 stanovnika bilo je 410 000 pravoslavaca – svi Hrvati. Prava hrvatskih pravoslavaca jamči Hrvatski sabor u odlukama iz 1861., 1865., 1877. i 1884. te Zakonom o pravoslavnoj crkvi od 24. ožujka 1887. U okviru ovih zakona nema niti Srba niti SPC, nego je sve „...pod nadzorom Njegova Veličanstva i u okviru zemaljskih zakona.” a zemaljski zakoni odnose se na Hrvatsko kraljevstvo i njegovu pravoslavnu Crkvu.

Nacionalni (državni) predznak pred nazivom pravoslavnih crkava pojavljuje se tek u drugoj polovici 19. st. Prvi državni dokument, koji sadrži naziva SPC je Zakon o SPC iz 1929. a prvi crkveni dokument u kojem sama crkva sebe naziva na ovaj način je Ustav SPC iz 1947. Ovakvo stanje kad u Hrvatskoj kao nacionalna PC djeluje PC Srbije, dokaz je podređenosti (vazaliteta) RH prema Srbiji.

Ugovor od zajedničkog interesa

Zakon o pravnom položaju vjerskih zajednica NN 83/02, 73/13 na snazi je od 16. srpnja 2002. kad je objavljen u NN(ZPPVZ).

Dana 20. prosinca 2002. Predsjednik hrvatske vlade Ivica Račan potpisuje Ugovor između Vlade Republike Hrvatske i Srpske pravoslavne crkve u Hrvatskoj o pitanjima od zajedničkog interesa. SPC je registrirana u Srbiji godine 2006., tj. četiri godine nakon potpisivanja Račanovog ugovora. De jure na dan potpisivanja ugovora Pravoslavna crkva Srbije (SPC) ne postoji. Ne postoji niti država Srbija (Zadnja Jugoslavija nestaje 15. travnja 2006. i tek od tog trenutka postoji samostalna Srbija).

ZPPVZ Članak 1. Crkva ili vjerska zajednica drukčijeg naziva (u daljnjem tekstu: vjerska zajednica) u smislu ovoga Zakona je zajednica fizičkih osoba koje ostvaruju slobodu vjeroispovijedi jednakim javnim obavljanjem vjerskih obreda i drugim očitovanjima svoje vjere (u daljnjem tekstu: vjernici) upisana u Evidenciju vjerskih zajednica u Republici Hrvatskoj (u daljnjem tekstu: Evidencija).

SPC nije upisana u Evidenciju. Niti „SPC u Hrvatskoj”, s kojom Račan potpisuje ugovor nije upisana. Od toga slijedi da nije Crkva/vjerska zajednica u smislu Zakona.

Sve registrirane vjerske zajednice najprije su upisane u Evidenciju vjerskih zajednica, a potom je potpisan ugovor sa državom. Samo sa SPC to nije slučaj. **Potpisan je ugovor sa nepostojećom pravnom osobom „SPC u Hrvatskoj”, koja nije upisana u Evidenciju niti prije niti nakon potpisivanja ugovora sa državom.**

ZPPVZ Članak 3. (1) Vjerska zajednica u promicanju vjere i drugom svom djelovanju ne smije širiti netrpeljivost i predrasude prema drugim vjerskim zajednicama i njihovim vjernicima ili drugim građanima.

Članak 4. Vjerska zajednica ne smije djelovati sa sadržajem i načinom obavljanja vjerskih obreda i drugih očitovanja vjere koji su protivni pravnom poretku, javnom moralu ili na štetu života i zdravlja ili drugih prava i sloboda njenih vjernika i drugih građana.

Srpska pravoslavna crkva izgubila je 1995. godine sudski spor u Parizu, nakon što je podnijela tužbu protiv listova Libération, Le Monde i Le Figaro zbog objavljivanja tekstova u kojima ju se optužuje za podržavanje etničkog čišćenja i zločina genocida u Bosni i Hercegovini. To je prvi i jedini slučaj u svijetu da je za jednu crkvenu instituciju službeno, u sudskom postupku praktično potvrđeno sudioništvo u najtežim zločinima protiv čovječnosti i ljudskog dostojanstva.

Baš s tom SPC-om čiji je Sveti Sinod 5. srpnja 1994. godine uputio svoj “Apel srpskom narodu i svetskoj javnosti” kojim poziva sve Srbe da ustanu u obranu “srpskih zemalja” jer oni imaju legitimno pravo na svoju “Republiku Srpsku Krajinu” i “Republiku Srpsku” i koja je 1995. osuđena za genocid u Parizu, Vlada RH 2002. potpisuje Ugovor od zajedničkog interesa. I to nije bilo jednostavno, jer je

Račan tražio formu ugovora koja će zadovoljiti SPC. **On je želio uvesti SPC u Hrvatsku pod svaku cijenu, a sama SPC to nije htjela pod svaku cijenu, nego isključivo na način da ne preuzima na sebe nikakvu formalnu obvezu i naročito da ne prizna hrvatsku državu ravnopravnom ugovornom stranom.** To je razlog zašto ugovor nije potpisala osoba ovlaštena za zastupanje Crkve (a u Crkvi to je samo i jedino patrijarh, koji ne smije svoje pravo delegirati nikome), nego je kao nekom (ilegalnom) tijelu dodijeljena punomoć. Na taj način osigurano je da SPC ne mora priznati RH kao državu, pravni subjekt i ravnopravnu ugovornu stranu, a može obilato i bez odgovornosti trošiti ustaške kune, naravno sve dok se krčag koji ide na vodu, ipak jednom ne razbije. Odluka Svetog arhijerejskog sinoda broj 3081/ZAP.1444 od 2. prosinca 2002. godine koja je kao punomoć za potpisivanje ugovora, ne postoji u arhivi Vlade RH! Možda nikad nije niti postojala.

Članak 8. ...(3) Naziv i obilježja vjerske zajednice ne smiju sadržavati službene nazive drugih država i njihova obilježja.

Srpska pravoslavna crkva je zapravo pravoslavna crkva Srbije pa tako vjerska zajednica sadrži u svom nazivu naziv države Srbije, a zastava SPC je zastava države Srbije (Članak 4. Ustava SPC).

Tzv. SPC u Hrvatskoj stječe pravnu osobnost po hrvatskom pravu potpisom ugovora kojeg se ne može potpisati bez pravne osobnosti! SPC nije u Hrvatskoj upisana u Evidenciju vjerskih zajednica već se djelovanje SPC temelji na jednom ugovoru koji nije međunarodni ugovor kao ugovor između RH i Svete Stolicе, koja je zasebni subjekt međunarodnog prava. To nije niti ugovor s nekom crkvom koja ima pravnu osobnost po svom vlastitom (kanonskomu) pravu. Ugovor o financiranju SPC potpisan je 2002. godine između predsjednika vlade RH Ivice Račana (SDP) i „predsjednika episkopskog savjeta SPC u Hrvatskoj“, jednoga gospodina koji se lažno predstavljao, jer u članku 5. Ustava SPC navodi se koje su pravne osobe SPC, a u članku 10. koje su crkveno-hijerarhijske i samoupravne vlasti i tijela. Niti ovdje niti bilo gdje u Ustavu SPC ne postoji takav savjet, pa stoga niti takav predsjednik. Odredbe članka 8. Ustava SPC: “Imovinsko-pravne interese crkve pred državnim vlastima ... zastupaju oni crkveni organi, koji su određeni ovim

Ustavom” govore, da de juro nitko nije potpisao i ovaj ugovor s Republikom Hrvatskom pravno ne postoji. Ne postoji i bilo kakav odvojeni dio SPC koji bi mogao biti nazvan „SPC u Hrvatskoj” nego u RH postoji pet eparhija SPC, koje nisu nikako odvojene od onih u Srbiji. UGOVOR O DJELOVANJU SPC NA TLU RH JEST, DAKLE, DE FACTO NIŠTETAN. Taj je ugovor u stvari „act inexistant”- akt, koji ne postoji. Uz to SPC, ne samo da nije upisana u evidenciju vjerskih zajednica u Republici Hrvatskoj, nego u vrijeme potpisivanja navedenog ugovora s Račanovom vladom SPC nije bila registrirana čak ni u Srbiji. Tamo je SPC registrirana godine 2006. – dakle četiri godine nakon ugovora s Račanom. Sve to znači da Srpska pravoslavna crkva u Hrvatskoj djeluje ilegalno odnosno protuzakonito, a iz toga proizlazi da je SPC iz hrvatskog Državnog proračuna od 2002. do 2020. dobila protuzakonito, odnosno stekla bez osnove mnoštvo povijesno i novčano vrijednih nekretnina i više od pola milijarde omraženih „ustaških“ kuna. Iz proračuna lokalnih jedinica isto.

Ugovor se temelji na Ustavu SPC, koji u 2002. nije važio niti u Srbiji. U RH SPC nije upisana u Evidenciju vjerskih zajednica te na ovaj način nije mogao niti biti utvrđen njen ustav, kojeg nema. Kad su u Evidenciji upisana 428 organizacijska oblika možda je utvrđeno 428 ustava? (Račan potpisuje ugovor sa „SPC u Hrvatskoj”. Naveden je popis organizacijskih oblika ”SPC” a sam popis sadrži organizacijske oblike „SPC u Hrvatskoj”. Sada je organizacijskih oblika 430 – godine 2017. upisan je organizacijski oblik SPC Episkopski savjet. To je ono u Ustavu SPC nepostojeće tijelo čiji je predsjednik potpisao ugovor s Račanom 2002, dakle 15 godina prije. U Ustavu SPC „episkopski savjet” još uvijek ne postoji.)

Ugovor ne propisuje koji iznos mora dobivati tzv. SPC u Hrvatskoj iz državnog proračuna kao što je to slučaj kod drugih vjerskih zajednica nego „Episkop odnosno episkopski savjet podnosi zahtjev”. Kako to da je episkop i (nepostojeći) episkopski savjet jedno te isto nije jasno, ali jasno je da podnositelj zahtjeva traži ne neki propisani ili reglamentirani iznos nego onoliko koliko hoće. „Sredstva za uzdržavanje dostavljaju se Episkopskom savjetu SPC u Hrvatskoj, odnosno njegovom središnjem fondu“ (čl.23 ZPPVZ), a Ustav SPC tvrdi da u SPC postoji samo jedan budžet – onaj u

Beogradu i njemu se dostavljaju svi prihodi. Znači novac iz hrvatskog državnog proračuna odlazi ravno u Beograd!

Sve sljedeće hrvatske vlade nakon Račanove isto dodjeljuju hrpu novca jednoj stranoj Crkvi – crkvi strane države koja Hrvatskoj duguje desetke milijardi dolara ratne odštete, i koja djeluje u RH na temelju nepostojećeg ugovora. Ivica Račan je lijepo darovao stranoj Crkvi svu pravoslavnu imovinu u RH bez obzira na to što je većina te imovine stečena u stoljetnom postojanju Pravoslavne Crkve Hrvatskog kraljevstva zvane Karlovačka arhiepiskopija sa sjedištem u Srijemskim Karlovcima, koji su se tisućljeće i pol sve do 1946. nalazili u sklopu hrvatske države dok jugoslavenski komunisti iz Hrvatske nisu istočni Srijem s hrvatskim gradovima Zemunom, Petrovaradinom i Srijemskim Karlovcima velikodušno darovali „bratskoj“ socijalističkoj republici Srbiji.

Napominjemo da sve crkve, zgrade i sve što koristi SPC u Srbiji je u vlasništvu države Srbije oduvijek. SPC nema u svom vlasništvu crkve u Srbiji ali ima u Hrvatskoj!?

Po srbijanskom Zakonu o crkvama i vjerskim zajednicama (članak 29.) srbijanska država plaća samo zdravstveno i mirovinsko osiguranje svećenstvu. Ništa više! Zato i se SPC u Srbiji mora samoudržavati.

U RH država podmiruje sve troškove poslovanja vjerskih zajednica pa tako i plaće episkopa i svećenika, stan, režije ... Svećenika SPC u Hrvatskoj ima sveukupno oko 50, u svih pet eparhija. Znači deset svećenika po eparhiji. U Srbiji ne postoji niti jedna eparhija koja ima manje od 200 svećenika, jer manji broj svećenika ne bi mogao uzdržavati eparhijskog arhijereja. U Hrvatskoj u jednoj eparhiji ima prosječno deset svećenika koji, naravno da ne mogu uzdržavati arhijereja, uz troškove administracije, stanove, režije, automobile... pa koga je briga koliki i kakvi su troškovi kad Hrvati sve plaćaju.

Osnovna plaća svećenika SPC u RH je duplo veća od plaće svećenika SPC u Srbiji. Za dodatne tri parohije u RH ide još 25 % dodatka na plaću. Znamo da ima svega 50 svećenika na 400 parohija – prosječno osam parohija po svećeniku. Svećenik može biti i član nekog eparhijskog savjeta ili drugog organa i za to bi dobivao još jednu plaću. Osim toga plaćeni su i stan, režije ... Iz svega navedenoga

slijedi da svećenik SPC u Hrvatskoj u usporedbi sa svećenikom SPC u Srbiji dobije i do 10 puta veću plaću. Sve to plaća država Hrvatska. U vjerskim školama SPC u RH svi su učitelji iz Srbije i BiH (RS), ponajviše u bogosloviji u manastiru Krka gdje uopće nema državljana RH – niti učitelja niti učenika. Dakle nitko od njih nije državljanin RH ali država RH uzdržava i takve ustanove.

Episkop je poslodavac svećenicima zato i svećenici SPC dobivaju plaću od episkopije (mitropolije). U Zagrebu je sjedište Mitropolita „Zagrebačko-Ljubljanski i cijele Italije“ i na popisu svećenika te eparhije ima 10 koje služe u RH i još 10 njih u Sloveniji (još ne znamo što je s onima u Italiji), koji po Ustavu SPC moraju dobivati plaće iz Mitropolije u Zagrebu. Dakle RH uzdržava svećenike SPC, koji služe u Sloveniji.

Nikome nije jasno na temelju čega je eparhija „Zagrebačko-Ljubljanska i cijele Italije“ dio tzv. SPC u Hrvatskoj kad ona obuhvaća osim dio hrvatskog teritorija i skoro cijeli teritorij Slovenije te dio teritorija Italije(Trst...).

U ugovoru je navedeno pet eparhija SPC ali u stvari u RH osim navedenih djeluju i Zahumska eparhija (Dubrovnik, Metković i Korčula) sa sjedištem u Mostaru (BiH), čiji poglavar episkop Dimitrije već potpisuje odluke tzv. episkopskog savjeta SPC u Hrvatskoj kao šesti član kao i Srijemska eparhija (Srbija) sa tri sela na istoku RH (Ilok, Tovarnik, Bogdanovci).

Kad bi ugovor Račan – SPC u Hrvatskoj bio potpuno zakonit (što nije) kako to da po ugovoru eparhije je pet a u stvarnosti sedam? Na temelju čega Zahumska i Srijemska eparhija koji nisu u ugovoru djeluju kao da jesu – uz financiranje i sve ostalo?

PITANJE br. 1

U normalnim državama kad postoji opravdana sumnja da se novac iz državnog proračuna troši na nezakonit način, državna tijela moraju to ispitati a dok traje taj postupak prekida se isplaćivanje novca do donošenju odluke.

Kako to da tzv. SPC u Hrvatskoj na temelju ništetnog ugovora dobije hrpe novaca iz hrvatskog državnog proračuna?

PITANJE br. 2

Veliki dio hrvatske pravoslavne imovine koju je na nezakonit i nelegitiman način Ivica Račan darovao tzv. SPC u Hrvatskoj

iznajmljuje se. Poznato je da samo u Zagrebu od iznajmljivanja 97 nekretnina tzv. SPC u Hrvatskoj zarađuje 15 000 000 kuna godišnje. Je li tzv. SPC u Hrvatskoj iakd platila porez na to i ako jest, kada i koji iznos?

Tko je zapravo porezni obveznik kad znamo da u Evidenciji vjerskih zajednica nije upisana tzv. SPC u Hrvatskoj nego 428 (već 430) organizacijskih oblika SPC, koja niti je upisana u Evidenciji niti ima ugovor sa državom?

PITANJE br. 3

Postoje li svećenici tzv. SPC u Hrvatskoj, čije su parohije na teritoriju neke druge države a dobivaju plaće u RH, dakle iz hrvatskog državnog proračuna?

PITANJE br. 4

„Srpska pravoslavna crkva, odnosno njen organski dio u Republici Hrvatskoj, kojeg čine eparhije: Zagrebačko-Ljubljanska; Gornjokarlovačka; Dalmatinska; Slavonska i Osječko-Poljska i Baranjska (u daljnjem tekstu: Srpska pravoslavna crkva u Hrvatskoj)... „(Ugovor od zajedničkog interesa između Vlade RH i SPC).

Taj popis nije istinit.

SNV objavljuje ispravljeni popis – Srpsku pravoslavnu crkvu u Hrvatskoj sačinjavaju Mitropolija zagrebačko-ljubljanska i eparhije Dalmatinska, Gornjokarlovačka, Slavonska, Osječkopoljska i baranjska, Zahumsko-hercegovačka i primorska, koja u svom sastavu ima grad Dubrovnik.

Ali niti taj ispravak ne daje punu sliku. Navedeno je pet eparhija SPC ali u stvari u RH osim navedenih djeluju i Zahumska eparhija sa sjedištem u Mostaru kao i Srijemska eparhija (Srbija) sa tri sela na istoku RH.

Baš Zahumsko-hercegovačkoj eparhiji Vlada Zorana Milanovića godine 2013. uplaćuje 12 000 000 HRK odštete za oduzetu imovinu?! SPC nema imovinu u Srbiji gdje je sve u vlasništvu države, a imala je u Hrvatskoj pa čak joj je tu imovinu država oduzela?!

Dobivaju li eparhije Zahumska i Srijemska novac za uzdržavanje iz državnog proračuna RH i na temelju čega?

PITANJE br. 5

Većina episkopa (biskupa), svećenika, monaha, učitelja u vjerskim školama tzv. SPC u Hrvatskoj nisu državljani RH nego su državljani Srbije ili BiH (RS), koje nisu članice EU. Da bi oni dobili posao u RH najprije moraju dobiti boravište.

Na koji su način zaposleni episkopi(biskupi), svećenici, monasi, učitelji u vjerskim školama, službenici SPC, koji nisu državljani RH? Tko je njihov poslodavac kad znamo da u Evidenciji vjerskih zajednica nisu upisani niti „SPC u Hrvatskoj” niti SPC, a poslodavac mora biti neka pravna osoba?

Rade li sve već navedene osobe još uvijek kod poslodavca, koji je pokrenuo postupak njihovog zapošljavanja i za kojeg nije izdana dozvola za boravak i rad što traži Zakon o strancima?

U slučaju da je poslodavac neki od onih 428 (sad već 430) evidencijskih oblika SPC napr. parohija A, u slučaju da je svećenik dobio nalog i za parohiju B, je li prekršen zakon o strancima, dakle rade za poslodavca, a nije izdana dozvola za boravak i rad?

Na temelju čega su oni, koji su državljani Srbije ili BiH (RS) dobili boravište u RH da bi bili nakon toga bili zaposleni u RH?

Jesu li dobili boravište?

U slučaju da nisu dobili boravište – na temelju čega su zaposleni?

PITANJE br. 6

Hrvatski mediji više puta objavljuju kako su članovi klera SPC, koji nisu hrvatski državljani, ratovali protiv RH. Napr. Slavonski episkop Jovan Čulibrk (niški specijalac?) sa sjedištem u Pakracu i svećenik Malobabić u Korenici.

Postoje li svećenici „SPC u Hrvatskoj” državljani Srbije, Crne Gore ili BiH (RS), koji su ratovali protiv Hrvatske u Domovinskom ratu. Zakon o strancima propisuje da takvi ne mogu dobiti zaposlenje u RH.

Na temelju čega su dobili boravak i dozvolu za rad?

PITANJE br. 7

Postoje li svećenici „SPC u Hrvatskoj”, čije su parohije u Slovenije ili druge države (Srbija i/ili BiH (RS) a dobivaju plaću iz neke biskupije čije je sjedište u RH, to jest zaposleni su u nekoj drugoj državi kao svećenici SPC, a dobivaju plaću iz hrvatskog državnog proračuna?

PITANJE br. 8

U bogosloviji u manastiru Krka nema državljana RH. U ovom su manastiru svi iz Srbije ili BiH (RS) – učitelji, učenici, monasi.

Na temelju čega su učenici vjerskih i drugih škola „SPC u Hrvatskoj”, (bogoslovije u manastiru Krka i gimnazije u Zagrebu), koji nisu državljani RH dobili dozvolu za školovanje u RH?

PITANJE br. 9

Mitropolija zagrebačko-ljubljanska osnovala je Srpsku pravoslavnu gimnaziju u Zagrebu. Ministarstvo znanosti, obrazovanja i športa Republike Hrvatske odobrilo je rad gimnazije 10. svibnja 2005.

Po ZPPVZ vjerske zajednice mogu otvarati vjerske škole. U tom zakonu nema niti riječi kako vjerska zajednica može otvoriti manjinsku školu.

Manjinsko zakonodavstvo daje mogućnost manjinama otvarati manjinskih škola. U tom zakonodavstvu nema niti riječ kako neka narodnostna manjina može otvoriti vjersku školu. Kad bi to bilo moguće u RH postojale bi talijanske katoličke gimnazije ili zurske islamske gimnazije ali takvih nema.

U slučaju da je Srpska pravoslavna gimnazija u Zagreb osnovana kao vjerska ustanova ona može biti „pravoslavna”. U slučaju da je ta gimnazija otvorena kao manjinska (Zašto baš u Zagrebu?) ona može biti „srpska”.

Na temelju čega je Srpska pravoslavna gimnazija u Zagreb istodobno i „pravoslavna” i „srpska”?

PITANJE br. 10

U bogoslovlju u manastiru Krka svi su učitelji i učenici stranci – državljani Srbije i/ili BiH (RS).

Zašto RH uzdržava bogosloviju u manastiru Krka kad u njoj nema uopće hrvatskih državljana?

PITANJE br. 11

Po ZPPVZ vjerske zajednice mogu otvarati vjerske škole ali jer je u RH službeni jezik hrvatski (članak 12. Ustava RH) edukacija u vjerskim školama mora biti na hrvatskom jeziku. U bogosloviji u manastiru Krka svi su učitelji i učenici državljani Srbije i/ili BiH (RS) i edukacija je na srpskom jeziku. Slično je stanje i u Srpskoj pravoslavnoj gimnaziji u Zagrebu.

Tko i na temelju čega je dozvolio da se u vjerskim ustanovama tzv. SPC u Hrvatskoj – Bogoslovlje u manastiru Krka i Srpska

pravoslavna gimnazija u Zagreb održava edukacija na stranom, srpskom jeziku?

Pravilo 38, IV Ekumenskog sabora (678 g.) glasi „redosljed crkvenih djela mora slijediti državnu raspodjelu”, tj. „crkvena granica slijedi državnu granicu”, a što znači da se obnavljanjem samostalne Hrvatske države mora obnoviti i samostalna pravoslavna crkva Hrvatske, čije je postojanje uvjet punine hrvatske državnosti i suvereniteta.

HRVATSKI ARHIEPISKOP †ALEKSANDAR

NJIMA NE ČESTITAJU!



G. Branko Smrekar poslao mi je svoj tekst Božić:

Subject: Dragi Josipe, oduševili ste Hrvate pravoslavne vjere.
Čestitamo.

Date: Fri, 7 Jan 2022 09:27:18 +0100

From: Branko Smrekar

To: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

BOŽIĆ

Sretan Božić svim istinskim vjernicima pravoslavne vjere, koji Božić slave po Julijanskom kalendaru.

Božić su im, na prijmu Srpskog narodnoj vijeća, u nazočnosti patrijarha Srpske pravoslavne Crkve, Porfirija, čestitali: Predsjednik Sabora Republike Hrvatske. Goran Jandroković, Predsjednik Vlade RH, Andrej Plenković, gradonačelnik Zagreba, Tomislav Tomašević i drugi.

Predsjednik Republike Hrvatske, koji je potanko upoznat s poviješću pravoslavlja u Hrvata, nije bio nazočan domjenku, ali je pravoslavnim vjernicima koji danas slave, čestitao Božić

Božićnu čestitku patrijarhu Srpske pravoslavne crkve, Porfiriju, uputio je i Predsjednik Hrvatske biskupske konferencije, Zadarski nadbiskup Želimir Puljić.

Nažalost, arhiepiskopu Hrvatske pravoslavne Crkve, Aleksandru i našim pravoslavnim vjernicima, koji Božić, poput nas katolika, slave 25. prosinca, među kojima je i 12.600 Hrvatskih branitelja pravoslavne vjere, koji su, s drugim Hrvatskim braniteljima, obranili Hrvatsku od velikosrpskih hegemonista, Božić nisu čestitali ni Predsjednik biskupske konferencije Želimir Puljić ni Predsjednik Republike Hrvatske ni Predsjednik Vlade ni Predsjednik Sabora Republike Hrvatske niti itko od političkih čelnika koalicije, oporbe ili predstavnika narodnih manjina. Sramota.

Hrvatsku pravoslavnu Crkvu svjetovno su zabranjivali i kralj Aleksandar i Drug Tito .

Prema ponašanju dosadašnjih vlasti i oporbe Republike Hrvatske, prema Hrvatima pravoslavne vjere i njihovoj Hrvatskoj pravoslavnoj Crkvi , dobiva se dojam da Titovo vrijeme još traje.

Vjerujem da će Udruga Hrvatskih branitelja pravoslavne vjere, u uniji s drugim neovisnim braniteljskim udrugama, uspjeti ostvariti svoja Ustavom zagarantira vjerska prava, u svojoj, više od tristo godina staroj, Hrvatskoj pravoslavnoj Crkvi, po Kanonskom pravu, jedinoj mogućoj pravoslavnoj Crkvi u Republici Hrvatskoj.

Zaslужili su i kao domoljubi i kao vjernici, koji ne žele svoje vjerske potrebe ostvarivati u Hrvatskoj neregistriranoj, Srpskoj pravoslavnoj Crkvi, koja je, uz Srpsku akademiju nauka i umetnosti, poticala njihove okupatore, ubojice i stoljetne negatore Hrvatskog nacionalnog identiteta: stanovništva, teritorija, jezika i kulture, vječno lagavši i iskrivljavajući istinu o povijesti u ovom dijelu Europe.

Hrvatska je pravoslavna Crkva, zajedno s Carigradskom, Aleksandrijskom i Antiohijskom patrijarhijom te Rumunjskom, Bugarskom, Grčkom i još nekim drugim pravoslavnim Crkvama, sa svojim vjernicima, Božić proslavila 25.prosinca, po Ispravljenom Julijanskom kalendaru, čiji je autor Hrvatski matematičar, pravoslavne vjere, Milutin Milanković, istog nadnevka kao i po Gregorijanskom kalendaru.

Danas je 25. prosinca po Julijanskom kalendaru.

Sretan Božić svim pravoslavnim vjernicima koji žive po kršćanskim načelima.

Branko Smrekar

Tekst je objavljen i na portalu HPC:

<https://hrvatskapravnoslavnacrkvva.wordpress.com/2022/01/07/bozic/>

Vjerojatno će vam se učiniti da je Subjekt e-maila g. Smrekara čudan.

Međutim može se razumjeti ako pročitate na stranicama Sisačke biskupije kako je proslavljeno Bogojavljenje u Petrinji:

BOGOJAVLJENJE U PETRINJI

Četvrtak, 06 Siječanj 2022



Sisački biskup Vlado Košić ovogodišnje je Bogojavljenje, u četvrtak 6. siječnja, slavio u župnoj crkvi sv. Lovre u Petrinji na osobitu nakanu za hrvatske branitelje. Naime, hrvatski branitelj pravoslavne vjere Đuro Plavljančić iz Jošavice želio je ovaj dan sa svojim prijateljima Bogu zahvaliti za novoizgrađenu kuću koju su mu poslije potresa izgradili upravo branitelji uz pomoć mnogih donatora. Misu su s biskupom slavili župnik Josip Samaržija i đakon Vjekoslav Uvalić, a uz Đuru i njegove prijatelje hrvatske branitelje te velik broj vjernika na misi je sudjelovao i akademik Josip Pečarić te predsjednik Udruge hrvatskih branitelja pravoslavne vjere Ratko Despot je poslije mise biskupu uručio zahvalnicu za doprinos zbrinjavanja obitelji Plavljančić.

U svojoj homiliji biskup je rekao da je blagdan Bogojavljenja najstariji kršćanski blagdan kojim se slavi Kristov dolazak i objava Boga čovjeku. Budući da se Bog objavio svim narodima, ne samo Židovima, ovo je blagdan kojim ispovijedamo da su Bogu vrijedni i dragi svi ljudi i narodi, bez obzira na sve razlike. Ipak, ne treba zato reći da smo svi isti ili jednaki. Jer nisu se Josip i Marija išli pokloniti kraljevima na Istok, nego su mudraci ili kraljevi s Istoka došli u Betlehem pokloniti se Isusu. I židovski kralj Herod, koji je saznao da je Mesija rođen u Betlehemu i prijetvorno želio od hodočasnika s Istoka saznati točne informacije o novorođenom Djetetu, bio je Židov, no to nije bilo dovoljno da se i on doista pođe pokloniti Isusu. Od Isusova rođenja ljudi se dijele upravo po tome: jedni, koji se dolaze njemu pokloniti i oni drugi koji to ne žele. Također i branitelji, koji su na početku teškog rata koji smo proživjeli prije 30 godina stali na branik Domovine, znali su što je istina a što laž, i oni su stali u obranu istine. Zato im to nikada ne smijemo zaboraviti i zato smo im zauvijek zahvalni. Jer Isus je Istina i tko je od istine, njega slijedi, a tko slijedi laž, protiv je Istine a to znači i protiv Isusa. Na kraju slavlja župnik Samaržija je svima izrazio svoje čestitke i dobre želje.







<https://www.biskupija-sisak.hr/index.php/arhiv/6624-bogojavljenje-u-petrinji>

Zapravo veliko je moje zadovoljstvo što sam bio s hrvatskim braniteljem pravoslavne vjere Đurom Plavljanicom iz Jošavice koji je želio na taj dan sa svojim prijateljima Bogu zahvaliti za novoizgrađenu kuću koju su mu poslije potresa izgradili upravo branitelji uz pomoć mnogih donatora.

Zapravo meni je mnogo više od onih čestitki koje hrvatski branitelji nisu dobili od onih koje je naveo g. Smrekar vrijedilo čuti propovijed HRVATSKOG biskupa dr. Vlada Košića koji je u njoj nekoliko puta spomenuo hrvatskog branitelja Đura Plavljanica.

Dapače dobro je da vlast i ne zna zašto je pukovnik HV i HOS-ovac koji je obučeni Niški specijalac dobio više odlikovanja za hrabrost, kako on s ponosom ističe „od predsjednika Tuđmana i ministra Šuška“, jer bi im to valjda bio dodatni dokaz da takvima ne trebaju čestitati i njihove blagdane, niti priznati njihovu crkvu.

Da, strašno bi bilo npr. znati priču kako je Đuro s automatskom puškom skočio na tenk i doveo ga Hrvatskoj vojsci, zar ne?



Vrativši se iz Petrinje priča sam o tome susjedima u našem kafiću. Nikolin komentar o našim vlastima bio je: Nikada oni neće priznati HPC jer ih je strah. Đuro se nije bojao skočiti na tenk, a naši hrabri političari se boje priznati njegovu crkvu, ali priznaju nelegalnu SPC, kako je general



Prkačin to dokazao, i bogato financiraju. Ipak je to politička organizacija koja je sudjelovala u naci-fašističkoj agresiji na Hrvatsku, zar ne?



POCOPHONE
SHOT ON POCOPHONE F1

Susjed Dado mi je još zanimljiviji kad je u pitanju moja suradnja s HPC. Kada sam sudjelovao u Konferenciji za tisak HPC, bilo je o tome na nekoj televiziji. Dado je tada bio u izolaciji. Zvao ga je jedan

prijatelj i pitao što radi. Dado mu je rekao da čita knjigu svog susjeda akademika Pečarića.

Prijatelj je bio zgrožen:

Pa on je ustaša, on hoće Hrvatsku Pravoslavnu Crkvu.

Kada mi je to Dado ispričao zapravo me je oduševio jer i njegov prijatelj zna da sam ja za HPC a ne kao srpske sluge za SPC.



A pukovnik Đuro Plavljančić je dokazao da je ta veza s HPC dokaz da je njegov prijatelj u pravu. Pa Đuro je i HOS-ovac i član HPC i još je automatskom puškom osvajao tenkove vojske čiju crkvu iako je zapravo nelegalna u RH priznaju. Pravi ustaša, zar ne. Pa zar nisu naci-fašistički agresori na Hrvatsku i njihovi prijatelji u RH sve hrvatske branitelje nazivali ustašama, a Hrvatsku Tuđmanova ustaška država?

A Đuro I Njegovi Prijatelji Se Ponose I Tuđmanom i Šuškom.

Lijepo je biti prijatelj takvim domoljubima, zar ne?

Josip Pečarić





<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/29129-njima-necestitaju>

SPC I OSMA BOŽJA ZAPOVIJED

Tekst „Njima ne čestitaju“ objavio je portal dragovoljac.com: <https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/29129-njima-ne-cestitaju>

Dobio sam komentar hrvatskog književnika prof. Đura Vidmarovića. Donedavni predsjednik DHK mi piše:

Dragi Josipe,

dijelim mišljene prof. Smrekara. Doista ne razumijem zbog čega se ignorira činjenica da je preko 10 000 Hrvata priznalo pripadnost pravoslavlju, ali ne i pripadanje bilo kojoj autokefalnoj Crkvi bilo kojega europskog naroda. Ti ljudi imaju pravo na svoju crkvenu organizaciju. Europa je ponudila rješenje. Ono ne ugrožava niti Srpsku, niti Makedonku, niti Rusku pravoslavnu crkvu. Iz sfere politike i zloporabe povijesti, potrebno se spustiti u sferu realnoga života. Hrvati pravoslavne vjere nemaju gdje krstiti svoju djecu, sahranjivati svoje mrtve, prisustvovati svetoj Misi, jedino ako se priključe SPC. To nije pošteno. Protivim se automatskom političkom rješenju: tko je pravoslavac mora biti i Srbin, tko je musliman mora biti Bošnjak, tko je Mojsijevac mora automatski pripadati židovskome narodu, i tako dalje. Međutim, ako si Mormon, Jehovac, hara-krišna, protestant, budist.. sve je u redu! Hrvatski je narod multikonfesionalan i ne može ga se svoditi isključivo na rimokatoličku komponentu, premda je ona prevalentna. Albanci su trokonfesionalan narod, Mađari dvokonfesionalan, pa što? Nisam posenilio pa da ne shvaćam opterećenja povijesti. Profesori su mi bili veliki umovi svoje struke. Zapamtio sam jednu od važnih istina: Djedovi su jeli kiselo voće a nama unucima trnu zubi. To nije pošteno. Zbog čega automatski vezivati Hrvatsku pravoslavnu crkvu s režimom iz vremena NDH? Konačno, i tada su se poštivala neka kanonska prava, pa je poglavar te Crkve bio visoki prelat Ruske pravoslavne crkve. Na kraju, kakve veze ima današnji arhiepiskop Aleksandar s NDH? Rođen je nakon Drugog svjetskog rata, po nacionalnosti je Bugar, pripada Europskoj pravoslavnoj crkvi... Što sada hoćemo? Oni koji odlučuju boje se javno kazati: svaki Hrvat koji želi biti pravoslavac mora se uključiti u Srpsku pravoslavnu crkvu i izjasniti kao Srbin! E, to ne bi bilo zgodno zbog ljudskih prava. Ovako se štiti

i vrijeđa ljude koji to nisu zaslužili. Čudim se i vodstvu SPC: kao kršćani bi trebali izjaviti: „Hrvati, Braćo u Hristu, koji ste pravoslavci i želite živjeti sukladno učenju naše svete Pravoslavne vjere, obnovite, ili utemeljite svoju Crkvu, pa idemo zajedno uz Božju pomoć raditi na spasenju ljudskih duša i obnovi povjerenja među našim narodima!“

Apeliram na zdrav razum, na poštivanje ljudskih prava, na poštivanje povijesnih činjenica, na jačanja društvene kohezije, na mudrost, na uvažavanje Kristovoga učenja. Nisam veliki optimist, ali, kako bi rekao Gorbačov: „Proces pašol!“

Zapravo meni je upitna tvrdnja da je SPC kršćanska crkva.

Zašto?

Pa očito je da u SPC ne poštuju ni Deset Božjih Zapovjedi.

Još kao Predsjednik Srbije Dobrica Ćosić je potvrdio da je laž najviše pomogla Srbima u njihovoj povijesti, a sigurno je ogroman udio u tome imala SPC. Sjetimo se npr. Valerijanovog memoranduma u Drugom svjetskom ratu).

Ili slučaja s Novakom Đokovićem u Australiji. O tome piše i Zvonimir Hodak u današnjoj kolumni:

*Za to vrijeme njegov otac **Srđan** zna da je istina, i to samo i jedino istina, najbolje oružje protiv "sila mraka...". Zaštićen maskom protiv Australije i Covida, Srđan diže svoj glas: "Oni hoće da ga bace na koljena. E' ne može! Nisu bacili ni Srbiju nikada. Mi nikada nismo ništa otimali ni ikoga napadali (???)! Samo smo se branili (???)!. I Novak se sada brani, braćo i sestre....".*

*Dobro, naši Hrvateki znaju da Srđan "ne ume" da laže i puni su suosjećanja. Tko normalan može ne vjerovati kad Srđan potegne: "...mi nikada nismo ništa otimali niti ikoga napadali...". Oni su samo branili svoj Vukovar, Ilok, Osijek, Dubrovnik, Petrinju, Glinu, Plitvička jezera, Knin, Gospić... Srđan je inače Crnogorac. Branili bi oni i Australiju od Aboridžina, ali je malo predaleko. Za sada mogu samo zvati Radu u kolo... I na kraju se "stari" Đole obratio i onima "koji nikada nisu napustili svoju braću preko Drine" riječima: "Ovo je borba i za vas iz Hrvatske. Mi smo isti narod!". Ostao sam tronut, oči su mi se ovlažile... Svi smo mi isti, i **Ratko Mladić**, **Veselin Šljivančanin**, koljači s Ovčare, Crnogorci koji su rušili*

*Dubrovnik jer su htjeli sagraditi još ljepši i stariji, oni koji su smaknuli preko 400 djece... I na kraju se na TV-u pojavila australaska ministrica unutrašnjih poslova **Karen Andrews** koja je izjavila da Đole može napustiti Australiju kad god poželi. Ali i on i njegovi ne žele napustiti ni jedan kamen na "ceo svet" koji su zauzeli bilo milom bilo silom. Tako se milom ili silom stvaraju vječna prijateljstva... A da smo mi isti narod misle samo Papa **Franjo** i Igor Mandić, **Boris Dežulović**, **Vedrana Rudan**....*

Isus se i prije Đoleta ukazivao Srbima. Tako jednom kad su htjeli kamenovati Vožda, rekao im je: "Neka se prvi baci kamenom, onaj koji je bez (ratnog) zločina!". Na to se Srbi postidiše i razidoše, a Voždu pade golem kamen sa srca".

<https://direktno.hr/kolumne/sto-ako-australcima-nasi-komsijeosnuju-sao-krajinu-viktoriju-255653/>

A jedna od Božjih zapovijedi, ona osma, je:

8. Ne reci lažna svjedočanstva!

Osma zapovijed zabranjuje: laganje, lažno svjedočenje, krivokletstvo, neosnovan sud, narušavanje ugleda, ogovaranje, laskanje, ulizivanje i podilaženje posebno ako su s ciljem postizanja nedopuštene koristi. Da SPC poštuje tu osmu Božju zapovijed bi li Dobrica Ćosić mogao opjevati srpske laži kao što je to učinio u romanu „Deobe“.

Evo o tome što kažu samo u jednom tekstu na internetu:

DOBRICA ĆOSIĆ: Laganje je najbolja vrlina srpskog naroda.. Mi lažemo da bi varali sami sebe, da tješimo druge, mi lažemo za oprost ,mi lažemo da bi se borili protiv straha, lažemo da bi skrivali svoj jad.. Laganje je oblik našeg patriotizma i potvrda naše inteligencije.. Mi lažemo na maštovit i kreativan način...(roman "Deobe",1961., Ninova nagrada...)

“Uz američke i evropske laži, ravnopravno, ali sramnije i besmislenije su srpske laži u režiji Slobodana Miloševića, a koje raznose i umnožavaju generali, političari i novinari: okupacija Kosova tumači se odbranom državne celine i suvereniteta. U porušennoj, obogaljenoj i poraženoj Srbiji sa hiljadama ubijenih i ranjenih, proglašava se nacionalna pobjeda. Farsa za farsom! Nadrealizam istorije”. (Dnevnik Dobrice Ćosića, u noći kada je NATO obustavio bombardovanje Jugoslavije.)

“Mi lažemo da bi smo obmanuli sebe, da utešimo drugoga; lažemo iz samilosti, lažemo iz stida, da ohrabrimo, da sakrijemo svoju bedu, lažemo zbog poštenja. Lažemo zbog slobode. Laž je vid srpskog patriotizma i potvrda naše urođene inteligencije. Lažemo stvaralački, maštovito, inventivno.” (Dobrica Ćosić, Deobe)...

„Laž je srpski državni interes.” Dobrica Ćosić

„Laž je u samom biću Srbina.” Dobrica Ćosić

„U ovoj zemlji svaka laž na kraju postaje istina.” Dobrica Ćosić

“Srbe je toliko puta u istoriji spašavala laž...” Dobrica Ćosić

<https://focanskidani.wordpress.com/2015/12/08/dobrica-cosicmi-lazemo-da-bismo-obmanuli-sebe/>

U RH vlast ne priznaje HPC. To je i prednost HPC, jer doista nema potreba da zbog nekakvog interesa trebaju se služiti lažima, kao na primjer hrvatski političari koji odobravaju laži i o Stepincu, i Jasenovcu, i o ZDS,...

Zato je i dobro što oni koji također, po ugledu na SPC, ne priznaju Osmu Božju zapovijed i ne čestitaju blagdanu HPC posebno hrvatskim braniteljima pravoslavne vjere, zar ne?

Još 2015. godine na Dan sjećanja na žrtve totalitarnih režima napisao sam arhiepiskopu Aleksandru:

„Zapravo, priznanje Hrvatske pravoslavne crkve od RH važnije je za samu državu nego za Vašu Crkvu.“

Zapravo bi time hrvatska vlast ne samo pokazala da je neovisna od svjetskih moćnika, nego bi pokazala i svom narodu da poštuje činjenicu i da pripadaju narodu koji je kršćanski i poštuje Deset Božjih zapovjedi.

Josip Pečarić

ARHIEPISKOP ALEKSANDAR O DOBRICI ĆOSIĆU



Poštovani i dragi g. Arhiepiskope,

Zahvaljujem Vam se na Vašem komentaru mog teksta SPC I OSMA
BOŽJA ZAPOVIJED:

DOBRICA ĆOSIĆ 1965 I 1992

„Laž je vid srpskog patriotizma i potvrda srpske urođene inteligencije.

Srbi lažu stvaralački, maštovito, inventivno.“

„Laž je srpski državni interes.“

„Laž je u samom biću Srbina“.

„U ovoj zemlji svaka laž na kraju postaje istina.“ – „otac srpske nacije“ akademik Dobrica Ćosić. „Deobe.“ 1965.

Akademik Dobrica Ćosić (1921-2014), predsjednik Savezne republike Jugoslavije od 15 lipnja 1992 do 31. svibnja 1993.

Znao je akademik Ćosić da su jugoslavenski komunisti nadmašili svoje velikosrpske učitelje u izmišljanju povijesti pa je tridesetak godina kasnije napisao u knjizi *Promene (Novi Sad, 1992) o postjugoslaveskim vremenima: "Buduća revolucija na ovoj zemlji u kojoj su vladali komunisti, staljinisti i titovci treba da bude: paljenje papira! Paljenje svih knjiga, svih tekstova i novina napisanih od komunista i pod njihovom vlašću. Paljenje svih 'revolucionarnih' štampanih tekstova od Prvog svetskog rata pa nadalje... i ne trovati decu 'nacionalnom istorijom'."*

<http://www.republika.co.rs/496-497/20.html>

Dakle Republika Hrvatska ne samo da daruje dio vlastite povijesti stranoj državi nego i plaća za širenje njene izmišljene "nacionalne istorije".

Vrijedi pažljivo pročitati ovaj članak

O ideološko-političkom obrascu u SPC - Mirko Đorđević

<http://www.republika.co.rs/496-497/20.html>

Isto tamo

5 A. S. Homjakov je ruski mislilac poznat između ostalog i po Poslanici Srbima iz Moskve, koji u svojim spisima dokazuje da je zaostalost prednost a ne mana jer je ruski čovjek tako bliži bogu nego onaj na razvijenom Zapadu. U časopisu Narodna odbrana godine 1928. ovu misao je Justin Popović ponudio kao svoju misao o srpskom narodu. Godine 1992. akademik D. Ćosić je tu »misao« ponudio kao svoju – »Videti i imenovati preimućstva civilizacijske zaostalosti, osobito u sferi ekonomije i urbanizacije – naša dosadašnja razvojna politika nije ih uvažavala. Optimalno iskoristiti preimućstva zaostalosti. Oni – ti elementi – su naš početni intelektualni kapital«. To su bile teze iz knjige Srpsko pitanje D. Ćosića.

Ruska enciklopedija Granat piše da u A-U monarhiji 1913 nepismenih je bilo 30%.

*Po završetku 1 sv. Rata 1918 u Srbiji nepismenih je bilo više od 85%.
O sancta simplicitas!*

.....
Evo što je napisao Rus akad. Golubinskij još 1871, koji je jedan od najvećih ruskih povijesničara.

Голубинский, Краткий очеркъ исторій православныхъ церквей болгарской, сербской, румынской, Москва, 1871, с. 506.

Prijevod: „Golubinskij, Kratki opis povijesti crkava u Bugarskoj, Srbiji i Rumunjskoj, Moskva 1871, kaže na strani 506:

'Ako bi bilo moguće na osnovu jedne knjige zaključiti o karakteru cijelog naroda, taj zaključak bi po više osnova bio nepogodan za Srbe. Ta užasna retorika i takvo nepoznavanje stida, hvalisavost i laži, uvjereni smo, nemoguće je naći kod bilo kog Bizantinca, koji su kako je poznato, veliki majstori upravo u tim vještinama'.“

*

Zapravo moj tekst bi trebao na neki način biti dodatak na Vaša

„Prava pitanja Porfiriju, I. dio“

<https://hrvatskapravloslavnacrkva.wordpress.com/page/5/>

<https://hrvatskapravloslavnacrkva.wordpress.com/2021/07/25/prava-pitanja-porfiriju/>

<https://croativ.net/kada-ce-hrvatski-mainstream-poceti-raditi-svoj-posao-prava-pitanja-porfiriju-i-dio-22738/>

<https://www.hop.com.hr/2021/07/28/vise-od-200-godina-postojala-je-pravoslavna-crkva-hrvatskog-kraljevstva-sa-sjedistem-u-srijemskim-karlovcima-koji-je-povijesni-hrvatski-grad/>

(u Prilogu je dan taj prvi dio teksta, a drugi je također dan na internetu:

<https://hrvatskapravloslavnacrkva.wordpress.com/2021/08/01/prava-pitanja-porfiriju-ii-dio/>)

koja ste napisali povodom sramotnog ponašanje HRT kada je na dan Zaštitnika Hrvatske i hrvatskog naroda sv. Josipa dala intervju s Porfirijem. Tada su reagirali i drugi u RH tražeći smjene odgovornih na – kako smo HRT nazvali – PORFIRIJEVOJ TELEVIZIJI. Naravno u RH u kojoj vlast i veći dio oporbe poslušno izvršava ono što im naredi Pupovac (i Porfirije i Vučić) to je ostalo bez ikakvog odgovora.

Moje uvjerenje je da je velikosrpska politika podržavala Miloševića sve dok se nije pokazalo da on nije uspio slomiti Hrvatsku. Zato se i Čosić tek 1992. „sjetio“ komunista i njihove povjesnice. U Miloševićevo vrijeme u crkve SPC se na liturgije išlo s Miloševićevim slikama. Čosić stavlja pod navodnike ***nacionalnu istoriju koju su pisali komunisti. Od tada oni su prešli na nekomunističku nacionalnu istoriju u kojoj su komuniste zamjenili deklarirani četnici. Imamo i Memorandum SANU 2.:***

Kao i prvi Memorandum SANU-a iz 1986, i ovaj drugi nastao je iz glave prvenstveno Dobrice Čosića, zatim Ljubomira Tadića i nekoliko koautora iz SANU-a bosanskohercegovačkog porijekla.

<https://balkans.aljazeera.net/opinions/2019/3/5/drugi-memorandum-sanu-upute-za-udar-na-bih>

A davno sam već konstatirao da su postigli veliki uspjeh jer danas imamo vlast u RH i veliki dio oporbe koja sprovodi taj drugi velikosrpski memorandum. Što je strašno kad znamo da su hrvatski branitelji napravili od njihove vojske – vojsku zečeva (kako je Milošević opisao njihovu ‘bežaniju’).

O tome da je današnja Hrvatska uređena onako kako je predviđeno u tom Drugom memorandum SANU sjajno je opisano u knjizi:

Tihomir Dujmović, Davor Domazet Lošo, Mato Artuković, Marko Jurić i Slobodan Prosperov Novak, ‘Protokoli velikosrpske ideologije – Temeljni dokumenti antihrvatskog pokreta od Načertanija do Memoranduma 2’

Puno Vas pozdravlja,

Vaš,

Josip Pečarić

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/29168-arhiepiskop-aleksandar-o-dobrici-cosicu>

PRILOG

PRAVA PITANJA PORFIRIJU, I. DIO

25 srpnja, 2021



Nedavno je novinar HRT-a oputovao u Beograd kako bi napravio interview sa novoizabranim patrijarhom SPC-a Porfirijem. Takvo se ulizivanje i sluganstvo teško može negdje drugdje vidjeti. Bilo je puno reakcija u Hrvatskoj ali nekako nitko nije naveo prava pitanja koja je novinar morao postaviti Porfiriju. I ne samo njemu nego i široj javnosti.

Slijede prava pitanja koje po nama moraju biti postavljena Porfiriju.

ZAKONI HRVATSKOG KRALJEVSTVA

Svi su u Hrvatskoj primijetili da je taj interview objavljen na dan svetog Josipa, uobičajeno nazvanog „zaštitnikom Hrvatske i Hrvata”, a na temelju odluke Hrvatskog sabora od 10. lipnja 1687., kojom je sveti Josip proglašen za zaštitnika Hrvatskog kraljevstva. Priznajući takvu odluku, logično slijedi da je Republika Hrvatska nasljednik Hrvatskog kraljevstva.

Prije pet godina (2016.) povodom dolaska turskog predsjednika Erdogana veličanstveno je proslavljena stota obljetnica zakonitog djelovanja Islamske zajednice u Hrvatskoj, čije djelovanje je svjetski primjer međureligijske tolerancije koja je sastavni dio svetonazora hrvatskog naroda. Taj zakon godine 1916. donio je sabor Hrvatskog kraljevstva (službeno: Trojedna kraljevina Hrvatska, Slavonija i Dalmacija). Taj događaj također je dokaz da je Republika Hrvatska nasljednik Hrvatskog kraljevstva.

U Austrijskom carstvu 1791. pravoslavci dobivaju puna građanska prava. „Zakonskim člankom XX. iz 1848. ugarski sabor svim grčko-iztočnjacima pod ugarskom krunom jamči slobodu upravljanja poslova školskih i crkvenih pod državnim nadzorom. Člankom XXX. ugarskoga sabora iz 1868., sabor je zajamčio, da pod ustavnim putem izvršivanim nadzorom Njegova Veličanstva i u okviru zemaljskih zakona – u svojim crkveno-narodnih kongresih svih pravoslavaca pod ugarskom krunom autonomno ureduju i upravljaju svojim crkvenim i školskim poslovima i zakladama, koje za te

poslove imaju.”. Ista prava na isti način jamči i Hrvatski sabor u odlukama iz 1861., 1865., 1877. i 1884. te Zakonom o pravoslavnoj crkvi od 24. ožujka 1887. U okviru ovih zakona nema niti Srba niti SPC, nego je sve „...pod nadzorom Njegova Veličanstva i u okviru zemaljskih zakona.” a zemaljski zakoni odnose se na Hrvatsko kraljevstvo i njegovoj pravoslavnoj crkvi.

Svi ti zakoni dokazuju neupitnu činjenicu da je više od 200 godina postojala Pravoslavna crkva Hrvatskog kraljevstva sa sjedištem u Srijemskim Karlovcima koji je povijesni hrvatski grad, a postaje dio Srbije tek 1946. kad ga Maršal i hrvatski komunisti poklanjaju bratskoj Srbiji. Poglavar Karlovačke arhiepiskopije nosio je titulu Patrijarh Hrvatski.

Samo kad je u pitanju pravoslavlje u Hrvatskoj, RH oštro odbija biti nasljednica Hrvatskog kraljevstva i baš ti zakoni ne vrijede u RH.

NEKRŠĆANSKA SPC

Za sebe SPC tvrdi da je „svetosavska” jer za njih je sveti Sava entelehija (grčki: entelekhija), odnosno, savršenstvo (samoostvareni oblik bića, organizam koji postoji sam po sebi), dakle, ravan Bogu.

Nama kršćanima je to Isus Krist pa zato smo i kršćani.

PITANJE br.1: Je li SPC kršćanska crkva ili svetosavska?

HERETIČKA SPC

Ne postoje više vrsta pravoslavlja. Svaka suprotna tvrdnja je hereza ali SPC tvrdi kako vjera koja ona zastupa je srpsko-pravoslavna!

PITANJE br.2: Smatrate li da postoji posebna inačica pravoslavlja koja bi mogla biti nazvana SRPSKO-PRAVOSLAVNA VJERA?

SPC I ETNOFILETIZAM

Pravilo br. 38 IV Ekumenskog koncila (678 g.) govori da „redosljed crkvenih djela mora slijediti državnu raspodjelu”. Od toga slijedi da je Crkva vezana za teritorij. Etnofiletizam je osuđen od Carigradskog sabora 1872. kao hereza, koja tvrdi da je crkva vezana za narodnost/pleme, a ne za teritorij. Sada SPC koja je pravoslavna crkva Srbije proglašava se pravoslavnom crkvom Srba.

PITANJE br.3: Je li SPC pravoslavna crkva Srbije ili pravoslavna crkva Srba.

IZMIŠLJENA POVIJEST SPC

Rastko Nemanjić (monah Sava) protukanonski odvaja Ipeksku (Pečku) episkopiju od Bugarske Ohridske arhiepiskopije 1219. bez dozvole nadređenog Ohridskog arhiepiskopa Dimitrija Homatiana.

PITANJE br.4: Na temelju kojeg dokumenta sad SPC tvrdi da je monah Sava stvorio SPC?

Po prvi se puta u nekom crkvenom dokumentu SPC spominje u Ustavu SPC iz 1947. Dakle prije toga sam pojam Srpska pravoslavna crkva ne postoji.

PITANJE br.5: Na temelju kojeg dokumenta sad SPC tvrdi da je 1219. monah Sava stvorio baš SPC? Jeli uopće nešto stvorio? Na temelju kojeg crkvenog kanona?

Povijest SPC govori:

„...Car Teodor I. Laskaris i patrijarh Manuil odlučili su da Sava bude „rukopoložen” za prvog srpskog arhiepiskopa. Prema starim srpskim ljetopisima, to se dogodilo tijekom 1218. ili 1219. (6727)....,

PITANJE br.6: Kako to da je Carigradski patrijarh Manuil donio odluku za Ohridsku arhiepiskopiju, koja kao autocefalna crkva nije nikome podređena pa niti njemu. Otkud znamo da se je to uopće dogodilo?

Povijest SPC govori:

„...Ohridski arhiepiskop Dimitar Homatijan je u svibnju 1220. uputio protestno pismo Savi. U pismu prigovara Savi da je monah, to jest da je nekanonski uzdignut za arhiepiskopa jer prije toga nije bio rukopoloženi episkop...”

Monah je član monaškog bratstva (fratar), nije dio crkvenog klera. Da bi mogao postati „arhiepiskop” mora najprije biti rukopoložen za đakona, zatim za svećenika (jeromonah) i najzad za episkopa koji nakon što je već rukopoložen episkop može dobiti administrativnu dužnost „arhiepiskop”.

PITANJE br.7: Kako je monah Sava mogao postati arhiepiskop i poglavar crkve usprkos tome što nije dio crkvenog klera?

Episkopa rukopolažu (posvjećuju) najmanje dvojica episkopa. Crkveni kanoni zabranjuju da episkope iz jedne crkve rukopolažu svećenici ili episkopi iz druge crkve.

PITANJE br.8: U slučaju da je Sava bio rukopoložen za episkopa to su mogli učiniti samo episkopi, koji nisu iz Ohridske arhiepiskopije. Tko su ti episkopi i iz koje crkve?

Ruski povjesničar Pavlov pronašao je i objavio poslanicu četvoricu istočnih patrijarha iz 1531. upućenu bugarskom Ohridskom arhiepiskopu Prohoru u kojoj oni objavljuju da nikad nije postojala priznata srpska crkva. Svi svjetski povjesničari znaju za taj dokument, njega je prije 140 godina Ilarion Ruvarac objavio u Glasniku. Tekst tog dokumenta objavio je i Hrvatski arhiepiskop Aleksandar u svojoj knjizi „Hrvatska pravoslavna crkva – bila je, jest i bit će“, Zagreb, 2017., str. 46.

PITANJE br.9: Kako to da su svi poglavari pravoslavnih crkava godine 1531. potvrdili da do tada nije postojala priznata srpska crkva a 488 godina kasnije SPC slavi 800 godina postojanja?

Prije dvije godine su srbijanski mediji objavili interview Carigradskog patrijarha Vartolomeja koji tvrdi da nije istina da SPC postoji od 800 godina.

PITANJE br.10: Laže li Carigradski patrijarh Vartolomej?

Godine 1741. po narudžbi Pečkog patrijarha Arsenija IV. u Beču je objavljena knjiga pod naslovom „Stematografija“ čiji je autor Bugarin Hristofor Žefarović (Христофоръ Жефаровичъ). Žefarović navodi kakva je službena titula Arsenija IV. – **„Arhiepiskop i patrijarh svih Srba, (dio) Bugara, Zapadnog Pomorija (dio Slavonije), Dalmacije, Bosne, obje strane Dunava i cijelog Ilirika.”**. Dakle pored ostalih spominju se i Srbi ali ništa od SPC ili „Srpske” Pečke patrijarhije.

Godine 2017. srbijanski patrijarh dodao je svojoj tituli i titulu Patrijarh Pečki.

PITANJE br.11: Smatrate li da je taj čin svojatanje teritorije drugih država – Bugarske, Sjeverne Makedonije, Crne Gore, Kosova suprotno crkvenim kanonima?

U isto to vrijeme (1741. kad je objavljena „Stematografija”) u Srijemskim Karlovcima već 50 godina postoji autokefalna pravoslavna crkva Hrvatskog kraljevstva – Karlovačka arhiepiskopija. U slučaju da su Pećkomu patrijarhu podređeni svi Srbi kao što to govori njegova titula, to je dokaz da u Hrvatskoj u to vrijeme Srba nema (jer onda ne bi bio Pečki patrijarh poglavar SVIH Srba) niti je Karlovačka arhiepiskopija srpska crkva, nego pravoslavna Crkva Hrvatskog kraljevstva suvremenije rečeno Hrvatska pravoslavna crkva!

Vi kao Srpski patrijarh nosite i titulu Arhiepiskop Karlovački unatoč tome što Pravoslavna crkva Hrvatskog kraljevstva (Karlovačka arhiepiskopija) nikad nije donijela odluku za pridruživanje novoj crkvi u Kraljevini SHS(koja nije SPC).

PITANJE br.12: Smatrate li da je taj čin svojatanje teritorije drugih država – Hrvatske, Mađarske, Slovenije, Italije, Rumunjske suprotno crkvenim kanonima?

Znamo da na popisu stanovništva iz 1802. u svih 7 hrvatskih područja u Austrijskom carstvu Srba nema. Od sveukupno 1 678 000 stanovnika bilo je 410 000 pravoslavaca – svi Hrvati.

PITANJE br.13: Otkud sada Srbi u Hrvatskoj?

Po § 1, II. dijela prethodnog reskripta od 10. VIII. 1868. (objavljenog u Sborniku zakona i naredaba valjanih za kraljevine Hrvatsku i Slavoniju god. 1868, kom. VI. br. 18) crkvene općine imale su se zakonito zvati “Grčko-istočna mjestna crkvena općina”, a ona u Zagrebu nadjela si je samovoljno u mjesnome statutu naslov: „srbske pravoslavne mjestne općine u Zagrebu”. Sve to je kršenje crkvenih kanona, a slično tomu SPC ne priznaje samostalnost nekih svojih općina u Australiji i Novom Zelandu. Evo kako je sve to vrlo kvalitetno u svom članku obrazložio jedan svećenik SPC:

„Pravoslavna crkva ne prihvća teorije zapadnih kanonikara da je imovina Crkve vlasništvo lokalne crkvene zajednice ili države. **Iako su ovo besmislice, one imaju odjeka među prostima...**“

PITANJE br.14: Smatrate li da je moguće da u hrvatskoj Karlovačkoj arhiepiskopiji postoji „srpska općina”?

<https://hrvatskapravoslavnacrkva.wordpress.com/page/5/>

JESTE LI PRIZNALI HRVATSKU PRAVOSLAVNU CRKVU?

Poštovani Predsjedniče RH,
Poštovani Predsjedniče Hrvatskog sabora,
Poštovani Predsjedniče Hrvatske vlade,
Poštovani Predsjedniče HAZU,

Dana 17.09.2021. poslao sam vam pismo PRIZNAJTE HRVATSKU PRAVOSLAVNU CRKVU! Kako nisam dobio nikakav odgovor moram vas upitati jeste li je priznali.

Možda ste shvatili da u RH trebamo imati HPC iako vam je vjerojatnije draža SPC jer se tako prilagođavate željama svjetskih moćnika koji su bili i još uvijek su protivnici hrvatske države.

Nisam vidio ni da je general Ante Prkačin dobio odgovor na svoje pismo Predsjedniku Vlade o nelegalnosti SPC u RH. Pretpostavljam da nije odgovoreno tj. da su se ispunile moje riječi koje sam mu uputio na Konferenciji za Tisak HPC: „Odgovor na Tvoje pismo će biti u skladu s naslovom dvije moje knjige „Pišem pisma, odgovora nema“.

Moram vam uputiti ovo pitanje dano u naslovu jer vidim kako izbjegli Ukrajinci pravoslavne ispovijesti znaju bolje od vas da nije prirodno pomagati „crkvu“ koja djeluje protiv hrvatske države, a za to koristi sredstva te iste države, a ona su tako izdašna da ih koriste i u drugim državama za ostvarenje velikosrpskih interesa.

Zato vam šalje tekst o tome kako mladi bračni par pravoslavaca iz Ukrajine nije nasjeo namjeri da njihova crkva bude SPC:

HPC: RADOSTNA VIJEST!

3 travnja, 2022

Početni u pogledu vjere i najomiljeniji svećeniku sakrament je krštenje. U petak 1. travnja 2022. u blizini Zagreba krstili smo dva nova pravoslavaca – dječake iz Kijeva. Ovakav znakoviti događaj veseli srce svakom svećeniku – krstiti istodobno dva blizanaca. Čestitamo novokrštenicima i njihovim roditeljima!



Blagodarstveno i mirno življenje i u svemu dobar uspjeh podaj Gospode novokrštenicima Denisu i Daniilu i njihovoj domovini Ukrajini i učini im u mnoga ljeta!

Na mnogaja ljeta!

<https://hrvatskapravoslavnacrkva.wordpress.com/>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/30171-hpc-radostna-vijest>

Jeste li sigurni da veliki novci koju dajete SPC, a po našem generalu sva imovina im je nelegalno i dana, neće se koristi u Ukrajini protiv sunarodnjaka Denisa i Daniila?

Vjerujete li vi onome što vidite u naslovu teksta:

SRPSKA CRKVA PRATI VUČIČEVU NEUTRALNOST O RUSKOJ INVAZIJI

Poglavar i SPC u Srbiji i Crnoj Gori su pozvali na mir i prestanak rata, zvanično ne zauzimajući se niti za jednu stranu u sukobu, ali su organizacije bliske toj crkvi u Nikšiću i Podgorici organizovale skupove otvorene podrške Rusiji i njenom predsjedniku Vladimiru Putinu.

<https://www.slobodnaevropa.org/a/crna-gora-spc-ukrajina-rat/31740733.html>

Ako vam ništa ne govori ta rečenica iz tog teksta dobro bi bilo da pogledate tekst:

‘SRPSKA PRAVOSLAVNA CRKVA NE SAMO DA JE PODRŽALA ZLOČINAČKI KREMLJ, NEGO JOŠ OSUĐUJE I UKRAJINU!’

Onaj tko štiti svoju zemlju od agresije nije bezbožnik, nego pravednik. Onaj tko podržava ubojice nije u poziciji pozivati se na Boga

Piše: Olexandr Levčenko, bivši veleposlanik Ukrajine u Hrvatskoj

<https://www.jutarnji.hr/vijesti/svijet/srpska-pravoslavna-crkva-ne-samo-da-je-podrzala-zlocinacki-kremlj-nego-jos-osuduje-i-ukrajinu-15170480> .

Nadam se da ste ipak pročitali;

Ruski patrijarh Kiril danas je u govoru pred vojskom pozvao na uništenje Ukrajine.

“Jednom smo slomili kičmu fašizmu, učinit ćemo to ponovno”, rekao je i dodao da Ukrajina mora biti uništena kao nacistički Reich.

“Rusija je odigrala odlučujuću ulogu u porazu fašizma”, rekao je patrijarh moskovski i cijele Rusije Kiril nakon liturgije u glavnom hramu Oružanih snaga Rusije, prenose RIA Novosti.

“Slomili smo kičmu fašizmu, koji bi nesumnjivo pobijedio da nije bilo Rusije, da nije podviga našeg naroda”, dodao je.

HMS/<https://hms.ba/Hrvatsko> neb

<https://hrvatskonebo.org/2022/04/04/ruski-patrijarh-ukrajina-mora-biti-unistena-kao-nacisticki-reich/>

Ako jeste onda znate da nisu naši novci preko SPC i ne samo njih pomagala srpskoj agresiji npr. u Crnoj Gori već će pomagati ovome što je najavljeno iz Ruske Pravoslavne Crkve.

Jeste li razumjeli o čemu piše Ivica Šola:

SADA VIDIMO KOLIKO JE STOPIRANJE STEPINČEVE KANONIZACIJE BILA KATASTROFALNA ODLUKA

[https://slobodnadalmacija.hr/vijesti/svijet/ivica-sola-sada-se-vidi-](https://slobodnadalmacija.hr/vijesti/svijet/ivica-sola-sada-se-vidi-koliko-je-stopiranje-stepinca-bila-katastrofalna-odluka-1181123)

[koliko-je-stopiranje-stepinca-bila-katastrofalna-odluka-1181123](https://slobodnadalmacija.hr/vijesti/svijet/ivica-sola-sada-se-vidi-koliko-je-stopiranje-stepinca-bila-katastrofalna-odluka-1181123)

[https://narod.hr/svijet/sola-sada-vidimo-koliko-je-stopiranje-](https://narod.hr/svijet/sola-sada-vidimo-koliko-je-stopiranje-stepinceve-kanonizacije-bila-katastrofalna-odluka)

[stepinceve-kanonizacije-bila-katastrofalna-odluka](https://narod.hr/svijet/sola-sada-vidimo-koliko-je-stopiranje-stepinceve-kanonizacije-bila-katastrofalna-odluka)

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/30183-sada-se-vidi-koliko-je-stopiranje-stepinca-bila-katastrofalna-odluka>

Pretpostavljam da sve ovo znate i da ću dobiti vaš pozitivan odgovor na pitanje:

JESTE LI PRIZNALI HRVATSKU PRAVOSLAVNU CRKVU?

Josip Pečarić

<https://bezcenzure.hr/toptema/jeste-li-priznali-hrvatsku-pravoslavnu-crkvu/>

DAMIR PEŠORDA

UKRAJINCI USKORO ZABRANJUJU RUSKU PRAVOSLAVNU CRKVU

Hrvatski tjednik
7. travnja 2022.

Teško prikrivam gađenje dok čitam kako Jutarnji list, Index.hr i slični mediji zdušno podržavaju ukrajinsku borbu za slobodu, naravno ne zbog same podrške pravednoj stvari nego zbog činjenice da to čine prijetvorno, po nalogu globalnih središta moći, kojima u ovome trenutku konvenira da se Rusi i Ukrajinci u međusobnom sukobu uzajamno maksimalno izmrcvare, a ne stoga što bi uistinu osjećali ljudski poriv da podrže slabijega u srazu s jačim agresorom. Da su takav poriv uistinu imali, pokazali bi ga tijekom hrvatske borbe za slobodu ili kasnije kada je Hrvatska bila izložena pritiscima svjetskih moćnika, kao npr. pritisku Haaškog suda. Groteskno je bilo čitati kako, primjerice Index obazrivo i pohvalno piše o Denisu Šeleru, članu Hrvatskih suverenista i dragovoljcu u ukrajinskoj vojni protiv separatista i Rusije još od 2014. godine, premda on po svom habitusu predstavlja sve što indeksovcima iz dna duše mrze.

Dok se u Hrvatskoj strogo vagalo i još uvijek važe sve što miriše na nacionalizam, ovdašnji se mediji rastapaju od oduševljenja ukrajinskim nacionalizmom koji je, ponavljam, normalna i u ratnim uvjetima prijeko potrebna pojava, no bode oči taj drastično različit odnos prema istome ili sličnome. Zatvaraju se oči i pred stvarima koje se uistinu ne mogu braniti, tako npr. nikoga ovdje nije sablaznila izjava šefa ukrajinskog projekta „Mobilna bolnica” Genadija Druzenka na ukrajinskoj televiziji da je izdao nalog liječnicima mobilnih bolnica da se kastriraju ranjeni ruski zarobljenici. Jutarnji list udostojio se tek prenijeti da se ”Genadij Druzenko na Facebooku profilu kasnije ispričao zbog svojih izjava o kastraciji ruskih ranjenika.” Dok se vode borbe, takve stvari kao prolaze ispod radara, međutim siguran sam da će, kada se sve svrši, oni isti koji sada zdušno navijaju da Ukrajinci pobiju što više Rusa, čeprkati po

bunjištu minuloga rata i svako malo optuživati ukrajinske borce za ovo ili ono. Uostalom, imamo mi svoga Žepu Bevandu koji je za rata ustašovao, a kasnije izmišljeni ustašluk proganjao.

Međutim, moram priznati da me ratna dovrtljivost i odlučnost ukrajinskih boraca oduševljava iako ratne strahote same po sebi čovjeku koji nije više mlad ne ostavljaju baš puno prostora za tu vrstu osjećaja. Dobro se drže i njihovi političari, valjda borba za obranu domovine izvlači ono najbolje iz ljudi, barem iz onih koji su ostali boriti se. Posebno mi se dopao prijedlog skupine zastupnika u Ukrajinskoj skupštini da se zakonski zabrani djelovanje Ruske pravoslavne crkve i organizacija u njezinu sastavu na teritoriju Ukrajine. Zanimljivo je da su to kao ozbiljnu prijetnju registrirale Jutarnjakove iskusnjare, veterani s dragocjenim iskustvom u novinarsko-protunovinarskom djelovanju i pisanju još iz neslavnih olovnih godina. Tako Inoslav Bešker piše kako je "Parlamentu uručen prijedlog zakona koji je izrazito nepravedan i glup." Stanje s pravoslavljem u Ukrajini zabrinuti Bešker naziva "pravoslavnim kaosom". Ne brigaju njega toliko pravoslavni poslovi u Ukrajini, nego zna da bi se ukrajinski primjer ukoliko se situacija razvije u najavljenom smjeru, utoliko mogao poslužiti kao plodno tlo za neke slične ideje u Hrvatskoj.

Objektivno, takva se rješenja nameću sama od sebe. Budući da su pravoslavne crkve nominalno vezane uz države u kojima djeluju, logično bi bilo a u Srbiji djeluje Srpska pravoslavna crkva, a u Hrvatskoj Hrvatska pravoslavna crkva. To je još prije uočio Milo Đukanović u Crnoj Gori pa je pokušao srednjim putem, to jest ne zabranjujući Srpskoj pravoslavnoj crkvi rad nego joj nastojeći oduzeti posjede koje je ona zapravo oduzela pravoslavnoj crkvi koja je djelovala u samostalnoj Crnoj Gori, oslabiti moć Srpske pravoslavne crkve. Međutim, očito crnogorski nacionalni identitet u Crnoj Gori nije bio dovoljno snažan da se u tome uspije pa je Srpska pravoslavna molitvenim procesijama (litijama) srušila s vlasti Đukanovićevu stranku.

Naravno, inzistirati na zabrani Srpske pravoslavne crkve u Hrvatskoj u sadašnjim okolnostima ne dolazi u obzir, uostalom sloboda vjeroispovijesti je zajamčena Ustavom Republike Hrvatske. No, s druge strane krajnje je vrijeme da se dopusti valjana registracija

Hrvatske pravoslavne crkve i omogućiti njezin nesmetan rad. Siguran sam da joj vjernika ne bi nedostajalo. Uostalom, sudeći po čudnovatim procesima unutar Katoličke crkve, a koje fra Luka Marković u prošlotjednom intervjuu najavljuje i Hrvatskoj – našlo bi se i Hrvata katolika koji bi radije pristupili Hrvatskoj pravoslavnoj crkvi nego prihvatili radikalne promjene kršćanskog nauka i morala koje se pod krinkom progresa događaju u Katoličkoj crkvi u Njemačkoj i drugdje.

Damir Pešorda/HT/Hrvatsko nebo

<https://hrvatskonebo.org/2022/04/09/damir-pesorda-zanimljivi-prijedlozi-u-ukrajinskom-parlamentu/>

<http://www.hrsvijet.net/index.php/kolumna-damir-pesorda/60832-damir-pesorda-zanimljivi-prijedlozi-u-ukrajinskom-parlamentu>

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/p-r/peorda-damir/39421-d-pesorda-zanimljivi-prijedlozi-u-ukrajinskom-parlamentu.html>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/30250-krajnje-je-vrijeme-da-se-dopusti-valjana-registracija-hrvatske-pravoslavne-crkve>

HPC i UPC

Poštovani Predsjedniče RH,
Poštovani Predsjedniče Hrvatskog sabora,
Poštovani Predsjedniče Hrvatske vlade,
Poštovani Predsjedniče HAZU,

Već skoro dva mjeseca traje rat u Ukrajini.

Svi hrvatski mediji, svi hrvatski političari od prvog dana uspoređuju rusku agresiju na Ukrajinu sa srpsko-jugoslavenskom agresijom na Hrvatsku početkom devedesetih godina prošlog stoljeća. Izgleda da je scenarij isti – najprije se pobuni neka „ugrožena” manjina, zatim dolazi „veliki brat” kako bi njoj pomogao – nekad protiv „ustaša”, sada protiv „nacista”.

Postoje više usporedbe koje nameću široj javnosti samo se jedna nikad ne spominje unatoč tome što su svi toga svjesni a to je usporedba RPC i SPC.

Na početku 2019 obnovljena je autokefalnost Ukrajinske pravoslavne crkve na temelju tomosa starog 300 godina. Odmah se je Ruska PC odlučno objavila protiv UPC.

Par mjeseci kasnije Arhijerejski sinod SPC donio je odluku da ne priznaje Ukrajinsku pravoslavnu crkvu. SPC je jedina druga pravoslavna crkva osim RPC – Moskovska patrijaršija, koja je takvu odluku donijela.

Ove su dvije crkve sad u shizmi s Carigradskim patrijarhom

Dana 24. veljače 2022. dogodio se ruski napad na Ukrajinu, koji je prouzrokovao milijunski egzodus Ukrajinaca i tako je u Hrvatskoj dosad došlo više od 14 000 njih – što znači više od 10 000 pravoslavnih Ukrajinaca jer su Ukrajinci 80 % pravoslavci.

Tu nastaje problem: Ona strana pravoslavna crkva, koja je kao „državna” u Hrvatskoj i koju hrvatska država obilato uzdržava SPC ne smije dozvoliti ulazak u svojim crkvama pripadnike crkve, koju ona ne priznaje jer ne priznavanje neke Crkve znači i nepriznavanju njenih vjernika, koji su po definiciji sastavni dio crkve.

Predstavnici Hrvatske pravoslavne crkve su naivno očekivali da će Hrvatska država ukrajinskim izbjeglicama bar dati na znanje da

mogu za ostvarivanju svojih vjerskih potreba doći u HPC jer ona Ukrajinsku pravoslavnu crkvu priznaje pa tako i njene vjernike. Objavili su na njihovim stranicama i obavijest da uoči nadolazećeg Uskrsa pozivaju sve te ljude da se pridruže njihovim molitvama. Tu obavijest prenio je jedino portal dragovoljac.com. Čak i političari, koje se protive nezakonitom i nekanonskom djelovanju SPC u Hrvatskoj (a to je idealna mogućnost da se ponovno s razlogom SPC napadne) nisu se osudili o ovoj situaciji progovoriti.

Nakon što su tu obavijest objavili, a bilo je vidno da Ukrajinci dolaze na liturgijama HPC, koje se drže na crkveno-slavenskom jeziku, koji je njima razumljiv, pa su čak i krstili dvojicu ukrajinskih dječaka (o tome sam vam već pisao u tekstu JESTE LI PRIZNALI HRVATSKU PRAVOSLAVNU CRKVU?

<https://bezcenzure.hr/toptema/jeste-li-priznali-hrvatsku-pravoslavnu-crkvu/>

uslijedio je koordinirani napad na HPC sa svih strana i na svih mogućih načina uključujući i izravni prijetnji prema svima, koji su se usudili njihovu obavijest prenijeti preko društvenih mreža.

Kao i uvijek oni nisu tražili da im hrvatska država pomogne jer znaju da se to neće dogoditi nego da nesretnim ukrajinskim izbjeglicama pomogne jedino na način da im da na znanje da mogu doći kod njih u HPC.

U listopadu 2018 je Mitropolit SPC Amfilohije izjavio: “Nakon raspada dve države – Sovjetskog Saveza i Jugoslavije – crkva je ostala jedini mehanizam za održavanje našeg jedinstva.” Naravno što se tiče Hrvatske on misli na SPC, koju mnogi u RH smatraju više političkom nego vjerskom organizacijom što sam i ja ponovio prije dva dana gostujući u emisiji Z1 televizije „Bujica“: <https://youtu.be/tsm88jSg8b8>

Nešto kasnije je Hrvatski arhiepiskop Aleksandar pitao: Koje je to „njihovo jedinstvo” i sudjeluju li Hrvatske vlasti u održavanju tog „njihovog jedinstva”?

Sad se ova situacija skriva od šire hrvatske javnosti i niti riječ o SPC u Hrvatskoj.

Tzv. grkokatolici, koji su zapravo katolici istočnog obreda, koji koriste gregorijanskog kalendara i kao i cijela Katolička crkva ove

godine će proslaviti Uskrs 17 travnja pripremili su za pravoslavne Ukrajince povodom pravoslavnog Uskrsa 24 travnja organizirani posjet grkokatoličkim crkvama.

<http://krizevacka-eparhija.com/>

Nije jasno što će točno to biti – ponovno Uskrsnuće Isusa Krista tjedan dana kasnije ili kazališna predstava. Ako je to ponovno Uskrsnuće Isusa Krista po kojem je to kanonu svaki tjedan uskrsnuće?

Ako je kazališna predstava država se je mogla pobrinuti da ona bude održana po svim kazalištima u Hrvatskoj gdje ima i dovoljno glumaca, koji bi mogli odglumiti pravoslavne svećenike.

Ili se pod bilo kojoj cijeni ne smije spomenuti HPC pa čak pod cijeni da se tim nesretnim ljudima nametne nešto što se kosi s njihovim uvjerenjima ali netko pod izlikom brigu o njima pokušava na njihovoj nesreći zaraditi.

S poštovanjem,
Akademik Josip Pečarić

<https://hrvatskapravoslavnacrkva.wordpress.com/>

<https://bezcenzure.hr/vlad/gazde-kazu-slava-ukrajini-moze-za-dom-spremni-ne-moze-2-dio-2/>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/30326-hpc-i-upc>

ZA SVE BISKUPE HBK-A

Subject: Za sve biskupe HBK-a

Date: Sat, 16 Apr 2022 14:23:04 +0200

From: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

To: tajnistvo@hbk.hr, GLAS KONCILA <redakcija@glas-koncila.hr>

CC: HRVATSKA PRAVOSLAVNA CRKVA
<pravoslavlje.hr@gmail.com>

Poštovani oci nadbiskupi i biskupi,

Nije mi bilo jasno što se u članku koji dajem na kraju teksta u Crkvi u Hrvata misli pod Pravoslavna crkva u Hrvatskoj pa sam zamolio za mišljenje arhiepiskopa Aleksandra.

Evo što mi je odgovorio. Ako sam dobro razumio njegov odgovor ispada da naša crkva daje prednost Ruskoj patrijaršiji nad Carigradskom patrijaršijom što je šokantno kada se zna da Ruski patrijarh danas pozove na istrebljenje Ukrajinaca o kojima se u članku u GK govori:

<https://www.telegram.hr/politika-kriminal/ovako-govori-prvi-svećenik-rusije-ukrajina-je-prijetnja-koju-treba-iskorijeniti/>

Nadam se da ću od vas dobiti suvislo pojašnjenje.

S poštovanjem,
akademik Josip Pečarič

Priznate PC u RH

U tekstu Glasa koncila navedena je „Pravoslavna crkva u Hrvatskoj”. Nije jasno koja je to PC u Hrvatskoj.

Nama, HPC ili Pravoslavnoj crkvi Hrvatske se nitko od katoličkih svećenika nije javio stoga izgleda da nisu na nas mislili. Mi priznajemo Ukrajinsku pravoslavnu crkvu kao kanonsku pravoslavnu crkvu Ukrajine.

Ako su mislili na SPC to nisu dobro učinili kad su pravoslavne Ukrajinke njima poslale jer oni ne smiju u SPC kad ona njih ne priznaje. SPC ne priznajući UPC ne priznaje niti njenih vjernika, koji su po definiciji sastavni dio Crkve.

Zakon o pravnom položaju vjerskih zajednica (NN 83/2002-1359) u svom članku 1 kaže:

„Crkva ili vjerska zajednica ... u smislu ovoga Zakona je zajednica fizičkih osoba ... upisana u Evidenciju vjerskih zajednica u Republici Hrvatskoj.”

U Evidenciji nema HPC ali nema niti SPC. KC ne priznaje HPC, koja je domicilna u RH ali priznaje pravoslavnu crkvu Srbije.

Crkvena priznanja.

SPC je nešto kao nasljednica Autokefalne ujedinjene srpske pravoslavne crkve Kraljevine Srba, Hrvata i Slovenaca, koja je podmićivanjem Carigradske patrijarhije 1922 dobila Tomos o autokefalnosti.

Pravoslavna crkva Hrvatskog kraljevstva Karlovačka arhiepiskopija nikad nije donijela odluku za pridruživanje novoj crkvi u Kraljevini SHS s toga de jure ona još uvijek postoji. Odluke svih pravoslavnih crkava, koja su ikad priznala Karlovačku arhiepiskopiju ili kasniju njenu inačicu HPC (1942-1945) su još uvijek na snazi.

SPC sa svojom odlukom da ne priznaje UPC ušla je u shizmi s njom(UPC) ali i s Carigradskom patrijarhijom. Od toga slijedi da sada SPC nema državnu registraciju(upis u Evidenciji) a nema niti crkveno priznanje.

Makedonska PC i Crnogorska PC su upisani u Evidenciji ali nisu priznate od Carigradske patrijarhije.

Od svih pravoslavnih crkava u RH jedino je Bugarska PC priznata od strane RH upisom u Evidenciji i (sada) uživa priznanje od strane Carigradske patrijarhije.

Od svega toga slijedi da Katoličkoj crkvi u Hrvatskoj nisu bitna niti crkvena priznanja niti državnih registracija govoreći o pravoslavnoj CRKVI a ne o pravoslavnim CRKVAMA nego konjunkturna državna politika po kojoj suprotno crkvenih kanona i državnih zakona kao „državna” PC u Hrvatskoj djeluje pravoslavna crkva države Srbije.

HRVATSKI ARHIEPISKOP +ALEKSANDAR

Biskupi pozvali da se ne zanemari i duhovna pomoć pogođenima ratnim stradanjima u Ukrajini

Zasjedali biskupi Dakovsko-osječke crkvene pokrajine

POŽEGA - Izvješće o radu Međubiskupijskoga suda prvoga stupnja u Dakovu za sudska godinu 2021. trenutno stane Sjemenice biskupije, njegova nastojanja i mogući koraci za budućnost; mogućnosti suradnje na području karitativnoga djelovanja u Dakovsko-osječkoj crkvenoj pokrajini - bile su neke od tema na 14. sjednici biskupa Dakovsko-osječke crkvene pokrajine održanoj u Biskupskom domu u Požegi u srijedu 30. ožujka. Sjednicom su dakovsko-osječki nadbiskup i metropolit Đuro Hranić, poštredi biskup Anđelo Skočević, sjemenički biskup koadjutor Fabijan Švalina te dakovsko-osječki pomoćni biskup Ivan Čarić.



Biskupi su se upoznali s onim što je do sada u pojedinim biskupijama odmjerno obzirom na pomoć pogođenima ratnim stradanjima u Ukrajini. Naglaseno je da se uz humanitarnu pomoć ne smije zanemariti duhovna pomoć, pri čemu treba uzeti u obzir da vodi izbjeglica pripada Pravoslavnoj Crkvi, a nije Katoličkom. Zaključilo se da je pravoslavcima potrebno izići u susret, tako da bi se povećala i suradnja s Crkvom u Hrvatskoj na čijem se katekizmom temelji nastava te da bi Hrvatska biskupija i konferencija trebala o tom dati smjernice katoličkim svećenicima i upoznati s njima mještovna državna tijela, kako bi se izbjegao prozletizam i bilo koje strane. Osim toga, spomenuto je i pitanje djeci i mladosti iz Ukrajine, koji navedaju svoju izobrazbu u hrvatskim školama, u kojima je među nastavnim predmetima i konfesionalni vjeronauk, o čemu treba izvršiti rodničje politiku njihovoj potpunoj slobodi u obzirom na to pitanje. Biskup Švalina govorio je o uređenju prostora za potrebe sjednice i pitanje sustavnoga i završenoga pastoralnoga djelovanja. Razgovaralo se zatim o mogućnostima suradnje na području karitativnoga djelovanja u Dakovsko-osječkoj crkvenoj pokrajini, pri čemu je naglasak stavljen na aktualno ratno stanje u Ukrajini i pitanje izbjeglica, čiji se broj povećava u Hrvatskoj, koje treba obzirom. Razmatrano je inicijativa Hrvatskoga Caritasa s obzirom na ustupanje crkvenih prostora za potrebe zbrinjavanja izbjeglica. Utvrđeno je da navedeni projekti nije bio definiran u nekim konkretnim pitanjima, što je za fizičke osobe učinila nedavna Odluka Vlade RH o financiranju troškova za zbrinjavanje raseljenih osoba iz Ukrajine u pojedinačnom smislu, da se ukoliko o otkaznu stiču odluka Vlade i za smještaj izbjeglica u posebne pravne osobe, pristupila je Poštredi biskupija.

**SRANAN PR
EDNARIZI
LAUDATO TV
6 nedjelje 17
sati (17:00-18:00)
Od ponedjeljka
travnja u 18:
RADO MARIN
V nedjelje 17
sati (17:00-18:00)
Od ponedjeljka
travnja u 17:
HRVATSKA RA
RTV 1
Nedjelje 17
sati (17:00-18:00)
HR 1
(17:00-18:00)
HRVATSKI RA
(17:00-18:00)
CZ PROBA
LAUDATO
Ubi od ne
travnja (17:00-18:00)**

PS. Još jedno moje pitanje: Mora li Plenkovićeva vlada odobriti postojanje HPC kako bi tek tada HBK konačno prihvatila ekumenizam i postojanje HPC u RH?

Мережа віруючих і друзів ХПЦ через Молитовний союз Св. Гермогена - це спільнота фізичних та юридичних осіб, які беруть участь у місії ХПЦ у своєму мирському, релігійному та священницькому покликанні, підтримують діяльність та живинання Хорватської Православної Церкви та її віруючих молитвою, жертвами та матеріальною підтримкою.

ПРИЄДНАЙСЯ ДО НАС, ЯКЩО ХОЧЕШ

↑
стати взаємною підтримкою у наслідуванні
Христа у власному житті та покликанні

↑
жити в Церковній спільноті через взаємне
спілкування та транспарентність

↑
просувати спільну місію й співпрацю
хорватських православних та друзів і боротися за живинання

↑
проявити себе і жити у відповідальності і турботі одне про
одного

↑
зміцнювати й підтримувати багатовікову традицію
духовності та життя хорватських православних віруючих

↑
залучитися частиною багатовікової традиції, спільноті
миру та добробуту, з іншими віруючими в Хорватії

↑
приєднатися до всіх наших молитов і за мир в Україні.
Молитва - це ліки для душі, які потрібні кожному і завжди.

↑
допомогти боженням з України у Хорватії
відповідно до наших можливостей, включаючи
забезпечення всіх нуждених таїнством та богослужінням
церковнослов'янською мовою.



„Чи страждає хто з вас? Нехай помолиться!...

Багато може зробити палкою молитви провідника.”

(Посл. Як. 5: 13,17)

**ХОРВАТСЬКА ПРАВОСЛАВНА ЦЕРКВА
ХОЧЕ НАДАВАТИ РЕЛІГІЙНУ ОПІКУ ТА ДОПОМОГУ
ВСІМ НУЖДЕНИМ ЗА ПОТРЕБОЮ.
СТАНЬ ЧАСТИНОЮ ЦЬОЇ МЕРЕЖІ.**



Мережа
Хорватської Православної Церкви
Молитовний союз Св. Гермогена

АНКЕТА ДЛЯ ЧЛЕНІВ МЕРЕЖІ

Ім'я _____

Прізвище _____

Дата та місце народження _____

Професія та спеціальність _____

Вулиця і номер _____

Почтовий індекс і місто _____

Номер мобільного телефону _____

Адреса електронної пошти _____

Заповнюючи цю анкету та підписуючи її, я погоджуюся, що Хорватська Православна Церква - ХПЦ збирає, зберігає та обробляє в електронному вигляді мої особисті дані, для потреб своєї роботи та діяльності, відповідно до положень (СЗ) 2016/679 Європейського Парламенту та Ради Європи від 27 квітня 2016 р. з питань захисту фізичних осіб щодо обробки особистих даних.

Хорватська Православна Церква - ХПЦ зобов'язується використовувати та обробляти мої персональні дані з відповідним захистом від випадкового або навмисного використання, знищення, втрати, несанкціонованого доступу та зміни.

Хорватська Православна Церква - ХПЦ зобов'язується зберігати мої особисті дані до отримання і відкликання згоди на обробку особистих даних й після отримання повідомлення про відкликання згоди, видалити всю мою особисту інформацію.

Дата: _____

Підпис: _____

Передати заповнену анкету в приміщенні ХПЦ
Domjaničeva 5, 10000 ZAGREB

або доставити поштою до
HRVATSKA PRAVOSLAVNA CRKVA
P.P. 301, HR – 10001 ZAGREB

Дякуємо за співпрацю та підтримку

Subject:Re: Za sve biskupe HBK-a

Date:Sat, 16 Apr 2022

<https://bezccenzure.hr/toptema/cestitka-i-dar-akademika-pecarica/>

Subject:Fwd: Za sve biskupe HBK-a

Date:Sun, 17 Apr 2022

<https://hrvatskapravoroslavnacrkva.wordpress.com/2022/04/16/priznate-pravoroslavne-crkve-u-republici-hrvatskoj/>

Subject:Re: Za sve biskupe HBK-a

Date:Sun, 8 May 2022 18:13:19 +0200

From:Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

To:tajnistvo@hbk.hr, GLAS KONCILA <redakcija@glas-koncila.hr>

CC:,HRVATSKA PRAVOSLAVNA CRKVA
<pravoslavlje.hr@gmail.com>

Poštovani oci nadbiskupi i biskupi,

Kako nisam dobio odgovor na moje e-maile od 16. 04. 2022. šaljem vam sličan tekst hrvatskog branitelja i 100% invalida domovinskog rata Marija Filipija.

S poštovanjem

Akademik Josip Pečarić

MARIO FILIPI: JAGMA ZA UKRAJINSKIM VJERNICIMA

08 Svibanj 2022

Ukrajinke i Ukrajinci koji zbog teške patnje moraju živjeti izvan svoje države postali su u Hrvatskoj predmet crkvenog “rata” za vjernike

Grkokatolička crkva odvukla je dio Ukrajinaca na njihov “ponovljeni Uskrs”, a Katolička crkva “servirala” ih je Srpskoj crkvi koja podržava – Rusiju



Svi se prave da “nisu odavde” i da ne postoji jedina domaća pravoslavna crkva, a to je Hrvatska pravoslavna crkva

Teško je i bolno razdoblje koje ovih dana prolazi ukrajinski narod u očajničkoj borbi za svoju vlastitu opstojnost. Mi Hrvati jako dobro poznajemo svu težinu i tragiku takve obrane jer ju pamtimo iz 90-ih godina prošlog stoljeća.

I dok ukrajinski muškarci hrabro i odlučno brane slobodu svoje domovine, njihove žene i djeca primorani su spas tražiti u drugim državama, jer Rusi raketiraju i vrlo udaljene gradove i sela, pa nitko nigdje nije siguran za svoj život.

Dio tih ljudi stigao je i u Hrvatsku. U našoj zemlji primljeni su s mnogo ljubavi i želje da im se ublaže njihova ratna stradanja.

Ti ljudi, međutim, imaju i svoje vjerske potrebe jer su velikom većinom vjernici unatoč sedam desetljeća vladavine komunista. Ukrajinci su dominantno (preko tri četvrtine) pravoslavci. Oko 7% ima grkokatolika. Oni također služe liturgiju po istočnom (pravoslavnom) obredu, ali priznaju papu za vrhovnog vjerskog poglavara. Rimokatolika i muslimana ima zajedno oko 2%.

Budući da su grkokatolici smješteni uglavnom na zapadu države oko grada Lavova koji nije u zoni ratnih djelovanja (osim dalekometnih

raketa), dominantna većina prognanika pripada pravoslavnoj crkvi. Takav je slučaj i s ljudima koji su došli u Hrvatsku.

USKRŠNJA “KAZALIŠNA PREDSTAVA” GRKOKATOLIČKE CRKVE

Kada je postalo jasno da rat ne će brzo završiti a broj Ukrajinaca u Hrvatskoj nije mali, počeo je tihi “rat za vjernike”. Prva se je “snašla” Grkokatolička crkva u Hrvatskoj. No odmah je naletjela na kanonski (liturgijski) problem. Ta crkva Uskrs slavi na isti datum kao i rimokatolici, a pravoslavci taj blagdan obilježavaju ove godine tjedan dana kasnije.

Budući da su ukrajinski prognanici golemom većinom pravoslavci, Grkokatolička crkva dosjetila se je zanimljivom “inovativnom” rješenju. Nakon što je već proslavila Dan uskrsnuća Gospodinovog, po prvi put u povijesti proslavili su “ponovljeni Uskrs” tjedan dana kasnije, jer je to u skladu s Crkvom kojoj Ukrajinci pripadaju. Čak su organizirali autobusni prijevoz od Varaždina do Križevaca. Neki su taj “ponovljeni Uskrs” usporedili s nekom vrstom kazališne predstave.

KATOLIČKA CRKVA UKRAJINCE “SERVIRA” SRPSKOJ CRKVI

Za to vrijeme hrvatski katolički biskupi su zaključili da Ukrajincima vjerske potrebe treba pružiti pravoslavna crkva. Na koju crkvu su mislili vidjelo se je vrlo brzo, jer su se žurno sastali sa čelnicima Srpske pravoslavne crkve. U duhu “bratskog ekumenizma” ukrajinske vjernike “servirali” su toj crkvi.

Ovdje dolazi do glavnog zapleta. Naime, Srpska crkva je uz Rusku crkvu koju vodi patrijarh Kiril jedina crkva koja ne priznaje autokefalnost Ukrajinske crkve koju joj je prije nekoliko godina priznao Carigradski patrijarhat. Time je srpska crkva ušla u raskol s Carigradskim patrijarhatom. Budući da ne priznaje autokefalnost Ukrajinske crkve, time ne priznaje niti njezine vjernike koji su integralni dio crkve.

Još je veći problem to što je Srpska crkva ne samo u ratu nego i u miru neprijateljska organizacija u odnosu na Hrvatsku i Hrvate. To se vidi iz njihovog stava prema posljednjem ratu koji je za njih

“građanski”, a posebno je vidljiv stav o “Oluji” koja je za njih “najveći ratni zločin nakon Drugog svjetskog rata”. I to nam kažu oni koji su podržali genocid u Srebrenici i Vukovaru.

Podsjetimo se da srpski mitropolit koji stoluje u Zagrebu nosi naslov “mitropolit zagrebačko-ljubljanski” iz čega se vidi da ta crkva uopće ne priznaje ne samo Hrvatsku, nego ni Sloveniju. Da priznaje, naslov bi bio “hrvatsko-slovenski”. Budući da crkva djeluje kao da Hrvatska ne postoji, Srpska crkva dakle vidi Hrvatsku kao “neoslobođeni dio Srbije”.

Hrvati uglavnom ne znaju pravoslavnu liturgiju u detaljima. Zato nije loše napomenuti da jedna molitva glasi:

ТКО ЈЕ КОМЕ ВРАГ (NEPRIJATELJ) I СУПОСТАТ (PROTIVNIK)

„О благочестивом хорватском народе и о христолюбивем его воинстве,

Господу помолимся“

„За blagovjerni hrvatski narod i njegovu kristoljubivu vojsku,

Gospodina molimo”

“О пособити и покорити под нозе их всякаго врага и супостата,

Господу помолимся“

„Pomogni nam da pokorimo pod noge svakog neprijatelja i protivnika,

Gospodina molimo“.

Ova molitva je sastavni dio liturgije (mise). Ako crkva djeluje u skladu s pravoslavnim kanonom, dakle ako djeluje na teritoriju svoje države, onda ona ima smisla. Moli se Božja pomoć da se svlada svaki neprijatelj koji bi napao na narod za koji se moli.

Naprotiv, ako se moli izvan svoje države, osobito ako tu državu crkva de facto ne priznaje, onda se pod pojmom вѣра (neprijatelj) i супостат (protivnik) mogu podrazumijevati samo Hrvati, odnosno hrvatski narod. To se posebno vidi iz činjenice da na svojoj liturgiji nikada ne mole za hrvatski narod, nego samo za srpski narod i za njegove pobjede nad neprijateljima. Budući da Hrvati ispadaju neprijatelji i protivnici koje treba podrediti pod noge, ispada da pravoslavna crkva Srbije (SPC) moli za što bržu propast Hrvatske i Hrvata. Za to ih hrvatska država još obilno plaća.

Budući da je Srpska crkva više politička nego vjerska organizacija u kojoj se mnogo politizira, „serviranjem“ Ukrajinaca toj crkvi omogućava se tamošnjim svećenicima da našim ukrajinskim gostima „peru mozak“ svojom propagandom i obiljem laži i krivotvorina u odnosu na Hrvate. U tome im katolička crkva još zdušno pomaže, a hrvatska država širokogrudno plaća.

Ali za Ukrajince ni to nije najgore. Srpska crkva zajedno sa svojom državom podržava Rusiju i Putina. Tko će na toj liturgiji biti vpar i cypocтaт. Sa srpskog aspekta to mogu biti samo Ukrajinci. Tako ispada da će se tamo moliti da Rusi što prije pobijede Ukrajince. Tako bi onda i Ukrajinci molili za propast svojih očeva, muževa ili braće.

Za svo to vrijeme i katolička crkva i hrvatska vlast se prave da „nisu odavde“ i da ne znaju za postojanje jedine domaće izvorno hrvatske pravoslavne crkve koja već nekoliko godina održava redovite liturgije svake nedjelje u 10 sati u Domjanićevoj ulici br. 5 (blizu Kvaternikovog trga). Na toj liturgiji se moli za hrvatski narod, a pod pojmovima „neprijatelj“ i „protivnik“ podrazumijevaju se svi oni koji se prema hrvatskom narodu (na svojoj grudi) odnose neprijateljski. Na liturgiji Hrvatske pravoslavne crkve moli se i za ukrajinski narod kada netko od Ukrajinaca dođe na liturgiju.

Mi katolici se već odavno osjećamo napušteni jer nas je u nekoliko navrata izdao aktualni papa, a posljednjih nekoliko godina i brojni domaći svećenici sramotnom kapitulacijom pred „koronacistima“. Sada katolička crkva daje Ukrajince „na pladnju“ Srpskoj crkvi. Hoće li to uskoro učiniti i s Hrvatima pravoslavne vjere, pa da onda i jedne i druge kao u neka ranija vremena „pretvore“ u Srbe?

Mario Filipi

<https://www.dragovoljac.com/index.php/mario-filipi/30606-mario-filipi-jagma-za-ukrajinskim-vjernicima>

PISMO GENERALU PRKAČINU: „PIŠEM PISMA, ODGOVORA NEMA“

Poštovani i dragi generale,

Pišem Vam na današnji dan kada slavimo blž. Ozanu Kotorsku:

<https://narod.hr/kultura/bl-ozana-kotorska-zastitnica-kotora-i-hrvata-boke-kotorske-i-crne-gore-2>

<https://hrvatskonebo.org/2022/04/27/blazena-ozana-kotorska-zazidana-djevica/>

Mnogi misle i u RH da je ona bila pravoslavka samo zato što je u Kotor došla iz Crne Gore ne znajući da su Crnogorci prvo bili katolici, a da i ne spominjemo Crvenu Hrvatsku i mog dragog prijatelja Krsta Papića koji je za sebe uvijek govorio da je Crveni Hrvat. Njemu sam i posvetio knjigu ZALJEV HRVATSKIH SVETACA koji se tako naziva i zbog blaž. Ozane:

<http://www.dragovoljac.com/images/minifp/ZaljevHS.pdf>

Zato se na današnji dan dobro podsjetiti da mi u RH imamo i Hrvate pravoslavce čija crkva HPC nije ni registrirana. Vlastima je draža SPC koja je predvodila naci-fašističku agresiju na Hrvatsku koju ste slomili vi hrvatski branitelji i kao što je poznato od agresora napravili kako je to lijepo rekao Slobodan Milošević – ZEČEVE.

Vidim da ste prije nekoliko dana podsjetili Predsjednika Vlade RH o toj ljubavi prema SPC:

PRKAČIN PLENKOVIĆU: ZAŠTO NISTE PONIŠTILI UGOVOR SA SRPSKOM PRAVOSLAVNOM CRKVOM?

24 Travanj 2022 09:53

"Taj je ugovor potpuni fijasko zdravog razuma, s hrvatske je strane potpisan s najvišim dostojanstvom rukom Predsjednika Republike, a sa srpsko-pravoslavne strane potpisao ga je izmišljeni predsjednik nepostojećeg episkopskog savjeta nelegalne Srpske pravoslavne crkve. Plenkoviću, zbog čega ga niste poništili, imate sve razloge i uvjete?!".

Naš Ante Prkačin u Saboru je prozvao Plenkovića zbog SPC-a:

"Prije godinu dana sam ukazao na nezasluženo povlaštenu položaj Srpske pravoslavne crkve u Hrvatskoj. To je institucija koja je u zadnjih sto godina najpodmukliji hrvatski neprijatelj. A to je sve dobila zbog suludog ugovora koji je pošten čovjek, ali loš političar, Ivica Račan prije 20-ak godina potpisao sa SPC-om".

"Taj je ugovor potpuni fijasko zdravog razuma, s hrvatske je strane potpisan s najvišim dostojanstvom rukom Predsjednika Republike, a sa srpsko-pravoslavne strane potpisao ga je izmišljeni predsjednik nepostojećeg episkopskog savjeta nelegalne Srpske pravoslavne crkve. Plenkoviću, zbog čega ga niste poništili, imate sve razloge i uvjete?!".

"Da je potpisan korektan ugovor sa SPC-om, to bi bio međudržavni ugovor, ali potpisan je s monstrumom koji se zove Srpska pravoslavna crkva u Hrvatskoj, koja nije upisana u evidenciju vjerskih zajednica! Nisu oni glupi, dobro znaju da se treba upisati u evidenciju i dobiti pravni subjektivitet, ali nisu to željeli učiniti, jer ako to učine, onda će priznati hrvatsku državu, a oni Hrvatsku ne priznaju".

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/30430-prkacin-plenkovicu-zasto-niste-ponistili-ugovor-sa-srpskom-pravoslavnom-crkvom>

Vjerojatno ne znate da sam ja o Vašem pitanju Predsjedniku Vlade pisao i ostalim predsjednicima (Države, Sabora i HAZU) u pismu od 17. 09. 2021.:

Poslije događaja u Cetinju kada je politika 'Srpskog sveta' i Patrijarha Porfirija, na koju smo upozoravali još kada smo tražili smjene na HRT (tj. Porfirijevoj televiziji) koji takvu politiku podržavaju, sve više i više ljudi razumiju ulogu SPC u RH i činjenicu da je upravo SPC najvažniji čimbenik u velikosrpskoj politici. Danas poslije istupa generala Prkačina u Hrvatskom saboru postalo je jasno da je djelovanje SPC u RH nelegalno i da su svi akti o toj crkvi u RH nelegalni, još je očitije da se eliminiranjem SPC u RH i oduzimanjem od nje nelegalnih posjeda koje imaju može zadati najveći udar velikosrpskoj politici čiji su oni eksponenti. A uloga arhiepiskopa Aleksandra se u svemu tome može usporediti s ovom generala Prkačina.

Pogledajte i:

<https://kamenjar.com/ante-prkacin-o-spc-nikad-nitko-nam-toliko-zla-nije-nanio/>

<https://direktno.hr/direkt/prkacin-tvrdim-da-su-jedan-porfirije-i-jovan-iz-pakraca-bolje-placeni-od-brace-sinkovic-244568/>

<https://narod.hr/hrvatska/prkacin-intencija-zakona-o-popisu-stanovnistva-je-da-se-hrvatski-pravoslavci-deklariraju-kao-srbi-i-pripadnici-spc-a>

Dva dana kasnije o Vašem pismu sam govorio na Hrvatskom radio programu 3 ZZZ FM iz Melbourne-a.

U naslovu sam stavio moj komentar Vašeg pisma koji sam Vam rekao kada smo zajedno sudjelovali na tiskovnoj konferenciji HPC 01. listopada 2021.

<https://narod.hr/hrvatska/borovcak-hina-s-podvalama-o-hpc-u-zagadila-medijski-prostor>

<https://www.hkv.hr/reportae/d-borovak/38023-hina-s-podvalama-zagadila-medijski-prostor.html>

<https://hrvatskonebo.org/2021/10/04/hina-s-podvalama-zagadila-medijski-prostor/>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/28017-hina-podvalama-zagadila-medijski-prostor>

Može se vidjeti i na youtube-u::

<https://www.youtube.com/watch?v=pn3yaMSNMMc>

Vaša pitanja Predsjedniku Vlade RH spomenuo sam i u tekstu NJIMA NE ČESTITAJU!

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/29129-njima-ne-cestitaju>

Vratimo se naslovu mog pisma Vama. Naime početkom ovog mjeseca poslao sam šredsjednicamo pismo:

JESTE LI PRIZNALI HRVATSKU PRAVOSLAVNU CRKVU?

Poštovani Predsjedniče RH,

Poštovani Predsjedniče Hrvatskog sabora,

Poštovani Predsjedniče Hrvatske vlade,

Poštovani Predsjedniče HAZU,

Dana 17.09.2021. poslao sam vam pismo PRIZNAJTE HRVATSKU PRAVOSLAVNU CRKVU! Kako nisam dobio nikakav odgovor moram vas upitati jeste li je priznali.

Možda ste shvatili da u RH trebamo imati HPC iako vam je vjerojatnije draža SPC jer se tako prilagođavate željama svjetskih moćnika koji su bili i još uvijek su protivnici hrvatske države.

Nisam vidio ni da je general Ante Prkačin dobio odgovor na svoje pismo Predsjedniku Vlade o nelegalnosti SPC u RH. Pretpostavljam da nije odgovoreno tj. da su se ispunile moje riječi koje sam mu uputio na Konferenciji za Tisak HPC: „Odgovor na Tvoje pismo će biti u skladu s naslovom dvije moje knjige „Pišem pisma, odgovora nema“.

(...)

<https://bezczure.hr/toptema/jeste-li-priznali-hrvatsku-pravoslavnu-crkvu/>

Dakle gospoda predsjednici znaju za Konferenciju za Tisak HPC i moje riječi Vama:

„Odgovor na Tvoje pismo će biti u skladu s naslovom dvije moje knjige „Pišem pisma, odgovora nema“.

Drugim riječima još tada sam najavio ovo Vaše pismo koje ste uputili Predsjedniku Vlade.

S poštovanjem,
Akademik Josip Pečarić

<https://bezczure.hr/vlad/pismo-generalu-prkacinu-pisem-pisma-odgovora-nema/>

**ARHIEPISKOP ALEKSANDAR U
PEČARIĆEVIM KNJIGAMA**

**DVA PISMA KOJA SU SKINULA MASKE / NA
HRVATSKU ŠUTNJU NISMO SPREMNI!,
ZAGREB, 2015.**

**PISMO PREDSJEDNICI RH I PREDSJEDNIKU
HDZ-A**

Štovana Predsjednice RH gđo Kolinda Grabar Kitarović,
Štovani Predsjedniče HDZ-a g. Tomislave Karamarko,

Najavljeno je kako će šibenska policija kazniti pjevača Marka Perkovića Thompsona zbog uzvikivanja pozdrava ZA DOM SPREMNI na velikom koncertu u Kninu,
Pozdrav je dio Thompsonove pjesme *BOJNA ČAVOGLAVE* koju on izvodi već 25 godina. SVATKO u bilo kojoj demokratskoj sredini smije pjevati i recitirati stihove te pjesme sve dok ona nije službeno ZABRANJENA.

Pjesma, nastala u vrijeme kada je Hrvatska bila razoružana, a UN joj je zabranio naoružavanje tj. prepustio je velikosrpskoj agresiji, dizala je moral naroda.

Može li i smije li netko kažnjavati, zabranjivati ili prekrajati riječi te pjesme koja je dio povijesti hrvatskog naroda?

Posljednji zapovjednik obrane Vukovara, Branko Borković, poznat i pod nadimkom Mladi Jastreba, na svom se Facebooku osvrnuo na polemike oko pozdrava 'Za dom - spremni'. Borković smatra da bi se pozdrav trebao uvesti u službenu vojnu uporabu:

Koliko god se trudim proniknuti u problem starohrvatskog pozdrava "ZA DOM -SPREMNI" ne mogu dokučiti što je u njemu neprimjereno i nedolično. Osobno smatram da bi ga regularno trebalo uvesti u službenu uporabu u oružane snage. Otprilike bi se dogodilo isto što se dogodilo i s uvođenjem kune kao novca.

Raznorazni anti ovi ili oni bi vrištali par mjeseci, a nakon toga bi našli nešto drugo što ih evocira na dane kada su njihovi preci (a i oni) tamanili Hrvate. Braćo i sestre: ZA DOM – SPREMNI!

Postoje I sudske presude da se radi o starom hrvatskom pozdravu (vidjeti npr.:

<http://www.hrsvijet.net/index.php/vijesti/132-hrvatska/19334-sud-utvrdio-pozdrav-za-dom-spremnij-je-stari-hrvatski-pozdrav.>).

Sjetimo se, tvrdili su kako je uvođenje kune dokaz da je RH istovjetna s NDH.

I doista je Borković u pravu kada nas je podsjetio na velikog hrvatskog predsjednika akademika Franju Tuđmana i način na koji je on riješio pitanje kune. Danas oni koji su se opirali uvođenju kune vrlo rado primaju mirovinu u kunama, pače, daju si je prebaciti na račune u Srbiji.

Pojam "Domu ili domovini odan/privržen/predan/spreman" postoji u sličnom obliku u svim zemljama i narodima, te budi nepodijeljeno pozitivna čuvstva. Uvođenjem takvog pozdrava u službenu uporabu njegovala bi se hrvatska kultura i tradicija. U protivnom protivnici ovog pozdrava mogli bi sutra doći na ideju da nam zabrane naš pleter, zagrebačku katedralu ili čak Sinjsku alku.

Zato od vas štovana Predsjednice RH i štovani predsjedniče HDZ-a tražimo da usvojite sugestiju Mladog Jastreba i predložite izmjene

zakona o hrvatskoj vojsci tj da se pozdrav ZA DOM - SPREMNI uvede u službenu vojnu uporabu.

akademik Josip Pečarić
prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
dr. sc. Vlado Košić, biskup sisački
akademik Stanko Popović
dr. sc. Mirko Valentić, znanstvenik emeritus, bivši ravnatelj
Hrvatskog instituta za povijest
dr. sc. Josip Stjepandić, Njemačka
Josip Šimunić
dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni
član HAZU
akademik Borislav Arapović, inozemni član Ruske akademije
znanosti
Krešimir Kraljević
Franislav Stanić
dr. sc. Zvonimir Šeparović, Predsjednik Hrvatskog nacionalnog
etičkog sudišta
prof. dr. sc. Mislav Grgić
prof. dr. sc. Zlatko Vrljičak
dr. sc. Stjepan Razum
prof. dr. sc. Nikica Uglešić
prof. dr. sc. Ante Lauc
prof. dr. sc. Darko Žubrinić
prof. dr. sc. Ivo Rendić – Miočević
dr. sc. Zvonimir Marić, umirovljeni sveuč. prof., bivši diplomat
prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr. sc. Srećko Kovač
prof. dr. sc. Ivica Veža
dr. Milan Jelic, ekonomist, sveučilišni profesor hrvatskog jezika,
odjel prevoditelj, na sveučilištu u Buenos Airesu
prof. dr. sc. Marin Čikeš
Tomislav Josić, SOHV
Zvonimir Hodak, odvjetnik, kolumnist
don Anđelko Kačunko
Velimir Bujanec, urednik i voditelj Tv Emisije 'Bujica'

dr. sc. Milko Brković, umirovljeni znanstveni savjetnik i naslovni
profesor u trajnim zvanjima
prof. dr. sc. Šime Vučkov, dr. med.
Nikola Štedul
Slobodan Markic, P. Eng. Toronto
dr. sc. Danijel Dugonjić, dr. med. vet., Imunološki Zavod, Zagreb
Stanko Šarić, dipl. ing., Najbolji Hrvatski Tamburaši (Ranije Zlatni
Dukati)
Damir Borovčak, dipl. ing., Zagreb
Mr. Art. Eva Kirchmayer Bilic
dr. sc. Amira Delic
dr. sc. Ana Mršić
prof. dr. sc. Dino Mihaljević Tolj
prof. dr. sc. Franjo Plavšić
dr. sc. Krunoslav Brčić-Kostić
Mirela Pavić, prof., kolumnistica u Hrvatskom tjedniku
mr. sc. Marko Grubišić, predsjednik Hrvatskog Društva Političkih
Zatvorenika
Petar Mamić, glavni urednik Boka Cro Press-a, hrvatskog tjednika
iz Sydneya, Australija
prof. dr. fra Andrija Nikić, sa 1402 Napretkovca Iz Mostara i svim
akademicima
dr. sc. Mato Artuković, znanstveni savjetnik
prof. dr. sc. Boris Širola
Zlatko Mustapić, direktor Festivala Melodije Hrvatskog Juga
Blazenko Juracic, mag. komp., docent
prof. dr. sc. Serđo Dokoza
Mladen Ibler dr.med., bivši veleposlanik RH
Miljenko Stojić, franjevac, književnik i novinar
Mladen Pavković, novinar i publicist
dr. Ružica Ćavar, dr. stom. i dr. med.
doc. dr. sc. Srećko Botrić
doc. dr. sc. Ivan Poljaković
prof. emer. dr. sc. Marija Kaštelan-Macan
general Ljubo Ćesić Rojs
izv. prof. dr. sc. Mario Grčević
general Marinko Krešić

...

Potpisnika je blizu 4200. Cijeli popis možete vidjeti na:

<http://kamenjar.com/potpisnici-pismo-predsjednici-rh-i-predsjedniku-hdz-a/>

Neke nasumično izabrane komentare možete vidjeti na:

<http://kamenjar.com/najzanimljiviji-komentari-uz-peticiju-za-dom-spremni/>

Komentar akademika Josipa Pečarića možete vidjeti na:

<http://kamenjar.com/mogu-li-prijetnje-ponistiti-spremnost-za-svoj-dom/>

PISMO PREDSJEDNICI RH

Poštovana gđo Predsjednice RH,

S nevjericom sam pročitao komentar našeg Pisma objavljen na Portalu dnevno.hr:

REAKCIJA

KOLINDA REAGIRALA NA PETICIJU da se pozdrav 'ZA DOM SPREMNI' uvede u službenu vojnu uporabu

Autor: I.G.Utorak, 25. Kolovoz 2015. u 12:03

Skupina iznimno cijenjenih hrvatskih znanstvenika, akademika, doktora znanosti uputili su otvoreno pismo predsjednici Kolindi Grabar Kitarović i predsjedniku HDZ-a, Tomislavu Karamarku, tražeći ih da usvoje sugestiju Mladog Jastreba i predlože izmjene zakona o hrvatskoj vojsci, tj. da se pozdrav 'ZA DOM - SPREMNI' uvede u službenu vojnu uporabu.

Iz Ureda predsjednice za Tportal poručeno je kako je inicijativa da se pozdrav "Za dom spremni" vrati kao službeni pozdrav Oružanih snaga "neozbiljna, neprihvatljiva i na razini provokacije".

Preko 3000 tisuće potpisnika peticije koju je preko Facebooka pokrenuo posljednji zapovjednik obrane Vukovara Branko Borković, smatra da je "Za dom spremni" starohrvatski pozdrav. Uvođenjem pozdrava njegovala bi se hrvatska kultura i tradicija, smatraju. Ako zabrane ovaj pozdrav, mogli bi sutra i Sinjsku alku ili pleter, dodali su u pismu upućenom Predsjednici i predsjedniku HDZ-a. Od njih su zatražili da predlože izmjene Zakona o hrvatskoj vojsci kako bi pozdrav ušao u službenu uporabu u Oružanim snagama RH.

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/kolinda-reagirala-na-peticiju-da-se-pozdrav-za-dom-spremni-uvede-u-sluzbenu-vojni-uporabu-825001>

S obzirom da sam Vam ja uputio pismo koje je do sada potpisalo preko 3500 ljudi, nisam očekivao da ću za Vaš odgovor doznati preko medija. Tvrdnja iz Vašeg ureda kako je inicijativa da se pozdrav "Za dom spremni" vrati kao službeni pozdrav Oružanih snaga "neozbiljna, neprihvatljiva i na razini provokacije".

Takva formulacija govori više o ljudima u Vašem Uredu, i čini mi se da ih je izvrsno opisao Hrvatski arhiepiskop Aleksandar. U svom e-mailu od 24. 08. 2015. arhiepiskop mi kaže:

„Meni bi bilo zadovoljstvo s Vama surađivati u tome da Hrvati znaju hrvatsku povijest, ali ne čitajući preko srpskih očiju.“

Dojam je da ljudi koji su ovako odgovorili na pismo koje Vam je uputila, kako kažu u dnevno.hr **skupina iznimno cijenjenih hrvatskih znanstvenika, akademika, doktora znanosti** čitaju hrvatsku povijest preko srpskih očiju, zar ne?

Kako su oni u uredu HRVATSKE PREDSJEDNICE sigurno ne smiju čitati hrvatsku povijest preko srpskih očiju, pa Vam šaljem tekst Eve KIRCHMAYER-BILIĆ. Nadam se da će pošto ga pročitaju Vaši savjetnici naučiti čitati hrvatsku povijest preko hrvatskih očiju.

S poštovanjem,

Akademik Josip Pečarić

PRILOG

GLAZBOM I RJEČJU ZA DOM KROZ POVIJEST

(posvećeno hrvatskim braniteljima)

U već gotovo stoljetnom opovrgavanju, onemogućavanju, iskrivljavanju, skrivanju, negiranju i zatiranju ljudskih prava Hrvatima i hrvatskome narodu i nastavljajući se na uzorne pojedince i prethodnike koji su Istinu koju je nemoguće zatrti, prenosili novim naraštajima, čuvali ju, bilježili i svjedočili, izlaz je znatiželja i potraga za pravom istinom i svim onim što ne naučih/smo tijekom školovanja i što niti do danas nije postalo sastavni dio nastavnih planova i programa.

U moru informacija i zbivanja kojima smo danas zatrpani, mnoge se činjenice i podaci ipak lakše i brzo pronađu. Skrivanje i prikriivanje istine provodi ponajprije u politici/medijima/obrazovanju. Hrvatska ima 12 dobara upisanih na UNESCO-ovu Reprezentativnu listu nematerijalne baštine čovječanstva i 1 nematerijalno dobro na UNESCO-ovoj Listi ugrožene nematerijalne kulturne baštine kojoj je potrebna hitna zaštita i Hrvatska je po tome 4. na svijetu i prva u Europi. Od dobara koja su povezana s glazbom to su: Dvoglasje tijesnih intervala Istre i Hrvatskog primorja, Procesija Za križen na otoku Hvaru, Bećarac – vokalno-instrumentalni napjev s područja Slavonije, Baranje i Srijema, Klapsko pjevanje, Nijemo kolo s područja Dalmatinske zagore, Godišnji pokladni ophod Zvončari s područja Kastavštine, Godišnji proljetni ophod Kraljice ili Ljelje iz Gorjana, Festa sv. Vlaha zaštitnika Dubrovnika, a Glazbeni izričaj Ojkanje potrebuje hitnu zaštitu. Stoga je zapanjujuće da, primjerice, plan i program (u)poznavanja glazbe u hrvatskom obrazovnom sustavu hrvatsku tradicijsku glazbu tretira kao izborni sadržaj kod kojeg je predviđeno tek da se po dvije teme iz tradicijske glazbe obrađuju od 5. razreda nadalje, slobodnim redoslijedom i po slobodnom izboru po načelu zavičajnosti.

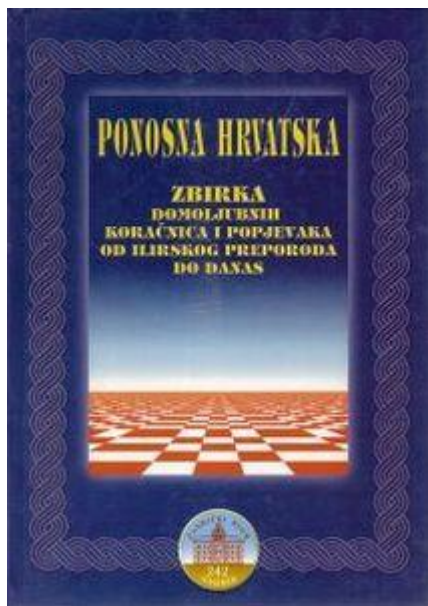
Himna Republike Hrvatske, državni simbol, prema kojemu se mora odnositi s posebnim poštovanjem, obrađuje je se u 5. razredu kao

glazbeni oblik, a nije joj određeno posebno mjesto i način obradbe koji će joj davati zasluženost dostojanstvo i dignitet. Broj domoljubnih napjeva, počevši od ilirskoga preporoda do današnjih dana je zanemariv. Usporedbe radi, u planu i programu i udžbenicima glazbene kulture susjedne nam države koja je tijekom dvadesetog stoljeća vršila pritisak na kulturni (time i glazbeni) identitet hrvatskoga naroda, a koji je kulminirao velikosrpskom agresijom tijekom Domovinskog obrambenog rata, hrvatska nacionalna manjina u njime uopće nije zastupljena. Dapače, brojni skladatelji rođeni u Hrvatskoj, a koji su (znamo iz kojih razloga) i sasvim kratko djelovali u brojnim gradovima na području bivše države, od Vojvodine, hrvatskoga Srijema i dalje prema istoku ili jugu, nazivaju se srpskim skladateljima, a brojni hrvatski napjevi nalaze se u srpskom planu i programu, bez podatka da se radi o hrvatskim napjevima. Himna njihove države i himna najpoznatijeg im sveca smještaju se odmah na početku svakog udžbenika svakog razreda, jedna pored druge. Nedavno je bila hajka zbog Marša na Drinu izvedenog u Ujedinjenim narodima. No, nigdje nije istaknuto da je taj Marš s popratnim objašnjenjem sastavni dio nastavnog plana i programa glazbene kulture u osnovnoj školi u Srbiji.

U Hrvatskoj mediji domoljubne pjesme nazivaju 'navijačkim'. Tim se nazivom želi omalovažiti njihov značaj, značaj Domovinskog obrambenog rata i u konačnici značaj hrvatskih branitelja, mladića koji su, ne razmišljajući o svojoj budućnosti, krenuli u obranu svoje domovine, svojih i naših domova i obitelji. Mnogima je pjesma bila, a i danas je, jedini trenutak olakšanja, ohrabrenja, podizanja motivacije i raspoloženja. 'Ozbiljni' skladatelji ozbiljnih i 'malo manje ozbiljnih' nota, danas više ne skladaju domoljubne pjesme. Kakva je glazba, takva je i država, parafraza je Platonove misli, a podsjetimo, u antičkoj se Grčkoj itekako vodilo računa utjecaju glazbe na ljude, posebice mlade, te se točno znalo kakvo raspoloženje kod slušatelja potiču pojedine ljestvice (modusi). Danas smo posvuda okruženi glazbom i zvukovima i često nesvjesno primamo podražaje i poruke koje nam ona šalje. Glazba jest univerzalni govor ili jezik, no ona ima ogromnu moć manipulacije. Usklik 'Za dom spremni', povijesni hrvatski pozdrav, istinska je i iskonska hrvatska poruka, najdublji, najiskreniji i najpozitivniji

naboja, zatiranog od onih koji nametanjem osjećaja krivnje Hrvatima, opravdavaju svoju agresiju te skrivaju stravične zločine svojih prethodnika i/ili predaka.

Podatci koji slijede preuzeti su iz knjige, tj. Zbirke domoljubnih koračnica i popijevaka od Ilirskog preporoda do danas, „Ponosna Hrvatska“, II. izmjenjeno i dopunjeno izdanje koju je priredio g. Antun Asić, u nakladi Agroznanja iz 2001. godine. G. Antun Asić u pregovoru ističe kako je „prvo izdanje u nakladi od 3000 primjeraka predano javnosti 1999.godine u prepunoj Velikoj dvorani Hrvatske vojske u Stančičevoj ulici 4 u Zagrebu, a na predstavljanju su sudjelovali: Simfonijski puhački orkestar Hrvatske vojske, Tamburaški orkestar HRT-a, Vokalni oktet iz Karlovca, te interpretatori koračnica i napjeva. Svečano predstavljanje popratili su svi elektronski i tiskani mediji.“



Prikupljene koračnice i popijevke podijeljene su u sedam poglavlja: svečane i nabožne pjesme, potom koračnice i popijevke nastale do ilirskog preporoda, potom one nastale od Ilirskog preporoda do I.

svjetskog rata, zatim od I. svjetskog rata do 1945., te one nastale tijekom Domovinskog rata i u vrijeme stvaranja neovisne Hrvatske. Ovdje je uočljiva praznina koja traje od kraja II svjetskog rata do Domovinskog obrambenog rata. Ovdje donosimo tek dio od preko 30 pjesama u kojima se spominje dom. Uz naslove pjesama istaknuti su njihovi skladatelji i stihotvorci, te podatci iz kojih se može zaključiti vrijeme njihovog nastanka.

Str. 48: Malena je Dalmacija (zapis po sjećanju muzikologa Andrije Tomašeka, r.1914.)

„Malena je Dalmacija, al je dika rodu svom.
Još hrvatska trobojnica, na barjaku sokolskom.
Pa bio dug i težak put, sokoli ne žale trud.
Zato braćo, naprijed hajdmo,
za slobodu i za dom- hrvatski dom.“

Str.59: Oj Slavonci i Hrvati (Ilija Okrugić, 1819.-1910., stihove popravio i prilagodio Ivan Trnski, 1819.-1910.)

„...Oj Slavonci i Hrvati, hajd u vojsku banu!
Tamo će nam slava dati krunu obećanu.
Tam za narod, dom i kralja borite se, kako valja.
Naprijed stupaj, mačem lupaj, hura, naprijed stupaj.“

Str.62: Poputnica hrvatskog junaka - glazba i stihovi Ferdo Rusan (1810.-1879.)

„Ime moje prastaro slavno je hrvatsko;
Pod ovim ću srcem svim vjerno branit dom.

...

Šesto teče stoljeće
otkad bez pomoći
od krvnika braća mâ
muku trpe već
Europo! Zar ne čuješ
plač ubogih kršćana?
Il' čovještvo ti ne štuješ
jer se tiče Hrvata?...”

Str 64: Pozdrav domovini (Nikola Štoos, 1848.-1913.):

„Oj , dome, slatko li je
i, slavno tvoje ime,
grud moja za te bije,
mrijet za te pripravna!

Za tvoju čast i sreću stati,
za te krv i život dati,
miso, želja moja jest,
dome, jedina!“

Str. 67: Poputnica Nikole Jurišića (stihovi Ljudevit Varjačić, 1852.-1926., uglazbio Ivan pl. Zajc 1832.-1914.)

„...Junak živi domu uvjek vjeran svomu
za njeg život da!...
Hajde, junak za junakom,
hajd, u smrt za dom i rod!...“

Str. 76: Složno, složno, braćo mila (Ferdo Rusan 1810.-1879.):

„...Korak, korak za korakom, Hrvat žurno za Hrvatom,
na bojište za dom mili, ajdmo, ajdmo proti sili!“

Str. 84: Svaki Hrvat ponosito (uglazbio Ferdo Livadić 1799.-1879. na tekst Ljudevita Vukotinovića 1813.-1893.)

„...Braćo, kolo sastavljajte,
pa si čvrsto desne dajte.
Zakletvu položite
Da svoj rod ne ostavite:
krv i život za naš dom!...
Obasjala srca nam i lica
s narodnošću i poslovica:
neka živi dom i rod!“

Str. 85: U boj, u boj (Franjo Marković 1845.-1914., Ivan pl. Zajc 1832.-1914.)

„...Za dom, za dom sad u boj!..
Za domovinu
mrijeti kolika je slast!
Prot dušmaninu!
Mora, on mora past!“

„Za dom mili svaki čas
nek se diže pjesme glas.
Da nam živi slavom svom
naš hrvatski mili dom.
Zato naprijed pa nastojmo
i junačkim glasom pojmo.
naprijed za mili dom.,
naprijed za mili dom!
A srce vapi tvorcu svom
i moli blagoslov
nad pravo, rod i mili dom,
vijek stalan slogom nov.“

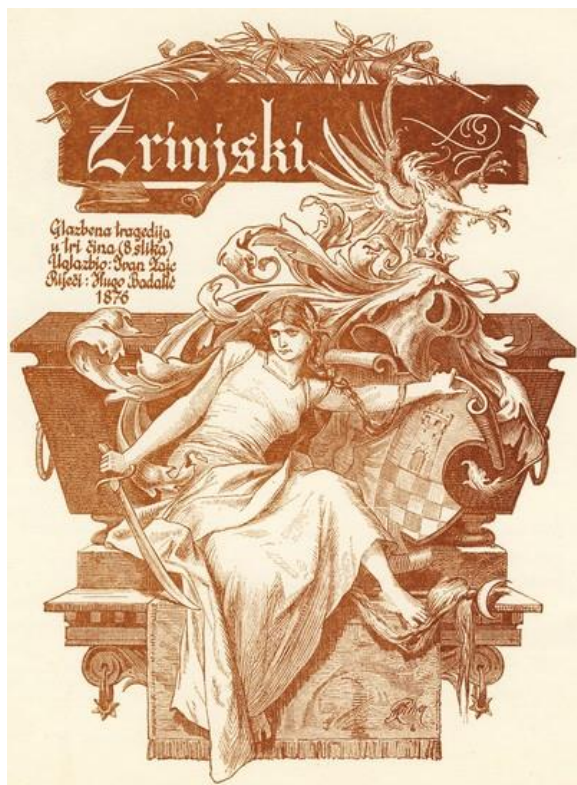
Str. 98: Za dom (glazba Ivan pl. Zajc, stihovi Ljudevit Varjačić 1852.-1926.)

„Hajde svuda svi Hrvati
radom diž'mo rod i dom,
nek se širi, neka svate, da nam bude svoj na svom!
Um i snagu domu dajmo,
neka znade čitav svijet,
svim ga srcem veličajmo,
dom nam stari budi svet!

Str. 106: Živila Hrvatska (Ivan pl. Zajc, stihovi August Šenoa, 1838.-1881)

„Glasna, jasna od pameti
preko dola, preko gora
hrvatska nam pjesam leti
sve do sinjeg tamo mora;
časak meka, čas k'o grom,

vječna jeka
za naš dom..."



Str. 112: Hrvatska vila (po sjećanju Stjepana Brajdića, 1926.-2013.)

„S Dinare kršne Hrvatska vila
novome svijetu navješta spas
U kolo braćo, ruku pod ruku,
uz milog brata vini se brat!
Pa neka glasna, ko sunce jasna,
grmnu pjesma puna nade,
k'o nebeski grom, k' nebeski grom!
Da ćeš živjet', da ćeš radit',
da ćeš ginut' za hrvatski mili dom!“

Str. 122: Naša pjesma (Miroslav Šlik 1898.-1986.)

„...Zvoni, ori širom svijeta,
liječi rane rodu svom!
Borimo se snažnih grudi
vjerom za svoj dom.“

Str. 134: U planini (domobranska)

„...A na straži, a na straži
stoje kao kipovi,
spremni da se za Hrvatsku
bore kao lavovi.
Svi za dom, svi za dom, svi za dom!“

Str. 135: Za slobodu i za dom (Mirko Kolarić 1910.-1945.)

„Za slobodu i za dom
već se krvav bije boj.
Za nju svak će spreman dati junački sad život svoj!
Za slobodu i za dom!

...

Hrabro juriš za naš dom,
za sve novi život taj,
Sretan sad je opet dragi
hrvatski nam mili kraj!
Hrabro juriš za naš dom!“

Str. 136: Za dom (po sjećanju, Stjepan Brajdić 1926.-2013.)

„Svi smo složno braćo sada
za dom spremni, za dom spremni,
budimo uvijek za dom spremni, za dom spremni budimo uvijek svi!
Kliknimo ponosno živjela Hrvatska
neka nas čuju, svijet će nama dati pravo
jer je to od vijeka sviju nas slava,
za koju ćemo živjet i mrijet!
U boj za dom, u smrt za dom.,
za vođu i narod svi ćemo složno naprijed
snažnom voljom slomiti tuđi stijeg.“

Str. 146: Hrvatine (Mario Mihaljević, 1951.)

„Braćo svi u jedan stroj,
krvavi se vodi boj.
Za slobodu i za dom,
jedini dom, hrvatski dom...“

Str. 150: Koračnica 6. domobranske pukovnije (glazba Saša Vukić, tekst Mladen Vidović, Asja Kahle)

„Idu splitski domobrani,
idu momci odabrani,
Splitske kćeri splitske cure
oko njih su ruke svile,
Splitske majke dobre bile,
sto su svijeća zapalile.
Bog nas čuva Bog nas brani,
za dom spremni domobrani...“

Str. 160: Naša garda, ponos naš (Mario Kinel, 1921.-1995.)

„Naša garda svesrdno se bori
za slobodu i naš dragi dom
svakom od njih mlado srce gori
da bi bili opet svoj na svom.“

Str. 164: Nazdravičarska (glazba Siniša Leopold, 1957.-, stihovi Davor Ban)

„Nazdravimo dragi brate,
prva neka je za Hrvate,
Ispijmo je za naš dom
nazdravimo domu svom...“

Str. 170: Prva bojna zagrebačka (glazba Nikica Kalogjera, 1930.-2006., tekst Siniša Novak)

„...Prva bojna zagrebačka,
prva bojna topnička.
za slobodu ustala,
za dom, hrvatski dom!

Str. 176: Tenkisti hrvatske vojske (Josip Vušir, Stjepan Sabljarić)
„...Croatio zemljo, oj hrvatska mti!
Za dom spremni mi smo i svoj život dati!...”

Str. 180: Vivat Croatia (tekst i glazba Đani Maršan, 1944.-)
„...Dok u nama braćo, živi zavjet svet,
mi ćemo za domovinu mrijet!...”

Str. 186: Bili cvitak (Jura Stublić)
„...Ne bojim se ja umrijeti za slobodu i za dom,
već se bojim kada odem da ti krila ne slome...”

Str. 188: Bože čuvaj Hrvatsku (glazba Đani Maršan, 1944.-, stihovi
Drago Britvić, 1935.-2005.)
„Bože, čuvaj Hrvatsku, moj dragi dom...”

Str. 192: Čavoglave (glazba i stihovi Marko Perković Thompson,
1966.-)
„...Za dom braćo, za slobodu borimo se mi...”

Str. 210: Hrvatska je sveta zemlja (glazba Antun Asić 1925.-, stihovi
Jure Karakaš 1942.-)
„Ne bojim se nikoga
kada branim dom,
Hrvatska je sveta zemlja
mi smo tu na svom...”

Str. 212: Hrvatski domobrani (Josip Vušir)
Tu, gdje Hrvat vjekovima živi,
stoljećima gdje ima svoj dom,
zvona , crkve kraj su i početak,
ponosni smo, tu smo svoj na svom.
Vjera naša, Božja pomoć
snagu daju svaki dan,
a kad dušman nam zaprijeti,
dom naš brani domobran.

Dom nam čuvaj noć i dan
naš hrvatski domobran
za dom spremni, dom se brani;
Hrvatski smo domobrani.“

Str. 236: Moja domovina (Rajko Dujmić, 1954.- Zrinko Tutić, 1955.-)

„...Vratit ću se, moram doći,
tu je moj dom,
moje sunce, moje nebo!..“

Str. 260: Ponosna Hrvatska (Damir Mihovec 1963.-, Darko Dervišević 1965.-)

„Sjedim na pragu u šoru svom,
ne dam ja nikom svoj hrvatski dom...
Lika je kršna ko nikad do sad,
Sisak je opet povijesni grad,
Varaždin drevni u srcu je mom,
Zagreb je dao sina za dom...“

Str. 266: S nama je Bog (Zoran Markulj 1951.-, Ana Bešenić 1952.-)

„Iz pepela nikli,
stasali u boju,
mladost smo spremni
dati za dom,
Prisegom časnom
svi Hrvatskoj rekli,
da odsad će biti
svoj na svom...“

Str. 272: Tvoja zemlja (glazba Alfi Kabiljo 1933.-, stihovi Drago Britvić 1935.-2005.)

„Tu ćeš naći uvijek dom,
srce koje kuca za te,
majku da te shvati,

ruku da te prati,
znat ćeš sve što treba znati.
To je tvoje zemlja ,
tu sagradi dom!..“

Str. 276: Zahvalnica (Đani Maršan, Drago Britvić)

„Hvala Ti Bože,
što si nam snažio vjeru,
s nama bdio
nad svetim hrvatskim tlom
Blaga se množe,
podovi zanosa se беру.
mirom zakrili dragu domaju i dom...“

Opisujući u proslavu kako je pjesmarica „Ponosna Hrvatska“ nastala u Časničkom klubu 242, priređivač Antun Asić ističe: „U pripremanju ove knjige imao sam želju vodilju da ova zbirka domoljubnih koračnica i popijevaka ostane kao dar budućim naraštajima, našoj djeci i djeci naše djece pa da snagu duhovne obnove u Lijepoj našoj crpe u ovim domoljubnim pjesmama pa u svečanim prigodama uvijek pjevaju i pjesmom slave hrvatsko ime i rod. Jednako tako ovom knjigom iznad svega želim da zapovjednici i mladi ročnici, vojna učilišta i škole u kojima se odgajaju buduću zapovjednici HV, prihvate i uče vojničke koračnice, onako kako su puni zanosa pjevali naši djedovi i današnji naši pobjednici. Priređivač ove knjige bit će najsretniji ako se koračnice i popijevke iz nje primjene u našoj vojsci, ako naša mladež u školama, u pjevačkim zborovima, glazbenim sastavnima, a osobito u sastavima puhačke glazbe bude svirala i pjevala.“ A riječi s početka proslava g. Asića, (siječanj 1999.), (i) današnja su stvarnost: „Domoljubne koračnice i popijevke udahnuju ljudima spoznaju o pripadnosti hrvatskom narodu. Mnogi i mnogi mladi ljudi gubili su slobodu pa i život pjevajući hrvatske pjesme. To je za tuđinsku vlast bila uvijek velika opasnost jer sve te pjesme javno pozivaju na potpunu slobodu. Osobito su proganjane domoljubne pjesme u jugoslavenskim režimima.“

Iščitavajući tekstove pjesama iz zbirke Ponosna Hrvatska, osvjestih povijesni značaj uloge hrvatskih branitelja-pobjednika, koji su izborili višestoljetno iščekivanje potpune slobode i njihov doprinos stvaranju glazbenih bisera, domoljubnih stihova i pjesama. Osvjestih i zastrašujuće, nedopustivo drsko i nemoralno ponašanje svih nas prema braniteljima-pobjednicima tijekom više od dvadeset godina. Je li ikada ikoji narod u povijesti čovječanstva prema stvarateljima svoje slobode i stoljećima iščekivane države tako nešto (u)činio i hoće li nam budućnost i povijest to ikada moći oprostiti? A Hrvati su već više od pet stoljeća za dom spremni.

Za Dom spremni pozdrav je star 447, a možda i više, godina:

1566. Nikola Šubić Zrinski

1684. Pavao Ritter Vitezović

1848. ban Josip Jelačić

1861. Ante Starčević

1894. Josip Eugen Tomić

Hrvatska seljačka stranka

1991. - IX. bojna Rafael Vitez Boban - Split,

- 1. Gardijska brigada Tigrovi

- 2. Gardijska brigada -Gromovi,

- satnija Vukovi - Vučipolje 126. brigada HV,

- izvidnički vod HV-a Crni sokolovi – Čepin

- JPN Kobac 156.brigada HV

- Marko Perković Thompson

1992. - Bojna HOS Vitezovi- Vitez

- samostalna bojna CL Split

- Hrvatska čista stranka prava

2011.- Jakov Marković, obrtnik (rješenje Suda u Kninu)

2013.- Joe Šimunić i 22 612 navijača

Eva KIRCHMAYER-BILIĆ

PISMO HAZU

Akademik Zvonko Kusić

Predsjednik, Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti
Zrinski trg 11, 10000 Zagreb

Predmet: traženja da Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti
donesde deklaraciju o slobodi istraživanja, peticija

Poštovani akademice Kusiću,

dostavljamo Vam peticiju kojom tražimo da Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti donese deklaraciju o slobodi svih istraživanja i da djeluje kao autoritet, inicijator, organizator i medijator u znanstvenim raspravama o neriješenim pitanjima u odnosu na događaje u Hrvatskoj u vrijeme II. svjetskoga rata i poslije njega.

Briga o slobodi znanstvenoga istraživanja logična je zadaća najviše znanstvene nacionalne ustanove kojoj ste na čelu. Očekujemo da HAZU bude nositelj rasprave koja bi ta pitanja oslobodila politike te organizirala da se sva ona slobodno razmotre u duhu ravnopravnosti, otvorenosti i objektivnosti. To znači da analize i rasprave moraju počivati na znanstvenom pristupu, gdje su podatci iznad svakog svjetonazora, teorije ili uvjerenja. Valjanost i snaga podataka utvrđuju se klasičnim znanstvenim metodama, a odgovori se dosežu suglasjem kompetentnih stručnjaka i samo na osnovi podataka pouzdanih prema znanstvenim kriterijima.

Potpisujući ovu peticiju, bivša saborska zastupnica Gordana Turić je konstatirala:

S osobitim zadovoljstvom supotpisujem Vaše pismo Akademiji, posebice stoga, što sam - kao bivša podpredsjednica ukinute Državne komisije za istraživanje žrtava Drugoga svjetskog rata i poraća – svjesna mogućih otpora istraživanjima koja traže istinu o toj tematici.

Tekst sa širim obrazloženjem peticije i s imenima njezinih potpisnika šaljemo Vam u privitku.

S poštovanjem,

prof. dr. sc. Matko Marušić
akademik Josip Pečarić

20. 07. 2015.

PISMO HAZU

Akademik Zvonko Kusić, predsjednik
Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti
Zrinski trg 11, 10000 Zagreb

Predmet: traženje da Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti donese deklaraciju o slobodi znanstvenoga istraživanja i da djeluje kao autoritet, inicijator, organizator i medijator u znanstvenim raspravama o neriješenim pitanjima u odnosu na događaje u Hrvatskoj u vrijeme II. svjetskoga rata i poslije njega

Poštovani gospodine akademiče Kusiću,
obraćamo se Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti (HAZU), obraćajući se Vama kao njezinu predsjedniku. Časnoj akademiji obraćamo se kao najvišem hrvatskom znanstvenom autoritetu, predlažući i tražeći da Akademija javno istupi u obranu slobode znanstvenih istraživanja i znanstvenoga raspravljanja. Nadalje predlažemo i tražimo da Akademija preuzme odgovornost za znanstvenoistraživačke aspekte neriješenih pitanja događaja u Hrvatskoj u vrijeme II. svjetskoga rata i poslije njega i da u tom pogledu djeluje kao autoritet, inicijator, organizator i medijator u znanstvenim raspravama u odnosu na ta pitanja.

Na taj smo se korak odlučili, zabrinuti nedavnim reakcijama nekih hrvatskih povjesničara, sveučilišnih nastavnika i savjetnika Predsjednika Vlade na tiskanje knjige „Jasenovački logori – istraživanja“, autora Vladimira Horvata, Igora Vukića, Stipe Pilića i Blanke Matković. Izdavač je „Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac“. Knjiga je tiskana u Zagrebu ove godine (ISBN 978-953-58565-0-4.).

Kritika, zapravo napad na knjigu došao je odmah nakon njezina predstavljanja u Splitu; „Slobodna Dalmacija“ od 21. lipnja 2015. na str. 24 i 25 donijela je reakcije Slavka Goldsteina, Hrvoja Klasića i Tvrtka Jakovine. Nažalost, kritike navedenih osoba nisu bile zasnovane na znanstvenim ili logičkim argumentima, nego na uvredama i prijetnjama (citati u kurzivu).

G. Klasić je izjavio da to (ta knjiga) *pokazuje da ovom društvu ostaje jedno važno sučeljavanje – Katoličke crkve s vlastitom prošlošću*. Nama to zvuči kao poziv na novo „suđenje Alojziju Stepincu“. G. Jakovina *taj tip izjava i djelovanje tog Društva smatra gadjljivim i njega je 70 godina nakon zatvaranja Jasenovca sramota da se te teme otvaraju na ovakav način*.

G. Slavko Goldstein je dao izjavu koja najviše zabrinjava. Ni njega ne zanima znanost ni argumenti, nego se poziva na „negiranje holokausta“ (engl. „holocaust denial“), koje je kažnjivo u Sjedinjenim Američkim Državama. On tuđe argumente naziva neistinama i ocjenjuje da on *za takve stvari više nema tolerancije*.

Zabrinuti smo tako ružnim reagiranjima na knjigu koja ima pretenziju da bude znanstvena, ozbiljna i pristojna, zbog dvaju razloga. Prvi je da uljuđeno i demokratsko društvo ne može dopustiti zabranu znanstvenih istraživanja i raspravu o argumentima koji istraživačima stoje na raspolaganju. Drugo, radi se o vrlo osjetljivoj i nacionalno, povijesno, društveno i politički vrlo važnoj temi, koja je poznata po izobličenjima i političkoj, društvenoj i obrazovnoj zloporabi, pa u odnosu na nju svaka zabrana, nasilje i arogancija, netolerancija i politikanstvo samo otvaraju dodatne rane i produbljuju podjele u društvu.

Znanstveni normativni sustav sastoji se od dvaju dijelova: temeljnih pretpostavki koje jasno prihvaćaju svi znanstvenici i stvarnih, strogih pravila, koja imaju značaj zapovijedi.

Temeljne su pretpostavke znanstvenoistraživačke etike: a) stvarnost svijeta oko nas, b) mogućnost njegova razumijevanja, barem do neke mjere, c) vrijednost formalne logike u njegovu opisu, d) mogućnost otkrivanja uzroka nekim pojavama.

Ne smatramo se izravno pozvanim ocijeniti je li sve navedeno u rečenoj knjizi točno i potpuno istinito. To ne želimo ni tvrditi, ali i – ne moramo! U ovom se slučaju prije svega radi o slobodi istraživanja i govora, potom o metodologiji istraživanja, a tek na kraju, nakon još mnogo rada i rasprava, o dosezanju konsenzusa kompetentnih stručnjaka o istini koja nam je dostupna. Otvoreno, uljuđeno i znanstveno knjiga poziva svakoga tko zna nešto drugo da joj se suprotstavi, da se usporede podatci i izvori i da se tako približimo istini koliko je ona čovjeku dostupna.

Znanstvena se istraživanja ne mogu provoditi bez *neograničene slobode mišljenja i istraživanja*. To znači da na rezultat znanstvenoga istraživanja ne smije djelovati ni jedan neznanstveni čimbenik, a da je znanstveni rezultat načelno dobar, uvijek bolji od neznanja, i da nema zabranjenoga znanja. Pojedinaac, ustanova ili društvo mogu odrediti istraživački prioritet, ali ne mogu se služiti stvarnim ili prikrivenim popisom zabranjenoga znanja. Doduše, može se zabraniti *primjena* nekoga znanja u praksi, ali *stjecanje* znanja ne može se ograničavati.

Jedino ograničenje slobodi istraživanja jest znanstvenoistraživačka etika.

Znanstvenik se podređuje normativnomu sustavu zasnovanome na vrijednostima koje pripadaju znanosti samoj. Znanstvenikovo prihvaćanje normativnoga sustava znanosti proistječe iz njegove želje za stručnim prihvaćanjem i priznanjem. Nepoštovanje etičkih normi znanstvenoga rada uzrokuje isključenje znanstvenika iz znanstvene zajednice.

Dopustite da podsjetimo na temeljna pravila znanstvenoistraživačke etike, koja proistječu iz prirode i obilježja znanosti:

- Budi pošten!
- Budi objektivan i pravedan! (U davanju prednosti podacima i zamislama.)
- Nikada ne mijenjaj i ne izmišljaj podatke!
- Ustraj na točnosti!
- Ne budi pristran! (U odnosu prema podacima i zamislama svojih suparnika.)
- Ne ustukni, nego nastoj riješiti problem!

Nažalost, bojimo se da kolege koji su dali izjave za rečeni broj dnevnika „Slobodna Dalmacija“ nisu to učinili na tragu tih temeljnih pravila znanstvenoistraživačke etike.

Zato tražimo od Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti da svojim autoritetom i poznavanjem prije svega zaštiti slobodu istraživanja i pravo znanstvenika ali i laika na iznošenje argumenata. Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti mora se suprotstaviti svakom pokušaju zabrane istraživanja, prijetnjama znanstvenicima i građanima, pa i vrijeđanju osjećaja svih koji u raspravama sudjeluju.

Jednako tako, predlažemo Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti da organizira okrugle stolove, simpozije i sučeljavanja svih ljudi koji imaju konkretne argumente i podatke, i da pod zaštitom svojega ugleda i znanstvene ekspertize raspravu drži demokratskom i otvorenom, a istodobno u granicama pristojnosti i tolerancije i u okvirima metodologije koja određuje znanstvenoistraživačku logiku, dokazivanje i zaključivanje.

Rasprava o argumentima knjige „Jasenovački logori – istraživanja“, kao i drugih istraživačkih izvješća o osjetljivim temama, uopće ne bi trebala biti opterećena političkim i svjetonazorskim utezima, nego se samo oslanjati na argumente i našu želju i pravo da doznamo svu istinu koja se iz svih postojećih i budućih dokaza može iščitati.

akademik Josip Pečarić
prof. dr. sc. Matko Marušić
akademik Andrej Dujella
dr. sc. Vlado Košić, biskup sisački
akademik Dubravko Jelčić
akademik Marin Hraste
akademik Andrija Kaštelan
dr. sc. Mile Bogović, biskup gospićko-senjski
prof. dr. sc. Zvonimir Janko, dopisni član HAZU, Sveučilište u
Heidelbergu
prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
Ante Ivas, biskup šibenski
akademik Stanko Popović
akademik Žarko Dadić
akademik Ivan Aralica
prof. dr. Ante Sekulić, dopisni član HAZU-a
akademik Frano Kršinić
dr. sc. Marin Barišić, nadbiskup, metropolit splitsko-makarski
mons. Josip Mrzljak, biskup varaždinski
akademik Stjepan Gamulin
prof. dr. sc. Dubravka Sesar, član suradnik HAZU, razred za
filologiju
izv. prof. dr. sc. Mario Grčević, član suradnik HAZU, razred za
filologiju

dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni član HAZU
Ante Glibota, potpredsjednik Europske akademije znanosti, umjetnosti i književnosti
prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije znanosti i umjetnosti
prof. dr. sc. Ivica Veža, član Europske akademije industrijskog management
prof. dr. sc. fra Andrija Nikić, predsjednika HAZU sa sjedištem u Mostaru
dr. sc. Josip Stjepandić, Njemačka
prof. dr. sc. Ivan Malčić
doc. dr. sc. Dubravko Jelić
doc. dr. sc. Ivan Bokan
prof. dr. sc. Srećko Kovač
dr. sc. Mato Artuković, znanstveni savjetnik
dr. sc. Hrvoje Kalinić
izv. prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
izv. prof. dr. sc. Borka Jadrijević
prof. dr. sc. Boris Širola
dr. sc. Stjepan Kožul
dr. sc. Stjepan Razum
prof. dr. sc. Boro Mioč
prof. emer. dr. sc. Ivo Soljačić
mr. sc. Ante Milinović, znanstveni savjetnik
dr. sc. Anđelko Mijatović
prof. dr. sc. Božo Goluža, Pročelnik Studija povijesti i voditelj Poslijediplomskoga studija Sveučilište u Mostaru Filozofski fakultet
prof. dr. sc. Nikica Uglešić
dr. sc. Zlatko Vučić
doc. dr. sc. Branko Hebrang
prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr. sc. Milko Brković
doc. dr. sc. Zlatko Begonja
prof. dr. dr. h.c. Nikola Debelić, veleposlanik u m.
dr. sc. Miroslav Banović

prof. dr. sc. Darko Žubrinić
prof. dr. sc. Slavko Kovačić
prof. dr. Stipe Kutleša
Mladen Ibler, dr. med., veleposlanik RH u mirovini
dr. sc. Anto Orlovac, svećenik
dr. sc. Vladimir David, Australija
prof. dr. sc. Jerko Barbić
prof. dr. sc. Mihovil Biočić
prof. dr. sc. Nikola Bradarić
dr. sc. Rok Čivljak
prof. dr. sc. Marija Definis Gojanović
prof. dr. sc. Marinko Erceg
prof. dr. sc. Mladen Kuftinec
prof. dr. sc. Ilija Kuzman
prof. dr. sc. Ana Marušić
prof. dr. sc. Darko Orešković
prof. dr. sc. Davor Pavuna
prof. dr. sc. Stojan Polić
prof. dr. sc. Ivan Poljaković
Branko Salaj, veleposlanik RH u mirovini, bivši direktor HINE
izv. prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović
dr. sc. Marko Jerčinović
prof. dr. sc. Andrija Hebrang
prof. dr. sc. Ana Jerončić
dr. sc. Krešimir Bušić
dr. sc. Davor Pećnjak
prof. dr. sc. Vladimir Mikuličić
dr. sc. Vine Mihaljević
Marija Peakić-Mikuljan, bivša predsjednica Društva hrvatskih
književnika
prof. dr. sc. Marin Čikeš
mr. sci. Gordana Turić, bivša podpredsjednica ukinute Državne
komisije za istraživanje žrtava Drugoga svjetskog rata i poraća
dr. Tomislav Djurasovic, München
doc. dr. sc. Srećko Botrić
prof. dr. sc. Ante Lauc
mr.art. Eva Kirchmayer Bilić, Muzička akademija, Zagreb

prof. dr. sc. Ivan Perić
prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
prof. dr. sc. Neven Elezović
dr. sc. Vladimir Horvat
doc. dr. sc. Mario Puljiz
doc. dr. sc. Julije Jakšetić
doc. dr. sc. Josip Dukić
prof. dr. Sven Seiwerth
prof. dr. sc. Zvonimir Janović, umirovljeni redoviti professor u
trajnom zvanju
dr. sc. Vladimir Čepulić, umir. prof. FER-a
Rozina Palić-Jelavić, Odsjek za povijest hrvatske glazbe HAZU
doc. dr. sc. Maja Andrić
izv. prof. dr. sc. Anita Matković
prof. dr. sc. Zoran Vataavuk
prof. dr. sc. Ivan Petrović
dr. sc. Frano Glavina
Nikola Štedul, Master of Arts Honours, žrtva atentata
dr. sc. Pero Vidović SJ, bibličar
Benjamin Tolić, filozof, diplomat, publicist I kolumnist
izv. prof. dr. sc., Ružica Razum
mr. sc. Josip Ungarov, dobitnik državne nagrade za znanost
prof. dr. sc. Tomislav Živković
izv. prof. dr. sc. Mario Krnić
dr. sc. Domagoj Jamičić, znanstv. Savjetnik
prof. dr. sc. Branko Jeren
prof. dr. sc. Šimun Križanac
dr. sc. Nikša Krstulović
prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
prof. dr. sc. Mislav Grgić
prof. dr. sc. Zdravko Tomac
prof. dr. sc. Mladen Parlov
dr. sc. Zvonimir Marić, sveuč. prof. u m., bivši diplomat
prof. dr. sc. Stipe Tadić, znanstveni savjetnik
doc. dr. sc. Ambroz Čiviljak
dr. sc. Miroslav Međimorec
Prof. dr. sc. Vlado Jukić

dr. sc. Stjepan Kušar, red. prof. na Hrvatskom katoličkom
sveučilištu
prof. dr. sc. Marinko Vidović, bibličar
prof. dr. sc. Zlatko Vrljicak
dr. sc. fra Smiljan Dragan Kožul O.F.M. (Duhovni ravnatelj
Pokreta krunice za obraćenje i mir)
prof. dr. sc. Šime Vučkov
prof. dr. sc. Mijo Nikić, SJ
Vjekoslav Krsnik, prvi glavni urednik HINE
doc. dr. sc. Ljiljanka Kvesić, Mostar
dr. sc. Marija Buzov, znanstvena savjetnica
red. prof. art. Đuro Tikvica, pijanist, Muzička akademija
Sveučilišta u Zagrebu
dr. sc. Davorin Lovrić
dr. sc. Osor Barišić
dr. sc. Ante Vučković
dr. sc. Irena Zakarija Grković
prof. dr. sc. Stipan Janković
prof. dr. sc. Antonija Balenović
prof. dr. sc. Željko Jeričević
Marko Perković Thompson
Miljenko Stojić, franjevac, književnik i novinar
prof. dr. sc. Ivica Grković
prof. dr. sc. Zoran Vataavuk
prof. dr. sc. Mladen Petravica
prof. dr. sc. Ivan Bodrozic
prof. dr. sc. Luka Tomašević
prof. dr. Ante Čuvalo
dr. sc. Jure Krišto, zaslužni znanstvenik u miru
dr. sc. Žarko Domljan, predsjednik Hrvatskog sabora u miru
izv. prof. dr. Ante Pavlović
prof. emeritus dr. sc. Radoslav Galić
doc. dr. sc. Ante Periša
Đuro Vidmarović, književnik, bivši veleposlanik, predsjednik
HKV-a
Nikola Obuljen, bivši gradonačelnik Dubrovnika i saborski
zastupnik u miru

dr. sc. Ante Matana, dr. med
prof. dr. sc. Milan Nosić
don Anđelko Kačunko
dr. sc. Drago Katović, profesor emeritus
prof. dr. sc. Mile Dželalija
dr. sc. Stijepo Mijović Kočan, književnik
prof. Ive Livljanić, veleposlanik u miru
prof.dr.sc. Vlado Dadić
prof. dr. sc. Ivo Rendić – Miočević
prof. emer. dr. sc. Ivan Ilić
prof. emer. dr. sc. Marija Kaštelan-Macan

Potporna Pismu HAZU:

Đivo Bašić, prof; Dubrovnik
Velimir Čerkez
Ivan Vukić,
Mladen Pavković, novinar i publicist
Stanko Šarić, dipl. Ing. (Najbolji hrvatski tamburaši)
Janko Bučar, dipl. Pravnik, karikaturist
Branko Haubrich iur.
Dijana Bigunac, Vodeći stručnjak za geologiju, INA d.d.
Stipo Pilić, prof.
Dijana Bigunac, MBA, doktorandica na RGNF
Ivo markulin,kap.d.pl.
Slobodan Markic, P. Eng. Toronto
Marija Markic, CTC. Toronto
Ante Nadomir Tadić Šutra, prof., Knin
Juraj Cigler, dipl. inž. Građ., Čakovec
Jasenska Polić Biliško
Branko Prpić, prof. Sociologije
Marija Kramer
Dr. med. Aleksander Kršnjavi, Švicarska
Josip Malović
Pejo Čičak
Mislav Benčević
Miroslav Kušek, dipl. Iur.
Mate Sušac

Vide Blažević
Krunoslav Gliha
Marijan Petek mr. sci.
Domagoj Musa
Milat Gojmir dragovoljac svetog Domovinskog rata
mr. zn. Marica Đureković
Josip Kokić
Ante Kukavica
Krešimir Kraljević, Kamenjar.com
Renato Šelj, umirovljeni bojnič HV
mr. sig. Ivan Lulic
Miljenko Plisic
Viktor Dukić
Vera Primorac, književnica
Ivan Vrdoljak – svećenik
prof. u mirovini Ante Čizmić
Miroslav Papić
Vladimir Mrkoci, prof. povijesti
Ivan Bradvica, dipl. ing. građ., književnik
Stjepan Tokić dočasnik HV i Google moderator
Oskar Šarunić
Ivanka Čuljak, prof.
Vlatko Bilić, dipl. ing., Zagreb
Ivanka Bilić, umirovljenica, Zagreb
Smiljana Šunde, novinarka u publicistkinja
Kata Žarko
Nediljko Žarko
Ana Barišić
Marko Žarko
Marija Senjić
Niko Senjić
Vicko Goluža
Đurđica Bastjančić, prof.;
Ivan Bastjančić, dipl. ing. stroj.;
Iva Bastjančić, nastavnica.
mr.sc. Jelenka Vučkov
Krešimir Duvnjak, dipl. ing., mag. phil. et univ. bacc. relig.

Josip Maršić
Danijela Šakota, novinarka
Božidar Ručević, dipl. inž.
Ilija Lukanović, teolog i diplomat
Franislav Stanić, osnivač portala kamenjar
Nikola Mulanović
Ante Stipic ing brodogradnje
Antun Raguž, prof, Švedska
Marija Bakovic, Stockholm
Robert Majerić dipl.ing.el.
Josip Grilec, mr. sci.
Josip Vučetić, glavni urednik portala www.dragovoljac.com
Zdravko Vlaić, dipl. ing.
Ljilja Zovko
Don Vjenceslav Kujundžić Split
Miljenko Mustac, Privlaka/Salzburg
Franjo Žgela dipl. ing. arh.
Ankica Markulin, prof.
Prim. mr. sc. Miljenko Raos dr.med.
Ivana Babic, prof. hrvatskoga jezika i književnosti
Tonći Zokić, Orebić
Dusko Abramovic, Toronto - Canada
Nevena Abramovic, Toronto - Canada
Damir Borovčak, dipl. ing., publicist, Zagreb
Vanda Boras Podravac Senj-Canberra (Australija)
Petar Gelo, Melbourne
Don Lazar Čibarić
Dr Josip Divic, SAD
Antun Drndelić, novinar
mr. sc. Đuro Škvorc, Križevci
Željko Antun Milina, Nova Gradiška
Marija Milina, Nova Gradiška
Ivan Budimir
Hrvoje Budimir
Mirjana Budimir
Tomislav Budimir
Siniša Posarić, književnik iz Rijeke

Mario Filipi
Rudi Tomic, Hrv. Akad. hazud/d, Kanada
Tomislav S. Krčmar
Radoslav Maric, M. D., New York
Miroslav Papic, dipl. Ing. Stroj.,
prof. Ikica Čuvalo
prof. Malkica Dugeč, hrvatska pjesnikinja
mr. sc. Zlatko Uvanovic
Zlatko Klarin, ing.
Andro Klarin, ing.
Zrinka Klarin
Dr. Anto Križić, Berlin
Marijan Križić, Zagreb
ing. Stipo Barać
Nikola Bašić, pisac, Vis
Vlado Glavaš
Danica Glavaš
dipl.-ing. Stjepan Poropatić, Štutgart
Branko Hrkač, sam. likovni umjetnik
Daran Bašić, branitelj, Mostar
Zdravko Lozar, slobodni umjetnik .Berlin
Jakov Lozar,ekonomist.Berlin
Ante Tokic, HFDV,Berlin-Livno
Slobodan Vlašić, dipl. oec.
Vesna Plazibat, Split
Edo Pivcevic
Katica Žmire
Ivo Poljak
Jakov Vranjkovic
Marta Čerina, Zagreb
mr. sc. Ivan Mance
Lovro Cindori, kanonik, Zagreb
Matija Grgat

ODGOVOR HRVATSKOM ARHIEPISKOPU ALEKSANDRU

Velepoštovani g. Hrvatski arhiepiskopu Aleksandre,

Bila mi je izuzetna čast i zadovoljstvo staviti i Vas kao potpisnika pisma Predsjedniku HAZU s prijedlogom da Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti donese Deklaraciju o slobodi znanstvenoga istraživanja u odnosu na događaje u Hrvatskoj u vrijeme II. Svjetskoga rata i poslije njega te ju zatim trajno provodi.

Tim više što sam i sam upozoravao na stradanja jedinog hrvatskog pravoslavnog Patrijarha, Sv. Germogena i fizičkog uništenja sveg hrvatskopravoslavnog klera.

Ne dvojim da će u okviru Provođenja Deklaracije HAZU posebno voditi računa i o tim stradanjima.

Nepravda koja se Vašoj Crkvi i Vašim vjernicima čini i danas tim je veća što sam uvjeren da nitko od njih nije digao ruku na zajedničku nam državu i svi oni je vole Hrvatsku jednako kao i svi mi.

Zapravo, priznanje Hrvatske pravoslavne crkve od RH važnije je za samu državu nego za Vašu Crkvu. Usudio bih se reći da bi to bilo korisnije i za mnoge pravoslavce koji se izjašnjavaju kao Srbi. Kako se neki od njih ponašaju i kako se na njih gleda u Hrvatskoj najbolje je vidjeti u članku velikog hrvatskog kolumniste Tihomira Dujmovića, *Vrijeme apsurdna - Pupovčeva Hrvatska*:

<http://www.slobodnadalmacija.hr/Novosti/Hrvatska/tabid/66/articleType/ArticleView/articleId/296795/Tihomir-Dujmovi-Pupoveva-Hrvatska.aspx>

U tekstu Dujmović upozorava kako su najveće zločine nad Hrvatima činili upravo hrvatski Srbi. Potom kaže:

I zato je njima Tuđman drugo ime za zločin. I zato je njima svaka hrvatska država ustaška. I zato se oni izruguju s hrvatskom zastavom. I zato su njima sva prava koja im date premalena, jer oni zapravo traže stare pozicije. I zato su bijesni kad im Predsjednica kaže da imaju sva manjinska prava na najvišem europskom standardu. I zato su bijesni kad im Predsjednica kaže da su oni etnički Srbi, ali da u hrvatskoj državi mogu biti samo politički Hrvati! Danas njihova

elita zaljubljeno sluša Beograd čak i kad odande stižu Šešeljove riječi da je Domovinski rat bio tek prvo poluvrijeme! Naime, načinom na koji s nama razgovara Beograd jasno pokazuje da im mir i normalni odnosi nisu na kraj pameti.

Naša je tragedija da se za ovih 25 godina nije afirmirala ona snaga kod hrvatskih Srba koja ne misli „beogradski“, tragično je da se šest posto hrvatskih Srba što su u Vukovaru ratovali na našoj strani i deset tisuća hrvatskih Srba što je ratovalo na hrvatskoj strani, nije afirmiralo kao protuteža današnjoj srpskoj eliti u Hrvatskoj.

Ne treba pri tome zaboraviti da su ih u svemu tome ohrabrivali i danas to rade i vlasti u Srbiji i Srpska pravoslavna crkva. Tako i danas uspoređuju ćirilicu u Vukovaru i latinicu u Beogradu, kao da su Hrvati potpuno razrušili Beograd, kao što su Srbi Vukovar. Zapravo time šalju poruku hrvatskim Srbima da je nekažnjivo ubijanje Hrvata i rušenje hrvatskih gradova. Mnogo više oko toga možete vidjeti ako pogledati razgovor s Vladom Iljkićem iz Stožera i samog Stožera za obranu hrvatskog Vukovara i SOHV:

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/ozana-basic/21011-v-iljkic-ne-dirajte-mi-vukovar-na-njega-nemate-nikakvo-moralno-pravo-osim-sutnje-i-postovanja.html>

<http://kamenjar.com/sohv-novi-statut-grada-vukovara-je-tek-prva-u-nizu-pobjeda-zdravog-razuma-u-hrvatskoj/>
ili:

<http://www.dnevno.hr/domovina/pored-najmlade-zrtve-ovcare-16-pronaden-je-njegov-izrezbareni-dupin-odluku-da-igor-umre-donio-je-susjed-824647>

Također, u **manastiru Krka** u Kistanjama prigodom proslave 400 godina bogoslovije pred više stotina pravoslavnih vjernika liturgijsko slavlje predvodio je patrijarh Irinej koji je svojoj propovijedi istaknuo je kako je manastir na Krki podignut u 14. stoljeću i dodao da to znači da **Srbi** nisu došli s Turcima nego da je ovo područje srpska postojbina, kao i drugih koji tu žive.

Očito, Srbi i danas svojataju taj manastir i na neistinama tvrde kako su ga oni osnovali u 13. stoljeću. To tvrdi i patrijarh kojemu je ta neistina potrebna kako bi ustvrdio da su Srbi već u to doba tu bili domicilni narod.

Što je istina o manastiru možete vidjeti na:

<http://www.portaloko.hr/clanak/zvonimir-despot-poducio-patrijarha-irineja-da-su-manastir-krka-osnovali-katolicki-svecenici-/0/77148/>

Posebno zgražanje u Hrvatskoj izazvale su njegove riječi:

Naš narod je puno puta bježao, ali se i vraćao ovamo. To se dogodilo i u naše vrijeme i zla koja su se dogodila su veća jer se to dogodilo u kršćanskom narodu koji je mnogo godina imao iste crkve, i dogodilo se da su se braća podijelila i toliko zla nanijela jedni drugima. Zlo su činili nama susjedi i mi njima, ali mi u mnogo manjoj mjeri. Moramo oprostiti za zlo koje su nama činili, ali i moliti da nama oproste za ono koje su poneki od nas činili – rekao je patrijarh Irinej, a na novinarski upit da objasni što je mislio pod izjavom da su Srbi činili zlo u manjoj mjeri odgovorio je da to pokazuje ono što se dogodilo jer da je, kako je dodao, srpski narod pod velikim pritiskom morao napustiti ove krajeve i da je tragično ono što mu se događalo, kako je rekao, na putu bježanja od smrti.

Na Sudu u Haagu utvrđeno je da je mnogo manje Srba stradalo u „Oluji“ nego što su oni pobili Hrvata dok su držali taj prostor pod svojom okupacijom. A poznato je da im je Hrvatska omogućila koridore za povlačenje. Slobodan Milošević o toj srpskoj „bežaniji“ kaže na sjednici Vrhovnog savjeta obrane Jugoslavije 14. kolovoza 1995.:

“Molim vas, 6 hiljada Hrvata je branilo Vukovar pola godine; napadala je cela Prva armija, vazduhoplovstvo, čudo, sva sila koju je imala JNA, a oni nisu odbranili Knin, kojem se može prići samo iz tri pravca; nisu ga mogli braniti ni 12 sati!? Oni ga nisu branili, jer po svim izveštajima koje smo dobili od policajaca, građana i ostalih, čim je prestala artiljerijska priprema u sedam uveče, oni su naredili - bežaniju! Prema tome, tu nije bilo nikakvog otpora niti je bilo borbenog dodira sa hrvatskim snagama. (...) - Tamo je palo naređenje da svi izađu iz Krajine istog dana, čak bez stvorenog kontakta sa hrvatskom vojskom na najvećem delu fronta. (...) Pitanje je ko je, zaista, doneo odluku da krajiško rukovodstvo napusti Krajinu? Takva odluka, kada su imali sve uslove da se brane, izazvala je egzodus. Sada to treba da bude razlog da Jugoslavija jurne tamo da brani te teritorije, sa kojih su oni utekli kao zečevi?!”

Zanimljivo je vidjeti kako je njegov prethodnik patrijarh Pavle mijenjao svoje stavove suočen s tom „bežanijom“ i srpskim porazom.

S ponovnim proglašavanjem nezavisnosti Hrvatske i izričitim priznanjem njenog predstavnika Franje Tuđmana da je tzv. NDH njena preteča u tom navodno neprekinutom hiljadugodišnjem kontinuitetu hrvatske državnosti, započelo je novo, a po mogućim posledicama možda i pogubnije stradanje Srba u Hrvatskoj. Ti naši sunarodnici, iste vere i krvi, suočeni su sa sledećim kobnim izborom: ili će se oružjem u ruci izboriti za opstanak u istoj državi sa maticom srpskog naroda, ili će biti prisiljeni da se iz te nove Nezavisne Države Hrvatske pre ili posle isele.

Trećeg nema. Za to ih srpska država i srpski narod moraju zaštititi svim legitimnim sredstvima, uključujući i oružanu samoodbranu srpskih života i svih srpskih krajina“, pisao je prvi čovjek Srpske pravoslavne crkve patrijarh Pavle predsjedniku međunarodne mirovne konferencije o Jugoslaviji lordu Peteru Carringtonu koncem 1991. godine. Srpski balvani već su bili razasuti diljem Hrvatske, u Borovu Selu dogodio se pokolj hrvatskih policajaca, u velebitske jame kod Lovinca bačeni su zarobljeni Hrvati, a Vukovar je, pod brutalnim napadima JNA, odbrojavao svoje zadnje dane.

Patrijarhovo pismo, koje je 1. studenog osvanulo i na naslovnoj stranici službenog glasila SPC-a “Pravoslavlje“, predstavljalo je službeni stav najutjecajnije vjerske zajednice u srpskom narodu. A ona je jasno poručivala da svi Srbi trebaju živjeti u istoj državi, a ne u samostalnoj Hrvatskoj, jer “niko posle Drugog svjetskog rata nije Jevreje prisiljavao da žive u zajedničkoj državi sa Nemcima“. Pritom je SPC zdušno podržavao ideju velike Srbije koju je propagirao SANU, a na terenu u djelo provodio Slobodan Milošević...

No, kako je projekt velike Srbije doživljavao poraz za porazom, tako je i u redovima SPC-a splašnjavalo oduševljenje za okupljanje Srba u jednoj državi. U ožujku 1999., samo tjedan dana prije napada NATO-a na Srbiju, patrijarh Pavle bio je u službenom posjetu Zagrebu i, nakon sastanka sa tadašnjim hrvatskim predsjednikom Tuđmanom, pravoslavno-srpskom narodu u Republici Hrvatskoj poručio da “dileme nema oko opredeljenja za poštovanje hrvatskog

ustava i zakona, odnosa prema domovini, te jedne civilizovane integracije u hrvatsko društvo, kao i doprinosa da Hrvatska zauzme svoje mesto u evropskim i svetskim integracijama.” ...

Pred svoju smrt patrijarh Pavle je, tada već kao devedesetogodišnjak, definitivno okrenuo leđa ideji koja je bivšu Jugoslaviju, a ponajviše srpski narod, zavila u crno. “A ja kažem: ako bi trebalo da se održi velika Srbija zločinom, ja na to pristao ne bih nikada; neka nestane velike Srbije, ali zločinom da se održava – ne. Ako bi bilo potrebno i nužno jedino da se održi mala Srbija zločinom, ja i na to ne bih pristao. Neka nestane i male Srbije, ali zločinom da se održi – ne. I kad bi trebalo da se održi poslednji Srbin, ja da sam taj poslednji Srbin, a da se održi zločinom – ne pristajem, neka nas nestane ali da nestanemo kao ljudi, jer nećemo onda nestati, živi ćemo otići u ruke Boga Živoga“, izjavio je patrijarh Pavle 2007. godine.

<http://www.slobodnadalmacija.hr/Novosti/Hrvatska/tabid/66/articleType/ArticleView/articleId/296704/Default.aspx>

Na žalost ponašanje patrijarha Irineja pokazuje da Srbi ništa nisu naučili iz Domovinskog rata. Pri tome ne smijemo zaboraviti ni krivnju mnogih hrvatskih političara koji danas, neki i otvoreno, sudjeluju u provođenju velikosrpskog Memoranduma SANU 2.

Uvjeran sam da bi priznanjem Hrvatske pravoslavne crkve sve to umnogome promijenilo.

S velikim poštovanjem,
Akademik Josip Pečarić

U Zagrebu na Dan sjećanja na žrtve totalitarnih režima

P.S. U prilogu Vam šaljem jedan moj tekst koji se odnosi na slična ponašanja patrijarha Irineja.

Naslov:Fwd: Pečarić

Datum:Thu, 20 Aug 2015 16:04:09 +0200

Šalje:HRVATSKA PRAVOSLAVNA CRKVA

<pravoslavlje.hr@gmail.com>

Prima:pecaric@element.hr

Poštovani gosp. Pečariću,

nedavno sam upoznat s Vašim nastojanjem oko toga da Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti donese Deklaraciju o slobodi znanstvenoga istraživanja u odnosu na događaje u Hrvatskoj u vrijeme II. Svjetskoga rata i poslije njega te ju zatim trajno provodi.

Osim opće poznatih, bilo je u ta vremena i događaja manje znanih, vezanih uz pravoslavnu crkvu hrvatskog jezika, države i naroda, koje bi hitno trebalo znanstveno istražiti, ponovno ocijeniti i pravnim radnjama ispraviti. Ova godina je 70-a godina od pogubljenja jedinog hrvatskog pravoslavnog Patrijarha, Sv. Germogena i fizičkog uništenja sveg hrvatskopravoslavnog klera (40 svećenika) od jugoslavenskih komunista i oduzeća hrvatskim pravoslavcima svih bogomolja. Tad je to učinjeno drugi put. Prvi put to je učinjeno 1923. osnutkom SPC i ukidanjem hrvatskih pravoslavnih metropolija na teritoriju RH naredbom srbskog kralja, a treći put 2002., ništetnim ugovorom Ivice Račana sa SPC u RH.

Možda niste upoznati, ali danas u RH živi gotovo 17 000 Hrvata pravoslavaca, a nemaju niti jednu bogomolju niti im crkvu priznaje njihova država. Više je Hrvata pravoslavaca nego zajedno pravoslavnih Bugara, Crnogoraca i Makedonaca koji su Hrvati po državljanstvu, čak i kad im pribrojimo sve protestante i razne sekte. Svi oni su priznati od države, mnogi imaju i ugovore o financiranju, iako nitko od njih ne ispunjava minimum uvjeta po Zakonu o vjerskim zajednicama.

Priznanje SPC u RH provedeno 2002. ništetnim ugovorom posebna je priča, s kojom ću Vas rado upoznati, ako Vas zanima, a mislim da bi Vas moglo i trebalo zanimati, jer tu je iza svetosavnog plašta skrivena jezgra najvećih hrvatskih problema zadnjih stoljeće i pol, iza bizantskog grba carske obitelji Paleolog kroji se i krije dugoročni imperijalni program koji oblikuje kolektivnu svijest Srbskog naroda, a iza tog ništetnog ugovora krije se financiranje svega navedenog.

Zainteresiran sam za napredak svoje nove Domovine Hrvatske i Hrvatskog naroda koji me je primio kao svog rođenog te stoga, molim Vas primiti moju potporu Vašoj peticiji o donošenju deklaracije o slobodi znanstvenoga istraživanja.

Blagodat Gospoda našeg Isusa Hrista i ljubav Boga Otca i zajednica Svetoga Duha neka je s Vama,

Hrvatski arhiepiskop †Aleksandar

<https://hrvatskapravoroslavnacrkva.wordpress.com/>

PRILOG

APOLITIČNI, ISTINOLJUBIVI PATRIJARH

VISOK STUPANJ TOLERANCIJE PATRIJARHA IRINEJA

Autor: Josip Pečarić

Dnevno.hr, 14. Siječanj 2014.

Naravno, apolitični Patrijarh dobro zna kako se Hrvatska proteže samo dotle do kamo se vidi s vrha Katedrale iz Zagreba, a ostalo su samo pokrajine, valjda izvan Hrvatske.

Zvonimir Hodak (Dnevno.hr, 06. siječnja 2014.) upozorava nas kako, za razliku od hrvatskih biskupa i nadbiskupa, srpski partijarh Irinej posjeduje visok stupanj tolerancije:

...istinoljubivi patrijarh Irinej, bez obzira što se radi o stranom teritoriju, pun ljubavi zaželio je sretan Božić svojim sunarodnjacima riječima: “u Dalmaciji, Hrvatskoj, Slavoniji, Lici, na Kordunu i Baniji!” Naravno, apolitični Patrijarh dobro zna kako se Hrvatska proteže samo dotle do kamo se vidi s vrha Katedrale iz Zagreba, a ostalo su samo pokrajine, valjda izvan Hrvatske. Time pokazuje visok stupanj tolerancije jer se sa vrha Katedrale, kad je jako vedro, vide i Karlovac, a ponekad i Petrinja, ali to za njega valjda nije Hrvatska. Sreća što se s vrha Katedrale ne vidi Dubrovnik jer bi možda netko počeo tvrditi kako je to njegov, a ne hrvatski grad.

Hrvatska akademska zajednica “Kralj Tomislav” posebno upozorava kako Patrijarh nije spomenuo Gorski Kotar i Istru, gdje inače ima relativno dosta pravoslavaca, pa se nedvojbeno izvlači zaključak da ta područja Patrijarh smatra talijanskim teritorijem.

Istina, matematičar sam pa mi povijest i logika i nije jača strana, pa nisam siguran misli li Patrijarh da je i Hrvatska srpska pokrajina (stavljena je između Dalmacije i Slavonije)? A ne spominjanjeorskog Kotara i Istre samo pokazuje svu tolerantnost srpskog patrijarha jer i pored toga što tamo ima puno pravoslavaca, ipak ih ne smatra srpskim, nego talijanskim teritorijem.

Da, pogledajmo samo taj Dubrovnik. Srbi stalno i ističu da se radi o srpskom gradu, ali i dalje tolerantno dopuštaju da je taj grad u RH, mada je poznato da bi se s Dubrovnikom ukupno srpsko kulturno i spomeničko blago udvostručilo (ako ne i utrostručilo). A koliko bi bilo tek ukupno srpsko kulturno i spomeničko blago kada bi mu se pridodalo ono u srpskim pokrajinama Dalmaciji, Slavoniji, Lici, na Kordunu i Baniji?

Međutim, Patrijarh (a i Hodak) mi je ipak ovom podjelom razjasnio zašto je svojevremeno Račanova partija promijenila naziv Hrvatskog državnog sabora u Hrvatski sabor. Zahvaljujući njima shvatio sam zašto mi iz Sabora još nisu odgovorio na pismo koje sam im uputio 05. 08. 2012. (Hrsvijet, 05. 08. 2012., Hrvatski fokus, 08. 08. 2012.). Ipak, Knin se ne nalazi u Hrvatskoj. Koliko sam tek grješan kada nisam svojevremeno razumio takve tvrdnje Srba iz Knina u dalekoj Australiji.

U Pismu Hrvatskom saboru spominjem i Patrijarha i njegov tolerantni pogled na Oluju i veliku podudarnost njegovih i mojih stavova (vidjet ćete kako tolerantni Irinej, za razliku od mene, čak i ne spominje kako se radilo o velikom genocidu Hrvata nad njegovim sunarodnjacima):

UVEDIMO DAN DOMOVINSKE ZAHVALNOSTI I DOMOVINSKE ŽALOSTI ZBOG SRBA ZEČEVA

Poštovani Predsjedniče Hrvatskog sabora,

Obraćam Vam se ohrabren praksom Hrvatskog sabora da veoma brzo reagira na prijedloge hrvatskih građana, kao što je to bilo u slučaju kada je poznati hrvatski povjesničar predložio da se ukine potpora spomen danu u Bleiburgu, a Sabor je to prihvatio. Vjerojatno vam je poznato da se ja obično ne slažem s Goldsteinima, Teršeličkom, Pupovcem ili patrijarhom srpskim Irinejem. Međutim, već više puta sam naglasio da doista smatram da je Hrvatska načinila neviđeni zločin prema Srbima u Oluji i da se konačno moraju početi obilježavati ta srpska stradanja.

Podsjetit ću da su se svi spomenuti javili uoči obilježavanja ovogodišnjeg Dana domovinske zahvalnosti s jednakim zahtjevima. Hrvatskoj javnosti su oni poznati, pa ću ovdje dati samo potpuno istovjetnu priču koja nam stiže iz Beograda:

Održan pomen nastradalima u “Oluji” u crkvi Sv. Marka

BEOGRAD – Parastos nastradalima u vojnoj operaciji “Oluja” održan je danas u crkvi Svetog Marka sa koje je patrijarh srpski Irinej poručio da opravdanja za takvo bezakonje i zločine koji su se desili sigurno nema.

Parastosu, koji je patrijarh služio uz sasluženje sveštenstva SPC, prisustvovali su prvi potpredsednik Vlade i ministar odbrane Aleksandar Vučić, načelnik generalštaba VS Ljubiša Diković, pripadnici VS i brojni građani, među kojima je bio i ruski ambasador Aleksandar Konuzin.

Partijarh je okupljenima rekao da se obraća svima koji su postradali u jednom “bezumnom vremenu” i dodao da su postradala naša braća, sestre i deca, samo zato što su bili Srbi i što su prihvatili pravoslavnu veru (zato su i krenuli u agresiju na Hrvate, nedvojbene zločince jer Hrvati ne žele privatiti istu “veru”, op. JP).

Oni su, kako je istakao, bili ne samo prognani, već i strašno postradali na tom putu i bekstvu i traženju spasa u Srbiji (doista i hrvatski ratnici su se zgražavali kada su nailazili na srpske izbjeglice koje su pregazili srpski tenkovi u svojoj paničnoj bježaniji, op. JP). On je rekao da se sećamo mnogih koji su izgubili “svoje živote i svoje kosti rasuli u krajevima Banije, Like, Korduna i severne Dalmacije”, koji su ostavili svoje domove u kojima su vekovima živeli i ostavili ih onima koji su im bili neprijatelji” (jasno je da su neprijatelji oni koji nikako ne priznaju da su to djelovi Velike Srbije i da se i danas Srbi potpomognuti hrvatskim vlastima trebaju truditi da u to uvjere te Hrvate – srpske neprijatelje, op. JP).

“A neprijatelji su im bili, draga braćo i sestre, hrišćani koji pripadaju jednoj crkvi, zapadnoj crkvi, protiv hrišćana, koji su pripadali apostolskoj Istočnoj pravoslavnoj crkvi”, rekao je on. (Dodajmo, kako su ti neprijatelji napali Veliku Srbiju koja se prostire i na teritoriji nekakve Hrvatske. Strašno, zar ne? op. JP)

Prema njegovim rečima, teško je naći reči i opravdanja za te strašne zločine koji su se desili pre 17 godina u “zapadnim našim krajevima (strašno je vidjeti kako Hrvati uzurpiraju zapadne srpske krajeve i još se oružjem bore protiv poštenih srpskih vojnika i do zuba (ne)naoružane srpske nejači, op. JP) ili se kasnije desili u našim južnim krajevima gde su Srbi kao nikada u svojoj istoriji postradali”.

On je ocenio da je 20. vek za Srbe predstavljao vek najstrašnijeg stradanja u njihovoj “dugovečnoj istoriji”.

“Zašto se to desilo i zašto je tako bilo i ima li opravdanja za takvo bezakonje i zločine koji su se desili – sigurno da nema”, rekao je patrijarh. (Doista, Srbi su tri put ratovali, kako kaže njihova pjesma koja veliča njihove zasluge za te ratove, a neprijatelji nisu odmah položili oružje iako znaju da Srbi baš i nisu neki ratnici i nisu nikad u povijesti pobijedili kada su sami ratovali. op. JP)

On je naveo i da je posle toliko vremena i toliko “nekakvoga prava demokratskog u svetu u kome živimo”, 250.000, a po nekima i 350.000 onih kojih je rasuto daleko po svetu.

“I to se sve dešava danas, u 21. veku pred demokratskim svetom Evrope i Amerike i desetine hiljada čeka da se vrati odakle je prognano, ali pravde za naš narod u svetu nema”, rekao je partijarh. (Naravno, problem je bio dok su Hrvati ustrajavali na “ustaškim” vlastima. Sada imaju svoje teršeličke, josipoviće, goldsteinove i dr. pa će sve lakše ići. Pa već sama činjenica da je Patrijarh govorio o zapadnim srpskim krajevima u nazočnosti ruskog veleposlanika potvrđuje opravdanost želja naših političara da im se izađe u susret što je više moguće, jer stalno moraju imati u vidu da u Hrvatskoj ipak živi većina tih neprijatelja o kojima govori Patrijarh, zar ne? Op. JP)

On je napomenuo da se svi nadamo da će kad-tad progovoriti pravda, ako ne ljudska onda će sigurno “progovoriti pravda Božija”.

Irinej očekuje, kako je istakao, “da moćnici ovog sveta učine da se pravda sprovede, da se ljudi vrate svojim domovima, njivama, stanovima i da pravda bude ista prema nama kao i prema drugim narodima”. (Doista, Srbi su samo sprovodili želje svjetskih moćnika i doista s pravom traže da ih se za to nagradi. Pokušali su pobiti i 180.000 muslimana u od UN-a zaštićenoj zoni Bihać, ali su ih u tome spriječili Hrvati, što je doista strašan zločin sam po sebi – Gotovina i Markač i ne bi bili u zatvoru da UN i svjetski moćnici nisu željeli to “čišćenje” muslimana kao i ono u Srebrenici, zar ne? Vidimo danas da vlasti u Hrvatskoj sve to dobro razumiju i traže sve moguće načine da udovolje takvim zahtjevima svjetskih moćnika. Problem su jedino ti zločesti Hrvati, koji slave umjesto da se stide svojih veličanstvenih pobjeda. Op. JP)

Porodice nastradalih u akciji “Oluja” položile su venac, upalili sveće na spomen obeležje nedaleko od crkve Svetog Marka.

Tanjug-Beta (objavljeno: 04.08.2012.)

Ispričavam se čitateljima što se stalno ponavljam. Ali ljudi u Hrvatskoj moraju shvatiti da se strašan zločin tijekom Oluje doista dogodio. I dok svi gore spomenuti ne uviđaju stvarne razmjere tog strašnog zločina, moram po tko zna koji put citirati balkanskog krvnika i miljenika svjetskih moćnika Slobodana Miloševića koji je to sjajno opisao na sjednici Vrhovnog savjeta obrane Jugoslavije 14. kolovoza 1995.:

“Molim vas, 6 hiljada Hrvata je branilo Vukovar pola godine; napadala je cela Prva armija, vazduhoplovstvo, čudo, sva sila koju je imala JNA, a oni nisu odbranili Knin, kojem se može prići samo iz tri pravca; nisu ga mogli braniti ni 12 sati!? Oni ga nisu branili, jer po svim izveštajima koje smo dobili od policajaca, građana i ostalih, čim je prestala artiljerijska priprema u sedam uveče, oni su naredili – bežaniju! Prema tome, tu nije bilo nikakvog otpora niti je bilo borbenog dodira sa hrvatskim snagama. (...) – Tamo je palo naređenje da svi izađu iz Krajine istog dana, čak bez stvorenog kontakta sa hrvatskom vojskom na najvećem delu fronta. (...) Pitanje je ko je, zaista, doneo odluku da krajiško rukovodstvo napusti Krajinu? Takva odluka, kada su imali sve uslove da se brane, izazvala je egzodus. Sada to treba da bude razlog da Jugoslavija jurne tamo da brani te teritorije, sa kojih su oni utekli kao zečevi?!”

A doista je strašno od ljudi napraviti zečeve, zar ne? Siguran sam da čitatelji zato i razumiju zašto se slažem s Goldsteinima, Teršelićkom, Pupovcem i patrijarhom srpskim Irinejem, Josipovićem,... Zapravo srpski zahtjev da se zabrani proslava dana kada su od njihova naroda pravljeni zečevi je doista opravdan. Samo vrhunski političari kakve imamo mi u današnjoj Hrvatskoj uspijevaju (razumljivo veoma teško) uvjeriti Srbe da odustanu od zabrane i samo dodaju tom obilježavanju i srpske žrtve. Na žalost, ono što oni traže ne definira u potpunosti veličinu srpskog stradanja u ovoj akciji hrvatske vojske. Zato sam duboko uvjeren kako se 5. Kolovoza u Hrvatskoj treba obilježavati **DAN DOMOVINSKE ZAHVALNOSTI I DOMOVINSKE ZALOSTI ZBOG SRBA ZEČEVA!**

*

Doista je izuzetna tolerantnost Patrijarha kada ni povodom ovogodišnjeg Božića nije spomenuo genocide na koji sam upozoravao Sabor iako je svjestan ugroženosti svojih sunarodnjaka: Progone se Srbi i žele ih istjerati nesrbi iz Hrvatske, Bosne i Kosova.

Ili:

Čitav slobodoljubljivi i pravdoljubivi svijet stoji nijem i zapanjen pred činjenicom da se brutalno progoni jedno pismo, u ovom slučaju ćirilica, pismo svete braće Ćirila i Metoda. Posebno smo zabrinuti pred činjenicom da se pitanje ćirilice koristi kao paravan za nastavak progona srpskog naroda u Hrvatskoj, za zastrašivanje Srba i njihovog odvrćanja od povratka na ognjišta.”

Doista je u pravu Patrijarh. Taj Stožer spominje potpuno razoreni grad, ubijene, zatočene u konc-logorima, silovane,... Pa što je to u usporedbi s pravljenjem zečeva od ljudi?

A da i ne spomenem Vinkovačke braniteljske i stradalničke udruge koje čak tvrde kako je Irinejeva poslanica u duhu Memoranduma SANU i to zato što je Patrijarh govorio o ugroženosti svojih sunarodnjaka. Pa kako se mogu osjećati drugačije nego tako poslije tog genocida u kome su napravljenu zečevi od ljudi. I braniteljske, a pogotovo stradalničke udruge trebale bi biti osjetljive kada se radi o takvim stvarima, zar ne?

Istina, Sabor nije odgovorio na moje pismo, ali je puno pokazatelja kako su svjesni tog hrvatskog genocida na koji stalno upozoravam. Zato i Ivo Josipović i Vesna Pusić s pravom inzistiraju na povlačenju tužbi za genocid.

I na tom pitanju se vidi izuzetna tolerancija koja uvijek dolazi iz Srbije. Tako je srbijanski šef diplomacije Ivan Mrkić za RTS kazao kako bi za Hrvatsku bilo bolje da tužbu nikad nije ni podnosila. Ova Mrkićeva izjava reakcija je na riječi Vesne Pusić izgovorene na pravoslavnom domjenku Srpskog narodnog vijeća kada je na povlačenje tužbi pozvao i Milorad Pupovac.

Slično Mrkiću govori i savjetnik srpskog predsjednika za vanjsku politiku Marko Đurić. Uostalom nakon nedavnog susreta s Josipovićem i srpski predsjednik Tomislav Nikolić je u pomirljivom tonu pozvao na povlačenje tužbi za genocid podignutih na Međunarodnom sudu pravde. Nitko od njih (toleratno) nije spomenuo Oluju, ali jest šef srpskog pravnog tima pred Međunarodnim sudom

pravde u Haagu, Saša Obradović. On je pravljenje zečeva od Srba u toj operaciji nazvao etničkim čišćenjem, ali nije isključeno da će Srbi na samom suđenju i ukazati na to kao stravičnu genocidnost (sigurno i oni znaju za izjavu Slobodana Miloševića).

Domovinski rat i stravičan genocid pravljenja zečeva od ljudi samo su pokazali koliko su nekadašnje vlasti i posebno hrvatski komunisti bili u pravu kada su govorili o genocidnosti hrvatskog naroda. Pa samo genocidan narod može napraviti tako nešto užasno kao što je pravljenje zečeva od ljudi, zar ne?

Kamenjar.com, 24. 08. 2015.

Glas Brotnja, 24. 08. 2015.

MOJIH STO KNJIGA, ZAGREB, 2020.

PRALJAK I ČIŽEK (ODGOVOR GĐI MALKICI DUGEČ)

Draga gđo Dugeč,
Zahvaljujem se na Vašem komentaru predstavljanja naše knjige u
Zagrebu tj. pjesmi o tome:

HRVATSKE RIJEČI ZOV (Hrvatskom pjesniku iz hrvatske Boke -Vjenceslavu Čížeku)

Znatiželjnih oduvijek
Bilo je na pretek,
Al' kad svane pravi čas
Od sto glasa
Ne čuje se niti glas
A rad' truda spasa
Pojavi se jedan tek.
Pjesnici nam, zna se,
Nisu baš na cijeni
Pa i šutnja opravda se
"Zbog vremena mijeni."
Domoljublje, to nas uče,

Nije tek od jučer
 Pa i pjesnik pravo ima
 Pjesmom da se javi-svima,
 Da se pjesmom za drag dom
 Oglasi na pragu svom.
 Predviđeni tren kad svane,
 Znatiželjni ne ustane.
 Ne da mu se, boli ruka,
 Il izmisli još sto muka.
 Dvorana se mnoštvu nada
 Al' na žalost, tako jest,
 Tek tišina pjesmu sklada.
 Nema tko na stolac sjest.
 Pjesniku na čast i slavu,
 Pokojnomu Vjenceslavu
 Zbore vjerni poklonici
 Na jeziku hrvatskom.
 A na praznim sjedalima
 U času tom
 Za sve dosta mjesta ima.
 Oduvijek je tako bilo:
 Ne zbude se što se snilo.
 Al pjesnikov krasnoslov
 Svud se čuje. Odjekuje
 Kroz hrvatske riječi zov.

28.11.2019. (Uz 19.godišnjicu smrti Vjenceslava Čížeka)

Jasno mi je bilo iz naših razgovora da očekujete da će biti mnogo
 više nazočnih jer naš Čížek itekako to zaslužuje. Zato sam uoči
 predstavljanja poslao neobičnu pozivnicu: „(NE)Pozivamo vas“, a u
 tekstu ubacio i dio: Nemojte doći ako Vas stihovi Čížekove pjesme,
zbog koje je prvi put zatvoren, podsjećaju na današnje vrijeme:

Voda

Svatko od nas po glavu da ima,
s kojim to pravom?

Priznajte sami, sasvim je dosta

Narod sa jednom glavom!

Da ljudi vjeruju da i danas žive u sličnim vremenima vidjelo se na predstavljanju moje knjige „Je li političarima kriva matematika“ posvećene žrtvama ovakve Hrvatske mojim časopisima. Iako su ih tretirali i njih i moje suradnike koji su ih stvorili kao nevrijedne, časopisi su postali Q1 časopisi. Dakle svrstani su među najbolje u svijetu. Na predstavljanju knjige kojom se slave i časopisi, dakle i oni koji su ih stvarali nisu došli ONI KOJI SU IH STVARALI. Bolje je ne zamjeriti se vlastima, zar ne?

Nisu došli ni oni koji su organizirali to predstavljanje.

A to ponajbolje pokazuje u kakvoj državi mi živimo.

Moj dragi prijatelj Marko mi je vidjevši moj (NE)Poziv napisao: *Nemoj Josipe molim Te nikoga okrivljavati, niti odgovarati na provokacije bilo koje vrste. Šteta je, puno Te ljudi voli, ali boje se Tvoje polemičke naravi i onda se sklanjaju. Bog zna koliko si meni bitan, zato Ti ovo govorim. To je sad tako, ljudi su u izbornom filmu, ništa ih ne zanima.*

Zapravo bi onima kojima sam dao doktorate ovo i odgovaralo, jer oni su se eto okrenuti izborima, a ne u strahu za svoje stražnjice, ali na njihovu žalost Marko nije mislio na njih.

Zato sam Te pokušao tim (NE)Pozivom pripremiti na to.

Kao što znaš, moj prijatelj je (bio) i general Praljak. Saborski zastupnik suverenista g. Zekanović jučer je u „Bujici“ govorio o istovjetnom odnosu hrvatskih vlasti i prema tom hrvatskom velikanu, kao i o nezadovoljavajućoj posećenosti molitvenoj hodnji za našeg generala:

<https://www.dragovoljac.com/index.php/nikad-zaboraviti/19182-odrzana-molitvena-hodnja-pod-nazivom-generale-pocivao-u-miru>

Zato je od te nedovoljne posjećenosti predstavljanju mnogo važnije da je knjiga tiskana i da je upravo jedan od predstavljača dr. sc. Stijepo Mijović Kočan reagirajući na moj tekst DVIJE GODINE TUGE I PONOSA

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/19177-dvije-godine-tuge-i-ponosa>

povezao ova dva hrvatska velikana:

Točno je, dragi Joško, da general Praljak nikada neće umrijeti! Ostat će vječno živ u hrvatskomu narodu za koji je dao najviše što je imao: svoj život, i to na način koji je čitavu svijetu pokazao kakvi su plemeniti Hrvati i što je Pravda i pravednost, a što gnjusna laž, podvala i prljava zavjera kao i još prljavija politika. Čovjek koji je odgajao muslimansku djecu, čovjek koji je gradio suživot i prijateljstvo, čovjek koji je ratovao jer je morao braniti okupiranu Domovinu, Hrvat bez straha i kalkulacije, čija je moralna vertikala ravna onoj još jednoga prekaljenog junaka Vjenceslava Čičeka, Hrvatskog Mandele. Praljak je dosegao vrhunce čovječnosti i poštenja.

Kada dođu na vlast u Hrvatskoj oni koje narod doista izabere, a ne oni koje postave izmanipulirane i nametnute političke okolnosti, generalu Praljku će se, bez straha i zabrana, podizati spomenici diljem LIJEPE NAŠE i svugdje gdje je Hrvata; on je doista ponos sviju nas! A svim narodima i pojedincima u čitavu svijetu može biti UZOR kada je dvojba izabrati: ili časna smrt ili prihvaćanje nečasne sudske odluke jednako nečasnoga i Suda i sudca.

Ove su moje riječi skroman prilog današnjem prisjećanju na Praljkov veličanstven i nezaboravan čin poštenja i domoljublja.

Žao mi je što zbog raznih dijagnoza nisam u stanju osobno prisustvovati vašemu okupljanju. S vama sam na ovaj način!

Draga gđo Malkice, važno je znati da ono što radimo ostavlja nekakav trag bez obzira na taj strah koji vlada među našim ljudima.

Ja često vidim kako su moji tekstovi doista ostavili nekakav trag.

Tako me prije dva dana zove prijatelj Zlatko jer je pročitao u narod.hr tekst u čijem je naslovu nešto o čemu sam u više navrata pisao:

27. studenoga 1944. Dr. Vaso Čubrilović, genocidni akademik Slobodanu Miloševiću – „Ratuj s kim god hoćeš, samo nemoj s Hrvatima jer ćeš taj rat izgubiti!”

<https://narod.hr/kultura/27-studenoga-1944-dr-vaso-cubrilovic-genocidni-akademik-slobodanu-milosevicu-ratuj-s-kim-god-hoces-samo-nemoj-s-hrvatima-jer-ces-taj-rat-izgubiti>

Napisao sam uredništvu da im je pogriješan link. Onda je nestalo i moje ime i pogriješan link. Ali naslov je ostao, a to je važno, zar ne? Spomenut ću još dva navođenja mojih tvrdnji u istom broju „Hrvatskog tjednika“ od 7. 11. 2019.

Arhiepiskop HPC Aleksandar u svom tekstu *Kako su svi Srbi bili podređeni HPC-u / Laž je da SPC postoji više stotina godina, kako tvrdi i premijer Plenković* kaže:

Prije nekoliko godina je akademik Josip Pečarić u svom članku postavio vrlo ozbiljno pitanje: Jesu li 'hrvatski' povjesničari glupi? Mi možemo dodati još jedno pitanje – jesu li pismeni?

Dr. sc. Damir Pešorda u tekstu *Orjunaška zlovolja u sudaru s nekim tko ga nadilazi* ismijava stanovitog Ivicu Ivaniševića koji je napao Juliennu Bušić i sjeća se njegovog priglupog teksta iz vremena hajke na mene zbog Peticije ZDS:

Tako u jednom sramotnom testuljku pokušava dokazati kako je Pečarić nikakav matematičar. S druge strane oduševljen je primjerice, djevojčetom koja se vraća s koncerta Seke Aleksić samo zato što je Hvidru nazvala Hidrom. Na takvima, eto, počiva naša kultura, koja od naškosti ima samo naše kune u nju ulupane.

Da, bedastoće ih obilježe pa ih podsjetite na njih i poslije toliko godina. Sjećam se da sam odgovorio, bolje reći narugao se, tekstom GOSPODIN 2+2.

Ali ne zaboravimo nikada da iza svega toga stoji hrvatska vlast.

A kada već govorimo o vlastima, najveća im je osuda, a da posredno i ja sam u tome, jeste nedavni prijedlog vlastima meni bliskih kolega da se Hrvatskom institutu da ime dr. Franja Tuđmana.

Kako to*

Moja prva knjiga „Srpski mit o Jasenovcu“ tiskao je taj institut za vrijeme dok je Predsjednik bio živ, i predstavlja odgovor na napad na Predsjednika, tj. na knjigu „Tuđmanov jasenovački mit“. A meni bliske kolege pokazuju kako je današnjim vlastima toliko malo stalo do Predsjednika Tuđmana pa bi im moj potpis bio dovoljan da Institutu ne daju ime Hrvatskog predsjednika.

Strašan šamar vlastima, zar ne?

Puno Vas pozdravljam.

Vaš,

Josip Pečarić

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/19195-praljak-i-cizek>

**MARKO FRANOVIĆ, PORTAL
DRAGOVOLJAC.COM**

AUSTRALSKI HRVAT IZNENAĐEN:

**Doniram Hrvatskoj milijun dolara, ali nitko nije
zainteresiran**

2. ožujka 2017.

Ovaj australski Hrvat kaže kako je pismo s ponudom od milijun dolara gradonačelnicima Knina, Vukovara i Zagreba poslao prije godinu dana, no – nitko nije odgovorio.

Australski tjednik “Domovina” začuđeno piše o hrvatskoj “kratkovidnosti pri čemu nisu u stanju prepoznati dobru priliku ni kada im je – pred nosom.

Marko Franović je iz Boke Kotorske izbjegao u daleku Australiju prije više od pet desetljeća, a 2007. godine proglašen je najboljim doseljeničkim biznismenom, u konkurenciji čak 1.500 uglednih poduzetnika iz cijele Australije.

Franović je još prošle godine odlučio donirati ravno milijun dolara i to za Hrvatsku pravoslavnu crkvu, točnije, za izgradnju crkve i ureda za arhiepiskopa koji, još uvijek nepriznati, službuju na otvorenom. Ovaj australski Hrvat kaže kako je pismo s ponudom od milijun dolara gradonačelnicima Knina, Vukovara i Zagreba poslao prije godinu dana, no – nitko nije odgovorio.

“Srpska pravoslavna crkva je kao dio vladajuće koalicije izvršila pritisak da se registracija HPC onemogući jer SPC bez ikakve pravne osnove iz državnog proračuna izvlači 500 milijuna kuna i nezakonito prisvaja vrijedne nekretnine. Lijepo ubiru novac čiji dio treba ići HPC-u. Treba se ispitati je li imovina SPC-a ustvari nekadašnja imovina HPC-a. Vlada Ministarstva uprave RH još uvijek nije odobrila registraciju HPC-a iako ona već sada ima legitimitet po odluci Europske pravoslavne crkve”, kazao je u pismu Franović i objasnio zašto je registracija HPC-a nužna, te zašto želi donirati baš nju:

“Po zadnjem popisu stanovništva, u Hrvatskoj ima 17.600 građana koji su se izjasnili kao pravoslavni Hrvati. Dok god Hrvati pravoslavne vjere budu išli u srpske crkve jer nemaju svoju, mozak će im biti ispran i neće moći prakticirati svoju vjeru. Vjernicima treba dati priliku da pokažu svoje rodoljublje a jedini način je da to učine u HPC-u! Za to sam spreman dati donaciju, da se hrvatski pravoslavci odvoje od Srpske pravoslavne crkve koja promovira četništvo i promovira ideju o Velikoj Srbiji”.

Unatoč svojim objašnjenjima i izdašnoj donaciji, ovog se projekta ne dotiče nitko.

Hrvatski arhiepiskop izjavio je kako se 2016. godine za pomoć obratio Tomislavu Karamarku i zagrebačkom gradonačelniku Milanu Bandiću, no rekli su mu kako ne mogu ništa dok se HPC službeno ne prizna.

I tako u krug...

<https://www.7dnevno.hr/vijesti/australski-hrvat-iznenaden-doniram-hrvatskoj-milijun-dolara-ali-nitko-nije-zainteresiran/>

MARKO FRANOVIĆ: SRPSKA PRAVOSLAVNA CRKVA JE NAJVEĆI NEPRIJATELJ SRBIMA I HRVATIMA

DOMOVINA CROATIAN-AUSTRALIAN WEEKLY

Wednesday, 3. March 2021 Vol. 9, No. 425

Srpska pravoslavna crkva u Hrvatskoj i Srbiji najveći je neprijatelj kako Hrvatima tako i Srbima, jer njihova crkva ih je napravila genocidnim narodom naučila ih je da mrze i lažu. To nije vjera. To je organizacija, kao što je jedan njihov svećenik rekao, to je četnička mafijaška organizacija povezana s pedofilijom.

SPC dakle ne škodi samo Srbima, nego i Hrvatima. SPC iznosi veliki novac iz Hrvatske od naše imovine koju su ukrali i uzeli od Hrvatske katoličke crkve. SPC dobila je od tadašnjeg hrvatskog premijera Ivice Račana ogromno bogatstvo po čitavoj Hrvatskoj, a posebno u Zagrebu. To je sramota i krađa, jer to se nikada nije zvalo prije srpsko i mi dokle god imamo SPC u Hrvatskoj moramo spavati otvorenih očiju, zato što ne znamo kada ćemo biti napadnuti, hoće li bacati na nas bombe ili će pokušati opet doći s tenkovima i avionima kao 1991. godine.

Mi smo stvorili državu, a nažalost pogrešni ljudi je vode. To su ljudi koji nemaju ništa hrvatskog u sebi, dušu ni srce hrvatsko samo nose njeno ime da su Hrvati, a sve zato da se ne bi zamjeri Vučiću ili Pupovcu kojeg su uzeli za partnera u Vladi.

Htio bih da kažem i ovo tj. kako se Australija ponaša sa strancima, tj. sa australcima s stranim etničkim podrijetlom npr. hrvatskim, kineskim, indijskim ili bilo kojim drugim. Svaki takav australac tj. australski državljanin stranog etničkog podrijetla ima pravo birati i biti biran za bilo koju dužnost ili službu u Australiji. No što se tiče australskog sabora, tj. parlamenta, prije neku godinu smo bili svjedoci ostavki nekih parlamentaraca za koje se saznalo da njihovi roditelji imaju dvostruko državljanstvo - npr. australsko i englesko, ili australsko i Novog Zelanda - bili su radi toga prinuđeni da se odreknu svojih zastupničkih mjesta u parlamentu. Tako dakle postupa prava država – Australija.

To je zemlja koja se drži ustava i svojih zakona. Naša hrvatska država na žalost za to ne zna. Naše sudstvo ne postoji. Svime zapravo rukovodi politika u liku premijera Plenkovića po sistemu “kadija te tuži, kadija te sudi”.

Sudstvo kod nas postoji samo u praksi i na papiru. Andrej Plenković kojeg ja zovem Andrija, jer Andrej nije naše ime - samo ime mu govori da nije Hrvat.

Dezerteri vode našu državu, a nažalost hrvatski narod je to omogućio. Najviše su krivi branitelji koji još uvijek i cijelo ovo vrijeme šute, a zašto ? Jer su kupljeni ili ucijenjeni!

Zato Plenković nema novaca da popravlja Zagreb, da plaća račune za zdravstvo - jer financira uglavnom ono što nije hrvatsko, uključujući mnoštvo razno raznih udruga.

Branitelji koji su oslobodili i stvorili Hrvatsku izgledaju kao da su zaboravili na svoju domovinu. Politika sve kontrolira i plaća tako da nitko ne smije mrdnuti protiv njih – političara.

SPC je zlo kojega se hrvatski narod mora riješiti. Jasno, ne oružjem. Mora ga riješiti diplomatski, a ako ne, onda valja Sabor zatvoriti jer oni su krivi za to.

Andrija će sve napraviti samo da se ne zamjeri Pupovcu.

Kakva je to država gdje manjine ucjenjuju i vode državu?

Puno je dokaza i svjedočanstava o događajima od 1991 -1995, toliko srpskih zločina, toliko svjedočanstava o ubojstvima, silovanjima, zlostavljanjima, mučenju no nikom se ne sudi.

Ako govorimo i nastojimo pomoći Hrvatskoj pravoslavnoj crkvi – to ne znači da ću ja ili neki katolik preći na tu vjeru. No mi znamo da u svim zemljama na svijetu postoji više raznih vjera i religija. Ni od koga se ne očekuju da mijenja svoju vjeru- no nikome se to ne može niti treba zabraniti. Mi ne tražimo da

pravoslavci prijeđu na katoličanstvo, no teško je gledati da ih vode mrzitelji, ubojice, četnici i pedofili.

Zakon treba promijeniti, jer po današnjem zakonu sve sabornike stavljaju šefovi stranaka tako da na izborima zapravo nemate između koga birati i izabrati, jer kako Andrija kaže tako i bude.

Riješimo se ovakvog SPC-a i pomozimo rad i uspostavu HPC-a radi dobra i suživota srpskog i hrvatskog naroda.

(Marko Franović)

IZ KNJIGE O MARKU FRANOVIĆU: MARKO JE ČOVJEK OD VELIKOG ZNAČAJA KOJI VOLI KORAČATI DALEKO OD SVJETLA POZORNICE

Povodom njegovog 80. rođendana 2021. godine možemo ponosno i sa dubokim divljenjem reći da su protekla barem četiri desetljeća Marka Franovića obilježena izvanrednim gestama velikodušnosti prema australskoj i hrvatskoj zajednici. Marko je filantrop koji svojim darežljivim djelima personificira definiciju upravo te riječi: osoba koja osjeća duboku ljubav prema čovječanstvu i koja se pokazuje praktičnom dobrotom i uslužnošću prema čovječanstvu. Marko se ne poštuje samo kroz njegovu filantropiju. Integrirao je s očitom i neobičnom lakoćom svoje

poslovne, filantropske i građanske obveze i slijedio je standard za individualno i korporacijsko građanstvo, koji odražava sjajno mjerilo onoga u društvu u što se ugledavamo i na što se oslanjamo u očuvanju velikodušnosti i dobrote prema drugima.

Marko je čovjek od velikog značaja iako najrađe hoda nesebično, tiho, ispod radara svijetla pozornica; nije mu stalo do slave niti do priznanja jer on je čovjek koji najviše voli pružati i davati, a ne primati.

Njegovo čvrsto koračanje kroz društveni krajolik Domovine Hrvatske i Australije, njegove mnoge javne uloge, doprinosi društvenoj, političkoj i kulturnoj skrbi i postignućima o kojima se često govori i o kojima će se govoriti i analizirati još dugi niz godina kolosalnog su obilježja i teško ih je sve nabrojiti na jednom mjestu kao što je ovo.

Živio je i živi život onoga što ljudi vole nazivati dobrim čovjekom. Filantropsko djelovanje i novčani darovi koje je Marko iz srca davao i nastavlja nesebično poklanjati

sačinili bi gotovo neiscrpni popis, pa i evo nekoliko s tog popisa kako bi predložili duljinu, širinu i dubinu Markovog zalaganja za dobrobit i boljitak ljudi, društva i nacija (fotografije privatne kolekcija i preslike ekrana):

-
- **Hrvatsko katoličko sveučilište** (Catholic University of Croatia)
 - **Društvo Huda Jama** (Huda Pit Society/ Mass grave of victims of communist Yugoslavia crimes)
 - **Društvo za rizikovanje polpretekle zgodovine** (Association for the Research of Semi-past History/ Roman Leljak)
 - **Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac/Igor Vukić** (Association for Research into the Ternary Camp Jasenovac/ Igor Vukic)
 - **Hrvatska pravoslavna crkva** (Croatian Orthodox Church)
 - **Udruga U ime obitelji** (Association “In the Name of Family”)
 - **Brojne udruge branitelja Hrvatske** (Several Croatian War Veterans’ Associations)
 - **Udruga Macelj 1945.** (Macelj 1945 Association)
 - **Udruga Vigilare** (Association Vigilare)
 - **Societe Generale Foundation**
 - **Hrvatsko žrtvoslovno društvo** (Croatian Society of Victimology)
 - **Bujica TV program Z1TV**
 - **Jakov Sedlar (projekti dokumentarnih filmova)** (Jakov Sedlar documentary film projects)
 - **Zajednica Susret** (NGO “Meet Community” supporting people with drug, alcohol, gambling, and other addictions)
 - **Hrvatski institut za povijest / za obnovu Zagreba** (Croatian Institute for History/ for restoration of Zagreb)
 - **St Anthony’s Bread Sydney Earthquake Relief Fund** (“Kruh sv. Antuna” Sydney pomoć za stradanja od potresa u Hrvatskoj)
 - **Družba sestara milosrdnica sv Vinka Paulskog** (Sisters of Mercy of St Vincent de Paul Association, Zagreb)
 - **Karitativno društvo ABAL za pomoć žrtvama potresa u Libanonu** (ABAL Lebanon Earthquake Relief)
 - **Glas hrvatske dijaspor** “**Hrvatska bez cenzure**” **projekt 2018.** (Croatian Diaspora Voice project “Croatia Uncensored”, 2018)
 - **Domovinski pokret** (Homeland Movement)
 - **Hrvatska konzervativna stranka** (Croatian Conservative Party)
 - **Hrvatski suverenisti** (Croatian Sovereignists)
 - **Hrast – Pokret za uspješnu Hrvatsku** (Hrast Movement for Successful Croatia)

- **The Franciscan Fathers, Blacktown, NSW** (Franjevci, Blacktown)
- **Prince of Wales Hospital Foundation** (Zaklada bolnice Prince of Wales)
- **St Vincent de Paul Society** (Društvo sv. Vincenta de Paula)
- **The Kidman Centre-UTS** (Kidman Centar sveučilišta tehnologije u Sydneyu za mentalno zdravlje mladih)
- **Youth Off the Streets** (Mladost s ulice, projekt potpore mladeži u nepovoljnom položaju)
- **Community Mental Health Awareness** (Svijest o mentalnom zdravlju u zajednici)
- **Fred Hollows Foundation** (monthly donation since Sept. 2015) (Zaklada Fred Hollows) (mjesečna donacija od rujna 2015.)
- **St.Columban's Mission Society** (monthly donation since Febr. 2012) (Misijsko društvo sv. Kolumbana (mjesečna donacija od veljače 2012.))
- **Vision Australia** (Vid Australija)
- **Sydney Children's Hospital Foundation** (Zaklada za dječju bolnicu u Sydneyu)
- **Advance Australia** (Unaprijedi Australiju – pokret jačanja vrednota života)
- **St Vincent Hospital Sydney St Vincent's Curran Foundation** (Bolnica St Vincent Sydney Zaklada sv Vincent Curran)
- **Sydney United 58 FC (Football Club)** (Sydney United nogometni klub)
- **Croatian Catholic Centres Sydney (Blacktown, St John's Park, Summer Hill)** (Hrvatski katolički centri u Sydneyu – Blacktown, St John's Park, Summer Hill)
- **Časne sestre klanjateljice Krvi Kristove, St John's Park, Sydney** (Adorers of the Blood of Christ Sisters, St John's Park, Sydney)
- **Hamish McDonald knjiga i vezane aktivnosti za "Hrvatsku šestoricu"** (Hamish McDonald book and activities regarding the "Croatian Six" case)
- **Izgradnja crkve sv. Ivana u Bogišićima, Boka Kotorska** (zajedno sa svojom braćom) (building of the church of St. John in Bogisici) (together with his brothers)

- **Hrvatsko građansko društvo Crne Gore** (Croatian Civil Society of Montenegro)
 - **Hrvatska bratovština bokeljstka mornarica 809** (Croatian Confraternity Boka Navy 809)
 - **Projekt Velebit** (Project Velebit)
 - **Memorijalna Župna crkva Našašća Svetog križa u Zrinu** (Memorial Parish Church of the Assumption of the Holy Cross in Zrin, Croatia)
 - **Ekumenski Centar “Don Branko Sbutega”** (Ecumenical Center “Don Branko Sbutega”)
 - **“Kruh sv Ante” franjevačke provincije Bosne Srebrene, Sarajevo** (“Bread of St. Anthony” of the Franciscan Province of Bosnia Srebrena, Sarajevo)
 - **Royal North Shore Hospital, Sydney** (Bolnica Royal North Shore, Sydney)
 - **University of Technology, Sydney** (Sveučilište tehnologije, Sydney)
 - **University of Sydney** (Sveučilište Sydney)
 - **Sutherland Hospital Sydney (Medical research centre)**
 - **Liberal Party of Australia** (Liberalna stranka Australije)
 - **Crkva sv Mateja Borota Kotor** (Church of St Matthew in Dobrota, Kotor)
 - **Otok Gospe of milosti, Tivatski zaljev** (The Island of Our Lady of Mercy, Tivat Bay, Boka Kotorska)
 - **Zajednica bokeljskih Hrvata Zagreb** (The Community of Boka Croats in Zagreb)
 - **Crkva sv Franje u Rovinju** (St Francis church in Rovinj)
 - **The building of the Croatian Embassy in Canberra** (Izgradnja zgrade veleposlanstva Republike Hrvatske u Canberri)
 - **Production of several documentary films in Australia and Croatia including:** (Produkciju većeg broja dokumentarnih filmova uključujući:
- “Enemy of the People”/2015** A testimony to repression, fear and silence. The film documents the system of communist repression: from mass post-war liquidations and the targeted elimination of the intelligentsia and the bourgeoisie, to today’s silence. (Film ‘Neprijatelj naroda’/2015. je svjedočanstvo o represiji, strahu i

šutnji. Film dokumentira sustav komunističke represije: od masovnih poslijeratnih likvidacija i ciljane eliminacije inteligencije i građanske klase, do današnje šutnje.

- **Redovita mjesečna sponzorstva za studente sveučilišta u Hrvatskoj i Australiji te brojnim potrebitim osobama i obiteljima** (Regular monthly sponsorships of a number of University students in Croatia and Australia and numerous individual persons and families in need)
- **Redovite mjesečne donacije za Hrvatske misionare u Papua Novoj Gvineji** (Regular monthly donations for Croatian Catholic Missionaries in Papua New Guinea)

Popis Markovih filantropskih djela je mnogo dulji od ovdje navedenih.

This book has been produced in honour of Marko Franovic's 80th birthday and in celebration of his remarkable business achievements and his extraordinary philanthropic activities for the betterment of the Australian and Croatian communities. We thank all of the contributors who, with their tributes to Marko, created a lasting testament to his enduring love of humanity. We also thank Koraljka Sonja Miletic, Jadranka Rukavina and Dr. Josip Stjepandic for generously assisting Branko Miletic and Ina Vukic in the editing of this book.

Ova je knjiga nastala u čast 80. rođendana Marka Franovića i u znak proslave njegovih izuzetnih poslovnih postignuća i njegovih izvanrednih filantropskih aktivnosti za boljitak australske i hrvatske zajednice. Zahvaljujemo svim suradnicima koji su svojim izjavama počasti u ovoj knjizi stvorili trajni dokaz stalnosti Markove ljubavi prema čovječanstvu. Također se zahvaljujemo Koraljki Sonji Miletić, Jadranki Rukavina i Dr. Josipu Stjepandiću što su nesebično pomogli Branku Miletiću i Ini Vukić u lektoriranju ove knjige.



Marko Franović i uzvanici prelistavaju knjigu.

PROSLAVA VELIKOG OSOBNOG JUBILEJA



Marko Franović proslavio 80. rođendan s obitelji, prijateljima i suradnicima

(Domovina) - U subotu 8. svibnja 2021. obitelj Marka, Bože, Marije i Milene Franović obradovala je brojne goste u Hrvatskom klubu Punchbowl u Sydneyu na proslavi Markovog 80. rođendana. Bio je to događaj koji je obilježio i naš veliki ponos što hrvatsko iseljeničtvo u svojim redovima ima čovjeka, hrvatskog domoljuba, poput Marka Franovića.

Ovo nije bila puka proslava rođendana, ovo je također bila prilika kada su australska zajednica i hrvatska zajednica raširene svijetom prepoznale i proslavile izvanredno ljudsko biće u Marku, što se posebno vidi kroz njegovu filantropiju, pružanje ruke pomoći koja se prostire po kontinentima u naporima za bolju demokraciju i život za sve.



Marko Franović (peti s desna) s čelnicima hrvatskih klubova i institucija u Australiji

Tim u vezi, Marku je 8. svibnja dodijeljena nagrada za Životno djelo Blaženi Alojzije Stepinac. Također, te je večeri Marku poklonjena i knjiga o njegovom životu “Marko Franović:

Nikada ne zaboravi svoju prošlost”, čija je glavna autorica Ina Vukić, a pomoćni su autori Branko Miletić i Vanda Babić Galić.

“Ništa me neće prisiliti da prestanem ljubiti pravdu, ništa me neće prisiliti da prestanem mrziti nepravdu, a u ljubavi prema svome narodu na dam se ni od koga natkriliti.”

I danas nam Marko Franović pokazuje koliko puno ove riječi mogu značiti u životu mnogih ljudi kad se pretoče u djela.



Gospođa Jadranka Rukavina drži pozdravni govor

Marko Franović iz Sydneya, zbog ugnjetavanja i surovog života pobjegao je iz komunističke Jugoslavije 1961. godine, a preko izbjegličkih kampova u Italiji stigao je do obala Australije –odlučan

da život učini boljim ne samo za svoju obitelj, već i za svoju hrvatsku zajednicu i australsku zajednicu.

Njegov je život blistavi dokaz uspjeha u svemu čega se dotakao svojim marljivim radom i predanošću. Ovaj tihi, skromni čovjek pružio je ogroman pozitivan utjecaj na stvaranje neovisne Države Hrvatske i u obrani hrvatskog naroda u Domovinskom ratu, a njegovo je čovjekoljublje doseglo u svaki čošak Australije i Hrvatske gdje je pomoć bila potrebna. Mnogi ugledni gosti slavili su Marka i njegova postignuća u Sydneyu 8. svibnja, a mnogi iz Hrvatske poslali su video snimke pozdrava i zahvale koje je snimila Laudato TV.

Dok je velika dvorana u klubu Punchbowl bila ispunjena veseljem Hrvata, Hrvatica i Australaca, vrijedi spomenuti neke goste večeri čija nazočnost puno govori o Marku i o tome koliko se cijene njegova životnih djela.

Ovu večer, čiji je program vodila naša poznata Josipa Kosanović, a unutar kojeg su pozdravni govor dale Anita Paulić i Jadranka Rukavina, osobito su uveličali bivši premijer Australije Tony Abbott, potom voditelj postave za Etničko poslovanje u Australiji Joseph Assaf, kao i naš svjetski poznati slikar Charles Billich, te australski slikar Tony Stewart.

Bili su tu i istaknuti liječnici: Dr. Andrew Ng i doktori Robert i Ron Bezić.

Nazočili su i bivši počasni generalni konzul RH u Sydneyu Dr. Konstantin Bosnić, zatim generalni konzul RH Ivica Glasnović sa konzulicom Nives Frochlich, te predsjednici hrvatskih klubova diljem Australije: Sydney Punchbowl, Gold Coast, O'Connor Canberra, Geelong, Melbourne i predstavnici kluba Dalmacija Sydney.

Nagradu za životno djelo Blaženi Alojzije Stepinac i imenovanje Marka Franovića Hrvatom godine prenio je u ime hrvatskih zajednica diljem svijeta i domovine gospodin Ante Mihaljević (naslovna fotografija) iz udruge Knights of the Precious Blood (Vitezovi dragocjene krvi).



Marko Franović s voditeljicom programa Josipom Kosanović

Predstavljajući svoju knjigu o Marku i njegovom radu u svom je govoru Ina Vukić rekla:

“Naše obitelji hrvatskog podrijetla dijele zajedničku strast, a to je sloboda od ugnjetavanja i ljubav prema demokraciji i nacionalnom identitetu. Mi hrvatskog podrijetla koji živimo u Australiji dugi niz godina, osjećamo se posebno sretnima jer nam je ova zemlja ponudila dostojanstvo njegovanja ljubavi i sna o slobodnoj Hrvatskoj, podržavajući je u nevolji i boreći se za neovisnost od jugoslavenskog komunističkog režima kada je to bilo najpotrebnije, dok smo rasli i njegovali našu ljubav prema samoj Australiji. A Marko je svijetli primjer onoga koliko sjajna sinergija ljubavi za dvije države može biti. U konačnici je pobjeda za sve.



*Direktor kluba Sydney United 58, Mark Ivančić predaje poklon
Marku Franoviću*

Što se tiče toga kolike smo sreće mi, čije su uže obitelji pobjegle u strane zemlje i odabrale Australiju u koju ćemo pobjeći iz komunističke Jugoslavije, poput Marka, uvijek se pozivam na govor najdugovječnijeg premijera Australije u povijesti, Sir Roberta

Menziesa, kojeg je dao u parlamentu 27. kolovoza 1964. godine, a u kojem je između ostalog rekao:



Fra Ivo Tadić ,ravnatelj inozemne pastve u Australiji i Zvonimir Kurtović, direktor kluba Sydney, predaju svoj poklon Marku Franoviću

‘(...) Ljudima koji dolaze u Australiju teško je zaboraviti svoje povijesno podrijetlo. Od rata su se brojne organizacije suprotstavljene sadašnjoj Vladi Jugoslavije razvile širom svijeta među izbjeglicama i migrantima iz te zemlje. Razumljivo je da bi se neki jugoslavenski migranti hrvatskog podrijetla trebali i dalje nadati uspostavi neovisne Hrvatske i u demokraciji poput Australije imaju pravo zastupati svoje stavove sve dok to čine legitimnim sredstvima. Želim da bude potpuno jasno svima da se velika većina migranata iz svih dijelova Jugoslavije koji

su se nastanili u Australiji pokazala poštovateljima zakona, vrijednim građanima i stvarno su bogatstvo ove zemlje.(...)'

Sir Robert Menzies stavio je vjetar pod krila naše ljubavi prema našoj prvoj domovini, Hrvatskoj.

Ova situacija obostrane pobjede koja svoje temelje nosi na ljubavi i odanosti prvoj i drugoj domovini nešto je što trebamo slaviti, a večeras slavimo njezinu personifikaciju u liku Marka Franovića. Trebalo je to zapisati u knjigu i čast mi je predstaviti vam knjigu 'Marko Franović: Nikada ne zaboravi svoju prošlost'.

To je knjiga, nakon što me je gospodin Petar Mamić iz novine 'Domovina' kontaktirao s tom idejom, pisanje koje sam preuzela uz suradnju i doprinos mnogih ljudi kao i suradnika Branka Miletića i Vande Babić Galić. To je rođendanski poklon Marku od svih nas. Neki od vas ovdje večeras koji su mi rado slali svoje izjave o Marku za knjigu, znajte da ste sjajno doprinijeli ovom Markovom daru, ali i daru australske i hrvatske zajednice. Puno vam hvala i ispričavam se ako su povremeno moji zahtjevi za doprinos dolazili u vrijeme kada ste trebali raditi nešto hitnije. Ali isporučili ste za Marka i na tome sam duboko zahvalna, baš kao i mnogima koji su mi slali svoje priloge za knjigu o Marku iz Hrvatske.

Poruke za Marka za ovu knjigu iz Australije, Hrvatske, Slovenije i SAD-a poslali su Tony Abbott, Ksenija Antonija Abramović (Laudato TV), Arhipieskop Aleksandar (HPC), Joseph Assaf, Dr Esther Gitman, general HV-a i HVO-a Željko Glasnović, Roman Leljak, Petar Mamić, Pater Ike Mandurić, Hamish McDonald, Vladimir Milinović, Stipo Mlinarić Čipe, Jadranka Rukavina, Jakov Sedlar, The Hon Zed Seselja, Višnja Starešina, Dr Josip Stjepandić, Dr Željko Tanjić (Hrvatsko katoličko sveučilište), Igor Vukić i Hrvoje Zekanović.

Hvala svima još jednom.



Charles Billich portretira Marka Franovića

Ponosno i s dubokim divljenjem možemo reći da su protekla najmanje četiri desetljeća života Marka Franovića obilježila izvanredne geste velikodušnosti prema australskoj i hrvatskoj zajednici. Marko je filantrop koji svojom izdašnom dobrotvornošću personificira definiciju upravo ove riječi: osoba koja osjeća duboku ljubav prema čovječanstvu, koja se vlada praktičnom ljubaznošću uslužnošću prema čovječanstvu.

Marka ne poštujemo samo kroz njegovu filantropiju. S očitom i izvanrednom lakoćom integrirao je svoje poslovne, filantropske i građanske obveze i slijedio je standard za individualno i korporacijsko

građanstvo koji odražavaju veliku mjeru onoga što tražimo u društvu i na koje se oslanjamo kako bismo održali očuvanje velikodušnosti i dobrote prema drugima .



Tri generacije Franovića kraj slavljeničke torte: Marko, njegov sin Mark (u sredini) i unuk Nick (Nikola)



S lijeva na desno: Paul Šarić, predsjednik HK u Geellongu sa suprugom, Marko Franović i Ante Jurić, predsjednik AHD Melourna sa suprugom



Marko Franović u društvu Petra Puljića (desno), predsjednik hrvatskog kluba iz Gold Coasta



Jedan od stolova Markovih prijatelja



Jadranka Rukavina s obitelji

Iako više voli hodati nesebično, tiho, ispod radara svijetla pozornice i reflektora, Marko je čovjek od neizmjerne važnosti. Njega nije briga za slavu ili priznanje, jer je čovjek koji voli podržati i pružiti najviše što može, a ne primati. Njegov čvrsti iskorak kroz društveni krajolik domovine Hrvatske i Australije, brojne javne uloge, doprinos socijalnoj, političkoj i kulturnoj skrbi i dostignuća o kojima se često govorilo i analiziralo tijekom mnogih godina, kolosalni su. Marko je živio i živi život koji drugi vole nazivati životom dobrog čovjeka.



Knjigom 'Marko Franović: Nikada ne zaboravi svoju prošlost', na engleskom je i hrvatskom jeziku i njome smo željeli pokazati kako je Marko svojim djelima izuzetno ljudsko biće. S tim u vezi, knjiga prikazuje ne samo surov životni put koji je Marko morao proći da bi postao ono što je danas, već pruža i primjere njegove plodne filantropije te kako ga drugi istaknuti ljudi zajednica vide. U ovoj je knjizi

tako i dokaz kako ljubav prema prvoj domovini spojena s ljubavlju prema drugoj može stvarati čuda. Čuda koja su tiha, često nezapažena, ali za mnoge imaju značaj blagostanja koje nadahnjuje kreativnost i napredak.”

Uredništvo tjednika Domovina

DAMIR BOROVIČAK, ZAGREB, 2022.

**PREDSTAVLJENA KNJIGA „NIŠTA SE JOŠ
PROMIJENILO NIJE“**

U petak navečer u ispunjenom Domu specijalne policije u Zagrebu okupili se opasno ignorirani znanstvenici, kolumnisti, izvjestitelji i domoljubi spremni na zaboravljene vrijednosti – braniti dom svoj. Predstavljanje knjige dvaju znanstvenika akademika Josipa Pečarića i doktora strojarskih znanosti Josipa Stjepandića iz Njemačke, pod naslovom „Ništa se još promijenilo nije“, okupilo je sve one koji željno očekuju da se konačno nešto promjeni.

U prvom redu našli su se okupljeni oni koji nisu crvenom đavlu prodali dušu, a nekako su uspjeli preživjeti crne dane opake mesičeve detuđmanizacije. U prvom redu su sjedili Dario Kordić prodan Haagu na 17 godina, Venera Kordić prisiljena na 17 godina suza li očaja bez prava žalbe, arhiepiskop Aleksandar pastir nepriznatih i obespravljenih 16 tisuća hrvatskih pravoslavaca u vrtlogu hrvatskog nezakonja, velikan pobjedničke hrvatske diplomacije prof.dr. Zvonimir Šeparović bez dostojnog mjesta i priznanja za 25. obljetnicu međunarodnog priznanja Republike Hrvatske, sisački biskup Vlado Košić iz županije prepune jama žrtava lažnih antifašita

te Marko Perković Thompson proglašen ustašom jer je bio spreman braniti dom svoj od četničke provale i razaranja. Sadržaj knjige antife ne će ni pogledati, ali će sigurno tuliti i zavijati zbog prvog reda uglednih gostiju na predstavljanju





Povod više za antife, jer su predstavlanje vodili ugledni predstavljači: Započeo je Igor Vukić, novinar istraživač te prokazivač antifa

muljatora i kako sve više izvire istina o trostrukom logoru Jasenovac. Vukić upozorava na izmišljena imena i podatke, na umnožavanja brojaka žrtava u tom čudnom spomen području, u koje ni krvavi maršal JBT nikada nije htio navratiti. Vukić je pozdravio nazočne, kako priliči domaćinu, prije svega sve antife ako su se neustrašivo ušuljali u Dom specijalne policije te posebno novinare Jutarnjeg lista koji su se ovih dana proslavili s glupostima u preradbi izjava akademika Josipa Pečarića. Previdjeli su da od Pečarića zaziru i prekaljeni prošlorežimski HAZU-ovci, s razlogom jer je Josip rođen na krivom mjestu. Kako Pečarić uopće može biti hrvatski akademik, ujedno sa daleko najvećim brojem objavljenih znanstvenih radova, kad uopće nije rođen u avnojskoj SR Hrvatskoj? To je pitanje kulminiralo u izvješću HAZU u Hrvatskom saboru, a vjerojatno o korespondenciji koja je kasnije uslijedila, JL-ovci nisu bili kvalitetno informirani.





Nenad Piskač, kolumnist portala Hrvatskog kulturnog vijeća (HKV-portal), naročito je pozdravio sve specijalce u crnim majicama iz drugog dijela dvorane, potom iz prvog reda pastira Hrvatske pravoslavne crkve i sve njegove izvan zakonske vjernike, emeritusa

hrvatske diplomacije Zvonimira Šeparovića te biskupa Vladu Košića uvijek spremnog na prvoj crti za istinu i sve ostale katoličke vjernike. Razložio je zato dugogodišnji društvenopolitički razvoj jugosfere na programu judeka i yudeka. Kod njih kulminira strah od ustaštva čim vide osobu u crnoj majici ili čuju glas da je netko spreman braniti dom svoj.



Kolumnist i politički analitičar Marko Ljubić govorio je o potrebi sudjelovanja i angažiranog pisanja te zauzimanja za istinu svih onih kojima je stalo do Hrvatske. Potrebno je stalno i uporno utjecati da se antife razobliče i ukaže njihova golotinja laži i podvala. Marko Ljubić to iz tjedna u tjedan osobno i vrlo uspješno čini. Njegove su raščlambe antologijske.



Na kraju su se obratili autori knjige. Akademik Pečarić je objašnjavao svoje posljednje matematičke i povijesne nejednakosti novinarki Jutarnjeg lista te logiku njihovih novinarskih specijalaca kao i njihov pad iz oba predmeta na ispitu zrelosti. Stjepandić je

protumačio svoju bitku i taktiku sa njemačkim medijima. Iz tih njihovih opiranja medijskim nasrtajima na Hrvatsku, podvala i laži, nastala je knjiga “Ništa se još promijenilo nije”. Knjigu je najbolje pročitati kako bi čitatelj shvatio zašto se doista još ništa promijenilo nije.



No posve je jasno kako se antifa mediji večeras nisu usudili doći u Dom specijalne policije. Strah od pozdrava Za dom spremni, ima isti efekt kao i prije 25 godina. Tjera u očaj sve one koji za obraniti Hrvatsku nisu spremni, za razliku od svih onih branitelja čija su imena ispisana u vječni spomen i koji su za svoj dom i za svaki hrvatski dom bili spremni svoj život položiti. Njihovu čast u njihovom domu Specijalne policije večeras su branila i obranila dvojica opasnih znanstvenika.





Tekst i slike: Damir Borovčak

HPC U NDH U PEČARIĆEVIM KNJIGAMA

**BRANILI SMO STEPINCA, PORTAL
DRAGOVOLJAC.COM**

Igor Vukić, novinar istraživač i publicist

VRIJEME JE ZA ISTINU O LOGORU JASENOVAC

Razgovarao Andrija Tunjić

Nije bilo nikakva istrebljenja ili genocida Srba u NDH / Sadašnji popis u jasenovačkom muzeju nema stvarne veze s događajima u Jasenovcu / Jasenovac je bio radni logor za aktivne protivnike NDH, pretežno komuniste te skupinu Židova koja je bila izuzeta iz deportacije u Njemačku / Nema uopće dokaza da je u Jasenovcu bilo masovnih ubojstava do 1945; nema posmrtnih ostataka, o tome ne govore ni dokumenti ni preživjeli zatočenici / U logoru je bilo

nekoliko strijeljanja radi održavanja discipline / Grga Gamulin izbacio je poglavlja o logorskom orkestru s tvrdnjom kako bi, iako je sve istina, bilo malo nezgodno napisati da je u ustaškom logoru bilo tako / Preuveličavanje događaja u Jasenovcu počelo je 1942, kada Tito u jednoj depeši partizanima, piše da „izvide mogućnost napada na logor u kojem je stradalo 10.000 naših drugova“ Jasenovački logor i broj ubijenih u logoru od Drugoga svjetskog rata ne prestaju intrigirati povjesničare, a osobito Srbe i Hrvate. Bez obzira na sve dokaze, mnogi srpski povjesničari i političari tvrde da je u Jasenovcu ubijeno 700.000 Srba, a tu brojku nedavno je kao istinu ponudio i parlament Republike Srpske te je razaslao po svijetu. Bio je to povod za razgovor s Igrom Vukićem, jednim od suautora istraživačke knjige Jasenovački logori, koju je objavilo Društvo za istraživanje trostrukoga logora Jasenovac.

Gospodine Vukiću, je li vas iznenadio zaključak parlamenta Republike Srpske o sedamsto tisuća ubijenih Srba u logoru Jasenovac?

Bilo mi je neobično čuti tako što nakon svega što je dosad objavljeno o Jasenovcu. Iz dosad objavljenih tekstova i lako dostupnih podataka svatko razuman može vidjeti kako je nemoguće da je u logoru Jasenovcu ubijeno toliko ljudi.

Zašto je nemoguće?

Prvo, logor je postojao oko 1330 dana, što bi značilo da je svakoga dana trebalo likvidirati oko 520 žrtava. Drugo, ne postoje posmrtni ostaci žrtava. Oko logora su šezdesetih godina prošlog stoljeća rađena opsežna istraživanja i pronađeno je oko 400 posmrtnih ostataka.

Neki tvrde da su leševi bacani u Savu.

To je također neodrživa konstrukcija. Tijela bačena u Savu isplivala bi, a veći broj zakrčio bi tok rijeke, Sava tamo nije jako široka. Da je bilo leševa u Savi, vjerojatno bi ih netko fotografirao, ali toga tamo naprosto nije bilo. Sve vrijeme rata Savom se odvijao vrlo živ riječni promet brodovima i šleperima. Zato su u svibnju 1942. partizani s desne strane Save izveli jedan gusarski napad na šleper koji je vozio robu iz Jasenovca u Staru Gradišku i pobili posadu. Sigurno i neke zatočenike koji su radili na šleperu. Šleper su zatim prevezli na desnu stranu i popisali sve što je na njemu bilo; lance, sijeno, benzin,

namirnice, građevni materijal...

Je li točan podatak o 10.700 ubijenih u 1941. godini?

Ja sam s ocem, jasenovačkim logorašem, išao u muzej i kustosa pitao kako je moguće da na sadašnjem jasenovačkom popisu – gdje je popisano 83.000 navodnih žrtava – za 1941. stoji 10.700 imena ubijenih, kada dvadesetak tadašnjih zatočenika tvrde da u logoru nije bilo više od 1200 ljudi? A logor nije bio i na desnoj obali Save, gdje je živjela moja rodbina.

I što je kustos odgovorio?

Rekao je da su vjerojatno bačeni u Savu. Čuvši to moj otac je rekao da je Sava te zime bila zaleđena pa se nekim danima moglo kolima prelaziti. Tada je kustos rekao da onda jednostavno nema odgovora. Hrvatska država te kustose plaća da istražuju logor i posjetiteljima daju točne, istražene i argumentirane činjenice, a ne komunističke konstrukcije koje smo slušali desetljećima.

Vaš otac i baka prošli su logor. Kako su ga preživjeli?

Oni su živjeli u selu Donja Gradina točno naspram logora, na desnoj obali Save, sve do prosinca 1941, kada je u selo došla skupina partizana i pucala na logor. Dva, tri dana trajalo je puškaranje, a onda su ustaše i domobrani prikupili jače snage i od Dubice napali partizane. U selo je netko javio za napad pa su se partizani sa stanovnicima povukli na jug, prema Kozari. Ondje je moj djed poginuo kao zapovjednik jedne partizanske desetine, a ostatak je sela zarobljen i u dugoj koloni zajedno s drugim zarobljenicima s Kozare doveden u logor Jasenovac.

Je li bilo ubijanja?

U logoru nije bilo. Zarobljenici su razdvajani na dvije velike skupine, jedna je išla na rad u Njemačku, uglavnom odrasli muškarci i žene, a druga, u kojoj su bili stariji ljudi, žene i djeca, preko Lipika i Pakraca razmještena je po tamošnjim slavonskim selima. Oko 16.000 pravoslavnih žitelja Kozare i Potkozarja bilo je razmješteno po tim selima, da ne bi i dalje podupirali partizanske skupine raspršene nakon bitke na Kozari. Moja obitelj, sve pravoslavci, znači moj otac, baka, prabaka, očeva tetka i još neki, dovedena je u Pakračku Poljanu i tu su živjeli do kraja rata, ukupno oko 300 osoba iz tog zbjega. Neki su i prije kraja rata obilazili svoja sela.

A što je bilo s ostalima?

Ostali su, kako sam rekao, odvedeni na rad u Njemačku. Brodovima su prevoženi Savom na istok do Zemuna, a onda Dunavom na sjever u Njemačku i sve do Norveške. Nekih devet tisuća muškaraca odvedeno je na rad u Njemačku.

Jesu li ti ljudi upisani kao ubijeni?

Neki su od njih na popisima ubijenih u Jasenovcu, iako su kroz njega samo prošli. Najčešće je riječ o djeci. U Beogradu postoji organizacija Jasenovac Memorial koja se bavi prikupljanjem izjava tih izbjeglica. Jedan od njih bio je smješten u selu Rajić u pravoslavnoj obitelji koja je tamo živjela, i on je rekao da su se njegov brat i bratić razboljeli i umrli. Ti su dječaci također stavljeni na popis kao da su ubijeni u Jasenovcu.

Jedan od vaših rođaka umro je u Norveškoj, a upisan je među žrtvama logora Jasenovac?

Jedan od pradjedova vodi se na popisu jasenovačkih žrtava, a našao sam njegovo ime na popisu odvedenih u Norvešku. Recimo Muhamed Pilav, jedan od zatočenika logora – čovjek koji je bio s Pavelićem u emigraciji, haesesovac i hrvatski nacionalist – zbog kritiziranja ustaške vlasti i Pavelića te sumnje da surađuje s partizanima osuđen je i poslan u Jasenovac, a odatle preko Stare Gradiške i Zemuna upućen u njemačke radne logore. On nabroja tko je sve s njim u njemačkom logoru i kuda se upućuju, a sva ta imena koja spominje nalaze se na popisu ubijenih u Jasenovcu.

Sve češće javljaju se ljudi čiju su rodbinu ubili četnici i partizani, a nalazi se na popisu jasenovačkih žrtava.

U židovskom muzeju u Washingtonu nalazi se popis sa šesto tisuća imena, među kojima su i žrtve savezničkih bombardiranja diljem Hrvatske. Sve je to pripisano Jasenovcu. Sadašnji popis u jasenovačkom muzeju koji država financira ipak je uži, ali prema našem istraživanju, nema stvarne veze s događajima u Jasenovcu. Nastojali smo rekonstruirati što se iz dana u dan događalo u logoru. Koristili smo arhivske dokumente, razgovarali s još živim zatočenicima, analizirali sve što je do sada objavljeno o Jasenovcu. Do 1990. objavljeno je nekoliko knjiga bivših logoraša koje o logoru govore, praktično, isto što i mi.

A to je?

Jasenovac je bio radni logor za aktivne protivnike NDH-a, pretežno

komuniste te skupinu Židova koja je bila izuzeta iz deportacije u Njemačku. Neki su Židovi vjerojatno sačuvali život jer su ostali u Jasenovcu, a ne završili u Auschwitzu, Treblinki, Birkenauu...

Meni je redatelj i prevoditelj Vladimir Gerić pričao kako je kao dijete pakirao pakete s tadašnjim zagrebačkim nadrabinom Freiburgerom, koji je poslije stradao u logoru...

Da, u Auschwitzu. Inače su židovske bogoslovne općine iz Zagreba i Osijeka bile zadužene za opskrbu logora, slali su pakete u Jasenovac, a novac i robu dobivali su od međunarodnih židovskih organizacija i židovske imovine.

O tome postoje dokazi?

Mogu se pronaći u arhivima Zemaljske komisije za istraživanje ratnih zločina i drugim fondovima iz NDH u Hrvatskom državnom arhivu. U dokumentima piše da je poslano više od pedeset tisuća paketa, svaki mjesec po dva za svakoga židovskog logoraša, što znači da je židovskih zatočenika bilo između 700 i 800 sve vrijeme trajanja logora.

Slavko Goldstein tvrdi da je ubijeno 12.000 Židova s područja NDH.

Ali prvo treba podastrijeti uvjerljive dokaze, koje on ne pokazuje. Upravo obrnuto, nema dokaza za velika masovna ubojstva. Nema uopće dokaza da je u Jasenovcu bilo masovnih ubojstava do 1945; nema posmrtnih ostataka, o tome ne govore ni dokumenti ni preživjeli zatočenici.

Je li se uopće moglo likvidirati toliko ljudi?

Ne. Krenimo redom, židovska skupina doista je u početku u Jasenovcu bila u većini. Prvo su bili smješteni na otoku Pagu s idejom da rade u solanama, a onda zbog ustanka u Lici i dalmatinskom zaleđu Italija je reokupirala taj demilitarizirani pojas i ti su zatočenici prebačeni, muškarci u Jasenovac, a žene u Loborgrad.

Ne na Rab?

To je bilo poslije. U 1941. godini 1200 do 1400 zatočenika Jasenovca uglavnom su Židovi, dvjestotinjak je možda Srba, tridesetak Hrvata i nešto ostalih. U 1942. godini Židovi iz Zagreba, Osijeka itd. deportirani su u kolovozu u Njemačku, Poljsku, Auschwitz... dio prolazi kroz Staru Gradišku i Jasenovac i također odlazi tamo. U Jasenovcu ostaje skupina Židova, njih 700 do 900, i taj broj ostaje u sljedeće tri godine. Po popisima koji se mogu pronaći vidi se da su

oni tu živjeli 1942/43/44. godine. Oni predstavljaju i glavni dio unutarnje uprave logora. Predstavnik, predsjednik zatočenika, zvao se logornik, njemu podčinjeni bili su grupnici, i oni su organizirali funkcioniranje logora. Ustaše su davali vanjsku stražu i pratnju kada se išlo izvan logora na radove i kad je bilo potrebe za disciplinskim mjerama.

Kao što je strijeljanje?

U logoru je bilo strijeljanja radi održavanja discipline. Zatočenicima je rečeno da se ne smije bježati iz logora i ako netko pobjegne bit će strijeljano njegovih deset i više kolega iz radne ili zavičajne skupine. Također je bilo kažnjavanja i zbog krađe pa su jednom zajedno strijeljani ustaše i zatočnici koji su se povezali i zajednički švercali izvan logora, npr. oduzeto zlato, novac, odjevne predmete sašivene u logoru i slično. Među strijeljanima bio je i Ljubo Matković, brat zapovjednika logora Ivice Matkovića. Čak ni za njega nije bilo milosti. A strijeljano je i deset ustaša jer su pljačkali po okolnim selima.

Što bi se dogodilo ako bi pri bijegu stradao neki ustaša?

Tada su kazne bile drastičnije. Tada bi za odmazdu bio strijeljan veći broj zatočenika. A bilo je i slučajeva kada su ljudi kažnjavani po zapovijedi iz Zagreba. Zapovjednik logora Ivica Brkljačić rekao je u istrazi kada su ga partizani zarobili 1945, da je on 1943. dao strijeljati pet zatočenika po zapovijedi iz Zagreba. Tvrdio je da je to bilo jedino strijeljanje provedeno 1943.

Ni to se ne slaže po popisu u muzeju Jasenovac?

Po popisu u muzeju te je godine navodno ubijeno 3600 zatočenika. No i bivši zatočnici slažu se da je 1943. bila mirna i da je bilo samo to jedno strijeljanje. Brkljačić, inače bivši student bogoslovije, u želji da zatočenicima olakša izdržavanje kazne u logoru, uveo je slobodno vrijeme pa je 1943. igran turnir u nogometu između radnih skupina. Djelovala je kazališna i glazbena skupina, koje su redovito izvodile kazališne predstave za zatočenike. Muzikolog i predratni istraživač židovske glazbene baštine Erih Samlaić pjevao je ariju iz Male Floramye. Nije točno da je izvođena cijela opereta, nego je samo pjevana jedna arija. Ali je točno da su zatočnici napisali libreto i glazbu za vlastitu operetu Raj na oceanu, autor glazbe bio je Jozef Kende, austrijski Židov koji je skladao u prostoriji gdje je imao

pijanino.

To sve negdje piše?

O tome piše zatočenik Milko Riffer u knjizi Jasenovac 1943, koja je objavljena 1946, odmah poslije rata, ali je pri izlasku bila cenzurirana od također zatočenika Grge Gamulina, poslije poznatoga povjesničara umjetnosti i sveučilišnog profesora i književnika.

Sigurni ste da je to bio Grgo Gamulin?

To piše. Gamulin je izbacio poglavlja o logorskom orkestru s tvrdnjom kako bi, iako je sve istina, bilo malo nezgodno napisati da je u ustaškom logoru bilo tako. Godine 2011. objavljen je reprint te knjige, a pronađeno je i uvršteno i to izbačeno poglavlje. Na suđenju Dinku Šakiću bivši su zatočenici također potvrdili da su se te 1943. održavale predstave. Inače orkestar je osnovan 1942, osnovao ga je i vodio Natko Devčić, poslije poznati skladatelj i profesor na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, koji je umro 1990-ih godina, a da nikada nije htio govoriti o logoru.

Znači li sve to da logor nije bio masovno stratište?

Od 1941. do 1945. nigdje ne postoje dokazi o masovnim ubojstvima. Jasenovac je bio zatvor, mjesto internacije, radni logor. Tu su najvećim dijelom bili internirani ljudi za koje je Ustaška nadzorna služba procijenila ili otkrila da su opasni za NDH. Dobrim dijelom to su bili članovi komunističke partije: članovi mjesnih komiteta Zagreba, Bjelovara, Osijeka itd., zatim ljudi koji bi prikupljali pomoć i slali je partizanima. Spomenuti Riffer dospio je u logor zato što je jednom partizanskom kuriru, koji je s Papuka došao u Zagreb, dao pisaći stroj i trake za pisanje, što je tretirano kao aktivno pomaganje u rušenju države. Nije bio kriv da ga se kazni smrću, nego je poslan u logor kako ne bi dalje pravio probleme. Bilo je slučajeva da se nekome na prijekom sudu nije mogla dokazati krivnja, ali nije pušten kući, nego je upućen u logor. U studenom 1941. donesen je zakon po kojem je regulirano slanje tako nepoćudnih osoba u logor. Kazne su bile od tri mjeseca do tri godine. Dakle, kad bi nekoga predložili za logor, tada su ustaške službe u Zagrebu ispisivale odluku i o svemu se vodila precizna kartoteka.

I kartoteka postoji?

Postoji djelomično. Dijelovi su uništeni ili odneseni na neka druga mjesta, u arhive koji negdje vjerojatno postoje. Ali bez obzira na

nedostatak dijela dokumenata može se rekonstruirati sve što se događalo. U arhivima u Beogradu vjerojatno postoje brojni dokumenti, ali i na temelju onoga što postoji u Hrvatskoj: u Zagrebu, Bjelovaru, Novoj Gradiški, Sisku itd., može se rekonstruirati što se i kako radilo. Recimo kad je donesena odluka da netko ide na neko vrijeme u logor, odluka bi se slala na nekoliko adresa; njegovoj zavičajnoj općini, njemu da zna zašto je i na koliko dugo interniran itd. Nakon isteka kazne ti logoraši bi odlazili kući.

Nisu slani u neki drugi logor?

Ne. Bilo je slučajeva da su nekomu nakon isteka kazne predložili da ostane raditi u logoru za plaću, ako je nedostajala njegova struka. Tako je student arhitekture Tibor Lovrenčić iz Zagreba nakon izdržane kazne ostao raditi kao građevni stručnjak.

Je li nakon rata nastradao?

On je, kao i većina drugih, šutio o tome kako mu je bilo. Nitko od njih o tome nije govorio kako ne bi bio proglašen ustaškim suradnikom ili onim tko je radom pomagao NDH. Zato su svi šutjeli. Šutnja i strah omogućili su da se Jasenovac proglasi logorom masovnih zločina?

Preuveličavanje događaja u Jasenovcu počelo je 1942. Tito u jednoj depeši slavonskim partizanima, piše da „izvide mogućnost napada na logor u kojem je stradalo 10.000 naših drugova“. Ispod te brojke nije se smjelo ići, nego je dodavano i danas još neki dodaju. Već 1945. brojka je narasla na šesto, sedamsto tisuća zbog ratne odštete. Tko je mogao provjeriti stvarnu brojku jer su, prema tvrdnjama komunista i partizana, ustaše bili primitivna rulja koja nije vodila evidenciju. No to nije točno, NDH je bila uređena država, od Austro-Ugarske naslijedila je administraciju koja je i u doba Kraljevine Jugoslavije bila dobro organizirana. Zato se u fizičkom obliku mogu pronaći materijalni dokazi, dokumenti, o poslanima u logor.

Jeste li našli dokaze u kojima Kardelj piše da su partizani napadali srpska sela odjeveni u ustaške uniforme kako bi pridobili Srbe u svoje redove?

To nije izravno vezano uz Jasenovac, no vrlo je vjerojatno bilo takvih slučajeva. Ali zna se, kada su partizani napali Nijemce, da su se Nijemci iskalili na prvom selu na koje bi naišli i tako stanovnike tog sela otjerali u partizane. U posljednje vrijeme često nailazim na

dokaze nekih Srba koji su poslije rata otišli iz Bosne u SAD – gdje su živjeli izvan jugokomunističke propagande – koji govore da je bilo pogrešno napadati kolone Nijemaca i endehaške ustanove jer time nije postignut nikakav vojnički cilj, nego samo izazvana represija. Trebalo je, kao što su radili u Srbiji, misle oni, čuvati ljude i tako se spasiti. Tako su Nedić i Draža Mihailović spasili Srbiju.

Nedić je i prvi Hitleru poslao dopis da je Srbija Judenfrei Land, da je riješila židovsko pitanje.

Ne znam koliko je tamo Židova likvidirano, a koliko deportirano u Njemačku, jer je slanje Židova u njemačke logore provođeno gotovo svuda gdje je Njemačka imala utjecaj ili vlast. No odnos prema Židovima u NDH nije bio jednoznačan. Iako su doneseni tzv. rasni zakoni (koje je sam Pavelić ukinuo u svibnju 1945), istodobno se mnogim Židovima potajice pomagalo da dobiju propusnice i odu u talijanski dio Hrvatske, odakle nisu deportirani u njemačke logore. Tako je došlo do logora, odnosno konfinacija u Crikvenici, Novom Vinodolskom, Korčuli, Kuparima kod Dubrovnika, na Rabu. Tamo su bili pod nadzorom Talijana, fašista, ali nisu bili životno ugroženi. Jesu li se naši povjesničari očitovali glede vaših istraživanja?

Izbjegavaju razgovor o tome. Zato smo osnovali Društvo i objavili knjigu u kojoj iznosimo dokaze o ovome što govorim. Bilo bi vrijeme da netko od njih sjedne s nama i da argumentirano o tome raspravimo.

Je li reagirao Slavko Goldstein, stručnjak za Jasenovac?

U posljednje vrijeme potiho govori kako bi nam se trebalo snažnije suprotstaviti, nagovara ravnateljicu muzeja Jasenovac da ona to pokrene.

Što da pokrene?

Ne znam što bi to trebalo značiti, valjda misli na administrativno-pravne zabrane. Zaboravlja da živimo u demokratskom društvu, da je vrijeme da demokratsko društvo napiše povijest o nedavnoj prošlosti i mirno raspravi činjenice. To je u interesu svih hrvatskih građana, stradalih i njihovih obitelji, a najviše u interesu istine.

Jednom ste mi rekli da ste sa Slavkom Goldsteinom razgovarali o svojim istraživanjima.

Da, napisao sam feljton. Budući da sam svojedobno radio u Jutarnjem listu, ponudio sam ga tom dnevniku za objavljivanje. Neki

od urednika odmah su ga prihvatili, ali i rekli da o tome razgovaram sa Slavkom Goldsteinom, da on pregleda materijal. On je u razgovoru bio sklon prihvatiti neke od argumenata, kao to da nije bilo industrijskog ubijanja, kojega u Jasenovcu nije moglo ni biti jer je Jasenovac imao šest baraka i u svaku je moglo stati po 200 ljudi. Znači 1200 ljudi na jednom mjestu te još nekoliko stotina onih koji su stanovali u radnim pogonima, u lančari, pilani, električnoj centrali i drugdje. Sami zatočenici iz logora 1944. partizanima pišu da ih ima oko 1500 do dvije tisuće, a novi se ne dovode. Goldstein međutim vjeru poklanja tom poimeničnom popisu, koji je vrlo upitne vjerodostojnosti. Feljtona zato nije bilo u Jutarnjem, ali je objavljen u Glasu Koncila 2013, gdje su o toj temi imali više znanja i hrabrosti.

Vi tvrdite da Srbi nisu dovodeni u logor Jasenovac da ih se ubija?

Tako je. Srpska je skupina s Kozare došla i otišla, od njih gotovo nitko nije ostao u logoru. Osim Židova i male skupine Roma koja se spominje u ljeto 1942, u logoru je među protivnicima države u početku, kako sam već rekao, 200 Srba, nešto Hrvata i muslimana. Ni kasnije, sudeći po prezimenima na autentičnim popisima, nije u logoru bilo više od nekoliko stotina Srba.

Zar nije bilo više Srba?

Međusobno ratovanje Srba i NDH uglavnom je završilo 1941. Nakon toga status se Srba i pravoslavnih popravlja; osniva se Hrvatska pravoslavna crkva, u Vladu se imenuje predstavnik pravoslavnih, Savo Besarović iz Sarajeva, s četničkim skupinama po Bosni potpisuje se sporazum o nenapadanju i pokreće zajednička borba protiv partizana. U sporazumima precizno piše, ako neki četnik pogine u borbi protiv partizana, da njegova udovica ima pravo na penziju od NDH. Ili ako je ranjen, da se ima pravo liječiti u bolnicama.

Dakle, nema potrebe dovoditi Srbe u Jasenovac kada s njima imate sporazum o nenapadanju i priznavanju NDH. Od tada nema informacija o nekim hrvatsko-srpskim sukobima na području NDH. Srpski se mladići ne regrutiraju u naoružane hrvatske postrojbe jer im je uvažavan prigovor savjesti, oni idu u logističke jedinice kako ne bi morali ratovati sa svojim koji su otišli u partizane. Ali neki su sudjelovali i s oružjem u vojsci NDH. Već od 1941. imate Srbe generale, pukovnike, brojne zapovjednike...

Načelnik stožera Pavelićeve vojske general Grujić bio je Srbin. I mnogi drugi. Jedan od junaka obrane Ozlja od partizana bio je satnik Pantelija Ratković, koji je bio, što bi sada rekli, specijalac, alpinac, jedan od vrhunski obučenih vojnika. Mnogi od Srba stavili su se na raspolaganje već od prvih dana NDH. Ne zaboravite da je NDH bila mirna dva mjeseca sve do napada Njemačke na SSSR, onda je bio Lipanjski ustanak u Hercegovini, koji je smiren i tek prava pobuna Srba kreće u srpnju i kolovozu 1941. Godine 1942. odnosi se normaliziraju. Nema ni masovnog iseljavanja pravoslavnih iz NDH. Jedan takav pokušaj 1941. inicirali su Nijemci kako bi napravili mjesto Slovincima koje su protjerali. U toj kampanji iseljeno je oko 13.000 pravoslavnih i ona prestaje u jesen.

Iz kojega dijela NDH su iseljavani?

Uglavnom iz Slavonije, djelomično iz Podravine i Moslavine i nešto malo oko Bihaća. Trinaest tisuća od dva milijuna koliko ih je bilo u NDH.

Zašto se ne dopušta revizija povijesti o Jasenovcu?

Vjerojatno zato što bi to za sobom povuklo reviziju i svega ostaloga o NDH, što bi dovelo do drukčijeg definiranja njezina mjesta u povijesti. Ali to treba napraviti. Priča o „strašnom logoru“ pomaže i onima koji svoj svjetonazor naslanjaju na one koji su se borili protiv „zločinačke države i njezina režima“. Ali ako je logor Jasenovac bio ono što naša istraživanja potvrđuju i ako je to bila relativno uređena država u tim ratnim okolnostima, onda se može postaviti pitanje je li je trebalo napadati. Nisu li to bili zapravo teroristički napadi, kojima cilj nije bilo spašavanje života, već borba za komunističku ideologiju i Jugoslaviju.

Ta nametnuta „istina“ o Jasenovcu na neki način uvjetovala je i nedavni rat između Srba i Hrvata?

To je poslužilo kao motivirajući faktor, gorivo za mržnju, a prije je koristilo za držanje Jugoslavije u pokornosti. Čim bi se pojavila želja za samostalnosti hrvatskog naroda odmah bi se pustila priča o Jasenovcu i klanju, što je značilo: mi moramo vladati. Zato je važno znati i da je od 10. travnja 1944. do 10. travnja 1945. iz logora kućama pušteno 1600 zatočenika.

Nisu pobjegli u proboju, kao što se govorilo i pisalo?

Ovi nisu pobjegli, nego su pušteni. Popisi postoje u arhivima. Mnogi

su bili amnestirani i puštani kućama, primjerice, na datum 10. travnja, onda za Pavelićev imendan Antunovo, pa 14. srpnja, za njegov rođendan, za Božić... Samo, ti ljudi o tome nikada nisu govorili. Njihove izjave bile su bunkerirane i tek sada može se doći do njih i čitati ih.

Ima li među njima živih svjedoka?

Ima. I ne tvrde što su nas učili u školama. Jedna od najgorih komunističkih laži jest tvrdnja da je u Jasenovcu ubijeno 20.000 djece, njihova imena su na popisu ubijenih u muzeju. Ali to je velika laž. Nitko od stotina i stotina bivših zatočenika ne govori o velikim skupinama djece u logoru. Ta djeca, među kojima je bio i moj otac, u ljeto 1942. prošli su kroz logor i odatle su odvedeni u prihvatilišta, gdje ih je zbrinula NDH, njezini organi vlasti.

Ipak ima dokaza da je u logoru Jasenovac bilo djece.

Bilo je dječaka koji su tamo išli u školu. U logoru je postojala škola za obrte u koju su bili upućivani dječaci iz hrvatskih obitelji izvan logora. Među njima je bio i Ilija Ivanović, Srbin, koji je s kozaračkim zbjegom došao i ostao u školi. On je prije godinu ili dvije na komemoraciji u Jasenovcu to rekao pred svima gotovo kao da se žali što je morao ići u školu. Učio je za brijača, kao što je Zvonko Pajur iz Jasenovca učio za električara. S Pajurom smo nedavno objavili razgovor u novinama u kojem se čudio kako se o tome dosad nije pisalo jer svi u Jasenovcu i oko Jasenovca znaju za tu školu.

Pajur je ispričao da ga je Ozna obrađivala i nagovarala da kaže kako je u jasenovačkom logoru vidio tisuće ubijenih. Umjesto potvrde o ubijenima oznašima je rekao: „Nek mi nebo padne na glavu ali ja neću reći ono što nisam vidio!“ Od daljnjeg maltretiranja spasio ga je Srbin, njegov majstor na zanatu, koji je nakon logora poslije rata radio u policiji. Ljudi su uglavnom šutjeli o istini jer bi došli bi pod udar komunističke policije, koja je od njih tražila da lažu.

Je li u Jastrebarskom bio logor za djecu, kako piše u povijesnim knjigama?

Nije! Iz Jasenovca su djeca, koja su ostala bez roditelja ili čiji su roditelji poslani na rad u Njemačku, razmješтана po dječjim prihvatilištima u Jastrebarskom, Sisku, Gornjoj Rijeci kod Križevaca, u Zagrebu, u sadašnjem Centru Slava Raškaj u Illici, koji se tada zvao Gluhonijemi zavod, i na mnogim drugim adresama.

Organizaciju smještaja vodilo je tadašnje ministarstvo socijalne skrbi, koje se zvalo Ministarstvo udružbe, u kojem je Kamilo Bresler bio glavni organizator. On je organizirao crkvene redove, posebno sestre milosrdnice Sv. Vinka Paulskog, koje su u Jastrebarskom vodile dječji dom i prihvaćale tu djecu. Pomagale su im djevojke iz škole za medicinske sestre iz Ruda, koju je vodila Tatjana Marinić i koje su premještene tamo. Bilo je i nekoliko liječnika, među kojima i Židov kojega su časne sestre tu sklonile da ne bude deportiran u Njemačku. One su pomagale djeci da ozdrave, jer su mnoga bila zaražena zaraznim bolestima i od tih bolesti umrla. Kako odmiče vrijeme, po izvještajima se vidi da smrtnost brzo opada i raste broj ozdravljene djece.

Nije li istina da su partizani u jesen 1942. napali dom i oslobodili djecu?

U knjigama piše da su djecu oslobodili, a ne i da su ih vratili natrag jer su vidjeli da ih ne mogu hraniti. Mali broj ostao je s partizanima, a većina je vraćena i raspoređena po hrvatskim obiteljima. Novine u NDH objavljivale su oglase u kojima su pozivali stanovništvo da prihvati tu djecu, da im pomognu. U knjigama ne piše ni da su partizani bombardirali dom pri čemu su poginuli svećenik i dvije časne sestre. To je bio još jedan od zločina, koji su partizani počinili prema dobročiniteljima te djece.

I koji se prema djeci nisu odnosili neprijateljski?

Nimalo. Zatočeni liječnik u Jasenovcu, Jozef Konforti, poslan je na službeni put u Gornju Rijeku da liječi takvu djecu. Njega i medicinaru pratio je jedan ustaša. Konforti je 1972. u knjizi Sećanja Jevreja na logor Jasenovac, objavljenoj u Novom Sadu, na trideset stranica opisao kako mu je bilo u Jasenovcu. Napisao je i kako je išao u borbe protiv partizana zajedno s ustašama kao njihov sanitetlija. Rekli bi mu: sutra idemo u akciju i vi idete s nama. Iz Jasenovca je poslan u Kupinec da liječi Mačekovu obitelj, gdje je boravio godinu i odakle je pobjegao u partizane. On je opisao i kako je suzbio epidemiju tifusa koja je 1942. izbila u logoru.

Možete li zamisliti da su mnogi jasenovački logoraši, komunisti, čamcem išli na partijske sastanke u Staru Gradišku, gdje su dogovarali akcije i kako će pobjeći. Recimo iz logora su poslali pismo, čestitku AVNOJ-u. Partijska grupa imala je i svoj radio,

napravili su ga od dijelova i slušali. Novine se nisu smjele donositi, a ipak su stizale, čak i Vjesnik koji su partizani pokrenuli i tiskali u šumi. Čak bi i njega prokrijumčarili i čitali.

Spomenuli ste Tatjanu Marinić, je li to bila djevojka A. B. Šimića?
Jest.

Ona je poslije otišla u partizane.

Da. Ona je nakon djelovanja u dječjem domu u Jastrebarskom otišla u partizane i 1945. Zemaljskoj komisiji za istraživanje zločina daje potpuno lažne, preuveličane, perfidne izjave i podatke protiv časnih sestara koje su se brinule o djeci. Zvali su i liječnike da to potvrde, ali oni su imali dovoljno morala, za razliku od nje, i njezine navode opovrgnuli pa protiv časnih nisu poduzete drastične mjere.

Je li Stepinac pridonio istrebljenju Srba?

Nije bilo nikakva istrebljenja ili genocida Srba u NDH, a Stepinac ni na koji način nije pridonio pogoršanju njihova statusa. Stepinac je bio velika osoba, uvijek odan temeljnim, moralnim zasadama vjere, čovječnosti i humanizma. To se vidi po njegovim izjavama još 1930-ih godina, a onda i za vrijeme rata. Njegov odnos prema Jasenovcu svakomu tko drži do činjenica posve je jasan. Već u jesen 1941. od jednoga pobjeglog židovskog logoraša, kojega su mu doveli članovi židovske općine, bio je informiran o logoru u Jasenovcu i tada je od Pavelića tražio da uvjeti u logoru budu što humaniji, ako već zbog ratnih okolnosti netko mora biti interniran.

Te 1941. logoraši su uglavnom bili Židovi, a među njima i oni koji su prešli na katoličanstvo ili su bili vjenčani s Hrvatima, tražio je da ih se pusti iz logora. Isto je tražio i za one koji su bili vjenčani s pravoslavicima, što se vidi u molbama za puštanje. Stepinac je još tražio da se omogući prakticiranje vjere. I doista 1942. dolazi franjevac Zvonimir Brekalo, koji je logorski svećenik sve do 1944, kada se zarazio tifusom i umro.

Što je sa svećenikom Majstorovićem za kojega piše da je ubijao maljem?

To nitko ne može dokazima potvrditi. To je propaganda kakvih ima u svakom ratu. Priča o ogrlicama od dječjih prstića, o košarama očiju, to se provlači od Burskih ratova, a i ranije. U Jasenovac je dvaput mjesečno dolazio i Tahir Vojniković, hodža rodnom iz Kozarca, koji je petkom za muslimane održavao muslimanske obrede.

Stepinac je tražio to jer se „po vjeri razlikujemo od bezbožnih boljševika“. Svoje je stavove iznosio u propovijedima, pisao je pisma Paveliću i drugim dužnosnicima, zauzimao se za svakoga i predlagao blaže kazne. Osuđivao je rasizam, izlažući se nacističkim prijekorima. Za njega je, naravno, bilo neprihvatljivo da se netko internira u logor samo zato što je Židov.

Je li mogao više učiniti za Srbe, što mu Srbi prigovaraju?

Odnos prema Srbima u NDH bio je bitno drukčiji od onoga što je plasirano kao istina. U tome ima previše praznina, konstrukcija, ideologije, svega što se ponavljalo dok je bilo Jugoslavije, a što se ponavlja i sada kao istina iako je očita laž. A trebalo bi već jednom točne činjenice staviti u povijesni kontekst. U razgovoru sam dosta rekao o mjestu pravoslavnih, srpskih žitelja u NDH. Na temelju dokaza mogu reći da nitko od njih nije u logor Jasenovac doveden, niti ubijen samo zato što je pravoslavac ili Srbin. Odnos prema njima ovisio je o njihovom odnosu prema državi.

Otac vam je još živ i sjeća se svega?

Živ je. Ima status hrvatskoga branitelja iz Domovinskog rata.

Kada s političarima razgovarate o Jasenovcu, osjećate li kod njih strah?

O da! Jasenovac je još tabu-tema. Neki koji su napisali radove i knjige o logoru ne usuđuju se potpuno posvetiti toj temi. Kada ih pitam zašto, vidim strah i kalkulacije, misle da bi im to moglo usporiti napredovanje u karijeri ili bi mogli izgubiti novac za kakav projekt itd.

U nas mnogi još ne žele priznati da je zločin komunizma identičan zločinu nacifašizma. Je li razlog i laž o Jasenovcu?

Naša udruga proučava i taj dio, jer je logor Jasenovac sa Starom Gradiškom nastavio djelovati kao logor za zarobljene ustaše, domobrane, hrvatske domoljube, za sve prave ili potencijalne protivnike partizansko-komunističke vlasti.

I do kada je radio?

Po nekim dokazima i indicijama do 1951, a po nekima čak do 1953. godine.

Postoje li podaci o likvidacijama u tom razdoblju?

Bilo je likvidacija pojedinih skupina s Križnog puta, ali poslije tog prvog vala to je bio radni logor; logoraši su popravljali pruge,

mostove na Savi, raščićavali ruševine. U logoru su bili zatočeni mnogi umjetnici koji su djelovali u NDH, među njima Lovro Matačić, Viki Glowatzky i drugi. Glowatzky je pet godina bio u logoru zato što je pjevao na radiju u nekoj emisiji za vojnike. Od tada je za sebe znao reći da je gradišćanski Hrvat.

Jeste li o svojim dokazima razgovarali s kojim srpskim udruženjem? Pokušavali smo, ali dosad nismo uspjeli.

A s predstavnicima Srpske pravoslavne crkve?

S njima namjeravamo razgovarati jer među njima postoje suvremenija strujanja. Recimo pakrački episkop Jovan rekao je da ne bi trebalo pristati na komunističku istinu o Stepincu i „valjda ćemo mi sami to istražiti i sa svime se upoznati“. I ja to mislim. Pa nećemo valjda sada, 2015. godine, o Jasenovcu razgovarati po propagandnom modelu koji je 1945. stvorila komunistička partija. Koji se ponavljao pedeset godina, a živi dobrim dijelom i danas. No dijalogom i komunikacijom moguće ga je prevladati.

Vijenac, broj 566, 12. studenoga 2015.

<http://www.matica.hr/vijenac/566/Vrijeme%20je%20za%20istinu%20o%20logoru%20Jasenovac/>

J. .Pečarić, Oba su pala, Zagreb, 2016., str.392.

PRAVEDNICA MEĐU NARODIMA - LJUBICA ŠTEFAN, PORTAL DRAGOVOLJAC.COM

“O POVIJESNOJ KRIVNJI KATOLIČKE CRKVE”

Bulajić na str. 81-82. upozorava da Tuđman “otvoreno zastupa rehabilitaciju zagrebačkog nadbiskupa Stepinca. On prihvata činjenicu ‘da je crkveni velikodostojnik Stepinac bio Hrvat, on to nije krio, bio je za slobodu hrvatskog naroda i *dosljedno je zagovarao pravo hrvatskog naroda za svoju samostalnu državu*’ Nezavisnu Državu Hrvatsku!” Ovdje se odmah vidi sva pokvarenost i nemoralnost nositelja velikosrpske politike. Bulajić uz Tuđmanov tekst o pravu hrvatskog naroda za samostalnu državu - dodaje NDH, očito želeći time reći da je Stepinac želio takvu državu. On tu zapravo polazi od činjenice da je u velikosrpskoj politici upravo tako nešto i cilj - umjesto želje za svojom državom imamo želju za Velikom Srbijom, koju će napraviti etnički čistom koristeći najbrutalnije metode. To su pokazali i u Balkanskim ratovima i u Prvom svjetskom ratu i u Drugom svjetskom ratu i u ratu 1991.-1995.! Pa onda ono što se odnosi na njih na ovaj način imputira Stepincu, premda je svakom iole pametnijem jasno da Stepinac nije mogao znati kakva će ta država biti, pogotovo što Hrvati čuvaju samo

svoje ognjište, što je lijepo opisao upravo srpski književnik Jovan Jovanović Zmaj 1883. godine:

*“Hrvat se ne bori da što otme kome, Čuva sveti oganj na ognjištu svome, I dok tako čini, u najteži dan,
I Bog je i pravda na njegovoj strani. A kud će Srbin, zar on da se dade*

Putu, na kom nema ni Boga ni nade.”⁴

Bulajić, taj veliki progonitelj hrvatstva, okomio se poznatom mržnjom i na zagrebačkog nadbiskupa Alojzija Stepinca, premda je upravo ovaj crkveni velikodostojnik hrabro i odlučno nastupio protiv nacističke i rasističke politike, zbog čega je bio u nemilosti i Hitlera i ustaša - čak su mu radili o glavi. Bulajić na str. 82. pokazuje da je šokiran činjenicom što Tuđman ne smatra da je povijesna krivnja nadbiskupa Stepinca i to što je bio “i protiv onodobne poslijeratne totalitarne komunističke vlasti”. I to u knjizi tiskanoj 1997. godine, kad je cijelom svijetu itekako poznata činjenica da je mnogo više ljudi pobijeno u totalitarnim komunističkim zemljama nego tijekom Drugog svjetskog rata! Iz Tuđmanove knjige koju koristi Bulajić vidljivo je koliko je Tuđman zaista u pravu u svojim prosudbama o zagrebačkom nadbiskupu. Vidljivo je i da Bulajiću “nije jasno” zašto Pavelić neće “dopustiti postojanje srpske pravoslavne crkve koja djeluje kao strana politička organizacija na hrvatskom tlu”. Naravno, on računa na činjenicu da ni jedan čitatelj na zapadu neće moći shvatiti da bilo koja crkva može biti *politička organizacija*, pa neće moći shvatiti da Srpska pravoslavna crkva to zaista jest! Čitatelj sa zapada ne može shvatiti da su četnici popa Đujića bili ne samo politička organizacija, nego da su odmah krenuli u ubijanje Hrvata i da su izvodili najveća zvjerstva. Čitatelj sa zapada ne vjeruje ni u ono što je sam vidio tijekom Domovinskog rata, a to je činjenica da je Srpska pravoslavna crkva zaista djelovala kao strana politička organizacija na hrvatskom tlu! A Bulajiću je to normalno iz jednostavnog razloga jer, kao što smo vidjeli, njemu je to okupirano jugoslavensko područje i vjerojatno Hrvati mogu ići u Philadelphiju. Zato mu je: “*zagrebački nadbiskup - predsjednik biskupskih*

⁴ A. i J. Pečarić, Strossmayer i Srbi, Zbornik radova o Josipu Jurju Strossmayeru, HAZU, Zagreb, 1997., str. 81-96.

konferencija, glavni vikar ustaške vojske, emisar za diplomatsko priznanje od strane Vatikana 'Nezavisne Države Hrvatske' - kriv ne zato što je katolik - mitropolit, već zato što se zalagao za 'hrvatsku državu' i što je bio 'protiv komunizma'." To vam je 'istočnjačko' shvaćanje zalaganja za slobodu svoga naroda! Istina, oni Srbi ili Crnogorci koji su se svojedobno zalagali za stvaranje država Srbije i Crne Gore nisu krivci! Onima koji ne mogu vjerovati svojim očima da jedan doktor znanosti može napisati ovo, dat ćemo to isto u još vulgarnijem obliku:

*"General Tuđman bi trebalo da zna šta je zločin izdaje, da je njegov štićenik zagrebački nadbiskup dr Alojzije Stepinac 3. jula 1934. položio u Beogradu 'svečanu zakletvu na vernost Njegovom Veličanstvu' kralju Jugoslavije Aleksandru Karađorđeviću, da je kao vikar jugoslovenske vojske, priznanjem kvislinške Nezavisne Države Hrvatske, čak prije kapitulacije jugoslovenske vojske, posebno prihvatanjem dužnosti vikara ustaške vojske, prekršio zakletvu i izvršio zločin izdaje države, u stvari veleizdaje (podvukao J. P.). Zločin veleizdaje se ne može pravdati vjerskim razlozima. Tuđman, međutim, opravdava ovaj zločin veleizdaje."*⁵

Ovom citatu po težini izrečenih gluposti, vjerojatno, nećemo naći ravnogu cjelokupnoj povijesnoj literaturi. Ali i pored toga, Bulajić ne može, a da nešto ne slaže. Zato on i ne citira literaturu iz koje bi se vidjelo da je Stepinac priznao NDH prije 10. travnja 1941. Poznato je da je on to učinio malo poslije uspostave NDH, 28. travnja, kad je uputio kleru Okružnicu koja počinje ovako:

"Časna braćo! Nema nikoga među nama, koji u ovo posljednje vrijeme nije bio svjedokom najzamašnijih događaja u životu hrvatskog naroda, među kojima sudjelujemo kao glasnici Kristova evanđelja. Događaji su ovo, koji su narod naš donijeli ususret davno sanjanom i željkovanom idealu. Časovi su ovo, u kojima više govori jezik, nego krv svojom tajanstvenom povezanošću sa zemljom, u kojoj smo ugledali svijetlo Božje i s narodom iz kojega smo nikli. Je li potrebno isticati, da je i u našim žilama življe zakolala krv, da je i u

⁵ M. Bulajić, nav. djelo, str. 111-112.

našim grudima življe zakucalo srce? Nitko pametan toga osuditi ne može, Božja zapovijed!”⁶

A prema Bulajiću, ako želiš slobodu svom narodu, to je veleizdaja. On očito nije čitao Stepinčev dnevnik gdje on opisuje kako je bilo Hrvatima u toj državi, gdje opisuje zločine koji su izvođeni nad Hrvatima u toj državi koju je Stepinac “izdao”. Zaista je na rubu pameti misliti kao Bulajić da je odgovornost Stepinca prema (srpskom) kralju važnija od njegove odgovornosti prema vlastitu narodu. Sjetimo se da su u prošlom stoljeću Srbi i Crnogorci razbijali Otomansko Carstvo, a Bulajić bi vjerojatno našao opravdanje - jednostavno nisu znali za Philadelphiju. A možda postoji i drugi razlog zašto Bulajić “ne zna” za ovu Stepinčevu Okružnicu. Možda mu upravo smeta Stepinčeva tvrdnja da je ljubav prema vlastitom narodu Božjim prstom upisana u ljudsko biće i Božja zapovijed. Može li se to odnositi na njega i njemu slične, koji, služeći velikosrpskoj politici, izravno rade i protiv svog crnogorskog naroda?

Ali tu nije kraj takvim bedastoćama. Čitajmo ga i dalje:

“S obzirom na to da se Tuđman izjašnjava da nije Jugosloven, on ne smatra zločinom veleizdaje razbijanja Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, te ‘proklete’ Jugoslavije, bilo koje Jugoslavije, kako se neoustaše van granica Jugoslavije otvoreno izjašnjavaju. Razbijanje jugoslovenske države plaćeno je najsirovijom smrću stotina hiljada žrtava, među kojima i velikog broja nejake dece. Svako razbijanje jugoslovenske države bi imalo slične posljedice, tragediju za sve jugoslovenske narode. Zaboravljanje ili podcjenjivanje zločina razbijanja jugoslovenske države i izdaje, bez obzira o kojim ideološko-političkim razlozima se radi, značilo bi zločin.”⁷

Tu se Bulajić razotkriva u potpunosti! Očito poručuje da za učinjeni genocid nisu krivi oni koji su ga napravili nego oni koji su htjeli slobodu. Zaista vrhunski cinizam. Direktor Muzeja žrtava genocida - glavni krivci su te iste žrtve! U ovom tekstu također šokira činjenica da jedan doktor pravnih znanosti, i to stručnjak za međunarodno

⁶ J. Krišto, Katolička crkva u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj, Časopis za suvremenu povijest, br. 3. (1995.), 461-474.

⁷ M. Bulajić, nav. djelo, str. 112.

pravo, izdaje 1997. godine knjigu u kojoj kaže: “Svako razbijanje jugoslovenske države bi imalo slične posljedice, tragediju za sve jugoslovenske narode.” Očito, prema njemu još uvijek postoji druga Jugoslavija i Hrvatska u njoj! Stručnjak za međunarodno pravo, dapače doktor znanosti, ne zna da su četiri bivše republike te druge Jugoslavije danas međunarodno priznate države i članice Ujedinjenih naroda!

Kad Bulajić može takvu činjenicu “ne znati”, ne čudi da kaže i ovo: “Istorijska je istina da se Sveti arhijerejski Sinod Srpske pravoslavne crkve sastao u Beogradu 30. aprila 1942. i donio odluku - da osnivanje ‘Hrvatske pravoslavne crkve’ predstavlja očiglednu i najgrublju povredu crkvenih kanona i opasnost za pravoslavnu vjeru i pravoslavnu crkvu uopšte. (...) Vojni sud Komande grada Zagreba sudio je juna 1945. ustaškim genocidnim zločincima, među kojima i predstavnicima tzv. Hrvatske pravoslavne crkve u NDH, što bi general Tuđman trebalo da zna. Germogen Maksimov osuđen je ‘na kaznu smrti strijeljanjem, trajan gubitak građanskih prava i konfiskaciju imovine’, Mifka Spiridon ‘na kaznu smrti vješanjem, gubitak građanske časti i konfiskaciju imovine’”.⁸ Treba li ovome uopće komentar? Možda jedino da je ipak gore izdati Srpsku pravoslavnu crkvu nego Jugoslaviju, ako usporedimo sudbine Germogena i Stepinca! Što i jest logično jer nositelj velikosrpske ideje i jest SPC, a Jugoslavija je bila do sada (i za uvijek, jer Srbima tek predstoje problemi i na Kosovu, i sa Crnom Gorom, možda i s Vojvodinom) najveće ostvarenje te politike! To slijedi i iz činjenice na koju je ukazao još službenik HPC Petar Lazić.⁹ Naime, samo u Jugoslaviji Pravoslavna crkva ne zove se po imenu države, što je tradicija, nego je zadržala prijašnje ime Srpska pravoslavna crkva! Budući da Bulajić ne zna protumačiti stvarne domete pojedinih događaja, on i ovaj odjeljak završava citatom iz pisma Andrije Artukovića o teškoćama funkcioniranja Hrvatske pravoslavne crkve: “U svibnju t.g. nalazila se je u manastiru Šišatovac ustaška momčad iz Zagreba, koja je crkvu otvorila, nameštaj uništila, a iz groblja kosti mrtvacu porazbacala.”¹⁰ A pasus prije toga navodi kako su njegovi

⁸ Isto, str. 86-88.

⁹ J. Krišto, nav. djelo.

¹⁰ M. Bulajić, nav. djelo, str. 88.

partizani osudili na smrt i pogubili ljude koji su vodili tu crkvu! Kako mu se tek uklapa ovo osnivanje HPC na tvrdnju o nasilnom prekrštavanju pravoslavaca u katoličanstvo?

“Povijesna krivnja katoličke crkve” nije Srbima trebala samo radi optužbe cijele Katoličke crkve o genocidnosti čitavog hrvatskog naroda. Ona je Srbima prijeko potrebna i zbog skidanja vlastite odgovornosti. To izvire iz knjige Ljubice Štefan Srpska pravoslavna crkva i fašizam, napose kad Ljubica Štefan kaže:

“Ali episkop Dionizije, član Svetog arhijerejskog sinoda Srpske pravoslavne crkve, koji živi daleko od Nijemaca, u slobodnoj zemlji, nije smatrao potrebним obavijestiti svjetsku javnost o stradanju srpskog naroda u Srbiji. Čini se da je i on, kao i većina srpskih arhijereja, bio uvjeren u buduću Hitlerovu Europu i Nedićevu Veliku Srbiju u njoj (podvukao J. P.), trudeći se da osiguraju što veće granice za svoju crkvenu nadležnost.”¹¹

I zaista, Tuđman je potpuno u pravu kad tvrdi da je Stepinac u europskim okvirima bio “jedan od rijetkih crkvenih velikodostojnika koji je hrabro i odlučno nastupio protiv nacističke i rasističke politike”, i da su čuvenenjegove propovijedi s tim u svezi, pa je zbog toga bio u “nemilosti i Hitlera i ustaša” - “čak su mu radili o glavi”. U Srpskoj pravoslavnoj crkvi imamo potpuno suprotnu situaciju. To isto vrijedi i za razdoblje neposredno pred sam rat. Naime, kad je Hitler 1936. godine počeo progoniti narode nearijskoga podrijetla, mnogi su potražili utočište u Zagrebu. Već tada je sastavljen odbor za zaštitu bjegunaca, kojemu su članovi bili nadbiskupov tajnik Franjo Šeper, kanonik msgr. Milan Beluhan, župnik Sv. Marka msgr. Svetozar Rittig, N. Erber, ravnatelj zagrebačke štedionice i tajnica-voditeljica Tereza Škringer. Sam nadbiskup osobno je odlazio na kolodvor, čak i noću, te pružao pomoć i utjehu. Bjegunaca je bilo sve više, sredstva za materijalnu pomoć sve nužnija, pa nadbiskup šalje apel na razne adrese:

“Zagreb, 11. januara 1939. Poštovani Gospodine!

Usljedi žestokih nečovječnih progona morao je veliki broj ljudi ostaviti svoju domovinu. Ti su jadnici i bez sredstava za život. Lutajući po

¹¹ Lj. Štefan, nav. djelo str. 315.

svijetu da nađu zemlju koja će im dati mogućnost da stvore sebi i svojim novu egzistenciju. Mnogi su od njih sa ženom i djecom.

Svaki se dan obraća na nas veliki broj takvih emigranata tražeći savjeta, intervencije, preporuke, pripomoć u novcu ili u naravi. Naša je kršćanska dužnost da im pomognemo. Zato držim za potrebno obratiti se na ljude dobra srca i plemenitih osjećaja s molbom za pripomoć bijednicima. Slobodan sam obratiti se i na Vas, Poštovani Gospodine, kao člana naše Crkve, da dadete svoju potporu fondu koji će biti upotrebljen u korist emigranata.

Molim da na priloženom listu označite svoj dobrovoljni mjesečni doprinos kojim ćete podupirati ovu tako potrebnu akciju.

Uz odlično poštovanje Dr. Alojzije Stepinac nadbiskup zagrebački”.¹²

To je bilo vrijeme prve Jugoslavije, pa ne čudi napadi na nadbiskupa nakon pojave ovog apela, a čudi da je nadbiskup bio i “farizej koji na grudima potajno nosi Davidovu Zvijezdu, a javno svećenički kolar”. Napomenimo, da je kasnije Gestapo zatvorio voditeljicu Odbora Tereziju Škringer, i punih pet mjeseci uzalud je silio da dade kakvu izjavu protiv nadbiskupa.

Kakvo je bilo ponašanje Katoličke crkve u Hrvata tijekom Drugog svjetskog rata izvrsno je analizirao Jure Krišto¹³.

Zato spomenimo dvije Stepinčeve propovijedi. Na blagdan Krista Kralja 1941. godine on će reći:

“Svaki narod i svaka rasa, kako se danas odrazuju na zemlji, ima pravo na život dostojan čovjeka i na postupak dostojan čovjeka. Svi oni bez razlike, bili pripadnici ciganske ili koje druge rase, bili Crnci ili uglađeni Europejci, bili omraženi Židovi ili ponosni Ariji, imaju jednako pravo da govore - “Oče naš, koji jesi na nebesima”.

Nadbiskup je zatim istaknuo da se to načelo primjenjuje i na Katoličku crkvu i u Katoličkoj crkvi: *Zato je Katolička Crkva uvijek osuđivala, a i danas osuđuje svaku nepravdu i nasilje, koje se počinja u ime klasnih, rasnih ili narodnosnih teorija. S jasnoćom i odlučnošću karakterističnima za proroke, Stepinac je zaključio:*

¹² Lj. Štefan, Hrvatsko Slovo, 14. ožujka 1997.

¹³ J. Krišto, nav. djelo.

J. Krišto, Katolička crkva i Židovi u vrijeme NDH, U: Antisemitizam - Holokaust - Antifašizam, židovska općina Zagreb, 1996., str. 139-147.

*Crkva Katolička je digla svoju riječ u obrani naših hrvatskih narodnih prava, čak i okrunjenim glavama. Ali ona bi se izneverila svojoj zadaći, kad ne bi s istom dosljednošću dizala i danas glas na obranu svijetu, koji se žale na nepravde, bez obzira kojoj rasi ili narodu pripadaju. Nitko nema prava da na svoju ruku ubija ili na koji drugi način oštećuje pripadnike druge rase ili narodnosti.*¹⁴

Prema svjedočenju francuskog konzula u Zagrebu u vrijeme NDH,¹⁵ još je jedna propovijed zagrebačkog nadbiskupa “duboko potresla sve”; bila je to propovijed na godišnjicu krunidbe Pape Pija XII., 14. ožujka 1943. Stepinac nije poštedio ni građanske ni okupacijske vlasti. Tu on naziva rasizam “najluđom materijalističkom doktrinom koja postoji na svijetu”. Primijetimo da se radi o francuskom konzulu - predstavniku režima u Vichy-u, koji je također surađivao s Nijemcima i sudjelovao u holokaustu. Međutim, zbog toga se danas ne optužuje cijeli francuski narod, kao što se optužuje hrvatski narod zbog NDH, unatoč činjenici što je antifašistički otpor u Hrvatskoj bio znatno veći nego u Francuskoj!

I njemački službeni krugovi na svoj su način posvjedočili zauzimanje nadbiskupa Stepinca za Židove. Tako Hans Helm, policijski *attaché* pri njemačkom poslanstvu u Zagrebu, u svom izvješću od 25. ožujka 1943. veli da je “poznato da je nadbiskup Stepinac veliki prijatelj Židova”¹⁶. No, taj izvještaj interesantniji je zbog nečega drugoga. U njemu Helm kaže da je Stepinac za-prijetio zatvaranjem svih crkava u Hrvatskoj ako se budu primjenjivali proturasni zakoni na Židove u mješovitim brakovima. To je jedan od nekoliko slučajeva koji se mogu interpretirati kao nadbiskupova primjena građanske neposlušnosti i nenasilnog protesta protiv vlasti. Drugi slučaj, odmah poslije uspostave NDH, nalazi se u već spomenutom Stepinčevu pismu Artukoviću, u kojem je 22. svibnja 1941. upozorio na nepravdu zbog odredbe da Židovi nose raspoznajni znak. Nadbiskup prijeti da će u slučaju Židova katoličke vjere biti prisiljen upozoriti ih da u crkvi ne nose te znakove.

Poznati su mnogi slučajevi kada je i kako je Stepinac pomogao Židovima i Srbima. Često je nastupao zajedno s predstavnikom Sv.

¹⁴ J. Krišto, nav. djelo: Katolička crkva i Židovi u Vrijeme NDH, str. 140-141.

¹⁵ Isto.

¹⁶ Isto.

Stolice (Heinrich Giuseppe Ramiro Marcone, koga su zvali 'odvjetnikom Židova', a kao što smo vidjeli, Stepinca su zvali 'židovskim prijateljem'). J. Krišto navodi citat iz predstavke koju su biskupi uputili poglavniku sa sastanka Biskupske konferencije, održanog 17.-20. studenog 1941. godine:

*"Neka im /Srbima u Hrvatskoj/ se ne samo zajamče nego i dadu sva građanska prava i osobito pravo osobne slobode i pravo vlasnosti (...) Crkva mora sa stanovišta Evandjelja osuditi zločinstva i ispade neodgovornih elemenata i nezrelih mladića te zahtijevati puno poštovanje čovječe ličnosti bez obzira na dobu, spol, vjeru, narodnost ili rasu, jer su svi ljudi djeca Božja i za sve je umro Krist."*¹⁷

Poznata je Stepinčeva uloga u spašavanju staračkog židovskog doma. Ljubica Štefan o tome piše:

*"Vjerojatno prvo spominjanje tog staračkog židovskoga doma i njegove sudbine u ratu 1941.-1945. nalazimo u svjedočenju jednog neimenovanog člana židovske općine Zagreb - koja je jedina u Europi radila cijelog rata - (ova činjenica od iznimnog je značenja za buduća istraživanja, J. P.) zapisanog u dokumentu Zemaljske komisije za ratne zločine iz 1945. godine. Tamo stoji: 'U staračkom domu u Zagrebu (Schwarzov dom) bila su na dan 10. IV.1941.- 52 osobe. Moralo se isprazniti dom još sredinom 1941. Unajmljene su 2 zgrade u Stenjevcu cca 5 km od Zagreba. Smjestili smo tamo starce u dosta skućene prostorije, ali je stanje sve u svemu bilo snošljivo. Uspjelo je da pod oznakom 'Dom staraca Crv. Križa' (!?) očuvamo starce od odvođenja u logor. U mjestu Stenjevac gdje se nalazio dom bio je logor njemačkog **Sicherheit- sdiensta** (S. D.) sa zloglasnim **Sturmführerem Schuckartom**. Sredinom ljeta 1944. (pogrešno, treba 1943., op. a.) upali su njegovi ljudi u starački dom i odveli u logor upravitelja Singera, Vilka Welasa i Zoru Hafner, gđu Neuman sa 2 djece. Odveli su ih u **Njemačku** i nikad više nismo o njima ništa čuli. Početkom septembra 1944. (pogrešno, treba 1943., op. a.) dolaze opet **Schuckartovi ljudi** i odvođe u svoj logor 13 osoba. Pokušavamo sve da ih se spasi. Posredovanjem udove jednog zagrebačkog liječnika uspjelo je konačno osloboditi jadnih 13*

¹⁷ J. Krišto, nav. djelo: Katolička crkva u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj.

staraca. **Staviše nam uslov: Morate u roku od 10 dana isprazni- ti dom i odseliti starce sa područja Stenjevca, inače će ih odvesti u Njemačku u logor’.**

Prema izjavi toga dužnosnika židovske općine, dom je mirno živio u Stenjevcu pune dvije godine, unatoč postojanju i hrvatske vlasti i vlasti njemačkog sturmführera u tom malom mjestu, i nije baš vjerojatno da ih je štitila oznaka Crvenoga križa kao kamufლაža. Upadi članova Sicherheitsdiensta počeli su, prema izjavi svjedoka, ljeta godine 1943. To je vrijeme kad je Himmler nezadovoljan ‘rješavanjem’ židovskog pitanja u NDH, zahtijevao njihovo odvođenje u logore.

Svjedok u svojoj izjavi Zemaljskoj komisiji nastavlja: ‘Stavljeni pred skoro bezizgledan zadatak, **obratali smo se zagrebačkom nadbiskupu Dru Stepincu**, koji nam je stavio na raspolaganje jednu, doduše trošnu, kuću na svom posjedu u **Brezovici** kraj Zagreba.’¹⁸

8. prosinca 1943. u Brezovicu je u stvari stiglo 60 stanara Doma, gdje je do kraja rata - samo prirodnom smrću - umrlo pet osoba, a svi drugi su preživjeli rat:

“Te iste 1943. godine, kada je Himmler zatražio odvođenje svih Židova u logore, nadbiskup Stepinac ponudio je nadrabinu dr. Miroslavu-Šalomu Freiburgeru da se s obitelji skloni k njemu u Nadbiskupski dvor do kraja rata. Poruku je prenio tadašnji nadrabinov tajnik dr. Amiel Shomrony, ali Freiburger je ponuđenu pomoć otklonio rekavši kako će dijeliti sudbinu svojega naroda. Odveden je u Auschwitz i odmah tamo ubijen.”¹⁹ Ne čudi zato zašto se dr. Shomrony već više od 50 godina bori za istinu o kardinalu Stepincu i zajedno s dr. Igorom Primorcem (profesor na sveučilištu Hebrew u Jeruzalemu, inače emigrant iz Beograda!) i drugima za proglašenje Stepinca pravednikom (na primjer, slično Stepincu djelovao je poglavar Grčke pravoslavne crkve patrijarh Papandreu Damaskinosu i proglašen je pravednikom).²⁰

Da, dokumenti zaista pokazuju i svjedoče kako je vodstvo Katoličke crkve u NDH ostalo na moralnoj visini. To su posvjedočili i

¹⁸ Lj. Štefan, Hrvatsko Slovo, 14. ožujka 1997.

¹⁹ Lj. Štefan, Hrvatsko Slovo, 1. studenoga 1996.

²⁰ Isto.

objektivni promatrači! I mnogi vjernici slijedili su u tome svoju Crkvu. Postoji niz dokumenata koji pokazuju kako su se Hrvati zauzimali za svoje susjede Srbe. U prilogu dajemo dva takva dopisa (prilozi 5. i 6.). U prvome, primljenom 28. 6. 1941. u Predsjednički Ured u Zagrebu, jedanaestorica Hrvata moli da se njihov susjed Srbin pusti na slobodu (ne treba napominjati koliko je to u tim vremenima bilo rizično), a na drugom slično čini dvadeset Hrvata.

Tome treba dodati da je Izrael proglasio i najmanje 70 hrvatskih Pravednika, među kojima je i autorica često spominjane knjige *“Srpska pravoslavna crkva i fašizam*, gospođa Ljubica Štefan. Pri tome treba istaći da je mnogo veći broj onih Hrvata koji su tijekom Drugog svjetskog rata spašavali Židove, a nisu dobili takvo priznanje i da među njima ima puno katoličkih svećenika. Naravno, poput molbi za spašavanje Srba, postoji brojna dokumentacija pohranjena u HDA, Arhivi NDH, Fond Ispostava ustaškog redarstvenog povjerenstva, o molbama Hrvata za spašavanje njihovih susjeda Židova. Tako je za puštanje na slobodu obitelji Josipa Kleina interveniralo stotinjak Hrvata (okolica Krapine)²¹, za puštanje iz konc-logora Arpada Sterna 31. 8. 1941. godine molilo je stotinjak žitelja Gradeca²² (točnije 141, vidi prilog 7.), a za Dragutina Sterna²³ isto tako mole žitelji Vidovca (kod Varaždina). Treba li uopće napomenuti da je svako takvo posredovanje za puštanje na slobodu moglo odvesti potpisnike u logore (dakle i u smrt)!

Ili recimo, 76 mještana zagrebačkih Šestina traži dozvolu da Židovi mogu obitavati na njihovom području²⁴. A najtragičnije je to što se u bivšoj zemlji niti jedan povjesničar nije usudio objavljivati takve dokumente!

A kako je to bilo u Srpskoj pravoslavnoj crkvi, tj. u njezinom vodstvu? Već spomenuti Apel potpisala su tri člana Svetog arhijerejskog sinoda Srpske pravoslavne crkve: “episkop niški dr. Jovan”, “episkop zvorničko-tuzlanski Nektarije” i “episkop

²¹ HDA, Arhivi NDH, Fond Ispostava ustaškog redarstvenog povjerenstva, Kolovoz 1941., kutija 281, br. 28.026.

²² Isto, Rujan-Listopad 1941., kutija 282.

²³ Isto, Listopad-Studen 1941., kutija 283, br. dokumenta 28.293.

²⁴ Isto, Listopad-Studen 1941., kutija 283, br. dokumenta 28.338.

budimljanski Valerijan, vikar Nj. Sv. Patrijarha". Njihovi su potpisi na prvom mjestu.

Mi miš potpisani Hrvat. ovim izjavljujemo da je Stjepan Ušorac iz Jarovorca imao sa svim nama Hrvatinima u najtežim potrebama, i to ne samo sada nego i u doba najtežeg Republičke vlasti jer je onda prema namu Hrvatinima bio najatan i pošten čovjek. Stoga molimo da se još na slobodu, jer miš miš koji se jamčimo svojim vlastitim potpisima

Stjepan Ušorac iz Jarovorca
Mirko Jirco Mlinar u Jarovoru
Salaj Franjo Mlinar u Jarovoru
Jakob Ljavar Mlinar u Jarovoru
Marko Ivan Ljavar Mlinar
Stjepan Jirco u Jarovoru
Franjo Jirco iz Koprivnice
Stjepan Jirco iz Koprivnice
Stjepan Ušorac iz Jarovorca
Stjepan Ušorac iz Koprivnice
Franjo Kambaj iz Koprivnice

NEZAVISNA DRŽAVA **HRVATSKA**
 PREDSEDNIČKI URED
 U ZAGREBU

Primljeno, dne 23. VI. 1941

Broj 10815 Pr. priloga

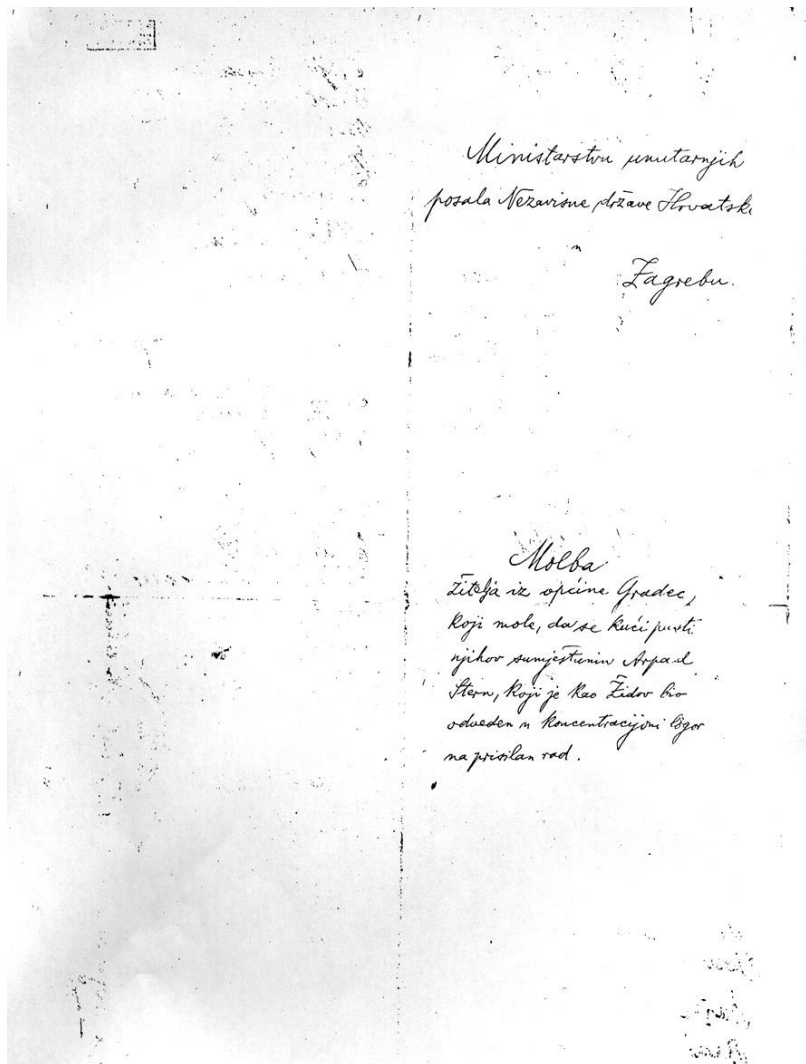
Prilog 5.

377

Dojke potpisani seljani iz Gornjih Sredica, vjere rimokatoličke, Hrvati potpisom vlastoručnim potvrđujemo, da su molbeni navodi Zoric Matulija naše suseljanke istiniti i da se njezin suprug Zoric Nikola nije nikad ogra-
jesio o hrvatski narod. -

U Gornjim Sredicama, one 3. srpnja 1941.

<u>M. Matuljak Martin</u>	<u>Martin Matuljak</u>
<u>Parag Josip</u>	<u>Matije Matuljak</u>
<u>Čokmaj Stjepan</u>	<u>Rašel Josip</u>
<u>Parag Matuljak</u>	<u>Matuljak Franjo</u>
<u>Parag Stivo</u>	<u>Proč. St. Ivan</u>
<u>Stjepan Kalj</u>	<u>Imedija Matuljak</u>
<u>Mato Dorević</u>	<u>Stivo Landšteiner</u>
<u>Vinko Dorević</u>	<u>Mato Landšteiner</u>
<u>Vinko Dorević</u>	<u>Loncar Ivanimir</u>
<u>Imedija Gredišnjak</u>	
<u>Vinko Pester</u>	



Prilog 7.a

Gospodine ministre!

U Gradcu sa godine 1927. došao trgovac Apad Stern, koji se rodio u selu Medufanez općine Mladovec kod Varaždina. Stern je u Gradcu preuzeo trgovinu Anke Horvath koja je tekla njegove v. pruge, te koja već ima 72 godine. Više nego li trgovinom bavio se Stern obradom, ranjem penjač, jer on posjeduje 17 jutara, a gospođa Anka Horvath 13 ju, tara. Stern je poput ostalih seljaka orao, kopao, sijao, žeo, brao, kosio, sušio i privlačao. Niti u narodnom i političkom radu nije se Stern raki, likovao od drugih seljaka. On je kao rodjoni Hrvat zajedno s ostalim rođoljubima glasovao za listinu „Hrvatske seljačke stranke“, i to ne samo kod općinskih izbora, nego i kod izbora narodnih zastupnika 5. svibnja 1935. i 11. prosinca 1938. Nikada nije Stern istinao svoju židovsku vjeroispovijest, već je opetovano izjavio svoju namjeru, da prijedje u „Bilo rimokatoličke crkve zajedno sa svojom suprugom i sinom, pa je dobio 300 dinara za nabavu novoga zurna u kupnju orkestra.“

Stern je kao Židov bio 1. Kolovoza 1941. odveden u koncentracijski logor na prisilni rad. Ispis potpisani Sternovi sumještani i znanci ugodno molimo, da se Sterna izvuče iz koncentracijskog logora, pa da se vrati svojoj obitelji u Gradec, gdje će i nadalje obratljivati posjed. Ili mu usigurni, da će Stern znati cijeliti ovu milost, pa da se s hrvatskim rođoljubima radom znati pokazati vrijednim ove milosti.

Gradec, dana 11. Kolovoza 1941.

Dr. Rudolf Horvath
primljeni posrednik

Veljan Galeson
predstojatelj postaja
Dr. Marko Matković

Prilog Molbi

Zaključak donesen na sjednicama upravnog odbora stolarske udruge Hrvatskog društva i udruge za osiguranje štoka u Gradecu ka gore imenovanih ^{ko} ~~Arbida~~ Kerna koji je u protivanim radnjama član upravnog odbora od njihovog osnutka kao jedan od skrbalica. nova pa radi ovih navoda se prihvaćaju molbi za njegovo pomilovanje.

Predsjednik

Brišić Ivan

Uprava

Reisec Josip

Ivan Glasko

Pavel Burić

Frim ~~Stavica~~

Fugaj Ivan

Matuna Ivan

Ivan Murić

Murić Mijo

Tajnik

Stjepan Kalinski

Vidi se i izvjerava i potpisuje

Načelnik općine
Hambrić

Episkop žički Nikolaj Velimirović, koga je Hitler odlikovao još 1934. g.²⁵, u svojim brojnim nastupima i pisanim djelima isticao je vrijednosti nacionalizma i rasizma, pa je tako u Beogradu 1935. g., dakle samo dvije godine nakon dolaska Hitlera na vlast u Njemačkoj izdao knjižicu “Nacionalizam Svetog Save” i u njoj ističe:

*“Mora se odati poštovanje sadašnjem nemačkom Vođi, koji je kao prost zanatlija i čovek iz naroda uvideo, da je nacionalizam bez vere jedna anomalija, jedan hladan i nesiguran mehanizam. I evo u XX veku on je došao na ideju Svetog Save, i kao laik poduzeo je u svome narodu onaj najvažniji posao, koji priliči jedino svetitelju, geniju i heroju. A nama je taj posao svršio Sveti Sava, prvi među prosvetiteljima, prvi među genijima i prvi među herojima u našoj istoriji. Svršio ga je savršeno, svršio ga je bez borbe i bez krvi, i svršio ga je ne juče ili prekjuče nego pre 700 godina. Otuda je nacionalizam srpski, kao stvarnost, najstariji u Europi”.*²⁶

A 1939. g. u svom govoru u Ravanici povodom 550. obljetnice kosovske bitke ovaj svetac Srpske pravoslavne crkve ističe:

*“Mi smo deca Božja, ljudi arijevske rase kojoj je sudba dodelila časnu ulogu da bude glavni nosilac hrišćanstva u svetu (...) da plemena slabije rase i niže vere ne bi...”*²⁷

I dok su Židovi i ostali nearijevci stradali u Dachauu, Nikolaj Velimirović, smješten, kako je pokazala Ljubica Štefan, u “počasnom bunkeru” tog logora, piše:

“U toku vekova oni koji su raspeli Mesiju Gospoda Isusa Sina Božjeg stvorili su od Evrope glavno bojište protiv Boga, a za đavola. To je danas glavno bojište Židova i oca židovskog đavola... To Evropa ne zna, i u tome je sva očajna sudba njena, sva mračna tragedija njenih naroda. Ona pre svega ne zna čija je. Onda ona ne zna ko joj je prijatelj, a ko neprijatelj... Ona ništa ne zna osim da oceni kao vrednost dok joj Židovi ne postave svoj kantar za meru vrednosti... njeni političari kao mesečari u zanosu govore o jednakosti (ignoranciji) svih verovanja i neverovanja, tj. ono što Židovi hoće i žele, jer im je potrebno prvo da se izjednače zakonski sa hrišćanstvom, da bi poslije potisli hrišćanstvo i učinili hrišćane

²⁵ Lj. Štefan, nav. djelo: Srpska pravoslavna crkva i fašizam, str. 223.

²⁶ Isto, str. 222.

²⁷ Isto, str. 222.

*bezvernim, i stali im petom za vrat. Sva moderna gesla evropska sastavili su Židi, koji su Hrista raspeli: i demokraciju, i štrajkove, i socijalizam, i ateizam, i toleranciju svih vera, i pacifizam i sveopštu revoluciju i kapitalizam i komunizam. Sve su to izumi Židova, odnosno oca njihova đavola... Ali je za čuđenje, da su se Evropejci, kršteni i miropomazani, potpuno predali Židovima, tako da židovskom glavom misle, židovske programe primaju, židovsko hristoborstvo usvajaju, židovske laži kao istine primaju, židovska gesla kao svoja primaju, po židovskom putu hode i židovskim ciljevima služe. To je za čuđenje u naše vreme, i ništa više u svetu. Sve drugo je manje važno ili ne važno. Ali je najvažnije kako je hrišćanska Evropa postala sluškinja Židova... O tome treba da mislite, braćo Srbi”.*²⁸

Primijetimo da je u proljeće 1991., dakle prije napada na Hrvatsku, kad su Hitlerove metode neposredno primijenjene u Hrvatskoj i u nekim segmentima ih nadmašile, tijelo Nikolaja Velimirovića preneseno iz manastira Svetog Save, dakle iz manastira preteče nacionalizma, u američkom gradu Libertyvilleu, na groblje u njegovom rodnom selu Leliću blizu Valjeva u Srbiji. Tom prigodom glasilo Srpske patrijaršije u Beogradu “Pravoslavlje” piše: “*Sveti Nikolaj je došao u svoj rodni Lelić, u svoju Srbiju, da svojim vasiljenskim duhom, filozofskom dubinom i moralnom snagom pomogne grešnicima, svojim progoniteljima i vaskolikom rodu. Sazvežđe Nebeske Srbije postalo je večno stanište Svetog Nikolaja.*”²⁹ Da, zaista je trebalo imati “vaseljenski duh, filozofsku dubinu i moralnu snagu” onako pisati o Hitleru! A Philip J. Cohen piše: “*U toku više od tri decenije nakon njegove smrti, episkop Velimirović i njegovi pogledi na svijet ostali su inspiracija za srpske emigrante. Nakon osude Srba kao agresora od strane UN, 31. maja 1992., emitirana je na srpskom jeziku kitnjasta antisemitska propovijed episkopa Velimirovića za vrijeme Srpskog časa na javnom radiju Clevelanda (WCPN-FM). Najavljivač je rekao da se nude slijedeće riječi 'umjesto našeg komentara događaja u našoj*

²⁸ Isto, str. 225.

²⁹ Isto, str. 221-222.

otadžbini i osude srpskog naroda kao agresora’.³⁰ Cohen potom daje cijelu tu propovijed³¹.

I ondašnji patrijarh Srpske pravoslavne crkve Varnava trudio se da ne zaostane puno za episkopom žičkim. “Glasnik, srpske pravoslavne patrijaršije” organ SPC prenosi dva intervjua koja je patrijarh dao njemačkoj agenciji “Deutsches Nachrichten Büro” (DNB) i novinama “Münchener Neueste Nachrichten”. Evo dva citata iz tih intervjua prema knjizi Ljubice Štefan:

“Führer velikog nemačkog naroda vodi borbu koja služi na korist celom čovečanstvu. Borba Adolfa Hitlera protiv boljševizma, koji je podjarmio ruski narod, potiče iz idealnih motiva i nema nikakve veze sa imperijalističkim ciljevima. Sa prijateljskim pozdravima velikom nemačkom narodu smatram, da opravdana borba nemačkog naroda za ravnopravnost zaslužuje poštovanje svih naroda”.

“Ranije sam s teškom mukom mogao ustajati i govoriti u odbranu Rusije protiv komunizma i internacionalnih Jevreja (...) Bio sam upućen sasvim sam na sebe. Ali Bog je poslao nemačkom narodu jednog dalekovidnog Führera, koji zastupa isto mišljenje, koje sam i ja mnogo ranije stvorio u sebi.(...) Führer je svečano izjavio da on ne želi ni jednu stopu ruske zemlje. Mi Führeru verujemo i njegovoj iskrenoj reči”.³²

U govoru u Bitoli 7. studenog 1936. patrijarh Varnava kaže:

“Naša vlada, naš pokojni Kralj i današnje namesništvo ne priznaju vlast u Moskvi. (...) I oni koji su je priznali, danas se ljuto kaju, jer to nije ruska vlada, nego je internacionalna, jedno židovsko varalička banda”.³³

S takovom SPC ne čudi izvješće Harolda Turnera generalu Alexanderu Löhru od 29. kolovoza 1942. u kome konstatira: **“Srbija, zemlja u kojoj je pitanje Jevreja i pitanje Cigana riješeno”**. Ljubica Štefan u knjizi Srpska pravoslavna crkva i fašizam citira i Franca Redemahera, stručnjaka za židovska pitanja u nacističkom ministarstvu vanjskih poslova, koji je 29. svibnja 1942.

³⁰ Ph. J. Cohen, nav. djelo, str. 152.

³¹ Isto, str. 152-153.

³² Lj. Štefan, nav. djelo: Srpska pravoslavna crkva i fašizam, str. 224.

³³ Isto, str. 225.

g. zabilježio: “Jevrejsko pitanje u Srbiji nije više akutno sada samo preostaje rješavanje zakonskih pitanja koja se tiču imovine.” Također citira i Schäfera, vrhovnog šefa Službe bezbednosti u Srbiji, koji obavještava jedan skup njemačkih oficira, uključujući i tadašnjeg zapovjednika generala Paula Badlera, da jevrejsko pitanje više ne postoji u Srbiji, a jednom njemačkom vojnom liječniku rekao je da je Beograd **’jedini veći grad Evrope očišćen od Jevreja, da je postao “Judenfrei”**’.³⁴

Antimasonsku (bolje reći antižidovsku) izložbu³⁵ srpske vlasti su organizirale od 22. listopada 1941. do 18. siječnja 1942. g. Tom prigodom tiskane su četiri protužidovske marke. U svim katalozima poštanskih maraka mogu se naći i dan danas ovjekovječene te četiri marke. (Zanimljivo je da postoji još jedna interesantna srpska poštanska marka iz Drugog svjetskog rata, izdana povodom “anglo-američkog terorističkog bombardovanja Niša” iz 12. mjeseca 1943.). Takve i mnoge druge stvari koje bi morale interesirati jednog direktora Muzeja za genocid, očito ne interesiraju dr. Bulajića. Jer mnogo je veći zločin napokon je raskinuo velikosrpske i svetosavske okove.

Očito, možda se i može govoriti o povijesnoj krivnji neke crkve. Katoličke, sigurno ne!

Geca Kon bio je glasoviti beogradski izdavač i vlasnik knjižare te je sa pet tisuća objavljenih naslova bio najveći nakladnik između Prvoga i Drugoga svjetskog rata u ondašnjoj Jugoslaviji. Kao pripadnik židovskog naroda ubijen je 1941. godine, ali o njegovoj smrti nema pouzdanih podataka. Jedni smatraju da je strijeljan među prvim Židovima u Beogradu, drugi da je ubijen u konclogoru u Grazu.

³⁴ Isto, str. 234.

³⁵ Isto, str. 246

Ph. J. Cohen, nav. djelo, str. 99-102.



“Antimasonskom izložbom” i ovim markama mogla se u cijeloj Europi pohvaliti jedino Nedićeva Srbija



Dr. Lazar Prokić: "Jevreji u Srbiji"

“Danas je dokazano da su sva dela sabotaze u našoj zemlji finansirali Jevreji. Isto tako kod pohvatanih komunističkih bandi nađeno je mnogo Jevreja. Kod pohapšenih zbog šverca - opet Jevreji!... Kod pohapšenih zbog širenja alarmantnih vesti - opet Jevreji!... Znači Jevreji, Jevreji i Jevreji!

Zato stvarajmo izrazito antijevrejsko raspoloženje, ukazujmo prstom na Jevreje i pratimo strogo njihov rad. Učinimo sve da za prvo vreme svi oni sa svojim potrebicama budu zbijeni na prinudnom radu negde - potpuno izdvojeni od nas, daleko čak i od naših očiju! Dok se ne nađe način da uopšte nestanu sa našeg tla!” (str. 32)



Geca Kon stalno na udaru³⁶

³⁶ Dr. Lazar Prokić, “Jevreji u Srbiji”, Inv. br. 9872/2-HPM.

PREDSTAVLJANJE KNJIGE MARIJA FILIPIJA *NIKOLA TESLA ISPOD PAUČINE U* ZAGREBU

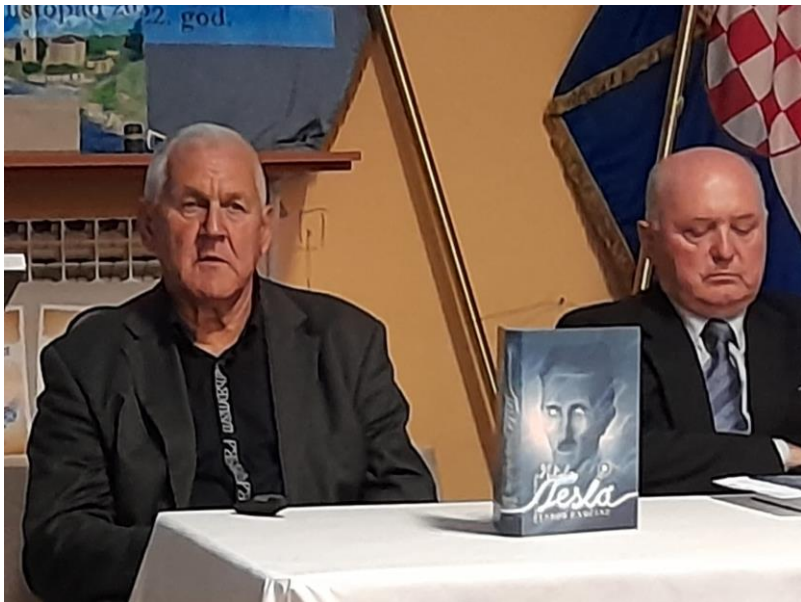


Dopustite da vas sve lijepo pozdravim.

Pred nama je treće dopunjeno izdanje knjige Marija Filipija *NIKOLA TESLA ISPOD PAUČINE*.

Filipi je Zagrebčan rođen 24. ožujka 1950. godine, politolog, dugogodišnji novinar u više redakcija, u mladosti uspješan veslač, u ratu dragovoljac, zatim 100% invalid kao posljedica ratnog stradanja. Prva knjiga „Nikola Tesla ispod paučine“ je njegova prva knjiga uopće, a ovo je kao što sam već naglasio njezino treće izdanje. U međuvremenu je objavio knjigu svojih ratnih svjedočanstava „Na istočnom pragu Domovine“, kao i zbirku pjesama „Od mira do rata i natrag“. Također sklada pjesme koje sam i pjeva. A koliko je talentiran Mario Filipi govori i njegova Stand up komedija “Kako glumiti normalnog čovjeka“.

U Uvodu knjige upozorio sam na jedan događaj koji pokazuje koliko je Tesla stalna aktualna tema osobito u Srbiji, Ukazao sam na reagiranje tamošnjih medija na izjavu legendarnog tenisača Novaka Đokovića koja se dogodila u trenutcima kada sam pisao taj Uvod. On je nehotice izazvao buru u medijima kada je spomenuo Nikolu Teslu jer je tijekom jednog razgovora kazao da se divi geniju rođenom u Smiljanima.



Srpski portali su Đokovićevu izjavu doživjeli ovako: srpski portali taj su razgovor prenijeli uz naslove “Đoković otkrio kojem se Srbinu divi”, a dan kasnije zamjerili hrvatskim kolegama što su u svojim tekstovima napisali da je “Đoković otkrio da se divi geniju rođenom u Hrvatskoj”. Zamjerili su i napali one koji su napisali istinu! Zar se Smiljan ne nalazi u Hrvatskoj?

Odavno sam naučio kako Srbi fanatično brane svoje laži. Pa i Dobrica Ćosić je rekao da je Srbima laž najviše pomogla u povijesti. Žestoko reagiranje srpskih medija na činjenicu da se Tesla rodio u Hrvatskoj pokazuje da tu ima nečeg mnogo višeg. A to upravo pokazuje ova knjiga. Ja sam u svom Uvodu posebno obratio pažnju na Filipijevu raspravu o Teslinoj izjavi u koju malo tko u Hrvatskoj sumnja: “*ponosim se svojim srpskim rodом i hrvatskom domovinom*”. Ona se pripisuje Tesli, ali je nedokazana.

Zanimljivo je da se Đoković spominje i u priči o napadima na pozdrav ZA DOM SPREMNI (vidjeti npr. knjigu J. Pečarić, Josip Šimunić i ‘Za Dom spremni’, Zagreb, 2019, str. 362.) koje je do kraja razgolatio upravo Mario Filipi svojim OTVORENIM PISMOM DOBRONICU:

U mjestu Punat na otoku Krku pučki sakupljač narodnih sjećanja na povijest Rado Žic Mikulin zabilježio je pjesmu koja je zapravo bila himna hrvatskih srednjovjekovnih mornara. Oni su sebe nazivali ormanci prema brodovima koji su se zvali ormanice i dominirali su Jadranom do kraja prvog milenija. U toj himni slogan „Za dom spremni“ pojavljuje se gotovo doslovno na čak tri mjesta.

<https://narod.hr/hrvatska/hrvi-mario-filipi-u-otvorenom-pismu-predsjedniku-vrhovnog-suda-radovanu-dobronicu>

Naravno to neće ništa promijeniti u ovakvoj Hrvatskoj jer (kako kaže Rudi Tomić):

*Činjenica je da je srbadiji, jugokomunistima i hrvatskim veleizdajnicima ZDS – trn u oku. Jer su agresori na Hrvatsku gubili ratove baš zbog toga što je hrvatski narod bio uvijek **Za dom spreman**.*

Pohod ”dušobrižništva” SPC u Vukovar... | Bez Cenzure



Priča o Đokoviću i Tesli podsjetila me je na jednu priču iz Australije, a kako je ta priča draga Mariju Filipiju nadam se da će biti zanimljiva i vama: Za vrijeme Domovinskog rata bilo je puno doseljenika iz Hrvatske i Srba i Hrvata. Morali su učiti Engleski pa su bili u istim razredima. Tako mi je jedna Hrvatica ispričala da je s njom u istu grupu bila i jedna Srпкиnja koja je na predstavljanju tvrdila da je ona iz Knina koji je u Srbiji. Ona je intervenirala tvrdeći da je Knin u Hrvatskoj. Profesorica je morala donijeti kartu i pokazalo se da je Knin u Hrvatskoj. Srпкиnja je plačući vikala: *Nije u Hrvatskoj - u Srbiji je!*

Sličnu priču mogli ste ovih dana pročitati u Hrvatskom tjedniku gdje su tiskana dva teksta o Nikoli Tesli:

Joško Čelan, Tesline su svjedodžbe dokaz njegove hrvatske domovine i hrvatskog jezika, *Hrvatski tjednik*, 29. 09. 2022.

Marito Mihovil Letica, Teslina je domovina Hrvatska, *Hrvatski tjednik*, 13. 11. 2022.



U svezi s tom mojom pričom iz Australije treba pogledati slijedeći dio koji je dan u Čelanovom tekstu:

Ugledni francuski list Le Figaro objavio je u broju od 23. kolovoza 2022. u opširnom prilogu o Nikoli Tesli, da je rođen u Srbiji. Reagirao je hrvatski iseljenik u Monacu Grga Tapalović. List je objavio njegovu reakciju i ispričao se napomenuvši da je mjesto Teslinog rođenja u Hrvatskoj.

Nezamjenjiva je uloga Marija Filipija i u borbi za priznanje Hrvatski Pravoslavne Crkve. Iako katolik on je nezamjenjiv u misama Hrvatske pravoslavne Crkve i često reagira svojim tekstovima o njoj. Tako u jednom od takvih tekstova Filipi spominje i Teslu:

**MARIO FILIPI: INCIDENT JE ZAPRAVO UPEREN PROTIV
ISTINE**

05 Listopad 2021

Incident s trganjem hrvatske državne zastave pred zgradom u kojemu Hrvatska pravoslavna crkva služi službu Božju nije bio sam sebi svrha i nije slučajan. On je u funkciji pomno isplaniranog napada na Hrvatsku i hrvatski narod koji bismo mogli nazvati – historiocid, dakle uništenje hrvatske prošlosti.

(...)

Na jednu od liturgija (misa) Hrvatske pravoslavne crkve došao je nepoznat čovjek kojemu smo se u prvi mah obradovali jer se radujemo svakome tko dolazi k nama prvi put. Ali on je već za vrijeme liturgije nekim upadicama radio nered, a nakon završetka prišao je arhiepiskopu i uslijedio je ovaj dijalog:

Provokator: "Da li Vi ovdje obnavljate ustašku crkvu?"

Arhiepiskop: "Prije onoga što Vi zovete "ustaška crkva" postojala je hrvatska pravoslavna crkva.

Provokator: "Ali prije nije bilo Hrvatske. A znate li da je car Dušan jeo zlatnim žlicama, dok su svi drugi vladari jeli drvenim žlicama".

Arhiepiskop: "Onaj kojeg zovete "car Dušan" bio je vazal mađarsko-hrvatskoga kralja, a etnički je bio više Bugar nego Srbin".

Provokator: "To Vi kažete zato jer ste Bugar".

i: "Hrvatska pravoslavna crkva postoji od 18. stoljeća".

Provokator: "Ali tada nije bilo Hrvatske".

Filipi: "Hrvatska postoji najmanje od sedmog stoljeća, a vjerojatno i duže".

Na to je čovjek furiozno otišao.

Da taj čovjek tamo nije bio slučajno i da je točno znao što radi potvrdio je nekoliko dana kasnije srbijanski političar Vulin koji je rekao da Nikola Tesla nikada nije nogom stupio na hrvatsko tlo. Dakle u doba njegovog rođenja nije bilo Hrvatske, nego je izumitelj rođen u Austriji. Nadalje nastavlja Vulin, da je Tesla 1941. došao u Hrvatsku, bio bi 62. Tesla ubijen u Smiljanu od ustaša. U stvarnosti u Smiljanu nikada nije bilo ljudi s prezimenom Tesla. Sam Milutin, izumiteljev otac, tamo je došao jer ga je crkva postavila da tamo bude paroh (župnik). Svi hrvatski Tesle potječu iz sela Raduč i zaseoka Radučki Drenovac. Dakle da su ustaše i htjeli ubiti nekog Teslu, u Smiljanu ga ne bi mogli naći jer ga nije bilo.

Zar vam Vulinova tvrdnja nije slična tvrdnjama Srkinje iz Australije? Ali pogledajmo kako to dalje komentira Filipi u tom tekstu:

U doba rođenja Nikole Tesle još je postojala Vojna granica (krajina), iako tada više nije ničemu služila. Njezino službeno ime bilo je Hrvatska vojna granica (u njemačkom originalu Kroatische Militärgrenze). Kada je Tesla imao 25 godina (1881) u vrijeme dok je radio u Budimpešti, Vojna granica je vraćena pod vlast Sabora i bana (hrvatskog državnog poglavara).

Svoj tekst Filipi je završio sjajnom konstatacijom koja nam objašnjava zašto mnogima u RH ne vole arhiepiskopa Aleksandra:

Očito je dakle da ni ovaj najnoviji incident nije uperen toliko protiv hrvatske zastave, niti protiv Hrvatske pravoslavne crkve, pa čak niti protiv Aleksandra kao svećenika, nego protiv Aleksandra kao povjesničara, jer nam on otkriva dijelove hrvatske povijesti koja je do sada bila nepoznata.

<https://www.dragovoljac.com/index.php/mario-filipi/28028-mario-filipi-incident-je-zapravo-uperen-protiv-istine>



Zato ne čudi ta bliskost Arhiepiskopa i Filipija.

Kao što puno neistina o Tesli razobličava ova knjiga, tako Filipi to isto radi još s nekim drugim važnim dijelovima naše povijesti a koje su u RH interpretirane tako da odgovaraju ciljevima velikosrpske politike. O samoj knjizi i Nikoli Tesli više će vam reći sam autor Mario Filipi kojemu čestitam na knjizi.

Josip Pečarić

Fotografije: Damir Borovčak

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/32625-predstavljanje-knjige-marija-filipija-nikola-tesla-ispod-paucine-u-zagrebu>

VELIKI RAZGOVOR MLADENA PAVKOVIĆA SA POGLAVAROM HPC ARHIEPISKOPOM ALEKSANDROM

21 listopada, 2022



Mladen Pavković

-Vaše Visokopreosveštenstvo, kako gledate na nedavni posjet patrijarha Srpske pravoslavne crkve Porfirija Vukovaru, baš u dane kad ovaj junački grad obilježava tužne obljetnice pogibije

svojih ratnih junaka u hrvatskom obrambenom Domovinskom ratu? – pitali smo poglavara Hrvatske pravoslavne crkve (HPC) Aleksandra.

Gledajte, 16. listopada 2022. dogodio se znakoviti događaj, koji je morao biti udarna vijest u svim medijima u Hrvatskoj (i u „regiji”), a to je da je crkvi svetog patrijarha hrvatskog Germogena poglavar Hrvatske pravoslavne crkve arhiepiskop †Aleksandar predstavio novog svećenika Hrvatske pravoslavne crkve – otac Mario, koji je magistar teologije sa Sofijskog sveučilišta „Sv. Kliment Ohridski” i protojerej Bugarske pravoslavne crkve. Sve je to nastavak širenja obnovljene HPC na dobrobit hrvatskog naroda i u pokušaju pomoći Republici Hrvatskoj da najzad postane nezavisna država priznavajući kao nacionalnu pravoslavnu crkvu u Hrvatskoj HPC što je u skladu s crkvenim kanonima i tisućljetnoj tradiciji pravoslavlja. Na žalost, skoro niti jedan medij to nije primijetio, a dobar dio njih dobio je naš oglas, koji je uz to bio objavljen i na našim mrežnim stranicama i društvenim mrežama ali svi su primijetili dolazak poglavara crkve Srbije u Vukovar. Nekako nitko ne primjećuje domicilnu pravoslavnu crkvu ali pomno promatra što radi crkva strane države Srbije. Nije to neko iznenađenje jer velika većina hrvatskih novinara i političara vidi samo do vrha svog nosa na kojem je Beograd i samo čeka neku provokaciju kako bi na nju nasjeo. Ne manjka provokacije, koje su namijenjene ponajviše u korist unutarnje politike Srbije i koje se moraju obavezno povezati na neki način sa Hrvatskom jer znaju da će Hrvati po tradiciji nasjesti na tu provokaciju pa tako će ona dobiti i međunarodni odjek. Sada u svijetu i u Europi nitko Srbiju ne primjećuje i sve je to s razlogom jer ona je na začelju Europe po svemu kao što je oduvijek i bila, a nema više Jugoslavije koja bi promovirala nepostojeću srpsku slavu – što u povijesti, što u kulturi, što u ekonomskom razvoju, što u razini blagostanja stanovništva ...

Zapravo kad bi Hrvatska prestala primjećivati provokacije Srbije oni bi prestale jer nitko drugi Srbiju ne primjećuje – niti ostale susjedne zemlje niti bilo tko u Europi ili u svijetu.

Crkva je teritorijalna organizacija koja je mjerodavna za područje suvereniteta države, a nije plemenska organizacija, koja rasistički prati genom nekog naroda što je etnofiletska hereza. Crkva Srbije

granicama svoje mjerodavnosti crta granice imaginarne Srbije. To je nedopustivo. Njeno postojanje u RH nema nikakav pravni ni povijesni temelj, a rezultat je vazalnog mentaliteta hrvatskih vlasti, na čelu s pravnikom Račanom koji je sklopio ništetni ugovor sa SPC i tako ju 2002. po treći³⁷ put proširio na hrvatsku državu.

Dolazi u Hrvatsku poglavar crkve Srbije u pratnji više episkopa i svećenika te crkve kako bi u Vukovaru posvetio obnovljenu crkvu i „srpski” dom i to baš na dan kad je zapovjednik obrane Vukovara Blago Zadro poginuo od srpskog metka. Svi su u Hrvatskoj ljuti na tu provokaciju, koja je namjerno ovako smišljena ali svi gledaju taj događaj preko jugoslavenskih naočala i ne samo da ne postavljaju prava pitanja nego čak i ne komentiraju činjenice.

Evo dio njih. Pravoslavna crkva u Vukovaru izgrađena je godine 1727. kad nije postojala niti država Srbija pa tako niti crkva Srbije. Zamislite da Vam sad ja kažem da imam u svom vlasništvu 300 – godišnju kuću na Gornjem gradu, koju sam osobno izgradio. S razlogom biste rekli da pričam gluposti jer nije moguće da 300 godina prije svog rođenja izgradim kuću ili učinim bilo što, ali evo kad crkva Srbije kaže da ona ima u svom vlasništvu crkvu u Vukovaru, koju je izgradila 300 godina prije svog nastanka to je u redu, logično je pa čak i hrvatski sudovi to prihvaćaju kao činjenicu i dozvoljavaju crkvi Srbije da se sada upiše na imovinu, koju je izgradila u Hrvatskoj 300 godina prije svog nastanka. Vukovarsku crkvu izgradili su Hrvati pravoslavne vjere. Nisu mogli to učiniti neki Srbi u Hrvatskoj jer tada njih nije bilo. Ova je crkva pripadala pravoslavnoj crkvi Hrvatskog kraljevstva – Karlovačkoj arhiepiskopiji.

U više navrata smo pisali o pravoj povijesti pravoslavlja pa tako i u našim knjigama³⁸ i sad svi pismeni u Hrvatskoj su toga svjesni osim one manjine, koja još uvijek smatra da su sve jugoslavenske

³⁷ Prvi put to je napravio kralj Drave SHS Aleksandar Karaorevi 1920., a drugi put komunistiki Maral 1945.

³⁸ Hrvatska pravoslavna crkva bila je, jest i bit ; THE CROATIAN ORTHODOX CHURCH was, is and shall be ХОРВАТСКАЯ ПРАВОСЛАВНАЯ ЦЕРКОВЬ была, есть и будет; HRVATSKA PRAVOSLAVNA CRKVA Činjenice i kratka povjest; THE CROATIAN ORTHODOX CHURCH Facts and Historikal Overview; ХОРВАТСКАЯ ПРАВОСЛАВНАЯ ЦЕРКОВЬ Факты и краткая история; Prava pitanja Porfiriju

izmišljotine, koje su učili u školi istina jer im se vjerovati u to na neki način isplati ili im je barem komotno ništa ne mijenjati.

Kad se sve to zna, normalni ljudi u RH koji čak nisu stručnjaci za crkveno pravo i među crkvene odnose, postavljaju apsolutno legitimno pitanje kako to da je u Rumunjskoj postoji rumunjska pravoslavna crkva, u Bugarskoj – bugarska PC, u Poljskoj – poljska PC, u Finskoj – finska PC, u Albaniji – albanska PC a jedino u Hrvatskoj nije Hrvatska PC nego srpska, koja je je zapravo PC Srbije. Ne samo da nitko iz državnog vrha RH ne daje odgovor na to pitanje nego obilato financira nezakonito i nekanonsko djelovanje crkve Srbije. Iz državnog proračuna RH plaćena je obnova crkve, gradnja „srpskog” doma te cijeli događaj u kojem sudjeluje više episkopa i svećenika SPC pa čak i neki koji su sudjelovali u ratu protiv Hrvatske na početku 90-ih godina 20 stoljeća.

Sam patrijarh Porfirije suprotno kanonu pravoslavlja još uvijek je i Mitropolit Zagrebačko-Ljubljanski i kao takvog iz državnog proračuna RH dobiva najmanje tri plaće – kao Mitropolit, kao predsjednik Eparhijskog savjeta i kao ravnatelj Srpske pravoslavne gimnazije u Zagrebu.

Mitropolija zagrebačko-ljubljanska osnovala je Srpsku pravoslavnu gimnaziju u Zagrebu. Ministarstvo znanosti, obrazovanja i športa Republike Hrvatske odobrilo je rad Srpske pravoslavne gimnazije 10. svibnja 2005.

Po Zakonu o pravnom položaju vjerskih zajednica vjerske zajednice mogu otvarati vjerske škole. U tom zakonu nema niti riječi kako vjerska zajednica može otvoriti manjinsku školu.

Manjinsko zakonodavstvo daje mogućnost manjinama otvarati manjinske škole. U tom zakonodavstvu nema niti riječi o tomu kako neka narodnostna manjina može otvoriti vjersku školu. Kad bi to bilo moguće u RH postojale bi talijanske katoličke gimnazije ili turske islamske gimnazije ali takvih nema.

Ako je Srpska pravoslavna gimnazija u Zagrebu osnovana kao vjerska ustanova ona može biti „pravoslavna”. Ako je ta gimnazija otvorena kao manjinska ona može biti „srpska”.

Svi govore o nekoj srpskoj manjini u Vukovaru i kako tamo postoje srpske škole na temelju manjinskog zakonodavstva i da ta manjina

nema minimalnih 30 % na lokalnoj razini kako bi uopće mogle postojati takve škole ali nitko ne primjećuje da u Zagrebu gdje je svima poznato da Srba ima manje od 1 % postoji „Srpska” gimnazija u kojoj je čak i edukacija na srpskom jeziku.

Na temelju čega je Srpska pravoslavna gimnazija u Zagreb istodobno i „pravoslavna” i „srpska”?

Kao i uvijek liturgija je bila na srpskom jeziku što je kršenje čl. 12. Ustava RH. Kao i uvijek moli se za „srpski narod i njegove pobjede nad neprijateljima”. Nismo vidjeli državne zastave Srbije, koje su istodobno zastave SPC a čije postavljanje RH dozvoljava kao da je Republika hrvatska samo srpska kolonija.

Često sam znao postaviti retoričko pitanje. Što bi bilo da je Srbija pobijedila u zadnjem ratu? Nameće se jednostavan odgovor: Srbija bi nametnula Hrvatskoj svoju crkvu, koja bi djelovala kao „nacionalna” u Hrvatskoj. Izgubili su rat pa nisu mogli izravno učiniti ono što su željeli ali nisu niti morali jer su to hrvatske vlasti same nametnule Hrvatima.

Kad sve to razumijemo možemo zaključiti zašto SPC radi tu provokaciju – **evo nismo vas mogli pobijediti u ratu ali sada ste nas sami naprtili na svoja leđa i uzdržavate nas jer smo vas ipak nadjačali.**

Sve to plaća RH – to je isto kao da plaćenom ubojici platiš da te ubije.

-Je li nama i dalje prijeti opasnost od svetosavlja i bezbožnog komunizma?

Za sebe SPC tvrdi da je „svetosavska” jer za njih je sveti Sava entelehija (grčki: entelekhija), odnosno, savršenstvo (samoostvoreni oblik bića, organizam koji postoji sam po sebi), dakle, ravan Bogu. Nama kršćanima to je Isus Krist, zato smo kršćani i zato je hereza zvana „svetosavlje” po nas opasna u istoj mjeri kao i bezbožni komunizam, koji u obliku jugoslavenstva još uvijek živi u nekim praznim glavama i hladnim srcima.

-Zbog čega Srpska pravoslavna crkva „neće ni čuti” za Hrvatsku pravoslavnu crkvu...?

Nama pripadnicima Hrvatske pravoslavne crkve je apsolutno nebitno hoće li crkva Srbije „čuti” za nas ili ne će jer je ona samo jedna od

pravoslavnih crkava i kao što već rekoh ona je „svetosavska” po Rastku – Savi, koji nije stvorio neku pravoslavnu crkvu pa čak ga nije niti pravoslavna crkva rukopoložila što još jednom potvrđuje da SPC nije niti pravoslavna niti kršćanska crkva.

– I u Hrvatskoj neki kažu, čak i sa govornice Hrvatskog sabora, da je Hrvatska pravoslavna crkva – nepostojeća!?

Kad smo na Bogojavljenje 6. siječnja 2017. istodobno s Carigradskim patrijarhom održali Veliko posvećivanje vode na Cvjetnom trgu, nitko od prisutnih novinara nije nas, Hrvatskog arhiepiskopa pitao što radimo, nego su za nas pitali Zagrebačkog mitropolita crkve Srbije o nama pa je on rekao da za pravoslavlje HPC ne postoji. To je smjernica, koju je on tada zadao i kojoj se manje-više svi još uvijek drže. Na toj liniji i saborska zastupnica iz redova SDSS – a Jeckov tvrdi da nas nema. U više sam navrata to činio, činim i sada – pozivam sve pravoslavce u Hrvatskoj pa bili oni i iz srpske manjine da se pridruže našim molitvama jer rečeno je: „Gdje ste vas dvoje ili troje sabrana u Moje ime i Ja Sam uz vas” (Mt. 18-20). Stoga pozivam gđu Jeckov da dođe u našu crkvu svetog Germogena. Rado bismo ju primili i na razgovor i tad ne bi mogla reći da nas nema.

-Čujemo i čitamo da je Hrvatska pravoslavna crkva nastala u vrijeme NDH, dok činjenice kako nam se čini govori posve drugačije?

Najdublje skrivena tajna u suvremenoj demokratskoj Hrvatskoj jest ona da je nekad postojala pravoslavna crkva Hrvata. Zapravo većina stručnjaka to i ne zna, jer vjeruje samo onome što je učila u jugoslavenskoj školi i na komunističkom sveučilištu, pa čak su se pisali i znanstveni radovi te nenamjerno, zbog neznanja, širile srpsko-jugoslavenske laži. Nitko i ne razmišlja kako to da je u 19 st. u Hrvatskom kraljevstvu (Trojedina kraljevina Hrvatska, Dalmacija i Slavonija) postojalo na stotine uglednih hrvatskih pravoslavaca (P. Preradović, A. Harambašić, S. Borojević, J. Runjanin,... Nikola Tesla), a niti jedan ugledni Srbin. Koja je tada bila njihova crkva?

Ipak se nešto malo zna o Hrvatskoj pravoslavnoj crkvi, koja je pod tim imenom djelovala u Nezavisnoj državi Hrvatske i koju svi po jugu – komunističkoj tradiciji pokušavaju ocrniti i osuditi.

Koja je ta pravoslavna (grčko – istočna) crkva, kojoj su namijenjene onih pet odluka i dva zakona koji je donio Hrvatski sabor u 18 st. i 19 st. i koja je dobivala novac iz hrvatskog državnog proračuna za gradnju crkvi i podmirivanje troškova poslovanja? Odgovor je vrlo jednostavan – Karlovačka mitropolija, koja je zapravo Pravoslavna crkva Hrvatske ili modernije – Hrvatska pravoslavna crkva, čija je dijeceza baš teritorij Trojednog kraljevstva.

Od kud imovina srpske crkve u Hrvatskoj, koja nema svoju imovinu ni u Srbiji?

Znamo da u srednjem vijeku nije postojala Srbija kao samostalna država nego je pokrajina Srbija najprije bila vazal Bugarskog carstva, zatim Hrvatsko – Mađarskom kraljevstvu, a kasnije od 1878. do 1903. polunezavisna Srbija je bila Austrougarski, odnosno posredno i hrvatski vazal. Kako to da je postojala crkva Srbije dok Srbije nije bilo pa čak je ta nepostojeća crkva djelovala kao „državna” u drugim državama kao što je Hrvatska?

Znate kako ljudi govore o nečemu što je neupitno – zna se.

Sve su to činjenice koje smo mi, Hrvatski ahiepiskop †Aleksandar objavili u Hrvatskoj i sada većina ljudi već zna i kao logične i povijesno točne razumije ih i prihvaća. Nitko od suvremenih hrvatskih povjesničara nije se usudio demantirati bilo što od onoga što smo mi objavili. S razlogom jer se protiv povijesnih činjenica koje dokumenti dokazuju, ne može ništa.

-Međutim, Vi svako malo primete i prijetnje SDSS-a... Kako, zbog čega?

Od njih nisam dobio niti jednu izravnu prijetnju. Zločesti jesu ali nisu glupi. Prijetnje dolaze zaobilaznim putem.

-Jednom je netko rekao: „Čuvajte se svih onih koji govore o slobodi pod crvenom zvijezdom“...Ima li i danas takvih?

NDH su vodili pametni i stručni ljudi koji su bili svjesni što rade. Jedan od njih je Ivo Omračanin, diplomat i osoba Poglavnikovog i Stepinčevog povjerenja, ugledni teolog, koji je bio dobro upoznat s

crkvenim pravom i poviješću (obranio je čak tri doktorata na Gregorijani u Rimu), koji je napisao: „Austrija je osnovala samostalnu pravoslavnu crkvu i tako je nastala mitropolija u Sr. Karlovcima. Njoj su carskim odredbama i pismima iz 1690., 1691. i 1695. god. bile priznate određene povlastice, koje su kasnije Josip I., Karlo VI. i carica [kraljica-kralj] Marija Terezija potvrdili, da bi pravoslavnima na području metropolije Sr. Karlovaca bila na koncu, kraljevskim dopisom od 10. VIII. 1868., priznata samostalnost u crkvenim i vjeroispovjednim pitanjima.“³⁹

... „Prema tome, u austrijskom su carstvu postojala tri područja, nezavisna jedno od drugog, na kojima su prebivali pravoslavni vjernici, a nakon osnivanja jugoslavenske države, Srbije su uz nastojali da pošto-poto ta područja podrede srpskoj crkvi, bez obzira na činjenicu, što se nisu nikada nalazila pod vlašću srpske pravoslavne crkve.

Do pripajanja je došlo 12. VI. 1920., što je bilo potpuno protuzakonito i protivno kanonskom pravu. **Hrvatski narod nije nikada pristajao da se pomiri s takvim srbiziranjem pravoslavnog stanovništva na svom etničkom području**, no za vrijeme Jugoslavije nisu postojala nikakva sredstva da se takvo stanje promijeni.“⁴⁰

Istina je da godine 1942. u Hrvatskoj nije stvorena neka nova crkva nego u obnovljenoj državi obnovljena je i crkva, koja je u vrlo kratkom roku dobila priznanje od svih pravoslavnih crkava.

Evo kako je sv. Patrijarh Germogen upozoravao o opasnosti koja svijetu prijeti od svetosavlja i bezbožnog komunizma u Uskrsnoj poslanici (6 svibanj 1945):

„Čuvajte se, djeco moja duhovna onih, koji vam se u svećeničkoj odjeći obraćaju umjesto sa križem – sa krvavim nožem i oružjem u rukama, jer oni ne ratuju za Hrista već za nečastivog, oni se trude da vas sablazne i da otruju duše vaše!

³⁹ Omračanin, Ivo, HRVATSKA 1945, IVOR PRESS, Washington, 1991., s. 269.

⁴⁰ ibid, s. 270.

Čuvajte se svih onih koji govore o slobodi pod crvenom zvijezdom, jer tamo slobode nema, tamo je samo patnja i nesreća. U njihovom privremenom carstvu vlada samo jedna sloboda – huljenje na Boga Svedržitelja, Njegovog Uskrslog Sina i Duha Svetoga.”

Povodom obnavljanja HPC 1942 oglašuje se Centralni komitet Komunističke partije Hrvatske: „HPC je prijevara, a svećenici, koji su je priznali su izdajice”. Ova odluka postaje smjernica za odnos prema HPC, koji još uvijek vrijedi.⁴¹

Republika Hrvatska postala je članica Europske unije 2013. i prihvatila da je zakonodavstvo EU iznad nacionalnog zakonodavstva i kao da nitko ne primjećuje Rezoluciju Europskog parlamenta o europskoj savjesti i totalitarizmu od 2. travnja 2009., koju kasnije potvrđuje i Hrvatski sabor, koja kaže:

„Odaje počast svim žrtvama totalitarnih ili nedemokratskih režima u Europi, te odaje priznanje onima, koji su se borili protiv tiranije i terora.”⁴² [6]

Usprkos tomu, u RH se još uvijek odaje počast komunističkim zločincima čiji popis predvodi njihov vođa na području Hrvatske Josip Broz, čije ime nose mnoge ulice po Republici Hrvatskoj.

»Oče, oprosti im, oni ne znaju što čine!« (Lk. 23-34)

-Želite još nešto reći, poručiti, dodati?

Mi, Hrvatski arhiepiskop †Aleksandar, koji radimo sve na dobrobit hrvatskog naroda molimo ovako:

Blagodanstveno i mirno življenje i u svemu dobar uspjeh podaj Gospode blagovjernom hrvatskom narodu i učini mu u mnoga ljeta!

RAZGOVARAO: MLADEN PAVKOVIĆ

⁴¹ Jure Krišto, Sukob simbola. Politika vere i ideologije u Nezavisnoj državi Hrvatskoj, Nakladni zavod Globus, Zagreb, 2001., s. 170-171)

⁴² www.europarl.europa.eu

<https://bezcnzsure.hr/toptema/veliki-razgovor-mladena-pavkovica-sa-poglavarom-hpc-arhiepiskopom-aleksandrom/>
<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/32553-veliki-razgovor-mladena-pavkovica-sa-poglavarom-hp-arhiepiskom-aleksandrom>

HPC: UZLET I RENESANSA PRAVOSLAVNIH HRVATA - BROJ IM SE UDVOSTRUČIO!

17 Studeni 2022



Srbijanski mediji i Savo Štrbac opet imaju pogodovani pristup rezultatima popisa stanovništva u Republici Hrvatskoj. Uvijek znaju njegove rezultate prije javne objave. Kad smo neformalno priupitali u DSZ kako je to moguće, rečeno nam je da je to nije moguće napraviti na zakoniti način.

Znače, podaci na neki način cure, a možda ih netko i preprodaje. Svi ih dobiju prije zakonitog adresata, hrvatske javnosti, čime bi se trebale pozabaviti neke uspavane hrvatske institucije.

U članku pod naslovom „Srpsko ime brišu...” srbijanskog portala pod nazivom novosti.rs objavljenog 14. studenoga 2022. na poveznici: <https://www.novosti.rs/drustvo/vesti/1172507/srpsko-ime-brisu-receptu-pavelica-zasto-popisu-kod-suseda-30-000-pravoslavaca-izjasnilo-kao-hrvati> navodi se da se na popisu iz 2021. „...30.000 Hrvata izjasnilo da pripada pravoslavnoj vjeroispovesti, što je drastično više u odnosu na 2011. kada ih je bilo 16.647.“ Nemamo razloga u to sumnjati, znajući da su i druge popisne podatke povezane s manjincima znali prije njihove javne objave.

I opet niti riječ o nekoj brizi o pravoslavnim vjernicima. Nikako da bilo tko navede koliko je članova SPC u Hrvatskoj o kojoj su se mogli ljudi izjašnjavati unatoč tome što nije upisana u Evidenciju vjerskih zajednica, tj nije registrirana u RH. Vrijedi napomenuti da smo još prije Popisa 2021. upozoravali na ove i još neke nepravilnosti kao što je to da se Hrvati ne mogu izjašnjavati pripadnicima Hrvatske pravoslavne crkve.

Iz dosad objavljenih podataka, što službeno što na neki drugi način vidljivo je da pada broj stanovnika i na ovaj način padaju svi ostali brojevi pa i broj vjernika kao i broj članova vjerskih zajednica. Neke vjerske zajednice iz Registra više uopće nemaju ni jednog pripadnika. Jedini broj, koji je u porastu je broj Hrvata pravoslavaca i to na način da se je skoro udvostručio. Svima je jasno da je to rezultat mukotrpnog rada Hrvatske pravoslavne crkve, Hrvatskog arhiepiskopa †Aleksandra i brojnih domoljubnih Hrvata na polju ispravnih spoznaja o hrvatskoj povijesti ali i u svojoj brizi o pravoslavnim vjernicima u Hrvatskoj za koje po naslijeđenoj srpsko – jugoslavenskoj tradiciji nikoga nije briga pa ih zato nitko i ne spominje.

Kroz cijeli članak dalje navode uobičajene srbijanske gluposti. Autor članka uopće nije istražio temu niti obrazložio svoje interpretacije nego samo pamfletski navodi nepovezane i pogrešne podatke, onako kako to već stoji u programima raznih Načertanija, Memoranduma i Srpskih svjetova.

Na samom kraju članka navode ono što ih zapravo zabrinjava i pogađa u srdce – izgledno preispitivanje i gubitak nezakonito stečenih imovinskih prava.

Hrvatska pravoslavna crkva opet poziva sve hrvatske pravoslavce i prijatelje pravoslavlja na redovite liturgije koje se održavaju svake subote s početkom u 17,00 h i svake nedjelje s početkom u 10,00 h na adresi Domjanićeva 5 u Zagrebu, u blizini Kvaternikovog trga.

“Pati li tko među vama? Neka moli! Mnogo može žarka molitva pravednikova.“ (Jak. 5 : 13,17)

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/32874-hpc-uzlet-i-renesansa-pravoslavnih-hrvata-broj-im-se-udvostrucio>

ZAVRŠNI TEKSTOVI: PRIZNAJTE HRVATSKU PRAVOSLAVNU CRKVVU!

„Zapravo, priznanje Hrvatske pravoslavne crkve od RH važnije je za samu državu nego za Vašu Crkvu.“

Akademik Pečarić arhiepiskopu Aleksandru
na Dan sjećanja na žrtve totalitarnih režima 2015.

„U Hrvatskoj se mora izbjegavati djelovanje Srpske pravoslavne crkve koje se može okarakterizirati političkim djelovanjem.“

HAZU: Prilozi za zaštitu hrvatskih nacionalnih interesa prilikom pregovora Republike Hrvatske s Bosnom i Hercegovinom, Crnom Gorom i Srbijom u pogledu njihova ulaska u Europsku Uniju

OBAVIJEST

28 ožujka, 2023



Dne 19. svibnja 2016. smo mi, Hrvatski arhiepiskop Aleksandar podnijeli zahtjev za upis u Evidenciju vjerskih zajednica Hrvatske pravoslavne crkve.

Punih 30 mjeseci kasnije (umjesto u 30 dana) Ministarstvo uprave rješenjem je donijelo svoju, vrlo neozbiljnu i neprofesionalnu negativnu odluku, koje je potpisao pomoćnik ministra, politolog dr. sc. Mladen Nakić.

Po našoj upravnoj tužbi na takvo nerazumno rješenje prvostupanjski upravni sud niti nije razmatrao tu odluku, nego je omalovažio sve naše argumente i odbacio dokaze kojima smo pobili takvo protuzakonito rješenje te je potvrdio postojeće stanje.

Nakon toga smo se žalili na takvu protuzakonitu prvostupanjsku presudu Visokom upravnom sudu, koji je pokazao zavidnu profesionalnost i samostalnost u radu, koja kronično nedostaje prevelikom broju hrvatskih institucija i donio presudu Poslovni broj: Usž-731/21-7:

VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16
U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga Suda Sanje Štefan, predsjednice vijeća, Ante Galića i Ljiljane Karlovčan-Đurović, članova vijeća te sudske savjetnice Martine Barić, zapisničarke, u upravnom sporu Aleksandra Radoeva Ivanova, hrvatskog arhiepiskopa protiv tuženika Ministarstva pravosuđa i uprave Republike Hrvatske (ranije: Ministarstva uprave Republike Hrvatske), radi upisa vjerske zajednice, odlučujući o žalbi tužitelja protiv presude Upravnog suda u Zagrebu, poslovni broj: UsI-544/19-11 od 15. listopada 2020., na sjednici vijeća održanoj 7. rujna 2022.

presudio je

I. Poništava se presuda Upravnog suda u Zagrebu, poslovni broj: UsI-544/19-11 od 15. listopada 2020.

II. Poništava se rješenje Ministarstva uprave Republike Hrvatske, klasa: UP/I-070-03/16-01/1, urbroj: 515-05-03/1-19-17 od 16. siječnja 2019. i predmet se vraća tuženiku na ponovni postupak.

III. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju trošak upravnog spora u iznosu od 10.156,25 kuna ...

VUS u svoju je presudu u korist tužitelja Hrvatskog arhiepiskopa Aleksandra ustvrdio da je „**on u upravnom sporu uspio u cijelosti**”. **Odnosno, svi naši argumenti i dokazi u potpunosti su valjani i u skladu sa zakonom.**

VUS je također ocijenio da su „**rješenje Ministarstva uprave i prvostupna presuda Upravnog suda koja ga potvrđuje, u potpunosti nezakoniti**”.

U svom je obrazloženju na četiri stranice VUS dao vrlo precizne upute Ministarstvu pravosuđa i uprave usklađene sa europskom i hrvatskom zakonodavstvu da svoje uvjerenje treba opravdati jasnim argumentima koji imaju uporište u zakonskoj osnovi te valjano obrazložiti svoje stajalište.

Nakon što je VUS presudio da je negativno rješenje MU nezakonito što znači da novo rješenje mora biti pozitivno jer su svi do jednog razlozi protiv upisa odbačeni, bili smo uvjerenja da ćemo uskoro (nakon skoro sedam godina odugovlačenja) biti upisani u Evidenciju vjerskih zajednica, što se je i *de jure* dogodilo jer smo opet morali čekati odluku MU dugo nakon što su probijeni svi rokovi, jer nakon proboja roka uprava mora postupiti po zahtjevu tražitelja.

Najzad je Ministarstvo pravosuđa i uprave 22. ožujka 2023. donjelo rješenje, koje podpisuje ministar dr. sc. Ivan Malenica:

„Odbija se zahtjev Aleksandra Radoeva Ivanova, hrvatskog arhiepiskopa, za upis vjerske zajednice pod nazivom Hrvatska pravoslavna crkva”.

Zatim na sedam stranica u svom obrazloženju ministar ponavlja sve ono što je u svojoj presudi VUS pobio i proglasio nezakonitim.

Sve kao da presuda VUS ne postoji.

Ovo pokazuje i dokazuje da vlast u RH ne poštuje sudske odluke, koliko god se u medijskim izjavama za javnost predsjednik Vlade RH trudio uvjeravati da je trojedna vlast u Hrvatskoj nezavisna i demokratska te da se u sudske ovlasti, presude i rješenja, nema nitko iz politike pravo miješati ni utjecati. Ovakvo gaženje presude Visokog upravnog suda od strane ministra pravosuđa i uprave, upravo dokazuje suprotno, tj. dokazuje da je ministar vrhovni sudac nad svim sudcima, koji određuje i poništava sudske odluke i rješenja kako mu se prohtije.

Sve ovo nas ne će pokolebati i ostajemo u nadi da će sudska vlast u Hrvatskoj pronaći u sebi snagu suprotstaviti se izvršnoj vlasti u njenoj samovolji i bahatosti te uvesti vrhovništvo zakona u demokratskoj Hrvatskoj kako bismo mogli uzdignuti obnovljenu Hrvatsku pravoslavnu crkvu u njenom punom sjaju u Božjem imenu i na dobrobit blagovjernog hrvatskog naroda.

Hrvatski arhiepiskop †Aleksandar

<https://hrvatskapravoslavnacrkva.wordpress.com/>

<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/34527-hpc-obavijest>

Velimir Bujanec

VIDEO – BUJICA: PORFIRIJE NAPAO PRAVOSLAVNU CRKVV UKRAJINE, IGOR VUKIĆ POZVAO JOVANA ĆULIBRKA NA SUČELJAVANJE O JASENOVCU!

VUKIĆ: “Plenković štiti proruski SPC, umjesto da po uzoru na vlasti u Kijevu, dopusti registraciju Hrvatske pravoslavne crkve!”

BEZ CENZURE! Vukić otkrio kako ga je Porfirije odbio primiti na razgovor o Jasenovcu: “Glumio je liberala, a nije se usudio suočiti s falsifikatima na kojima Beograd gradi svoju propagandu protiv Hrvatske!”

EKSKLUZIVNO: VISOKI UPRAVNI SUD PONIŠTIO RJEŠENJA PROTIV HRVATSKE PRAVOSLAVNE CRKVE!

VUKIĆ O HPC-u: “Pupovac se boji registracije Hrvatske pravoslavne crkve, isto kao što su se Titovi komunisti bojali Germogena – pa su ga likvidirali!”

Ni jedna televizija u Hrvatskoj, osim Z1, nije objavila vijest o skandaloznom priopćenju svetosavskog patrijarha, Prvoslava Porfirija Perića, koji je prije dva dana na službenim strancima Srpske pravoslavne crkve, otvoreno podržao promoskovskog pravoslavnog patrijarha u Ukrajini – Onufrija i optužio službeni Kijev za progon pravoslavnih popova lojalnih Putinu, primjenom “staljinističkih i inkvizicijskih metoda”...

Notorni Onufrije pridružio se prošle godine, kao pouzdanik moskovskog patrijarha Kirila tzv. litijama u Crnoj Gori, koje je pod pokroviteljstvom beogradskog režima predvodio Vučićev sin – Danilo. Porfirije je u skandaloznom priopćenju Onufrijevu kijevsku Lavru nazvao “centrom ruskog sveta”, a Igor Vukić je u Bujici govorio o sličnostima u ponašanju SPC-a tijekom velikosrpske agresije na Hrvatsku i Ruske pravoslavne crkve te njezinih ukrajinskih satelita, tijekom agresije Putinovog režima na tu državu: “Ono što je za pravoslavce lojalne Moskvi ‘ruski svet’, to je za svetosavce ‘srpski svet’. Razlika je jedino u odnosu kijevskih vlasti

prema Onufriju i hrvatskih vlasti, predvođenih Andrejom Plenkovićem - prema Porfiriju!”

U emisiji je objavljena informacija da je Visoki upravni sud, prije nekoliko dana, poništio dosadašnja rješenja Ministarstva uprave i pravosuđa te nižerangiranog suda, kojima se Hrvatskoj pravoslavnoj crkvi donedavno onemogućavao upis u registar vjerskih zajednica. Pravomoćnom sudskom odlukom, hrvatskom arhiepiskopu Aleksandru otvoren je put za konačnu legalizaciju HPC-a, međutim, Plenkovićev ministar Ivan Malenica to i dalje odbija učiniti!

Nakon što su u Bujici pušteni dijelovi saborskih istupa Ante Prkačina, u kojima general i tijekom ožujka podučava premijera o štetnom utjecaju ruskog pravoslavlja na stanje u Ukrajini, ali i srpskog pravoslavlja u Hrvatskoj, Vukić je zaključio da se “rusofilom”, točnije “putinofilom” može nazvati Andreja Plenkovića, a ne neke druge zastupnike - posebno ako se uzme u obzir njegov odnos prema Porfiriju...



https://www.facebook.com/bujicavelimirbujanec/?locale=hr_HR
<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/34513-bujica-porfirije-napao-pravoslavnu-crkvu-ukrajine-igor-vukic-pozvao-jovana-culibrka-na-suceljavanje-o-jasenovcu>

<https://bezcnzure.hr/toptema/priznajte-hrvatsku-pravoslavnu-crkvu/>

Subject:RNOTIFICATION > RE: PRIZNAJTE HRVATSKU
PRAVOSLAVNU CRKVU!

Date:Fri, 31 Mar 2023

From:Damir Borovčak <damir.borovcak1@inet.hr>

NOTIFICATION

On 19 May 2016 we, Croatian Archbishop Aleksandar submitted a request for the registration of the Croatian Orthodox Church in the Register of religious communities in Croatia.

A full 30 months later (instead of 30 days), the Ministry of Public Administration issued its own, very frivolous and unprofessional negative decision which was signed by the assistant Minister, political scientist dr sc Mladen Nakić.

Following our administrative lawsuit regarding such unreasonable outcome, the Administrative Court of First Instance did not even consider this resolution but belittled all of our arguments and rejected the evidence with which we refuted such illegal decision and only confirmed the existing status.

We then appealed to the High Administrative Court about such illegal First Instance verdict; they exhibited enviable professionalism and independence in their work, which is chronically lacking in too great a number of Croatian institutions and issued their judgement under file number: Usž-731/21-7:

REPUBLIC OF CROATIA

THE HIGH ADMINISTRATIVE COURT OF THE REPUBLIC OF CROATIA

Z A G R E B

Frankopanska 16

IN THE NAME OF THE REPUBLIC OF CROATIA

JUDGEMENT

At the sitting of 7 September 2022 regarding the administrative dispute between the Croatian Archbishop Aleksandar Radoev Ivanov against the defendant Ministry of Justice and Public Administration of the Republic of Croatia (earlier: Ministry of Administration of the

Republic of Croatia) concerning the registration of the religious community, the High Administrative Court of the Republic of Croatia, within the Council composed of Judges, president Sanja Štefan and members of the Council Ante Galić and Ljiljana Karlovčan-Đurović, and Court advisor and recording secretary Martina Barić, ruled in their decision regarding the appeal of the plaintiff against the verdict of the Administrative Court in Zagreb, file number: UsI-544/19-11 dated 15 October 2020, that:

I. The verdict of the Administrative Court in Zagreb, file number: UsI-544/19-11 dated 15 October 2020 is annulled.

II. The verdict of the Ministry of Administration of the Republic of Croatia, class: UP/I-070-03/16-01/1, file number: 515-05-03/1-19-17 of 16 January 2019, is annulled and the case is returned to the defendant for retrial.

III. The defendant is ordered to reimburse the plaintiff's costs of the administrative dispute to to the extent of 10,156.25 kuna ...

The High Administrative Court determined in its verdict in favour of the Croatian Archbishop Aleksandar that **"he succeeded in full in the administrative dispute". That is, all of our arguments and evidence are fully valid and in accord with the law.**

The High Administrative Court also determined that **"the verdict of the Ministry of Administration and the First Instance judgement of the Administration Court that confirms it are wholly illegal."**

In their four-page explanation, the High Administrative Court gave very precise instructions to the Ministry of Justice and Public Administration that are coordinated with the European and Croatian legislation, to justify their convictions with clear arguments which are founded on the legal basis and to thoroughly clarify their standpoint.

Following the High Administrative Court judgement about the Ministry of Administration negative verdict being illegal, and since all reasons against the registration were rejected, the new verdict had to be positive; we were of the conviction that soon (after some seven year delay) we will be enrolled in the Register of religious communities, which happened *de jure* because we had to wait again for the Ministry of Administration's decision long after all the

deadlines were breached, and the seeker's demands have to be met after the deadline breach.

On 22 March 2023, the Ministry of Justice and Public Administration at last brought out a resolution signed by Minister dr sc Ivan Malenica:

"The request by Croatian Archbishop Aleksandar Radoev Ivanov for the registration of the religious community under the title Croatian Orthodox Church is refused".

This is followed by seven pages of explanation in which the Minister repeats all that the High Administrative Court dismissed and deemed illegal in their judgement on the case.

It is as if the verdict of the Higher Administrative Court does not exist.

This shows and proves that the Government of the Republic of Croatia does not respect Court decisions, despite how much the president of the Government of the Republic of Croatia tries to be convincing in public media statements that the three-fold rule in Croatia is independent and democratic and that nobody in the political sphere has any right to meddle in or influence judicial powers, judgements and decisions. Such trampling on the judgement of the High Administrative Court by the Minister of Justice and Public Administration proves exactly the opposite, that is, it proves that the Minister is the supreme judge of all judges who determines and nullifies Court decisions and judgements as he pleases.

All of this will not waver us and we remain hopeful that the judicial authority in Croatia will find the strength within itself to oppose the executive authority in its arbitrariness and arrogance and introduce the rule of law in democratic Croatia in order that we may raise the renewed Croatian Orthodox Church to its full glory in the name of the Lord and for the benefit of the devout Croatian people.

Croatian Archbishop †Aleksandar

PRKAČIN: PLENKOVIĆ PODUPIRE OKUPATORSKU SRPSKU PRAVOSLAVNU CRKVU

03 Travanj 2023



**NAD HRVATSKOM JE POČINIO POLITIČKI ZLOČIN I
JEDNOG ĆE DANA ZAVRŠITI U ZATVORU**

Naš Ante Prkačin upozorio je kako je Visoki upravni sud ukorio Ministarstvo pravosuđa i uprave te odlučio da Hrvatska pravoslavna crkva treba biti registrirana, ali je isto to Ministarstvo, pod Plenkovićevim pritiskom, ponovno odbilo zahtjev za registracijom te crkve:

"Hrvatska javnost ne zna da je Visoki upravni sud nedavno donio odluku po kojoj van snage stavlja i odluku prethodnog suda, i odluku Ministarstva pravosuđa i uprave, koje deset godina gazi Hrvatsku pravoslavnu crkvu i ne omogućuje joj njezino legalno zakonsko pravo da bude registrirana. Na Visokom upravnom sudu našli su se momci od misli i karaktera, donijeli presudu te ukorili i Ministarstvo i prethodni sud".

"Ukazali su da čine bezakonje te da Hrvatska pravoslavna crkva treba biti registrirana. Hrvatska pravoslavna crkva ponovno podnese zahtjev, a po nalogu Andreja Plenkovića aktualni ministar pravosuđa

i uprave ponovno ih odbija! Razgovarao sam s Malenicom. Da na njega pritisak nije izvršen, i to od strane Andreja Plenkovića, ne bi bilo takve odluke i presude. A što je još važnije, Hrvatska radiotelevizija ni ne pisne o tome!".

"Da je HRT otvorila raspravu na tu temu, pa vidjela kako ukrajinska država podupire Ukrajinsku pravoslavnu crkvu protiv okupatorske Ruske pravoslavne crkve, a kako hrvatska država podupire okupatorsku SPC protiv Hrvatske, onda bi Plenković išao dva koraka nazad. On će jednog dana završiti kao Sanader. U to budite sigurni! Sanader je tako završio zbog gospodarskog kriminala, a ovo što Plenković čini Hrvatskoj je politički zločin".

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/34548-prkacin-plenkovic-podupire-okupatorsku-srpsku-pravoslavnu-crkvu>

MINISTARSTVO OPET ODBILO STATUS VJERSKE ZAJEDNICE HRVATSKOJ PRAVOSLAVNOJ CRKVI, IAKO SU PRIZNALI SCIJENTOLOGE, BUDISTE...

5. travnja 2023. u 10:05



Na fotografiji: Milorad Pupovac, Ivan Malenica, arhiepiskop Aleksandar; montaža: Narod.hr, izvor: Fah

Gotovo sedam godina **Hrvatska pravoslavna crkva** pokušava se registrirati kao vjerska zajednica u Hrvatskoj. Njihovu pravnu borbu da iz udruge postanu vjerska zajednica ovih je dana ponovno osujetilo **Ministarstvo pravosuđa i uprave** ignoriravši tako presudu **Visokog upravnog suda** iako u Hrvatskoj postoji 55 registriranih vjerskih zajednica poput hinduističke, budističke, scijentološke...

U Evidencija vjerskih zajednica u Republici Hrvatskoj postoji čak **55 vjerskih zajednica** koje kao takve smiju djelovati na teritoriju

Republike Hrvatske. Među njima **nema Hrvatske pravoslavne crkve (HPC)** čiji ju čelnik, **hrvatski arhiepiskop Aleksandar**, već godinama pokušava registrirati kao vjersku zajednicu.

Točnije od **19. svibnja 2017.** kada je podnio **zahtjev za upis u Evidenciju vjerskih zajednica Hrvatske pravoslavne crkve.**

Krajem ožujka ove godine stigao je novi hladni tuš.

>Udruga Hrvatskih branitelja pravoslavne vjere traži registraciju Hrvatske Pravoslavne Crkve

(<https://narod.hr/kultura/udruga-hrvatskih-branitelja-pravoslavne-vjere-trazi-registraciju-hrvatske-pravoslavne-crkve>)

Naime, Ministarstvu pravosuđa i uprave trebalo je dvije i pol godine od prvog zahtjeva da donese rješenje i to negativno.

Hrvatska pravoslavna crkva potom je podnijela **upravnu tužbu** protiv tog rješenja, no Upravni sud dao je za pravo Ministarstvu pravosuđa i uprave.

>Borovčak: HINA s podvalama o HPC-u zagadila medijski prostor (<https://narod.hr/hrvatska/borovcak-hina-s-podvalama-o-hpc-u-zagadila-medijski-prostor>)

”Po našoj upravnoj tužbi na takvo nerazumno rješenje prvostupanjski upravni sud niti nije razmatrao tu odluku, nego je omalovažio sve naše argumente i odbacio dokaze kojima smo pobili takvo protuzakonito rješenje te je potvrdio postojeće stanje”, tvrdi arhiepiskop Aleksandar.

Tekst se nastavlja ispod oglasa

No tu njegova borba da Hrvatsku pravoslavnu crkvu registrira kao vjersku zajednicu nije stala.

>Mate Kovačević: Trebalo je davno prije ustrojiti Hrvatsku pravoslavnu crkvu (<https://narod.hr/hrvatska/mate-kovacevic-trebalo-je-davno-prije-ustrojiti-hrvatsku-pravoslavnu-crkvu>)

Visoki upravni sud poništio presudu Upravnog suda

Na prvostupanjsku odluku Upravnog suda žalio se Visokom upravnom sudu koji je poništio odluku Upravnog suda i Ministarstva pravosuđa i uprave.

Arhiepiskop Aleksandar tvrdi da je VUS prihvatio sve njihove argumente te ocijenio da su ”rješenje Ministarstva uprave i

prvostupna presuda Upravnog suda koja ga potvrđuje, u potpunosti nezakoniti”.

>Popis stanovništva: Što i tko stoji iza plakata s potpisom Udruga hrvatskih pravoslavnih branitelja?

(<https://narod.hr/hrvatska/popis-stanovnistva-sto-i-tko-stoji-iza-plakata-s-potpisom-udruga-hrvatskih-pravoslavnih-branitelja>)

”U svom je obrazloženju na četiri stranice VUS dao vrlo precizne upute Ministarstvu pravosuđa i uprave usklađene s europskom i hrvatskom zakonodavstvu da svoje uvjerenje treba opravdati jasnim argumentima koji imaju uporište u zakonskoj osnovi te valjano obrazložiti svoje stajalište.

Nakon što im je Visoki upravni sud dao za pravo, Hrvatska pravoslavna crkva ponovno od Ministarstva pravosuđa i uprave traži upis u Evidenciju vjerskih zajednica.

Nova odbijena Ministarstva pravosuđa i uprave

Ono napokon donosi novu odluku 22. ožujka ove godine i unatoč Visokom upravnom sudu donosi negativno rješenje koje potpisuje **ministar pravosuđa i uprave Ivan Malenica.**

”Odbija se zahtjev Aleksandra Radoeva Ivanova, hrvatskog arhiepiskopa, za upis vjerske zajednice pod nazivom Hrvatska pravoslavna crkva”.

>(VIDEO) Damir Borovčak: Komunistički zločini nad Hrvatskom pravoslavnom crkvom

(<https://narod.hr/kultura/video-damir-borovcak-komunisticki-zlocini-nad-hrvatskom-pravoslavnom-crkvom>)

”Zatim na sedam stranica u svom obrazloženju ministar ponavlja sve ono što je u svojoj presudi VUS pobio i proglasio nezakonitim”, napominje na internetskim stranicama Hrvatske pravoslavne crkve arhiepiskop Aleksandar.

”Vlast u RH ne poštuje sudske odluke”

”Ovo pokazuje i dokazuje da vlast u RH ne poštuje sudske odluke, koliko god se u medijskim izjavama za javnost predsjednik Vlade RH trudio uvjeravati da je trojedna vlast u Hrvatskoj nezavisna i demokratska te da se u sudske ovlasti, presude i rješenja, nema nitko

iz politike pravo miješati ni utjecati. Ovakvo gaženje presude Visokog upravnog suda od strane ministra pravosuđa i uprave, upravo dokazuje suprotno, tj. dokazuje da je ministar vrhovni sudac nad svim sudcima, koji određuje i poništava sudske odluke i rješenja kako mu se prohtije.

Sve ovo nas ne će pokolebati i ostajemo u nadi da će sudska vlast u Hrvatskoj pronaći u sebi snagu suprotstaviti se izvršnoj vlasti u njenoj samovolji i bahatosti te uvesti vrhovništvo zakona u demokratskoj Hrvatskoj kako bismo mogli uzdignuti obnovljenu Hrvatsku pravoslavnu crkvu u njenom punom sjaju u Božjem imenu i na dobrobit blagovjernog hrvatskog naroda”, poručuje arhiepiskop Aleksandar.

<https://narod.hr/hrvatska/ministarstvo-opet-odbilo-status-vjerske-zajednice-hrvatskoj-pravoslavnoj-crkvi-iako-su-priznali-scijentologe-budiste>

I. Tijardović: Osvrt na knjigu Zbornik radova – Simpozij Hrvatske pravoslavne crkve

16. travnja 2023.

ZBORNİK RADOVA – SIMPOZIJ HRVATSKE PRAVOSLAVNE CRKVE



Zbornik radova – Simpozij Hrvatske pravoslavne crkve objavljen je u veljači ove 2023. godine (nakladnik Zaklada predziđe kršćanstva; urednik Damir Borovčak) i već je komentiran na nekim portalima, a simpoziji tijekom 2018. i 2019. godine također su praćeni ponovno od samo nekih portala. Tema je od nacionalne važnosti jer pravoslavni vjernici hrvatske nacionalnosti, a riječ je o više desetaka tisuća vjernika, nemaju pravo na izbor, ili pripadati Srpskoj pravoslavnoj crkvi za koju ne vrijede zakoni RH, ili pripadati nepriznatoj Hrvatskoj pravoslavnoj crkvi kojoj Vlada RH osporava osnovna prava koja imaju vjerske zajednice, njih više od 50 među kojim i 10 židovskih općina/zajednica. Prema tome, nema sumnje da u RH Vlada RH krši ljudska prava. Zanimljivo je da prije dvije godine nije bilo SPC u registru vjerskih zajednica RH, a naknadno u registar je dodano 433 'organizacijskih oblika SPC', što je nejasan pojam. Ima puno muteži od strane Vlade RH u korist SPC a na štetu

HPC, no to je stvar moralnih političara da isuše ovu močvaru umjetno stvorenu na relaciji Vlada RH – SPC u zadnjih dvadesetak godina i da ne ostavljaju građanima rješavanje problema kroz skupe i dugotrajne sudske procese u traženju pravde kroz perspektivu građana 'korumpiranog pravosuđa', a koju će ipak naći na nekom od sudova Europske unije na sramotu RH. Znači, ne samo da nam Vlada RH oduzima osnovna ljudska prava nego nas i u svijetu sramoti. Ovdje nije riječ o demokraciji nego o državnom terorizmu.

Zbornik radova – Simpozij Hrvatske pravoslavne crkve vrlo je lijepo uređen sa slikama i dokumentima te bih ga svakako preporučio svima koji žele brzo doći do osnovnih i relevantnih spoznaja o HPC, koja je starija od SPC za stoljeće ili dva, pa molim odgovorne ispraviti sadržaj na mrežnoj stranici enciklopedija.hr.

I sad po redoslijedu u knjizi Zbornik radova – Simpozij Hrvatske pravoslavne crkve (čiju je lekturu i korekturu potpisala Rajna Gatalica, za fotografije pobrinuli su se Damir Borovčak i Mariana Ivanova, za omot je odgovoran Branko Hrkač, za grafički prijelom Krešimir Ivanček, a za tisak Graforad, Rugvica) osvrnut ću se na neke bitne činjenice. No prije toga preporučio bih pročitati Osvrt urednika Zbornika (vidi stranice 136 – 138).

U Pozdravnom slovu hrvatski arhiepiskop Aleksandar kaže da je u 17 godina SPC dobila više od pola milijarde kuna (66 milijuna eura ili blizu 4 milijuna eura godišnje) iz državnog proračuna, bez sumnje iznos hvale vrijedan.

Neumorni Damir Borovčak dok daje pregled znamenitijih Hrvata pravoslavaca kaže: 'Istinom treba odgovarati i suprotstaviti se protiv podvala i laži. Činjenica jest da hrvatski političari ili ne poznaju hrvatsku povijest, ili nemaju hrabrosti odgovoriti na izazove suvremenih podvala i krivotvorina'. Teško je ne složiti se s njegovim riječima. Ovdje bih želio reći da mi je dugo trebalo doći do spoznaje i nakon nekoliko metara visine pročitanih knjiga koje obrađuju hrvatsku povijest dvadesetog stoljeća shvatio sam značenje srpskog nacizma kroz trajnu prijetnju Hrvatskoj i hrvatskim interesima. Ovakvo stanje u društvu nije došlo preko noći, jer u prosjeku su birači svake dvije godine od 2000. imali priliku izabrati one koji bi stvorili pravednu državu bez nametnutih ideoloških podjela, a sljedeće godine imat će ponovo priliku. S neizlaskom na izbore birač

nesvjesno podržava sadašnje stanje. Meni nije bitno koja će opcija (stranka) pobijediti, već želim živjeti u zemlji gdje će zakon biti jednak za sve, koja će biti pravedna i koja će se temeljiti na povijesnim istinama, a ne lažima.



Profesor Goran Jurišić sa zanimljivom biografijom obrađuje povijest hrvatskog pravoslavlja i dokazuje da 'Pravoslavlje u Hrvatskoj u pravilu nema nikakve veze sa srpstvom i sa Srbijom. Povijest hrvatskog pravoslavlja ne počinje s NDH'. Nakon međunarodnog priznanja 1878. Srbija je bila austro-ugarski i hrvatski vazal (podanik), no činila je sve da razjedini pravoslavno stanovništvo i da ih uvjeri da su svi pravoslavci Srbi.

Ante Brešić pl. Mikulić, doktorand humanističkih znanosti obrađuje razvoj crkvene pravoslavne heraldike u Hrvatskoj, vrlo interesantna tema s mnogim slikama. On kaže: 'Na poziv kralja Leopolda I. Habsburškog pravoslavno pučanstvo različitih naroda krajem 17. stoljeća počelo se useljavati iz Osmanskog Carstva na prostor Ugarskog i Hrvatskog Kraljevstva. Nakon 1708. godine počinje se reflektirati različitost pravoslavne crkve u hrvatskim i ugarskim zemljama, naspram one u Raškoj (je li Raška bila hrvatska ili srpska treba pitati Bugare) i da su nadbiskupi pravoslavne crkve bili u potpunosti autokefalni, tj. zasebni'. Prva pravoslavna hrvatska crkva pod nazivom Karlovačka mitropolija začeta je u Srijemskim

Karlovcima na samom početku 17. stoljeća, danas mjestu u neposrednoj blizini Novog Sada na Dunavu, i nema veze s gradom Karlovcem koji je osnovan 1579., a kojeg je gospodin Hrastov 1991. obranio.



Svećenik p. Dragan Majić prikazuje Povelju austrijskog cara Karla VI. i ujedno hrvatskog kralja, Karla III. koja izričito govori o istočnoj crkvi grčkog obreda, a ne o SPC. Tekst Povelje govori o doseljenicima koji su nazivani Grcima i koji su pripadnici istočne Pravoslavne crkve. Pater Majić kaže 'Karlovačka arhiepiskopija (u nekim tekstovima se koristi naziv 'metropolija') ili Hrvatska pravoslavna crkva dobila je autokefalnost od Carigradske patrijaršije godine 1707. i trajala je više od 200 godina, do 29.10.1918. godine kad je stvorena Kraljevina SHS i kad je iste godine autokefalnost dobila ujedinjena Srpska pravoslavna crkva'. Važno je napomenuti da 'HPC u Srijemskim Karlovcima nikad nije donijela odluku o

pridruživanju SPC'. Slično kao i s Hrvatskom koja je ugurana na prijevaru u Državu SHS, kasnije u krvavu Kraljevinu Jugoslaviju, tj. četničku državu.

Svestrani novinar-istraživač i hrvatski branitelj Mario Filipi govori o Nikoli Tesli u iskrivljenom ogledalu. S mnoštvom uvjerljivih dokaza gospodin Filipi kaže: 'Iz svega toga proizlazi jasan zaključak da je Tesla bio Hrvat pravoslavne vjere, a porijeklom katolik po obje linije'. Nedavno je gospodin Filipi imao zapažen nastup kod Marka Juriča u Podcastu Velebit koji je do sada pogledalo već gotovo 50 tisuća gledatelja.

Doktor Darko Richter govori o slavnom vojskovođi Svetozaru Borojeviću, pravoslavnom Hrvatu. U tekstu doktora Richtera svidio mi se stih: 'Po pevu se pozna ptica, po govoru Hrvatica'. Izvrsno! Njegova baka Milka pokopana je 1913. po grčko-istočnom obredu. Zanimljivo je da 'Dva su Hrvata na najvišim položajima u vojsci bila lojalna carskoj i kraljevskoj dinastiji (Austro-Ugarske), zapovjednik mornarice viceadmiral Maximilian Njegovan i feldmaršal Svetozar Borojević', ali niti jedan nije tu lojalnost pretpostavio razumu i uljuđenosti niti u najtežim trenucima'.

Gospodina Marija Živkovića i njegovu suprugu sveti otac Ivan Pavao II. imenovao je sudionicima Sinode biskupa o obitelji 1980. godine i bili su također članovi Papinskog vijeća za obitelj u Vatikanu u dva petogodišnja mandata. Gospodin Živković govori o broju Hrvata pravoslavaca u postotcima prema popisu stanovništva iz 2011. godine i kaže: 'Samozvani kralj Aleksandar Karađorđević nasilno je ukinuo Karlovačku eparhiju (u nekim tekstovima se koristi naziv arhiepiskopija, a negdje metropolija) kojoj su pripadali pravoslavci u Kraljevini Hrvatskoj. Također je ukinuo pravoslavne institucije koje su pokrivala Crnu Goru i Makedoniju te je u državi SHS uspostavio Srpsku pravoslavnu crkvu, koja do tada uopće nije postojala pod tim imenom'.

Istaknuti istraživač činjenica o NDH i logoru Jasenovac Igor Vukić govori o Hrvatskim pravoslavicima u Drugom svjetskom ratu i djelovanju Hrvatske pravoslavne crkve (1942. – 1945.) te citira Pavelića: 'Nitko nije protiv pravoslavlja, ali u Hrvatskoj ne može biti srpsko-pravoslavna crkva jer su svugdje na svijetu pravoslavne crkve nacionalne crkve'. Pretpostavljam da je to osnovni problem

uskraćivanja prava na registraciju HPC u RH. Naime, kad istinu kaže Ante Pavelić, onda se ta istina ignorira i u tom slučaju lažima nema kraja. Isto je sa starim hrvatskim pozdravom 'Za Dom Spremni' iz vremena prije NDH što primitivci ignoriraju i vraćaju narod u olovne godine komunizma, tj. totalitarizma, a članica smo EU. Koji apsurd! Gospodin Vukić pored poucnog sadržaja daje i popis dijela ubijenih svećenika i vjernika HPC.



Naš general Željko Glasnović govori o 'saborskim zastupnicima u kojima se đavao zaglavio poprijeko i ne može izaći'. Spominje i četničke okrutnosti u BiH i Kosovu, kao i četništvo na čelu sa SPC, a zaključuje s pozdravom 'Izgonite đavle i za Hrvatsku – svi uz Krista protiv komunista!'. Prilaže i kopiju stranice 2 Vjesnika iz 30. 6. 1945. naslova 'Inspiratore i izvršioce nečuvenih zločina nad našim narodom i njihove pomagače stigla je zaslužena kazna'. Riječ je o poubijanom pravoslavnom, muslimanskom i evangelističkom svećenstvu od strane komunista, tj. 'antifašista'.

Nakon toga slijedi tekst Hrvatskog arhiepiskopa Aleksandra 'Hrvatska pravoslavna crkva – krivotvorine i zablude' koji svakako vrijedi pažljivo pročitati. Među brojnim činjenicama istaknuo bih informaciju iz lipnja 2019. prema kojoj patrijarh Bartolomej potvrđuje da nije postojala priznata Srpska pravoslavna crkva u srednjem vijeku. Među vrijednim dokumentima za istaknuti je kopiju

Propisa prema kojem se moraju nazivi 'pravoslavna crkva' i 'grčko-istočna crkva' preimenovati u Srpska pravoslavna crkva.

U dijelu Povijesnih svjedočanstava iz starog tiska važno je pročitati 'Poslanicu onim pravoslavnim Hrvatima koji kažu da su Srbi' koju je napisao Marko Mileusnić, pravoslavni Hrvat 1895. godine.

U Izboru članaka o HPC poslije simpozija ima nekoliko tekstova koje se ne smije propustiti pročitati. Autori članaka (Damir Borovčak, Mijo Ivurek i hrvatski arhiepiskop Aleksandar) dobro su upućeni u problematiku o kojoj pišu.

I na kraju htio bih zaključiti ovaj osvrt briljantnim riječima hrvatskog arhiepiskopa Aleksandra: 'Kod stvaranja nove crkve (misli se na SPC) u novoj državi (misli se na četničku državu) ima toliko nepravilnosti da zapravo nema pravilnosti'.

Vrlo poučnu i nadasve interesantnu knjigu Zbornik radova – Simpozij Hrvatske pravoslavne crkve svakako pročitati!

dr. Ivica Tijardović

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/s/tijardovic-ivica/41514-i-tijardovic-osvrt-na-knjigu-zbornik-radova-simpozij-hrvatske-pravoslavne-crkve.html>

NOVI STARI NAPADI NA HPC

9 lipnja, 2023

Dok ideš svojim putem nemoj se zaustavljati kako bi bacio kamen na svakog psa koji na tebe zalaje jer nikad ne ćeš doći do cilja.
(Winston Churchill)

Nedavno su objavljeni konačni rezultati Popisa stanovništva Hrvatske 2021. i mi smo objavili naš osvrt na podatke o stanju pravoslavlja.

Popis 2021. je još jednom pokazao kako je u zadnjim godinama zahvaljujući našim svesrdnim radom HPC ojačala i postala nezaobilazni čimbenik u javnom životu Hrvatske. Ova činjenica bode oči onima, kojima naša Crkva smeta jer ugrožava postojanje nekanonske, nezakonite i de jure ne postojeće SPC u Hrvatskoj s time što se suprotstavlja neojugoslovenskoj idili koja živi u glavama političke elite u RH.

Prije nekoliko mjeseci predsjednik Srbije Vučić objavio je da u RH na Popisu 2021. bilo 30 000 Hrvata pravoslavne vjere, što je za njega zabrinjavajuće.

Nedavno je Savo Štrbac za beogradsku Politiku dao izjavu, koju prenose svi mediji u tzv. „regiji” da je na Popisu 2021. u RH više od 40 000 Hrvata pravoslavaca što je po njemu nerealno i vrlo zabrinjavajuće zato je zadao nove smjernice za napad na HPC i ponajviše na njenog poglavara arhiepiskopa Aleksandra.⁴³

1. Kako to da je HPC za neke još uvijek podružnica EPC unatoč tomu što je Tomos dobila još prije 10 godina i od tada je autokefalna. MPC je prošle godine dobila tomos od SPC i odmah postala samostalna (autokefalna), a HPC koja je tomos dobila od EPC nije samostalna nego je nečija podružnica. Po kojoj logici?

2. Kako arhiepiskop Aleksandar nije bio svećenik, pa čak nije niti kršten. Možda će Štrbac reći otkud on sve to zna. Zaboravio je Štrbac to što je prije 10 godina na jednoj tribini o HPC održanoj u prostorijama SPC u Beogradu voditelj Veljko Đurić-Mišina rekao o arhiepiskopu Aleksandru da je on svećenik Bugarske pravoslavne crkve, koja je njega poslala kako bi srušio SPC u Hrvatskoj.

3. Ništa od navedenog nije istina, ali poznato je da velikosrbima istina nije bitna zato se i njihove istine s protokom vremena mijenjaju na način, koji im u nekom trenutku odgovara. Odmah su se u Hrvatskoj aktivirali neki mutni likovi, koji pod izgovorom za čistoću HPC napadaju arhiepiskopa Aleksandra istim „argumentima” bez niti jednog dokaza.

Znači oni iz Srbije, koje su protiv HPC i oni iz Hrvatske koji su navodno za HPC, koriste se istim izmišljenim i glupim argumentima protiv poglavara HPC.

Pametnim ljudima kao što je akad. Josip Pečarić lako je i jednostavno samo u par minuta prozreti podvalu, koju se po nalogu iz Beograda u Hrvatskoj gura kao zabrinutost za čistoću i kanonstvo HPC.

Nažalost, manje je onih koji su blizu misaone i logične razine akad. Pečarića, pa neki, barem djelomično, nasjedaju na te lažne objave. Naručiteljima čak nije bitno da svi u svemu povjeruju, njima je bitan cilj – posijati sumnju!

TKO SU LIKOVI KOJI ŠIRE LAŽNE OBJAVE

⁴³ <http://www.veritas.org.rs/e-veritas-25-04-2023-promotori-tzv-hrvatske-pravoslavne-crkve/>

Rijetki su oni, koji takvo pitanje postavljaju a još manje je onih, koji traže dokaz objavljenih tvrdnji.

Najaktivniji u zadnje vrijeme je Ivica Jonjić, za kojeg Slobodna Dalmacija piše da je prijavljen za uzimanje mita (za pribavljanje znatne imovinske koristi) dok je bio inspektor rada u Karlovcu.⁴⁴

Prije više od godinu dana podnio sam kaznenu prijavu za prijetnju protiv Jonjića i Despota, u čije ime Jonjić nastupa i pokrenuo sudski postupak za klevetu gdje moraju dokazati ponajprije svoju lažnu tvrdnju da mi je mater Srpkinja iz Niša. Zatim moraju dokazati svoju lažnu tvrdnju da sam kao svećenik „izbačen” iz BPC i što sve to znači. Naravno, morat će dokazati nelogičnu tvrdnju – kako to da sam ja bio izbačen iz BPC, a istodobno nisam bio svećenik!

Nakon više od godinu dana ništa se nije pomaknulo u niti jednom od ovih postupaka.

Zamišljam si (hipotetski) što bi bilo da je neki episkop iz tzv. SPC u Hrvatskoj podnio kaznenu prijavu protiv nekoga tko mu je zaprijetio. Bio bi se boj do neba za permanentnu ugroženost Srba u RH i postupak bi bio riješen u tren oka, a prijetitelj bi bio osuđen na zatvorsku kaznu i plaćanje odštete za duševne boli.

Kad je u pitanju poglavar HPC to nije slučaj pa se može predmet držati u ladici kako bi napadi na njega i blaćenje mogli nesmetano nastaviti do u nedogled.

Ivica Jonjić nije pravoslavac – kršten je u Katoličkoj crkvi. Građanski je razveden i živi s nekom ženom. Od svega toga slijedi da on ne može dobiti niti pričest niti bilo koji drugi sakrament, koji dijeli KC.

Kad je prošle godine došao na liturgiju u našu crkvu, ušao je s burekom u ustima i u kratkim hlačama! Toliko za primjer o njegovom „doličnom“ zalaganju i ponašanju.

Ukratko – Jonjić, koji je za HPC po prvi puta čuo 2021. i koji uopće nije vjernik, prije par mjeseci osnovao je Udrugu vjernika Hrvatske pravoslavne crkve, u kojoj nema niti jednog pravoslavca, a kojoj je on predsjednik.

⁴⁴ <https://slobodnadalmacija.hr/vijesti/hrvatska/inspektor-zastite-na-radu-ivica-jonjic-prijavljen-za-primanje-mita-42856>

Jonjić i Despot su objavili da prikupljaju svećenike i da će „na jesen” otići kod Carigradskog patrijarha. Bilo je to najavljeno za jesen 2022. Jonjić je jedini u Hrvatskoj pozdravio ministra Malenicu za njegovu novu negativnu odluku za registraciju HPC na temelju presude Visokog upravnog suda. Napisao je na FB ministru: „Podržavamo Vašu odluku, jer je u potpunosti izpravna”⁴⁵.

Prije par dana u blaćenje poglavara HPC uključio se neki novi lik, koji o sebi govori da je „rođeni pravoslavac”.

Pripadnikom Pravoslavne crkve postaje se krštenjem koje se dokazuje krstnim listom, isto kao u Katoličkoj crkvi, stoga nitko ne može biti „rođeni pravoslavac” niti „rođeni katolik”.

MAKEDONSKI JE ARHIEPISKOP NA ISTI NAČIN „NEKANONSKI“ KAO I HRVATSKI ARHIEPISKOP

U svrsi napada na mene kao arhiepiskopa i poglavara HPC budući pravoslavac i visoko moralna osoba Ivica Jonjić posjetio je svećenika MPC Kirka Velinskog u njegovoj novoj crkvi u Zagrebu. Bio je prisutan na nekom bogoslužju, na kojem vjernika nije bilo. Inače simpatični otac Kirko opalio je po meni rekavši da po kanonu oženjeni svećenik ne može postati episkop. Naravno, nije rekao koji je to kanon jer takvog nema. Tako su se ta dvojica nestručnjaka složili u tome kako ja nisam kanonski episkop.

Ne znam je li o. Kirko studirao, ali ako crkvene kanone nije znao mogao je pogledati Sveto pismo, koje kaže da je Isus Hristos izlječio punicu ap. Petra: „Ušavši u kuću Petrovu, Isus ugleda njegovu punicu koja ležase u ognjici. Dotače joj se ruke i pusti je ognjica. Ona ustade i posluživaše mu”. (Mt. 8 : 14 – 15). To da je Petar imao punicu znači da je bio oženjen kao i svi ostali apostoli, a zašto to mora biti tako, propisuje ap. Pavao: „Treba stoga da episkop bude besprijeoran, samo jedan put ženjen, trijezan, razuman, sređen, gostoljubiv, sposoban poučavati, nesklon vinu, nenasilan, nego popustljiv, ne ratoboran, ne srebroljubac; da svojom kućom dobro upravlja i sinove drži u pokornosti sa svom ozbiljnošću – a ne zna li

⁴⁵ I. Jonjić u javnoj komunikaciji koristi korienski pravopis kako bi pokazao svoje domoljublje.

netko svojom kućom upravljati, kako će se brinuti za Crkvu Božju? (1Tim. 3 : 2 – 5) (još Tit 1 : 5 – 6)

Tu moram nešto objasniti – prijašnji poglavar Makedonske pravoslavne crkve arhiepiskop Mihail (Gogov)(1912.-1999.) bio je parohijski svećenik, tj i on je bio oženjeni svećenik, a kasnije je postao episkop i poglavar MPC.

Je li o. Kirko mišljenja da je arhiepiskop Mihail nekanonski episkop isto kao što je to i Hrvatski arhiepiskop Aleksandar?

Vrijedi napomenuti kako je oženjeni svećenik bio i Hrvatski patrijarh Germogen kao i Arhiepiskop Pečki (kasnije Karlovački) Arsenij IV. Jovanović Šakabenta, prvi poglavar Finske PC arhiepiskop German Aav, kojeg je osobno Carigradski patrijarh rukopoložio za episkopa, Sofronij episkop Vračanski, kojeg je BPC proglasila svetcem ... Sadašnji poglavar Crnogorske pravoslavne crkve Arhiepiskop Mihailo bio je oženjeni svećenik.

Međutim u objavljenom životopisu Arhiepiskopa Mihaila kao i u životopisu sadašnjeg poglavara MPC arhiepiskopa Stefana ne postoji niti riječ o tomu tko, gdje i kada je njih rukopoložio za đakona, svećenika, episkopa. Izgleda da kad sam ja o sebi sve te podatke stručno i detaljno objavio nisam se držao tradicije u tzv. „regiji” da se o tim stvarima piše laički i površno.

Jonjiću se je pridružio Ivan Valek, koji isto nije vjernik. O sebi Valek kaže da je bivši katolik, bivši mormon, kako je neko vrijeme dok je bio katolik studirao „teologiju za laike”, zatim protestantsku teologiju pa teologiju u SAD, valjda esadeovskoj teologiji. Svima je poznat slučaj kad je sam sebi dopisao 5.000 potpisa da bi se mogao kandidirati na izborima.⁴⁶

Prije šest godina kad sam tražio besplatnu prostoriju u kojoj bi nedjeljom držao liturgiju Valek mi je dozvolio da bez najma to radim u prostoriji Kraljevske akademije na adresi Grič 2 u Zagrebu. U zadnje vrijeme, u više navrata ponavlja kako sam ja od tamo „pobjegao”, ali nikako da kaže što se je tamo dogodilo. A dogodilo se to da je netko ukrao kalež i dio liturgijskog ruha iz bogoslužnog prostora i time mi onemogućio držanje liturgije.

46

<https://www.vecernji.hr/vijesti/sam-sam-sebi-dao-cak-4993-potpisa-za-kandidaturu-1171300>

Ova dvojica kao osobe sa „moralno neupitnom“ reputacijom i „velikim“ teološkim znanjem drže predavanja o HPC i šalju na tisuće e-mal-ova, u kojima osim što blate Arhiepiskopa †Aleksandra, dijele pamet svima o autokefalnosti pravoslavnih crkava, o povijesti pravoslavlja u Hrvatskoj. Čak znaju kako je više od 200 godina prije NDH postojala pravoslavna crkva Hrvatskog kraljevstva, koja se zvala Karlovačka arhiepiskopija. Nitko njima ne postavlja pitanje zašto o tim stvarima nisu pisali prije 2012. tj. prije mog dolaska u Hrvatsku. Sad se posvuda u javnosti slobodno o tim stvarima govori kao „zna se“, ali svi su zaboravili navesti od kuda im tom znanje.

Ja, Hrvatski Arhiepiskop †Aleksandar prvi sam koji je u svojim knjigama (njih devet), člancima (oko 300), medijskim izjavama u Hrvatskoj, objasnio što je autokefalnost, što je Tomos i općenito prvi, koji spominje Karlovačku arhiepiskopiju i dokazuje da je ona bila Pravoslavna crkva Hrvatskog kraljevstva i objavio crkvene kanone i državne zakone koji to dokazuju.

Ne smijemo zaboraviti Iliju Barjašića i Miljenka Marića iz Zadra. Na sam početak 2014. Ilija Barjašić mi je u ime HPC iznajmio vlastiti prostor od 185 m² u Zadru uz najam od 2.000.00 EUR mjesečno. Istodobno smo potpisali i predugovor za to da on tu istu prostoriju prodaje HPC za 250.000.00 EUR. Nisam mogao platiti niti jedan najam pa sam na početku veljače 2014. prostoriju napustio. Marića sam u tom vremenu imenovao svojim tajnikom, a godinu dana kasnije razriješio ga dužnosti.

Na početku 2015. njih dvojica su podržali Andriju Škulića za poglavara HPC unatoč tome što su znali da je osuđivan za krivotvorenje dokumenata pri podizanju bankovnog kredita u iznosu od 610.000,00 kuna i vlastitim očima vidjeli dokument, koji je kod javnog bilježnika Škulić potpisao da je od Ive Matanovića (sada pokojnog), pozajmio 20.000.00 EUR koje nikad nije vratio. Škulić nije pravoslavac niti teolog – na suđenju 2011. sam je za sebe izjavio da je vozač sa srednjom prometnom školom.

Prošle godine Škulić je poslao dopis Faktografu kako je on poglavar nečega i zaljubljenici istine iz Faktografa to su sa zadovoljstvom objavili. Škulić, koji nije pravoslavac, nije teolog, nije svećenik, već godinama tvrdi da je kao poglavar HPC mitropolit Zagrebački, ali dosad nitko nije njega vidio da je održao niti jedno bogoslužje, još

manje da je napisao neki članak ili održao predavanje na temu HPC. Protiv Škulića sam podnio kaznenu prijavu za lažno predstavljanje prije devet godina. Postupak naravno stoji u nekoj ladici.

Prije tri godine su Barjašić i Marić slanjem tisuće e-mail-ova započeli tražiti i prikupljati donacije za HPC koristeći OIB crkve. Za sve ovo što nema veze s HPC sam slučajno saznao i odmah to prijavio policiji. Do danas mi nije poznato da je protiv njih nešto poduzeto pa možda još uvijek prikupljaju donacije u moje ime, ali na svoj račun.

Evo već skoro 10 godina Barjašić i Marić, (nitko od njih nije pravoslavac) šalju posvuda e-mail-ove, u kojima me blate, a kao oni su ti koji su za HPC nešto pozitivno učinili (isto kao i Škulić).

Jedan je poznati vukovarski branitelj, nedavno uglednom dobrotvoru iz Australije rekao da je on već registrirao HPC (u stvari Udrugu Hrvatski pravoslavni centar – UHPC) što ja, Hrvatski arhiepiskop Aleksandar ne želim učiniti.

Kad sam već davne 2016. povodom podnošenja zahtjeva za upis u Evidenciju vjerskih zajednica RH započeo prikupljati potpise nazvao sam tog navodnog pravoslavca i zamolio ga da prikupi nešto potpisa u Vukovaru. Odbio je, rekavši da strahuje da će ga ubiti. Ne samo da nije prikupio ni jedan potpis, nego se nije ni sam usudio potpisati. Sad se i on ohrabrio i prije par mjeseci objavio je da započinje prikupljati svećenike, koje će on sam educirati.

Pojavljuju se napisi kako je neki bugarski portal pisao nešto protiv mene. Riječ je u pseudocrkvenom portalu, koji promovira LGBTQ+ ideologiju kvarnim člancima poput ovog „Katolički svećenik ispovjedio: Sretan sam što sam homoseksualac”. U stvari članak potpisuje sveć. Milan Radulović a čak se taj portal od njega ograđuje. Crnogorac Radulović pojavljuje se ni od kuda, prije pet godina u dobi od 50 godina. Svoj životopis koji je objavio, raskrinkao je jedan portal iz BiH.⁴⁷ Nešto u čemu ga nisu demantirali je tvrdnja da je on svećenik neke bugarske crkve, koja je podružnica Carigradske patrijarhije u Torontu. Takva crkva ne postoji, a BPC nema svećenika po imenu Milan Radulović.

47

<https://6yka.com/novosti/izmisljena-biografija-milana-radulovica-kako-su-obmanuti-mediji-u-regionu>

Radulovića podržava jedan poznati kanadski poduzetnik hrvatskog podrijetla za kojeg se zna da je za vrijeme Domovinskog rata novcem hrvatske zajednice iz Kanade kupio oružje, ali je taj avion nakrcan oružjem JNA zaplijenila. Isti taj čovjek me posjetio i rekao mi da će registrirati HPC u Kanadi, da će osnovati upravni odbor crkve, kojem će on biti direktor. Dakle on će biti direktor crkve. Najbitnije je da je najavio da će prikupljenim donacijama u ime HPC podmiti Carigradskog patrijarha kako bi priznao HPC.

Evo sada oni koji su o pravoslavlju općenito i o njegovoj povijesti u Hrvatskoj nešto načuli zahvaljujući meni, baš mene napadaju kao znaju oni što je ispravno, ali to nije ono što ja Arhiepiskop †Aleksandar već godinama radim. Za takve narod kaže: „Vid’la žaba da se konja podkiva, pa i ona digla nogu”.

SISAČKI BISKUP VLADO KOŠIĆ

Već godinama pokušavam razjasniti stvari, koje se plasiraju u napisima Jonjića, Valeka, Barjašića i drugih. Nekim ljudima sam i više puta objašnjavao, ali ne da se svakome sve razumjeti, još više kad čovjek nije stručan. Ipak postoji studij zvani teologija, koju su neki diplomirali pa zato i o crkvenoj povijesti, crkvenom pravu, crkvenom ustroju, međucrkvenim odnosima itd. znaju više od onih koji nisu te struke. Ja se osobno ne bih usudio nekome prodavati pamet o poljoprivredi, za koju nisam stručan.

Nama, koji smo iz struke je lako i jednostavno međusobno razgovarati. Sisački biskup Vlado Košić, koji je visoko školovani teolog i ima isto 40 godišnje svećeničko iskustvo kao i ja, znao mi je postaviti neka pitanja i dobio je odgovore na ta pitanja, ali je taj razgovor trajao samo par minuta, jer sam ja razumio njegova pitanja, a on moje odgovore. Što je nakon toga uslijedilo? Kad je nakon potresa u Banovini na MOJU inicijativu izgrađena nova kuća hrvatskom branitelju pravoslavne vjere Đuri Pljavljaniću, na posvećivanje te nove kuće pozvao sam i sisačkog biskupa Košića, koji se odmah s radošću odazvao i sudjelovao pri posvećenju kuće. Nedugo nakon toga bio sam pozvan na komemoraciju za žrtve Domovinskog rata u Petrinji gdje sam bio prisutan na misi, kojoj je održao biskup Košić a nakon toga kod središnjeg spomenika nakon njegove molitve molio sam i ja za duše svih poginulih u Petrinji, sve

u zajedništvu hrvatskog naroda i u skladu s kanonima Pravoslavne i Katoličke crkve.

CRKVENO DJELOVANJE I ZAŠTO SMETAM NEPRIJATELJIMA HPC?

Prije 10 godina obnovio sam Hrvatsku pravoslavnu crkvu i kontinuirano u svim tim godinama održavao više vrsta bogoslužja u skladu s mogućnostima, a već više od pet godina u Zagrebu držim redovita bogoslužja. Jedina smo pravoslavna crkva u Zagrebu koja javno objavljuje raspored svojih bogoslužja i pridržava ga se. Sudjelovao sam osobno na svim većim javnim događajima, ponajviše na komemoracijama – preko Bleiburga, Hude jame, Maclja i Tezna do Jazovke i Bačina.

U svojim smo objavama javno osudili obmane koje uvodi Istanbulska konvencija⁴⁸ i bili smo jedina crkva u Hrvatskoj, koja se javno usprotivila ograničavanju vjerskih prava restriktivnim mjerama države povodom tzv. Covid pandemije i koja nikad nije promijenila svoja crkvena pravila i uvijek je dijelila pričest u skladu s crkvenim kanonima – Tijelo i Krv Hristovu – žličicom.

OSOBNI DOPRINOSI HRVATSKOJ POVIJESTI

1. Arhiepiskop †Aleksandar prvi je u Hrvatskoj objavio definiciju autokefalnosti i crkvene kanone na kojima se ona temelji.
2. Arhiepiskop †Aleksandar prvi je u Hrvatskoj ukazao na Karlovačku arhiepiskopiju i da je ona bila povijesna Pravoslavna crkva Hrvatskog kraljevstva te objavio crkvene kanone kao i državne zakone koji to dokazuju.
3. Arhiepiskop †Aleksandar prvi je u Hrvatskoj objavio da Karlovačka arhiepiskopija nikad nije donijela odluku o pridruživanju novoj crkvi u Kraljevini SHS stoga ona de jure još uvijek postoji.
4. Arhiepiskop †Aleksandar prvi je u Hrvatskoj u svom članku Nikola Tesla ili kako se Hrvatska odriče svoje povijesti⁴⁹, objavio i dokazao da Tesla nije, niti je mogao biti Srbin nego da je Hrvat

⁴⁸ <https://hrvatskapravoslavnacrkva.wordpress.com/2018/03/18/hpc-priopcenje-o-istanbulskoj-konvenciji/>

⁴⁹ Hrvatski arhiepiskop Aleksandar, Hrvatska pravoslavna crkva – bila je, jest i bit će“, Zagreb, 2017., str. 28

pravoslavne vjere, čiji je otac bio svećenik hrvatske Karlovačke arhiepiskopije.

5. Vezano s tim istim člankom, upravo je Arhiepiskop †Aleksandar taj koji je objavio da u Sintagmi iz 1855., koju je cijelu pročitao (700 stranica na grčkom) postoji Autokefalna crkva austrijske monarhije sa sjedištem u Srijemskim Karlovcima, a da na popisu autokefalnih crkava nema nikakve srpske crkve.

6. Upravo je Arhiepiskop †Aleksandar dokazao da prije 1920. nije postojala srpska crkva.

7. Upravo je Arhiepiskop †Aleksandar prvi u Hrvatskoj objavio Poslasticu četvorice istočnih patrijarha iz 1531. koja dokazuje da do tada nije postojala samostalna i priznata srpska crkva.

8. Prije 10 godina se je u Hrvatskoj moglo čuti kako je „SPC u Hrvatskoj već 600 godina” na temelju jednog natpisa na kamenoj ploči u manastiru Krka. Upravo je Arhiepiskop †Aleksandar dokazao da je taj natpis krivotvoren i od tada nisam primijetio da itko više spominje da je „SPC u Hrvatskoj već 600 godina”.

9. Upravo je Arhiepiskop †Aleksandar objavio činjenicu da SPC sama sebe po prvi puta ovako naziva u Ustavu SPC iz 1947.

10. Arhiepiskop †Aleksandar je jedini koji je ikad u Hrvatskoj (pa i u tzv. „regiji”) objavio članak o pravoslavnom crkvenom kalendaru.

11. Upravo Arhiepiskop †Aleksandar je pod kraj prošle godine sastavio i otiskao Kalendar HPC za 2023. što je prvi takav kalendar nakon 1945.

12. Upravo je Arhiepiskop †Aleksandar taj koji je o ništetnom ugovoru Račan – SPC pisao još 2015. u članku pod naslovom „(Ne)zakonito djelovanje SPC u Hrvatskoj”⁵⁰, koji je kasnije objavljen i u mojoj knjizi.⁵¹ Dana 15. ožujka 2016. povodom rasprave o državnom proračunu u Hrvatskom saboru o tom ugovoru govorio je general Glasnović (pet dopuštenih minuta), ali nitko na njegov govor nije reagirao – niti saborski zastupnici, niti mediji.

U sadašnjem sazivu Hrvatskog sabora general Prkačin je taj koji je u više navrata govorio u Saboru o tom ugovoru kao i o Hrvatskoj

⁵⁰ <https://hrvatskapravoslavnacrkva.wordpress.com/2017/01/15/ugovor-od-zajednickog-interesa/>

⁵¹ Hrvatski arhiepiskop Aleksandar, Hrvatska pravoslavna crkva – bila je, jest i bit će“, Zagreb, 2017., str. 39, ISBN 078-953-59546-0-6

pravoslavnoj crkvi. Puno je onih, koji ga pokušavaju spriječiti, ali baš zbog njegove ustrajnosti hrvatska je javnost naučila o HPC i nezakonitom djelovanju tzv. SPC u Hrvatskoj.

I zaključno, upravo je HPC s poglavarom Arhiepiskopom †Aleksandrom dala punu i bezuvjetnu potporu kanonizaciji blaženog Alojzija Stepinca.⁵²

ž

ZADATAK IZ SRBIJE

Zadatak iz Srbije je – Savo Štrbac zadaje smjernice, a razno-razne zabludene duše (iz Hrvatske i inozemstva) bacaju se na posao. Svi njihovi napisi sadrže puno nebuloza, ali svrha napisa nije doći do neke skrivene istine, nego permanentno sijati sumnju.

S jedne strane ja, Arhiepiskop †Aleksandar bio sam svećenik BPC, koji je izbačen iz te Crkve.

S druge strane uopće nisam bio svećenik, pa čak je upitno jeli sam uopće kršten.

S jedne strane ja sam kao oženjeni svećenik postao episkop, što po njima nije ispravno, ali (zbog neznanja) ne komentiraju to da Ustav SPC propisuje kako oženjeni svećenik može postati episkop.

S druge strane tvrde da sam se ja povezao s nekim homoseksualcima iz EPC. Čak i da takvih ima ja to ne znam. Blago SPC u kojoj homoseksualaca „nema“.

Kad bi oni, koji takve gluposti pišu bili vjernici, ne bi postavljali pitanje jesam li ja kršten, jer oni, koji su vjernici znaju da bilo koji sakrament u PC (isto u KC), pa tako i rukopoloženje može dobiti samo onaj, koji je dobio onaj prvi – krštenje. Vjernici znaju da kad od svećenika zatraže neki sakrament, npr. vjenčanje, on će od njih najprije zatražiti krstni list. Nikome niti ne pada na pamet da uđe u crkvu i od svećenika tražiti njegov krstni list, nego je to upravo obrnuto. To vjernici dobro znaju, što očigledno nisu oni koji šire svoje umotvorine kako bi me difamirali.

MOJ ŽIVOTOPIS

⁵² hrvatskapravoslavnacrkva.wordpress.com/2016/01/03/potpora-povodom-kanonizacije-bl-a-stepinca/

Tek sada se pojavljuje zanimanje za moj životopis kojeg sam objavio 2017. u svojoj knjizi⁵³. Htio sam ga objaviti na hrvatskoj Wikipediji, još pet godina prije toga (2012.), no administratori hrvatske Wikipedije su me odmah blokirali. Dakle, moj je životopis davno poznat široj javnosti i ako je netko htio, mogao je provjeriti je li istina ono što sam tamo napisao. No nitko to nije učinio, jer je svima jasno da je objavljena istina, a to ne odgovara onima koji po zadatku rade protiv HPC i protiv mene kao njenog poglavara.

Oni koji se toliko zanimaju za mene, mogli su razmisliti o tome da se je na jesen 2022. HPC pridružio o. Mario Najdenov iz Sofije, magistar teologije Sofijskog sveučilišta koji je protojerej priznate Bugarske pravoslavne crkve i koji očito zna prepoznati da sam ja kanonski arhijerej. U suprotnom nam se ne bi pridružio.

U svojoj sam knjizi objavio kako sam ja Arhiepiskop †Aleksandar rukopoložio jednog svećenika i jednog đakona. Oni danas služe u Carigradskoj patrijarhiji u Italiji, što znači da Carigradski patrijarh prihvata njihovo rukopoloženje od mene kao kanonsko, stoga sam i ja Arhiepiskop †Aleksandar po njemu kanonski episkop!

PRESUDA VISOKOG UPRAVNOG SUDA

U svojoj obavijesti o presudi Visokog upravnog suda u našu korist, naveo sam broj i datum presude. Citirao sam i dio koji govori koju odluku Ministarstva pravosuđa i uprave MPU i koju presudu Upravnog suda VUS proglašava nezakonitim, ali evo neki ljudi, koji nas navodno podržavaju žele istražiti što je to do sada bilo. No ne kako bi pročitali u navedenim spisima, koji su javno dostupni, niti kako bi mene pitali što sam od podnošenja zahtjeva za upis u Evidenciju HPC od 19. svibnja 2016. poduzimao, već traže od našeg odvjetnika Mate Knezovića to potajice pregledati. Odvjetnik Knezović je iskusni odvjetnik, koji poštuje zakon i nije nasjeo na taj pokušaj. No zbunjujuće je što su neki ljudi u svojoj (možda) dobroj namjeri spremni prekršiti zakon i tražiti od odvjetnika da im da na uvid spise bez znanja stranke koju zastupa, a što nije odvjetnička etika.

⁵³ Hrvatska pravoslavna crkva, bila je, jest i bit će

A oni iz Srbije – SPC, Vučić, Štrbac i sl. koji su protiv HPC i svi spomenuti likovi u Hrvatskoj koji su uporni u mojoj difamaciji, koristeći se istim izmišljenim argumentima, udružuju se protiv HPC i njenog poglavara Arhiepiskopa †Aleksandra.

Što takve osobe u Hrvatskoj dobivaju od toga? Možda neku pozornost kao Herostrata, koji je prije 2.500 godina spalio Artemidin hram, kako bi se proslavio ili očekuju svojih 30 srebrnjaka, jer i slijepcu je jasno da oni rade u korist svojih gazdi (iz Srbije i Hrvatske), a protiv interesa samobitne i slobodne hrvatske države i njezine domoljubne HPC.

Unatoč svim napadima mi ćemo ustrajati i nastaviti sa svojim radom na obnavljanju HPC u njenom punom sjaju, na dobrobit blagovjernom hrvatskom narodu.

HRVATSKI ARHIEPISKOP †ALEKSANDAR

<https://hrvatskapravoroslavnacrkva.wordpress.com/>
<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/35395-novi-stari-napadi-na-hpc>

Subject: komentar > RE: NOVI STARI NAPADI NA HPC

Date: Sun, 11 Jun 2023 16:16:03 +0200

From: Damir borovcak

To: 'Josip Pečarić' <pecaric@element.hr>

Pored laganja i pravljenja glupim, oni koji nemaju ni jedan napisani članak o temi o kojoj pokušavaju soliti pamet, služeći se metodama „svog znanja“ – copy-paste tuđih podataka, prolazi dok ne počnu soliti pamet onima koji nešto više znaju o temi, koji su nešto napisali i objavili, kojima logika nije druga strana svijeta... Tada te činjenice copy-paste majstori pokušavaju negirati prepotentnom umišljenošću.

U sličicama za osnovnoškolce, to je kao kad bi đak u 1. pučke htio soliti pamet svom učitelju. Pa kad i dobije odgovor (napr. o tomosu

i autokefalnosti) počinje tražiti od učitelja njegov krsni list, diplomu, učiteljsku iskaznicu i slične budalaštine... I to ponavlja u beskonačnost. To je sve palo na pamet tim komedijašima, pa bi im ipak trebalo odati priznanje za veliku dozu besramnosti i kompulzije.

Akademik Pečarić nevjerojatno preciznom logikom matematičara takve razotkriva i stavlja ih u povijesni koš, koji je Tuđman davno definirao kao smutljivce i smušenjake. Od tuda i Valekova nesnošljivost prema Tuđmanu. Pa ostaje, svi su glupi, osim onoga koji ništa nije objavio, ali je sam sebe 5 tisuća puta potpisao...

Stoga uskoro očekujem i ne bi me začudilo, da se i akademika Pečarića uskoro zatraži prilaganje njegovih dokaza – krsni list, diploma, priznanje akademika itd...



D. Pešorda: Zlovoljne zamjedbe

18. lipnja 2023.

NAOKO NEPOVEZANE STVARI

Kao što i naslov sugerira, ne da mi se temeljito obrađivati koju od aktualnih tema, nego će u ovoj kolumni biti riječi o nekoliko naoko nepovezanih stvari. Uz zamjedbu da je sve u jednom društvu u jednom isječku vremena na neki način povezano, a da je ove slučajeve na koje se referiram na neki način povezala i sama averzija koju osjećam prema njima, odnosno prema onome što se njima, svjesno ili nesvjesno, pokušava afirmirati. No da ne filozofiram više, krenimo na zlovoljnu šetnju perivojem od sramote. Koja se danas uglavnom u slavu broji, a njezini sudionici pucaju od ponosa.



Prvo što nam zapinje za oko na tom otužnom perivoju jest sve raskvasanija figura aktualnog predsjednika države. Najnoviji ispad napravio je vezano uz ukrajinski državni pozdrav 'Slava Ukrajini'. Naime, u Vrlici je izjavio kako je to, kao i ZDS, fašistički pozdrav i da su se pod njim, borile najveće ubojice u Drugom svjetskom ratu. Kad ga već ne može zabraniti u Ukrajini, on bi ga zabranio u Hrvatskoj. Prije desetak dana Milanović je demonstrativno ignorirao najveći državni blagdan – Dan državnosti. Već to je dovoljno da HDZ, navodno Milanoviću suprotstavljen, pokrene postupak za opoziv predsjednika Milanovića. Zbog ambivalentne Mostove

politike taj opoziv vjerojatno ne bi uspio, ali bi barem jasno pokazao stav glavnih političkih skupina u Saboru. No, Plenkoviću izgleda odgovara "neprijatelj" Milanovićeva profila. Ipak, da ne griješim dušu, omakne se i Milanoviću poneka oštroumna primjedba, poput sljedeće: "Ustaše su bili kavaliri za one koji su se borili uz pozdrav Slava Ukrajini." Još kad bi dorastao do spoznaje da su ustaše, kakvi god bili, bili kavaliri i u odnosu na partizaniju koja nas je kao oslobađala, možda i ne bi trebalo pokretati opoziv. Samo što bi u tom slučaju HDZ već davno pokrenuo opoziv.



Kod Stankovića u emisiji Nedjeljom u 2 gost riječki nadbiskup Mate Uzinić. Pričao je Uzinić u svom stilu koješta, uglavnom neusklađeno s naukom Katoličke crkve. Tako je ustvrdio da ga kao kršćanina muškarci koji klečeći mole na Trgu bana Jelačića provociraju, a da ga Parada ponosa ne provocira, štoviše da mu je želja uključiti ih da zajedno grade bolje društvo. Dobro, svatko sebi bira društvo, a ako Katoličkoj crkvi valja Uzinić kao visokopozicionirani pastir, tko sam ja da tu arbitriram. Više mu zamjerim što i sada, kada su ušutjeli i Đikić i Trobonjača, izgara od korona-pravovjerja licemjerno optužujući čak i svećenike koji su branili kršćansko pravovjerje pred korona-pravovjerjem: "To se osobito vidjelo u vrijeme covida, kad je Crkva pokušavala biti na strani razuma, a mnogi vjernici, i ne samo vjernici, bili su vrlo nerazumni." Ukratko, Crkva je odustala od krštene vodice na ulazu u crkvu, od 'davanja mira', u određenim periodima i od same mise i pričesti, ali Uziniću to nije dosta, on bi

valjda bio zadovoljan tek kada bi Crkva umjesto svete hostije vjernicima preporučila sveto cjepivo.



U susjednoj Srbiji opozicija stisnula Vučića, a on – kao i uvijek kad ne zna što bi – bunca o ustašama. Usplahiren zbog prosvjeda u kojima je sudjelovalo više desetaka tisuća ljudi, Vučić je u svom, kako neki analitičari kažu, 290. televizijskom nastupu ove godine stao buncati kako će se i on, i njegov brat Andrej, i sin Danilo, i sin Vukan, kako li se već zove, boriti, a kada izginu nastaviti će se i njihovi grobovi boriti protiv – ustaša! Zašto je Vučić potegao ustaše, samo on zna, nekakav vrlo nategnut razlog mogao bi biti taj što su hrvatski jugoslagenstvujući mediji, izvještavajući o beogradskim događajima, potihom navijali za opoziciju jer im se tzv. proeuropska opozicija u Srbiji čini povoljnijom varijantom za nekakvo možebitno obnavljanje jugoslavenskog jedinstva makar u okviru EE nego bivši Šešeljev pivonoša koji još nije potpuno prekrizio Ruse i vezivanje srpskog uz ruski svijet. Sramotno je da hrvatska vlast nije nikako reagirala na Vučića koji manirom prekaljenog zlostavljača bez ikakva povoda svako malo udara po Hrvatskoj, spominje nekakve ustaše, nekog starca Vukašina, prijeti kako on neće dopustiti novu Oluju i slične stvari.

Inače, ta je priča o starcu Vukašinu gotovo sigurno izmišljena, stvorio ju je neuropsihijatar Nedo Zec, bosanskohercegovački Srbin, koji je u Jasenovcu bio u periodu 1942—1943.. Njemu je o mučeničkoj smrti starca Vukašina navodno u osobnoj ispovijesti kao liječniku ispričao ustaša Josip ili Mile Friganović. Toga se Zec sjetio

1970., a opis epski, srpski, tako da bi izmaštanom Friganoviću zavidio i sam Kraljević Marko, turski vazal i najveći srpski borac protiv Turaka koji je, kako pjesma kaže, smicao Turke na buljuke.



Ovako deseterči u prozi Zec o Friganoviću: "Nikada u životu nisam osetio takvo blaženstvo. I već posle nekoliko sati zaklao sam 1.100 ljudi, dok su ostali uspeli da ubiju samo po 300 do 400." Ovakvo je svjedočenje još manje vjerodostojno od epskog pretjerivanja u srpskoj narodnoj pjesmi: Miloš zgubi turskog car-Murata/ I Turaka dvanaest hiljada;/ Bog da prosti, ko ga je rodio. Na kraju SPC-u nije preostalo ništa drugo nego da starca Vukašina proglasi svetim premda nema nijednog relevantnog podatka da je ikada postojao. A Hrvatskoj je krajnje vrijeme da legalizira HPC.

Damir Pešorda
Hrvatski tjednik

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/p-r/peorda-damir/41876-d-pesorda-zlovoljne-zamjedbe.html>

BUGARSKI HRVAT – VELIKA OPASNOST ZA 'SRPSKI SVET'

Za hrvatsku paradigmu u povijesnoj znanosti više je uradio arhiepiskop HPC Aleksandar od katedri za povijest sveučilišta u RH. I to još nije ni tako loše da nemamo nedavni slučaj na Sveučilištu u Zagrebu koji odbija prihvatiti za dekanicu hrvatsku povjesničarku jer je revizionistica u povijesti. A Utemeljitelj RH je akademik Franjo Tuđman koji je najveći revizionist. Zato ljudi kao što je arhiepiskop moraju dati i daju sjajne priloge hrvatskoj povijesti i ruše mitove jugo-komunističke povjesnice.

Tako umjesto priznanja za svoj rad Arhiepiskop Aleksandra doživljava da ga nagrađuju Srbi koji razumiju kolika im je on prijetnja za politiku 'srpskog sveta' tj. provođenja Drugog memoranduma SANU. Naime po njima je Arhiepiskop proglašen BUGARSKIM HRVATOM:

UDAR NA SPC IZ HRVATSKE: BUGARSKI HRVAT I
USTAŠKO NASLEĐE, GLAVNI CILJ - IMOVINA

25.06.2023.

Samozvana Hrvatska pravoslavna crkva (HPC) opasna je po Srbe i Srpsku pravoslavnu crkvu (SPC), jer je reč o dugoročnom projektu, čiji su glavni ciljevi dobijanje autokefalnosti i pohod na imovinu SPC u Hrvatskoj, smatra predsjednik Dokumentaciono-informacionog centra „Veritas“ Savo Štrbac.

Iako takozvana HPC još nije uspela da se upiše u Evidenciju verskih zajednica u Hrvatskoj zbog administrativnih prepreka sadašnje vlasti, Štrbac procenjuje da je pitanje dana kada će se to desiti, nakon čega će samoproглаšeni arhiepiskop samozvane HPC Aleksandar i njegovi promoteri u Hrvatskoj pojačati svoju kampanju i lov na sledbenike, čiji je broj, prema zvaničnim podacima, dostigao skoro 16.000.

Ko su pripadnici tzv. Hrvatske pravoslavne crkve

„Ta brojka je, ako pogledamo ostale verske zajednice, ne računajući Rimokatoličku crkvu, velika i vrlo intrigantna, a nameće se pitanje ko su ti ljudi koji se izjašnjavaju kao Hrvati pravoslavne

veroisповести u vreme kada se sprovodi pohrvaćenje i pokatoličavanje Srba u Hrvatskoj“, rekao je Štrbac za Srnu.

Na pitanje ko su ti ljudi, on odgovara da većinu verovatno čine Srbi koji su ratovali u Hrvatskoj vojsci, čiji broj je između 10 i 12 hiljada, a njihov verski i nacionalni identitet otkriva to što imaju udruženje „Hrvatski branitelji pravoslavne vjere“.

„Čak i da se svaki od 12.000 tih „branitelja“ upisao kao Hrvat pravoslavne vere, što baš i nije verovatno, ostaje pitanje ko su ostali i na osnovu čega su postali Hrvati pravoslavne vere. Osim toga, u takozvanoj HPC računaju i na to da će im prići i Bugari, Rusi, Makedonci, Crnogorci i pripadnici drugih nacionalnosti koji se deklariraju kao pravoslavni vernici, tako da oni operišu i sa cifrom od 40.000 potencijalnih sledbenika, što je još intrigantnija i opasnija brojka od sadašnje“, ukazuje Štrbac.

On odbacuje teze da je reč o karikaturalnoj organizaciji bez ikakve moći, uticaja i šansi da ostvari ciljeve, koja je, uz činjenicu da još nije ni upisana u registar verskih organizacija, podeljena na nekoliko struja.

Bugarski Hrvat u prvom planu

Prvu čine sledbenici inicijatora projekta „HPC“ Ive Matanovića iz Zadra, deklarisanog ustaše koji je sve do smrti 2016. godine isticao da je bio pripadnik Ustaške mladeži, da je preživio Blajburg i da mu je otac bio ustaški oficir u logoru Jasenovac.

Nakon njegove smrti, kako objašnjava Štrbac, u prvi plan je izbio „arhiepiskop“ Aleksandar (Ivanov), koji je u Hrvatsku došao 2013. godine iz Bugarske, gde je bio operski pevač i gradonačelnik u jednom mestu, a pre toga i sveštenik.

Treći eksponirani zagovornik HPC je sadašnji samozvani arhiepiskop zagrebački i predsednik takozvanog Svetog sinoda Hrvatske pravoslavne mitropolije Bonifacije Škulić iz okoline Zadra, koji je rođen kao Hrvat po imenu Andrija i kršten kao katolik.

Ukrajinski scenario

„Taj Škulić, koji kaže da je primio pravoslavlje, tvrdi da je dobio saglasnost Grka da osnuje HPC. Isto to pokušava i ovaj bugarski raspop Aleksandar. Sve tri grupe su se takmičile ko je verodostojniji

i originalniji nastavljajući HPC iz vremena NDH i Ante Pavelića. Svi oni traže od Vaseljenskog patrijarha tomos kao što su dobili Ukrajinci i Makedonci, a što pokušava i nepriznata CPC u Crnoj Gori“, navodi Štrbac.

Dodatni problem je, kako kaže, to što ih u nameri da pravoslavnu crkvu na teritoriji Hrvatske odvoje od Beograda i srpske Patrijaršije podržavaju osvedočeni srbomrci sa uticajem u Hrvatskoj, ali i van nje poput novinara Jurija Krsnika, Tihomira Dujmovića i Marka Jurića, koji promovišu takozvanu HPC i pomažu joj da širi brojne istorijske falsifikate.

Štrbac ističe da tih istorijskih podvala ima u izobilju, a najveće su teorija da Mitropolija u Sremskim Karlovcima „nije bila srpska nego hrvatska, da se u vreme Austrougarske, na čijoj teritoriji je bila, zvala Hrvatska erhiepiskopija i da je bila istorijska crkva Hrvatskog kraljevstva“, pa je, shodno logici promotera HPC, i „otac Nikole Tesle bio hrvatski sveštenik“, a jedan od najznamenitijih Srba Hrvat, baš kao i čuveni naučnik Milutin Milanković.

Osim toga, „arhiepiškop“ Aleksandar se hvali kako „dokazao da Karlovačka arhiepiskopija nikada nije donela odluku o pridruživanju srpskoj crkvi u Kraljevini SHS, pa „de jure još postoji“, a tvrdi i da srpska crkva do 1920. nije postojala i da se ime SPC prvi put pominje u Ustavu SPC iz 1947. godine.

Glavni cilj - imovina SPC

Iako je jasno da su tvrdnje Bugarina, koji se oseća i izjašnjava kao Hrvat uprkos tome što u Hrvatskoj živi desetak godina, verodostojne koliko i njegova uobrazilja da je arhiepiškop, Štrbac smatra da svi ti falsifikati u Hrvatskoj padaju na plodno tlo i samozvanom poglavaru nepriznate crkve daju vetar u leđa u nameri da se dokopa imovine SPC, što je primarni cilj čitavog projekta.

„SPC je odvajkada u Hrvatskoj i ima bogatu imovinu. To nisu samo hramovi, šume, livade, vinogradi i druga materijalna dobra, već i ikone, freske i riznice. Zato promoteri HPC sanjaju da se dočepaju tog bogatstva, što je njima verovatno i važnije od statusa njihove organizacije“, smatra Štrbac.

On veruje da oni od svojih namera neće odustati i da računaju sa tim da će nakon premijera i predsednika Hrvatske Andreja Plenkovića i

Zorana Milanovića, u kojima vide prepreku za upis u Evidenciju verskih zajednica, na vlast doći neko ko će im omogućiti da se registruju, a potom im pomoći da po ugledu na Makedoniju i Ukrajinu, krenu u ofanzivu na tomos Vaseljenskog patrijarha.

Štrbac ukazuje da je nedavno i hrvatsko-australijski kongres iz Australije, koji je veoma jak u toj zemlji, pisao Plenkoviću i kritikovao ga što krši Ustav i ne dozvoljava HPC da se registruje, pominjući njihovo pravo na sopstvenu crkvu i slobodno versko opredeljenje.

„Zato je ta takozvana HPC opasnost, jer se sve više lobira za nju. I SPC i država Srbija, kao i svi Srbi u matici i dijaspori, tu pretnju bi morali da shvate ozbiljno i da joj se suprotstave dok sve ne ode predaleko“, upozorava Štrbac, prenosi RTRS.

<https://lat.sputnikportal.rs/20230625/udar-na-spc-iz-hrvatske-bugarski-hrvat-i-ustasko-nasledje-glavni-cilj---imovina-1157626550.html>

Na neki način to priznanje Arhiepiskopu Aleksandru je priznanje i meni i HAZU:

„Zapravo, priznanje Hrvatske pravoslavne crkve od RH važnije je za samu državu nego za Vašu Crkvu.“

Akademik Pečarić arhiepiskopu Aleksandru
na Dan sjećanja na žrtve totalitarnih režima 2015.

„U Hrvatskoj se mora izbjegavati djelovanje Srpske pravoslavne crkve koje se može okarakterizirati političkim djelovanjem.“

HAZU: Prilozi za zaštitu hrvatskih nacionalnih interesa prilikom pregovora Republike Hrvatske s Bosnom i Hercegovinom, Crnom

Gorom i Srbijom u pogledu njihova ulaska u Evropsku Uniju
Josip Pečarić

<https://hrvatskapravoslavnacrkva.wordpress.com/>
<https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/35742-bugarski-hrvat-velika-opasnost-za-srpski-svet>

LILI BENČIK

HRVATSKA JE POD JURISDIKCIJOM SRPSKE PRAVOSLAVNE CRKVE, A DA VLADA RH, USTAVNI SUD I VRHOVNI SUD UOPĆE NE REAGIRAJU



Sve Hrvatske Vlade redovno od 2002.godine isplaćuju novac SPC, crkvi koja nije registrirana u RH, na osnovu ništetnog ugovora. Ministarstvo pravosuđa što radite 30 godina?

Redovno se na ovom blogu i svojim kolumnama, osvrćem na Srpsku pravoslavnu crkvu-SPC, kao nositelja i instrument agresivne velikosrpske politike ili Srpskog sveta, glavnog uljeza i neprijatelja hrvatske državotvornosti.

Nesrazmjer njene imovine i političke moći koju rabi u RH u odnosu na broj vjernika iznijela sam u nizu analiza. Međutim na njen nelegalan rad i djelovanje u RH do sada se nisam osvrnula. Potakao me istup saborskog zastupnika generala Ante Prkačina koji je o toj temi u više navrata govorio u Hrvatskom Saboru

I prije Prkačinova govora u Hrvatskom Saboru bilo je zahtjeva da se ispita valjanost Ugovora ⁵⁴između Vlade Republike Hrvatske i Srpske pravoslavne crkve u Republici Hrvatskoj o pitanjima od zajedničkog interesa NN 196/2003

Međutim Vlada RH, Ministarstvo Pravosuđa, Ustavni sud i Vrhovni sud ne reagiraju, nego se redovno svaku godinu SPC isplaćuju sredstva iz Proračuna RH na osnovu pravno nišetnog ugovora.

Pokret za hrvatsku budućnost je u rujnu 2021.godine poslao Vladi RH zahtjev za poništenje tog ugovora⁵⁵

Hrvatska pravoslavna crkva, koju Vlada RH ne želi priznati, niti dopustiti upis u registar vjerskih zajednica, 2.prosinca 2021.godine, postavila je pitanja Vladi RH i premijeru Plenkoviću o nišetnosti ugovora RH i SPC-a.⁵⁶

Pitanja koja proizlaze iz ovog nišetnog ugovora;⁵⁷

SPC nije u Hrvatskoj upisana u Evidenciju vjerskih zajednica već se djelovanje SPC temelji na jednom ugovoru, koji nije međunarodni ugovor, kao ugovor između RH i Svete Stolicе, koja je zasebni subjekt međunarodnog prava. To nije niti ugovor s nekom Crkvom koja ima pravnu osobnost po svom vlastitom (kanonskomu) pravu.

Ugovor o financiranju SPC potpisan je 2002. godine između predsjednika vlade RH Ivice Račana (SDP) i „predsjednika episkopskog savjeta SPC u Hrvatskoj,, gospodina Jovana, koji se lažno predstavljao, jer u članku 5. Ustava SPC navodi se koje su pravne osobe SPC, a u članku 10. koje su crkveno-hijerarhijske i samoupravne vlasti i tijela.

U Ustavu SPC ne postoji takav savjet, pa stoga niti takav predsjednik. Odredbe članka 8. Ustava SPC: "Imovinsko-pravne interese crkve pred državnim vlastima ... zastupaju oni crkveni organi, koji su određeni ovim Ustavom" a kako osoba koja je

⁵⁴ https://narodne-novine.nn.hr/clanci/sluzbeni/2003_12_196_3109.html#:~:text=1.%20Prihva%C4%87a%20se%20Ugovor%20izme%C4%91u%20Vlade%20Republike%20Hrvatske,Republike%20Hrvatske%2C%20Ivica%20Ra%C4%8Dan%2C%20predsjednik%20Vlade%20Repub%2%ADlike%20Hrvatske.

⁵⁵ <https://hrvatskonebo.org/2021/09/20/zahtjev-za-ponistenje-ugovora-vlade-sa-srpskom-pravoslavnom-crkvom-u-hrvatskoj/>

⁵⁶ <https://hrvatskapravoslavnacrkva.wordpress.com/2021/12/02/aktualna-pitanja-predsjedniku-vlade/>

⁵⁷ https://narodne-novine.nn.hr/clanci/sluzbeni/2003_12_196_3109.html

potpisala Ugovor ne postoji, ovaj ugovor s Republikom Hrvatskom pravno je ništetan.

Ne postoji i bilo kakav odvojeni dio SPC koji bi mogao biti nazvan „SPC u Hrvatskoj“ nego u RH postoji pet eparhija SPC, koje nisu nikako odvojene od onih u Srbiji. Ugovor o djelovanju SPC na tlu RH jest, dakle, de facto ništetan.

U vrijeme potpisivanja ugovora SPC nije bila registrirana ni u Hrvatskoj, ni u Srbiji

Uz to SPC, ne samo da nije upisana u evidenciju vjerskih zajednica u Republici Hrvatskoj, nego u vrijeme potpisivanja navedenog ugovora s Račanovom vladom SPC nije bila registrirana niti u Srbiji. Tamo je SPC registrirana godine 2006. godine, dakle 4 godina nakon ugovora s Račanom.

Sve to znači da Srpska pravoslavna crkva u Hrvatskoj djeluje ilegalno odnosno protuzakonito, a iz toga proizlazi da je SPC iz Hrvatskog Državnog proračuna od 2002. do 2018. godine dobila protuzakonito više od pola milijarde omraženih „ustaških“ kuna. Iz proračuna lokalnih jedinica isto.

Ugovor se temelji na Ustavu SPC, koji u 2002. nije važio niti u Srbiji. U RH SPC nije upisana u Evidenciji vjerskih zajednica te na ovaj način nije mogao niti biti utvrđen njen ustav, kojeg nema. Potpuni kaos!

Ugovor ne propisuje koji iznos mora dobivati tzv. SPC u Hrvatskoj iz državnog proračuna kao što je to slučaj kod drugih vjerskih zajednica nego „Episkop odnosno episkopski savjet podnosi zahtjev“. Kako to da je episkop i episkopski savjet jedno te isto, nije jasno, ali jasno je da podnositelj zahtjeva traži ne neki propisani iznos, nego što je njemu potrebno. „Sredstva za uzdržavanje dostavljaju se Episkopskom savjetu SPC u Hrvatskoj, odnosno njegovom središnjem fondu“ (čl.23 ZPPVZ), a Ustav SPC tvrdi da u SPC postoji samo jedan budžet – onaj u Beogradu i njemu se dostavljaju svi prihodi.

Znači, novac iz Hrvatskog državnog proračuna odlazi ravno u Beograd!

Hrvatske Vlade daju novac SPC koja nije registrirana u RH, na osnovu ništetnog ugovora.

Sve slijedeće Hrvatske vlade nakon Račanove, isto dodjeljuju hrpu novca jednoj stranoj Crkvi – Crkvi strane države, koja djeluje u RH na temelju nepostojećeg ugovora. Ivica Račan je lijepo poklonio stranoj Crkvi svu pravoslavnu imovinu u RH, bez obzira na to što je većina stečena u stoljetnom postojanju Ugarsko-Hrvatske pravoslavne Crkve, zvane Karlovačka mitropolija (čiji je poglavar nosio titulu Patrijarh Hrvatski), sa sjedištem u Srijemskim Karlovcima, koji su se tisućljeće i pol, sve do 1946. nalazili u sklopu hrvatske države, dok jugoslavenski komunisti, iz Hrvatske nisu istočni Srijem, s hrvatskim gradovima: Zemunom i Srijemskim Karlovcima, poklonili „bratskoj“ srpskoj socijalističkoj republici.

Po srbijanskom Zakonu o Crkvama i vjerskim zajednicama (članak 29.) srbijanska država plaća samo zdravstveno i mirovinsko osiguranje svećenstvu. SPC se u Srbiji mora sama uzdržavati.

U RH država podmiruje sve troškove poslovanja vjerskih zajednica pa tako i plaće episkopa i svećenika, stan, režije ... U Hrvatskoj, u svih pet eparhija ima sveukupno, oko 50 svećenika SPC-a. Znači deset svećenika po eparhiji. U Srbiji ne postoji niti jedna eparhija koja ima manje od 200 svećenika, jer manji broj svećenika ne bi mogao uzdržavati eparhijskog arhijereja. U Hrvatskoj u jednoj eparhiji ima prosječno deset svećenika koji, uz troškove administracije, stanovanja režija, automobila... ne mogu, naravno, uzdržavati arhijereja, ali nikog nije briga kakvi su troškovi kad sve plaćaju Hrvati1)

Osnovna plaća svećenika SPC-a u RH duplo je veća od plaće svećenika SPC-a u Srbiji. Za dodatne 3 parohije ide još 25% na plaću. Kako ima svega 50 svećenika na 400 parohija – prosječno 8 parohija po svećeniku. Svećenik može biti i član nekog eparhijskog savjeta ili drugog organa i za to bi dobivao još jednu plaću. Osim toga plaćeni su i stan, režije ...

Od svega navedenoga slijedi da svećenik SPC-a u Hrvatskoj, u usporedbi sa svećenicima SPC-a u Srbiji, dobije i do 10 puta veću plaću. Sve to plaća država Hrvatska.

U vjerskim školama SPC-a u RH svi su učitelji iz Srbije i BiH(RS), ponajviše u bogoslovije u manastiru Krka, gdje uopće nema državljana RH, ni učitelja ni učenika. Dakle, nitko od njih nije državljani RH, ali država RH uzdržava te ustanove.

Vlada RH time nanosi ogromnu štetu hrvatskom narodu koji puni Proračun, jer su se ta sredstva mogla usmjeriti u hrvatsko zdravstvo, školstvo ili kulturu.

SPC nositelj velikosrpske ideologije

Nakon potpune propasti srpske srednjovjekovne države, Osmanlije su priznali srpsku crkvu, iako u prvo vrijeme nakon osvajanja nije uspjela očuvati punu crkvenu samostalnost. Zahvaljujući, po nekim povjesničarima, Mehmed Paši Sokoloviću, 1557. godine, sultanovom odlukom obnovljena je Pečka patrijaršija, usprkos negativnom stavu Ohridske arhiepiskopije (kojoj je do 1557. godine, Pečka patrijaršija bila podčinjena) i Carigradske patrijaršije. Kroz ovu obnovu nije ostvarena samo crkvena samostalnost nego je uspostavljeno i duhovno i narodno jedinstvo srpskog naroda kao i ostalih pravoslavnih kršćana na području Patrijaršije.

Srpska crkva je u svijest naroda usađivala tekovine Dušanove države, a kroz čuvanje te tradicije i uspomene na slavnu srpsku državu, uspjela je uz sebe vezati srpski narod te ga pridobiti za trajnu aktivnu suradnju, što je postalo ključno kasnije u borbi za oslobođenje od osmanske vlasti. Pored toga, značajan je utjecaj srpskog klera na kreiranje ideologije kojom će srpski narod biti vođen u slijedećim stoljećima. To je ta tekovina Srpskog sveta, koju je SPC usadila u svijest Srba, a koja se održala do danas.

Naime, po utvrđenoj praksi i kanonskim propisima crkve na Istoku, granice crkvenog područja bile su u skladu s državnim granicama. U vezi s tim, a pod utjecajem srpskih vjerskih krugova, Srbi su i kasnije bili skloni izjednačavati granicu jurisdikcije srpske crkve s političkim granicama srpske države i to je ta misao vodilja, ta ideologija Velike Srbije ili sada Srpskog sveta, gdje je ijedna srpska crkva to je sveta srpska zemlja!

Podsjećam na neke dokumente koji su vezani uz štetan rad SPC po hrvatsku državotvornost

1.SPC u hrvatskoj evidenciji vjerskih zajednica ne postoji. Taj propust nije slučajan. Da je SPC željela, mogla se uključiti u evidenciju, što ne želi, jer bi ovdje morala imati svoj statut, svoju riznicu i morala bi priznati Republiku Hrvatsku.

2.Beatifikacija Bl.Alojzija Stepinca, koju je izravno svojim lažima spriječila SPC

2.1U "Glasniku", službenom listu Ujedinjene Srpske pravoslavne crkve od 14. srpnja 1920. godine, objavljena je odluka Aleksandra Karađorđevića, donijeta 17. lipnja 1920. godine, o "Ujedinjenju svih pravoslavnih crkvenih oblasti u Kraljevstvu SHS". Tim aktom regent Aleksandar praktično "ukida" Crnogorsku crkvu.

Odlukom Svetog Arhijerejskog Sinoda Vaseljenske patrijaršije br. 2056 od 19. ožujka 1920. godine se "priznaje proglašeno ujedinjenje Crkava Srpske, Crnogorske i Karlovačke, kao i dviju dalmatinskih eparhija." Podatak o tome nalazi se u Glasniku Srpske pravoslavne crkve od 14. listopada 1920. godine. U tom glasniku piše da Carigradska patrijaršija "priznaje proglašeno ujedinjenje autokefalnih Crkava Srpske, Crnogorske i Karlovačke, kao i dviju dalmatinskih eparhija".

Srpska pravoslavna crkva formalno je priznata 1879. godine (kao Mitropolija), znači tek nakon proglašenja samostalne i nezavisne srpske države na Berlinskom kongresu 1878. godine, što je još jedna potvrda pravoslavnog principa autokefalnosti crkve o poklapanju državne granice sa crkvenom jurisdikcijom. To je ustvari crkvena teritorijalna agresija koju SPC sustavno provodi na nesrpske zemlje.

3. Valerianov memorandum dokument je Srpske Pravoslavne Crkve, episkopa Valerijana, vikara njegove svetosti Patrijarha koji je predan 9. srpnja 1941. godine njemačkomu vojnom zapovjedniku Srbije, generalu Schroderu sa 100 000 ubijenih Srba od strane NDH, te ponovno generalu Danckelmannu, u kolovozu 1941. godine sa 180 000 pobijenih Srba od strane NDH. Da bi se brojka do kraja rujna 1941. godine popela na 300 000 ubijenih Srba!?

Taj pamflet, s 24 krivotvorene fotografije navodnih hrvatskih zvjerstava nad Srbima, u inozemstvo je odnio dr. Miloš Sekulić. Nije isključeno, da su one djelo njemačke obavještajne službe. Na taj je dokument odgovorio dr. Rudolf Bićanić, memorandumom objavljenim u: Jugoslavenske vlade..., I., dok. 118., str. 257-268.; Bićanićev je tekst izazvao bijes srpskih ministara. (Usp. Milan Grol, Londonski dnevnik, Filip Višnjić, Beograd, 1990., str. 34-39. i d.)

Upravo taj dr. Miloš Sekulić bio je četnički kurir od posebnog povjerenja Draže Mihailovića i upravo je on iznio klevetnički „Valerijanov memorandum SPC“ u inozemstvo, nakon čega je ta strašna kleveta Hrvata razglašena po čitavom svijetu. Apsurdno je da

taj isti Sekulić u svom izvješću vladi generala Simovića u listopadu 1941. godine sam izrijeком svjedoči, da do kraja lipnja i napada Njemačke na Sovjetski savez od strane Hrvata nije bilo (osim pojedinačnih slučajeva) „nikakvog značajnijeg progona Srba“

Sa Valerijanovim memorandumom počinje srpsko „igranje „sa brojkama ubijenih Srba , do milijunskih visina.

I samo logičkim zaključivanjem, ne može se u roku tri mjeseca (od lipnja , do rujna 1941 godine) pobiti 300 000 ljudi!

4.SPC osuđena za pomaganje i poticanje na Genocid. Samo dva mjeseca poslije genocida u Srebrenici, njemačko Društvo za ugrožene narode (Gesellschaft für bedrohte Völker) objavilo je dokumentaciju Felicitas Roder i Tillmana Zülcha pod naslovom ‘Za jedinstvo svih srpskih zemalja – Srpska pravoslavna crkva podupire genocid nad bosanskim muslimanima’, rujan 1995. godine, iz koje je vrijedno citirati važnije ulomke. I to ne samo radi zadane teme nego i kao izraz čuđenja zašto to nije poznato u Vatikanu; postavlja se pitanje zašto je papa Franjo dopustio da takva Crkva suodlučuje o tome je li veliki mučenik i blaženik Alojzije Stepinac dostojan postati svecem?⁵⁸

„Patrijarha Pavla odveli su 1995.godine u spaljenu Foču, nazvali su je tada Srbinje, i raspisala se evropska štampa – posebno Le Mond, Figaro i Liberation u Parizu – da SPC u Bosni podržava etničko čišćenje. Navedeno je bilo i ime patrijarhovo, pa je SPC podnela tužbu u Parizu protiv tih listova. Mučno i tužno. Na suđenju u Parizu svedočili su mnogi, među njima istoričar Paul Garde i srpski vizantolog Ivan Đurić. Branio je SPC vladika Atanasije Jevtić i to tako „dobro“ da se suđenje završilo sudskom osudom SPC. Ne, kazao je sudija, fakta su fakta, a francuska se istina ne može učutkati. I tu je gorku čašu ispio pokojni patrijarh – a da li smo i svi mi sa njim, o tome je rano suditi. Jeste, stigao je da kaže i da ponovi kako neće ne veliku, nego ni najmanju Srbiju, po cenu zločina – i to će mu biti s pravom zapisano – ali ga sabrača arhijereji slušali nisu, još manje pak raspomamljene ratovođe! „, Mirko Đorđević,⁵⁹

⁵⁸ <https://croexpress.eu/pogled-iz-iseljenistva-srpska-pravoslavna-crkva-podupirala-je-genocid-nad-muslimanima/>

⁵⁹ https://pescanik.net/wp-content/PDF/mirko_djordjevic-kisobran_patrijarha_pavla.pdf str129

5.SPC i kanonizacija Bl. Kardinala Alojzija Stepinca

Patrijarh Irinej je u intervjuu za Politiku (koji je prenijela agencija Tanjug 2. srpnja 2014.godine) rekao da su najave iz Vatikana da bi kardinal Stepinac mogao biti kanoniziran do kraja 2014. godine bile “veliko iznenađenje za srpske arhijereje”, jer – “da neko bude svet, to mora biti zaista svijetla i sveta osoba koju prihvaćaju kao takvu i drugi kršćani”.

Licemjerno, podlo i pokvareno, jer SPC nikada nije tražila suglasnost kod proglašavanja svojih sveca-četnika koljača od drugih kršćana, a pogotovo nije od Katoličke crkve. Ali uspjeli su spriječiti kanonizaciju bl.Alojzija Stepinca do daljnjega

6.I gle pohlepe SPC-a, nije joj bilo dovoljno redovno financiranje je tužila RH Europskom sudu za ljudska prava, 23. srpnja 2020. da je financijski oštećena za zemljište koje joj je oduzeto još u vrijeme SFRJ, a na kojem se danas nalazi hidroelektranu Peruća, kao i da joj je povrijeđeno pravo na pošteno suđenje zbog retroaktivne primjene domaćih propisa.⁶⁰

Zahtjev br. 10149/13, SRPSKA PRAVOSLAVNA CRKVA, protiv Hrvatske

Taj proces SPC je izgubila. Europski sud je prigovor SPC proglasio nedopuštenim, jer su domaća upravna tijela imala pravo primijeniti posljednji propis koji je bio na snazi prije donošenja odluke o naknadi, a temeljem kojeg je SPC dodijeljena tri puta veća naknada od one koju bi ostvarila temeljem propisa koji je bio na snazi ranije. 7.U Rezoluciji EU Parlamenta od 9. ožujka 2022. godine o vanjskom upletanju u sve demokratske procese u Europskoj uniji, uključujući dezinformiranje (2020/2268(INI))⁶¹

U članku 121, SPC je označena kao izvor nemira i nereda na Balkanu i glavni zastupnik Putinove ruske politike na ovim prostorima. EU Parlament je „ zabrinut zbog pokušaja Pravoslavne Crkve u zemljama kao što su Srbija, Crna Gora i Bosna i Hercegovina, a posebno u njezinu entitetu Republici Srpskoj, da promiče Rusiju kao zaštitnicu tradicionalnih obiteljskih vrijednosti i učvršćuje odnose

⁶⁰<https://uredzastupnika.gov.hr/UserDocsImages//dokumenti/Presude%20i%20odluka/Srpska%20Pravoslavna%20Crkva%20protiv%20Hrvatske,%20Odluka.pdf>

⁶¹<https://op.europa.eu/en/publication-detail/-/publication/917f60bc-300f-11ed-975d-01aa75ed71a1/language-hr/format-PDF>

između države i crkve; izražava zabrinutost zbog toga što Mađarska i Srbija pomažu Kini i Rusiji u njihovim geopolitičkim ciljevima; 8.Jasenovac je uz pomoć hrvatskih vladajućih poklonjeno sredstvo za stigmatiziranje Hrvata. Neprestano komemoriranje događaja iz 2.svjetskog rata, koje usput mi Hrvati plaćamo iz Proračuna, stalna su hajka na Hrvate, a i Hrvatska Vlada i Ured za nacionalne manjine „zaboravili su da je Sabor 8.listopada 1991.godine prekinuo sve državnopravne sveze sa Jugoslavijom. Tko o tom još vodi računa, ionako Hrvatsko pravosuđe nije osiguralo funkcioniranje pravne države.

Izgradnja memorijalnog centra Jasenovac –Donja Gradina, kao stalni podsjetnik na „ugroženost“ Srba i „genocidnost“ Hrvata

Ana Brnabić je najavila ulaganja u Spomen-kompleks u Donjoj Gradini kako sjećanja na nevino stradale nikada ne bi izblijedjela.

„Nastojat ćemo njegovati uspomene na žrtve Jasenovca, snažnije i odlučnije ih štititi od zaborava i iskazivati poštovanje prema njima i svemu što su oni predstavljali, a značajna sredstva i energiju uložiti ćemo u obnovu i izgradnju zgrade. Memorijalni centar Donja Gradina žrtvama, ali i generacijama da iz godine u godinu podsjećaju svijet na razmjere monstruoznog zločina počinjenog u Jasenovcu”,

Predsjednik Srbije Aleksandar Vučić izjavio je posle razgovora sa poglavarom Srpske pravoslavne crkve (SPC) Porfirijem u Beogradu da je postignut dogovor o izgradnji velikog memorijalnog centra koji će „podsećati na sve zločine nad srpskim narodom”.

Centar će, kako je najavio Vučić, „biti izgrađen u Donjoj Gradini, u bosanskohercegovačkom entitetu Republika Srpska, gde je za vreme Drugog svetskog rata bio jedan od logora u okviru jasenovačkog sistema.“

“Danas smo konačno postigli dogovor, i prenosim potvrdu srpskog člana Predsedništva Bosne i Hercegovine Milorada Dodika, o izgradnji nečega što bi trebalo da bude svesrpsko svetište u Donjoj Gradini”, rekao je Vučić u zajedničkom obraćanju sa Porfirijem.

“Činimo to da sećanje na srpsko ime i prezime ne bude zatrto”, dodao je Vučić, navodeći da će biti uložena “veliki novac”.⁶²

⁶² <https://lat.rtrs.tv/vijesti/vijest.php?id=495681>

Srbija će, kako je rekao“ finansirati izgradnju memorijalnog centra sa 80 odsto, a Republika Srpska sa 20 procenata.“

I eto nove srbijanske „batine“ za Hrvate!

9. Izjave patrijarha Irineja (1930-2020)

Bio je na čelu Srpske pravoslavne crkve od siječnja 2010. godine do smrti 2020.godine, otvoreno je cijeli svoj život zagovarao velikosrpsku politiku.

„Gde god žive Srbi, to je Srbija, bilo u Srbiji, bilo u BiH, Vojvodini, Crnoj Gori ili na drugim mestima“

„Čini se da je srpsko stradanje nadmašilo stradanja židovskog naroda“

„Hrvati su jedini u Europi imali ustaške logore“

(Nisu mogli imati četničke logore!)

„Kroz jasenovački logor prošlo je 50.000 nevine djece čiji se plač i lelek čuo do Zagreba. Svi su ga čuli, samo nije nadbiskup zagrebački, zato što ga nije htio čuti. I dok je jedna žena koja je bila Austrijanka spasila više od 15.000 srpske djece od smrti, to nisu činili naši stoljetni susjedi Hrvati, koji su jedini u Europi imali dječje logore“

Papi Franji napisao je da je „Jasenovac progutao 20.545 dječjih života“ a tu kaže 50.000 nevine djece. Nevjerojatna lakoća kojom se i nabacuje brojkama ljudskih života kao da su krumpiri, a ne ljudske duše!

„U ustaškom zločinu u Jasenovcu sudjelovali su i oni koji su trebali širiti ljubav i čitati Evanđelje. Mnogi su okrvavili ruke do lakata, čak bili rekorderi u činjenju zločina“

„Stepinac je ustaški vikar i nacistički suradnik“

Patrijarh Irinej mjerio je po svojim mjerilima, drugačije ne zna, pa je sve ono što je radila SPC prebacio na Katoličku Crkvu.

Lili Benčik/hrvatskepravice

<https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/35741-lili-bencik-hrvatska-je-pod-jurisdikcijom-srpske-pravoslavne-crkve-a-da-vlada-rh-ustavni-sud-i-vrhovni-sud-uopce-ne-reagiraju>
<https://bezcnzure.hr/toptema/hrvatska-je-pod-jurisdikcijom-srpske-pravoslavne-crkve-a-da-vlada-rh-ustavni-sud-i-vrhovni-sud-uopce-ne-reagiraju/>

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS

Akademik Josip Pečarić rođen je 2. rujna 1948. godine u Kotoru. Tamo je završio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje, a 1972. diplomirao na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu s radom iz područja nuklearne fizike. Na istom fakultetu je i magistrirao 1975. godine, a 1982. obranio doktorsku disertaciju iz područja matematike s naslovom Jensenove i srodne nejednakosti.

Nakon završenog studija radio je u Geomagnetskom institutu u Grocki te od 1977. kao asistent fizike na Građevinskom fakultetu u Beogradu. Godine 1987. se s obitelji preselio u Zagreb te zaposlio na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu kao izvanredni profesor matematike. Od 1990. radi kao redoviti profesor na istom fakultetu, od 1996. kao redoviti profesor u trajnom zvanju. Umirovljen je 2018. Do početka agresije Rusije na Ukrajinu bio je istraživač Matematičkog instituta Sveučilišta RUDN u Moskvi (Rusija).

Od 2000. godine je redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, od 2016. inostrani je član Dukljanske akademije nauka i umjetnosti

Za doprinos u znanosti je 1996. godine dobio Državnu nagradu za znanost (prirodne znanosti), te je 1999. odlikovan ordenom Reda Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića.

Akademik Josip Pečarić je jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti. Jedan je od najproduktivnijih svjetskih matematičara s više od 1300 objavljenih ili prihvaćenih za tisak radova u matematičkim časopisima. Također je i najcitiraniji hrvatski matematičar, a ima preko 230 suradnika iz zemlje i svijeta (na svjetskim bazama ima:

Google Scholar: citata: 18804, H-index: 50;

MathSciNet: publikacija: 1350, citata: 6610, H-index: 26;

Scopus: publikacija: 799, citata: 7319, H-index: 37;

WoS: publikacija: 809, citata: 6683, H-index: 34..

Prema istraživanjima sa Sveučilišta Stanford u Kaliforniji (SAD) Pečarić je po broju objavljenih radova na 2289. mjestu njihove liste za cijelu karijeru od 195605 svjetskih znanstvenika, a prvi iz RH je 14537. Na njihovoj listi za zadnju godinu koja ima 200409 znanstvenika Pečarić je po broju objavljenih radova na 2194. mjestu, a prvi iz RH je 13456.

Osim velikog broja članaka u međunarodnim matematičkim časopisima, autor je ili koautor 40 monografija. O jednoj monografiji je u poznatom časopisu Amer. Math. Monthly, July-August 1991, poznati matematičar D. Pedoe objavio cijeli članak, a izdavačka kuća Element pokrenula je seriju „Monographs in inequalities“ u kojoj je do sada tiskano 20 monografija.

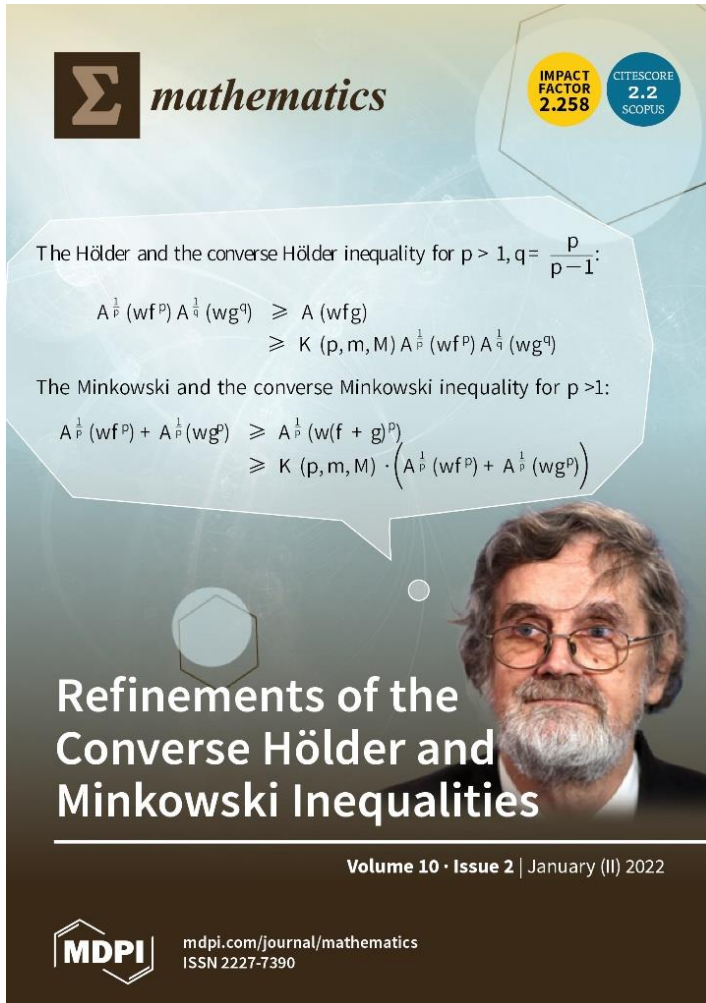
Osnivač je seminara Matematičke nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta, Sveučilišta u Zagrebu, i s tog je seminara do sada izašlo preko četrdeset doktora matematičkih znanosti. Danas ovaj seminar također ima i svoj dio na Sveučilištu u Splitu. Niz godina gostovao je na Abdus Salam school of mathematical sciences in Lahore pa i u Pakistanu ima niz svojih učenika koji rade po tamošnjim sveučilištima. Akademik Pečarić ima preko 230 suradnika iz cijeloga svijeta.

Godine 1998. pokrenuo je međunarodni znanstveni časopis „Mathematical Inequalities and Applications“ (izdavač Element,

Zagreb), koji je već nakon dvije godine izlaženja uvršten na Scientific Citation Index Expanded (SCIE). Taj časopis je postao prvi hrvatski časopis na SCIE listi i danas je Q2 časopis a bio je i Q1 dok je na Scopusu Q1 časopis. Kasnije je pokrenuo još dva časopisa – „Journal of Mathematical Inequalities“ (danas je također Q2 a bio je i Q1 časopis) i „Operators and Matrices“ – koji su i na CC listi i na SCIE listi. Na listi najboljih hrvatskih znanstvenih časopisa (prema bazi Scopus) sva tri časopisa su visoke plasirani (ova dva Q1/Q2 su prvi i peti). Pokrenuo je i časopis „Fractional Differential Calculus“ koji je od ove godine na Scopusu. Glavni urednik je i novog časopisa „**Pakistan Journal of Mathematical Sciences**“.

Osim toga, član je uredništava ili recenzent brojnih međunarodnih časopisa. Kao pozvani ili plenarni predavač akademik Josip Pečarić je održao mnoga predavanja na međunarodnim konferencijama, a povodom njegovog 60-og rođendana je 2008. godine u Trogiru održana međunarodna konferencija „Mathematical Inequalities and Applications 2008“. Tu konferenciju su slijedile:

- 1) Mathematical Inequalities and Applications 2010, Lahore, Pakistan, March 7-13, 2010., Pakistan
- 2) Mathematical inequalities and nonlinear functional analysis with applications, July 25-29, 2012, Jinju, South Korea.
- 3) U lipnju 2014. godine (22.-26. lipnja) u Trogiru se pod pokroviteljstvom Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti HAZU održala konferencija pod nazivom „Mathematical Inequalities and Applications 2014 – One thousand papers conference“ u čast akademika Josipa Pečarića povodom objavljivanja više od 1000 znanstvenih matematičkih radova,
- 4) Slijedeće godine je održana konferencija Mathematical Inequalities and Applications 2015, 11-15 November, Mostar, BiH
- 5) Tri godine kasnije je u Zagrebu održana međunarodna konferencija MIA 2018 povodom njegovog 70-og rođendana..



Σ mathematics

IMPACT FACTOR 2.258 CITESCORE 2.2 SCOPUS

The Hölder and the converse Hölder inequality for $p > 1, q = \frac{p}{p-1}$:

$$\begin{aligned} A^{\frac{1}{p}}(wf^p) A^{\frac{1}{q}}(wg^q) &\geq A(wfg) \\ &\geq K(p, m, M) A^{\frac{1}{p}}(wf^p) A^{\frac{1}{q}}(wg^q) \end{aligned}$$

The Minkowski and the converse Minkowski inequality for $p > 1$:

$$\begin{aligned} A^{\frac{1}{p}}(wf^p) + A^{\frac{1}{p}}(wg^p) &\geq A^{\frac{1}{p}}(w(f+g)^p) \\ &\geq K(p, m, M) \cdot \left(A^{\frac{1}{p}}(wf^p) + A^{\frac{1}{p}}(wg^p) \right) \end{aligned}$$

Refinements of the Converse Hölder and Minkowski Inequalities

Volume 10 • Issue 2 | January (II) 2022

MDPI mdpi.com/journal/mathematics
ISSN 2227-7390

Cover Story

Article: Refinements of the Converse Hölder and Minkowski Inequalities

Josip Pečarić, Jurica Perić and Sanja Varošanec

Mathematics 2022, 10(2), 202; doi:10.3390/math10020202

<https://www.mdpi.com/2227-7390/10/2>

Mathematics | January-2 2022 - Browse Articles

Zbog njegovih zasluga u matematici, akademiku Pečariću je posvećen jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom broju članke su objavili i posvetili ih akademiku Pečariću mnogobrojni svjetski matematičari. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Nekim Pečarićevim istraživanjima (inače citiranih i u časopisu “Nature”, a s P.T. Landsbergom objavio je članak u časopisu Phys. Rev., A35 (1987), 4397–4403.) posvećen je i članak "Accentuate the negative", Math. Bohem. 134 (2009), no. 4, 427-446. kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru.

Nedavno je tiskana knjiga Matice Hrvatske PRIJELOMNA VREMENA / Hrvatske zemlje nakon 1918, a o znanosti piše dr. sc. Zdravka Jelaska Marijan s Hrvatskog instituta za povijest. Tako na str. 413. piše: *Djelovali u inozemstvu ili u Hrvatskoj, neki od hrvatskih znanstvenika su tijekom 20. stoljeća dali važan doprinos svjetskoj znanosti, prvenstveno nobelovci Lavoslav Ružička i Vladimir Prelog (kemija). Značajan ugled stekli su i fizičar Ivan Supek (električna vodljivost materijala na niskim temperaturama), matematičari Vilim (William) Feller (teorija vjerojatnosti) i Josip Pečarić (teorija nejednakosti), molekularni biolozi Miroslav Radman i Ivan Đikić, fizičari Davor Pavuna (supraprovodljivost i nano-inženjering) i Marin Soljačić (bežični prijenos energije i nano-fotonika) i mnogi drugi.*

Akademik Pečarić poznat je i po svom publicističkom radu. Objavio je više od 160 publicističkih knjiga.

28/06/2023.